

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

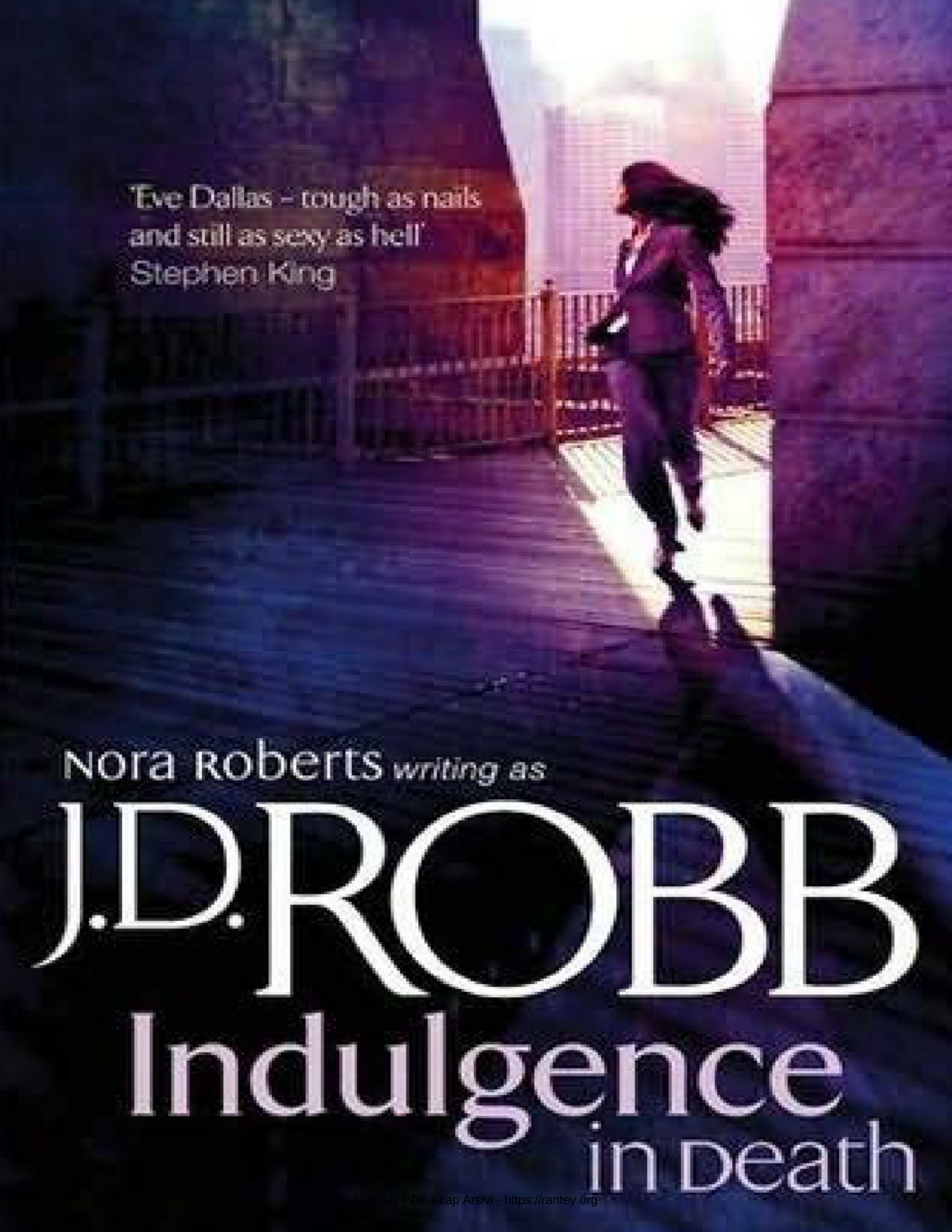
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

'Eve Dallas - tough as nails
and still as sexy as hell'
Stephen King

Nora Roberts *writing as*

J.D. ROBB

Indulgence in Death

Bölüm 1

Yol bir katildi, düzgün bir tükürük deresinden daha geniş değildi ve kan damlalarını andıran garip çiçeklerle dolu dev çalılarının arasında bir kobra gibi kıvrılıyordu.

Yolculuğun kendi fikri olduğunu kendine hatırlatmak zorundaydı - aşk başka bir katildi - ama batı İrlanda'da araba kullanmanın her virajda hayati ve uzuvları riske atmak anlamına geldiğini nereden bilebilirdi?

Ölüm Yolculuğu'nda bir sonraki dönemeçten hızla geçerken nefesini tutarak İrlanda'nın kırsal kesimi diye düşündü. Kasabaların manzarada ancak bir hıçkırık olduğu ve ineklerin insanlardan sayıca fazla olduğundan oldukça emin olduğu bir yer. Koyunların sayısı da ineklerden fazlaydı.

Peki bu neden kimseyi endişelendirmiyordu? diye merak etti. İnsanlar, çiftlik hayvanlarından oluşan ordular isyan için birleşirse neler olabileceğini hiç düşünmediler mi?

Cinayet Yolu nihayet kan damlası çalılarının arasından kendine yol açtığında, dünya tarlalara ve tepelere açıldı, yeşil, yeşil, yağmur yağırmak mı yoksa orada uğursuzca oturmak mı istediklerine karar veremeyen bulutlarla dolu bir gökyüzüne karşı ürkütücü bir şekilde yeşil. Ve yeşilin üzerindeki o noktaların koyunlar ve inekler olduğunu biliyordu.

Muhtemelen savaş stratejisini tartışıyorlardır.

Aslında onları o tuhaf -ve tamam, biraz da büyüleyici- taş kalıntıların etrafında dolanırken görmüştü. Yükselen, yuvarlanan

Belki de kale ya da hisar olan yerler. Çiftlik hayvanlarından oluşan orduların isyan planları yapmaları için iyi bir yer.

Belki duvara asılacak türden bir resim olarak güzeldi ama doğal değildi. Hayır, çok doğaldı, diye düzeltti. Olay buydu, çok fazla doğa, çok fazla açıklık. Uçsuz bucaksız araziye dağılmış evler bile kendilerini çiçeklerle donatmakta ısrar ediyordu. Her şey iek aıyor, renkler renklere, şekiller şekillere çarpıyordu.

İdam edilmiş mahkmlar gibi iplere asılmış giysiler bile görmüştü. Tanrı aşkına, yıl 2060'tı. Burada insanların kurutma üniteleri yok muydu?

Ve bundan bahsetmişken - evet, bundan bahsetmişken - tüm bu hava trafiği neredeydi? Bir avuç hava aracını zar zor grebilmişti ve tepesinde satış çığırtkanlığı yapan tek bir reklam balonu bile yoktu.

Metro yok, kayan arabalar yok, sokak hırsızları için mutlu bir şekilde işaret sağlayan turistler yok, osuran maxibsler yok, küfreden Rapid Cab sürücüleri yok.

Tanrım, New York'u özlemişti.

Aklını dağıtmak için araba kullanma riskini bile göze alamıyordu, çünkü buradaki insanlar acımasız, açıklanamaz bir nedenden ötürü yolun ters tarafından gitmekte ısrar ediyorlardı.

Neden?

O bir polisti, korumaya ve hizmet etmeye yemin etmişti, bu yüzden muhtemelen masum sivilleri biçeceği bu ölüm tuzağı yollarda direksiyon başına geçemezdi. Belki o sırada birkaç çiftlik hayvanını da.

Gidecekleri yere varıp varamayacaklarını ve oraya tek parça halinde varma ihtimallerinin ne olduğunu merak ediyordu.

Belki de bazı olasılıkları araştırmalı.

Yol tekrar daraldı, tekrar kapandı ve psikopatların, seri katillerin, cinayete meyilli sapkınların peşindeki kıdemli cinayet polisi Teğmen Eve Dallas, arabanın yan tarafı çitleri hafifçe öperken bir ciyaklamayı engellemek için mücadele etti.

İki yıllık kocası -ve tatillerinin bu ayağını önermesinin nedeni- elini direksiyondan çekip kalçasını okşadı. "Rahatlayın, Teğmen."

"Yola dikkat et! Bana bakma, yola bak. Aslında yol değil. Bu bir iz. Bu lanet çalılar nedir ve neden buradalar?"

"Bu fuşya. Çok güzeller, değil mi?"

Ona, muhtemelen bir çiftlik hayvanları taburu tarafından yapılan bir katliamdan kaynaklanan kan sıçramalarını düşündürdüler.

"Onları o aptal yoldan uzaklaştırmalılar." "Sanırım önce onlar buradaydı."

İrlanda, sesinin içinde, yolun kırlarda dolanmasından çok daha çekici bir şekilde dolanıyordu.

Ona doğru bir bakış atma riskini göze aldı. Adamın mutlu görüldüğünü fark etti. Rahat, mutlu, ince deri ceketi ve tişörtünün içinde rahat, siyah saçları o muhteşem yüzünden (başka bir katil) geriye doğru taranmış, gözleri kalbi sızlatacak kadar zengin bir mavi.

Birkaç hafta önce neredeyse birlikte öldüklerini ve onun ağır yaralandığını hatırladı. Onu kaybettiğini düşündüğü o nefessiz anı hâlâ hatırlayabiliyordu.

Ve işte buradaydı, canlı ve bütün. Belki de onu eğlendirdiğı için onu affedebilirdi.

Olabilir.

Ayrıca, bu onun kendi hatasıydı. Tatillerinin bir kısmını, yıldönümü kutlamalarını burada yapmalarını önermişti, böylece daha yeni keşfettiğı ailesini ziyaret edebilecekti. Ne de olsa buraya daha önce de gelmişti.

Tabii ki, jet-helikopterle yaptığı o yolculuk.

Kasaba denebilecek bir yere girdiklerinde adam yavaşladığında, kadın biraz daha rahat nefes aldı.

"Neredeyse geldik," dedi ona. "Burası Tulla. Sinead'ın çiftliği köyden birkaç kilometre uzakta."

Tamam, buraya kadar gelebilmişlerdi. Kendine sakinleşmesini emrederek, bir elini dalgalı kahverengi saçlarının arasından geçirdi.

"Şuraya bak. Güneş doğuyor."

Gri renkteki cimri açıklığı ve içinden süzülen sulu ışını inceledi. "Vay canına, ışık. Kör edici."

Güldü ve az önce karıştırdığı saçlarını düzeltmek için elini uzattı. "Aldığımızın dışındayız, Teğmen. Belki de arada sırada normların dışına çıkmak bizim için iyidir."

Normunu biliyordu. Ölüm, soruşturma, yürümek yerine koşan bir şehrin çılgınlığı, bir polis dükkanının kokuları, acele ve komuta yükü.

Bunların bir kısmı son birkaç yılda Roarke'ın normal haline gelmişti, diye düşündü. Bunu, bilinen evrendeki hemen hemen her şeyi satın almak, satmak, sahip olmak ve yaratmak olan kendi dünyasıyla hokkabazlık yapıyordu.

Onun başlangıcı da kendisinininki kadar karanlık ve çirkindi. Dublin sokak faresi, diye düşündü, hırsız, dolandırıcı, acımasız, katil bir babadan kurtulan. Hiç tanımadığı annesi o kadar şanslı değildi.

Bundan bir imparatorluk kurdu - her zaman yasaların güneşli tarafında değil.

İliklerine kadar polis olan kadın, gölgelere rağmen ya da belki de gölgeler yüzünden ona aşık olmuştu. Ama adamda ikisinin de bildiğinden daha fazlası vardı ve daha fazlası County Clare'deki küçük Tulla köyünün dışındaki bir çiftlikte yaşıyordu.

"Otelden bir helikopter alabilirdik," dedi ona.

"Sürüşü seviyorum."

"Bunu kastettiğini biliyorum, bu yüzden seni merak ediyorum dostum."

"Floransa'ya giderken servisle gideceğiz."

"Tartışmaya gerek yok."

"Ve süitimizde mum ışığında bir akşam yemeği yiyeceğiz." O rahat, mutlu gülümsemesiyle ona doğru baktı. "Şehirdeki en iyi pizza."

"İşte şimdi konuşmaya başladın."

"Birkaç günlüğüne böyle bir araya gelmemiz onlar için çok anlamlı."

"Onları seviyorum," dedi annesinin ailesi hakkında. "Sinead, diğerleri. Tatiller iyidir. Sadece kendimi moda sokmam ve Merkez'de neler olup bittiğini düşünmemem gerekiyor. Burada insanlar ne yapıyor ki?"

"Çalışıyorlar, çiftçilik yapıyorlar, dükkan işletiyorlar, evlerine ve ailelerine bakıyorlar, bir bira içmek için bara gidiyorlar ve topluluk oluşturuyorlar. Basitlik, tatminsizlik anlamına gelmiyor."

Küçük bir homurtu çıkardı. "Burada çıldırırsın."

"Oh, bir hafta içinde. Sen ve ben şehirli yaratıklarız, ancak bu yolu kendi yolu haline getirenleri, topluluğa değer veren ve destekleyenleri takdir edebiliyorum. Comhar," diye ekledi, "bu İrlandaca bir kelime. Batı bölgelerine özgüdür."

Artık yoldan geriye doğru uzanan ormanlar ve güzel tarlalardan çıkarıldığını düşündüğü alçak kaya duvarlarıyla bölünmüş güzel -eğer bu tür bir şeyi tercih ediyorsanız- tarlalar vardı.

Roarke döndüğünde evi tanıdı. Aynı anda hem geniş hem de derli toplu olmayı başarıyordu, Roarke'ın ona söylediğine göre önü çiçeklerle kaplıydı. Eğer binalar bir aura yayıyorsa, bunun da memnun edici olduğunu düşündü.

Roarke'un annesi Dublin'in parlak ışıklarına kaçmadan önce burada büyümüştü. Orada, genç, saf ve güven dolu bir halde Patrick Roarke'a aşık olmuş ve onun çocuğunu doğurmuştu. Ve o çocuğu kurtarmaya çalışırken ölmüştü.

Şimdi ikiz kız kardeşi evi işletiyor, evlendiği adamla birlikte çiftliğin işletilmesine yardım ediyor, çocukları, kardeşleri, ebeveynleri, tüm sülale burada, yeşillikler içinde kök salmış görünüyordu.

Sinead evden çıktı ve Eve'e onları beklediğini söyledi. Yıldızlı kızıl saçları güzel yüzünü çerçeveleyiyor, yeşil gözleri onu karşılıyordu.

Yüzüne ya da uzattığı kollarına bu şefkati veren şey kan bağı değildi. Aile bağıydı. Eve, kan bağının her zaman sıcaklık ve hoş karşılama anlamına gelmediğini biliyordu.

Sinead, Roarke'ı sert ve sallantılı bir şekilde kucakladı ve mırıldandığı selamlama İrlandaca olduğu için Eve kelimeleri anlayamadı. Ama duygular tercüme edilmişti.

Bu sevgiydi, açık ve kabul edici.

Döndüğünde Eve kendini aynı kucaklaşmanın içinde buldu. Bu onun gözlerini açtı, dengesini değiştirdi.

"Fáilte abhaile. Evine hoş geldin." "Teşekkürler. Ah . . ."

"İçeri gel, içeri gel. Hepimiz mutfakta ya da arka taraftayız. Bir orduyu doyuracak kadar yiyeceğimiz var ve havanın bu kadar güzel olması nedeniyle piknik yapabileceğimizi düşündük."

Eve gökyüzüne bir göz attı ve gezegenin neresinde durduğunuza bağlı olarak güzel havanın dereceleri olduğunu düşündü.

"Çocuklardan birine çantalarınızı aldırıp odanıza çıkarmasını söyleyeceğim. Yüzlerinizi görmek çok güzel. Artık hepimiz buradayız. Hepimiz evimizdeyiz."

Beslendiler ve ağırlandılar, etrafları sarıldı ve sorgulandılar. Eve, hepsini bir cinayet panosundaki şüpheliler olarak hayal ederek isimleri ve yüzleri yönetti - emekleyen ve emekleyenleri bile.

Özellikle de sürekli kucağına tırmanmaya çalışan bir tanesi.

"Bizim Devin tam bir hanımefendi erkeği." Annesi -Maggie- onu kaldırıp bazı kadınların yaptığı gibi zahmetsizce kalçasına yerleştirirken güldü. "Babam bir dahaki sefere İtalya'ya gideceğini söyledi. Connor ve ben balayımızda savurganlık yaptık ve Venedik'e gittik. Harikaydı."

Kalçasındaki çocuk bir şeyler geveledi ve zıpladı.

"Pekala, adamım, madem tatil yapıyoruz. Ona bir bisküvi daha alacağım. Bir tane ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim."

Bir an sonra Eve kürek kemiklerinin arasında bir kaşıntı hissetti. Yer değiştirdiğinde bir çocuğun kendisine baktığını gördü. Onu tanıdı - Brody ailesinin yeşil gözleri, çillerden oluşan güneş sistemi - ailenin bir önceki Şükran Günü'nde New York'a geldiği zamandan.

"Olay nedir?" diye sordu.

"Acaba bayılıcınız yanınızda mı?"

Koşum takımını takmamıştı ama kavrama parçasını ayak bileğine bağlamıştı. Eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyordu, tıpkı Sinead ve diğer kadınların bir aile pikniğinde çocuğa silahı göstermesinden hoşlanmayacaklarını düşündüğü gibi.

"Neden? Birinin aşığı inmesi mi gerekiyor?"

Bunun üzerine sırttı. "Kız kardeşim, sakıncası yoksa." "Ne suçu var?"

"Aptal olmak. Bu yeterli olmalı."

Roarke'ın yerel argosuna kaydığı zaman kullandığı sözcükten anlamın özünü biliyordu. "New York'ta değil, as. Şehir ahmaklarla dolu."

"Sanırım polis olacağım ve kötü adamları patlatacağım. Kaç tane patlattın?"

Kana susamış küçük piç, diye düşündü Eve. Ondan hoşlanmıştı. "Benim payımdan fazlası değil. Onları bir kafese koymak, patlatmaktan daha tatmin edici."

"Neden?"

"Daha uzun sürer."

Bunu düşündü. "Şimdi önce onları patlatacağım, sonra da bir kafese koyacağım."

Kadın gülünce, adam bir kez daha sırttı. "Buralarda kötü adamlar yok ve bu çok üzücü. Belki New York'a tekrar gelirim ve sen de bana seninkilerden bazılarını gösterirsin."

"Belki."

"Bu buzlu olacak!" dedi ve fırladı gitti.

Bunu yaptığı anda, biri yanına oturdu ve eline yeni bir bira bardağı tutuşturdu. Seamus, diye teşhis etti, Sinead'ın en büyük oğlu. Oldukça emindi.

"İrlanda'yı nasıl buldun peki?"

"New York'tan doğuya gittik. Yeşil," diye ekledi adam kıkırdayıp kaburgalarına dostça bir dirsek attığında. "Bir sürü koyunla birlikte. Ve iyi bira."

"Her çoban bir akşamı hak eder. Annemi çok mutlu ettiniz, buraya gelip ailemle birlikte olmak için zaman ayırdınız. Roarke'u artık kız kardeşinin yerine kendisininmiş gibi görüyor. Onun ve Roarke için yaptıklarınız çok önemli."

"Etrafta oturup iyi bira içmek için fazla çaba sarf etmenize gerek yok."

Onun kalçasını okşadı. "Bir bira içmek için uzun bir yol. Buna bir de oğlumu çok heyecanlandırdınız."

"Pardon?"

"Sean'ım, az önce burada seni sorguluyordu."

"Oh. Kimin kim olduğunu anlamak zor."

"Elbette öyle. Geçen yıl sizi ziyaret ettiğimizden beri uzay korsanı olma hayalinden vazgeçti ve polis olup kötü adamları patlatarak hayatını kazanmayı tercih etti."

"Bahsetti."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, siz buralardayken bir cinayet işlemek için can atıyor. Korkunç ve gizemli bir şey."

"Buralarda bunlardan çok var mı?"

Arkasına yaslandı ve birasından düşünceli bir yudum aldı. "En son hatırladığım, yaşlı Bayan O'Riley'nin kocasının kafasını bir tavayla kırıldığı zamandı, kocası bir kez daha eve kızgın ve başka bir kadının parfümü kokarak geldiğinde. Sanırım

Yeterince ürkütücü ama tamamen gizemli değil. Bu yaklaşık bir düzine yıl önceydi."

"Bir cinayet polisi için bölgede fazla hareket yok."

"Ne yazık ki Sean için, hayır. Sizin davalarınızı takip etmeyi seviyor, bilgisayarında bir şeyler arıyor. Bu sonuncusu mu? Hologram cinayeti ona sonsuz heyecan verdi."

"Ah." Roarke'un Sinead'la birlikte durduğu yere baktı, kolu onun belindeydi. Ve böğrünü kesen bıçağı düşündü.

"Ebeveyn kilidimiz var, bu yüzden en ince ayrıntıları öğrenemez."

"Evet, bu muhtemelen iyi bir şey."

"Ne kadar kötü yaralanmış kuzenim? Medya bu konuda pek bir şey yazmadı - ki sanırım o da böyle olmasını istiyordu."

Kanı, ılık, titreyen parmaklarının arasından kayıyordu.
"Yeterince kötü."

Seamus başını salladı, Roarke'ı incelerken dudaklarını büzdü. "O zaman babasının oğlu değil, öyle mi?"

"Önemli olan yerde değil."

Eve'in keşfettiği üzere İrlanda piknikleri, tıpkı İrlanda yaz günlerinde olduğu gibi saatlerce sürüyor, müzik, dans ve yıldızlar gözden kaybolana kadar devam ediyordu.

"Sizi geç saate kadar ayakta tuttuk." Sinead bu kez bir kolunu Eve'in beline dolayarak onları yukarı çıkardı.

Eve, insanlar kollarını ona doladıklarında ne yapacağını asla tam olarak bilemezdi; tabii söz konusu olan savaş ya da Roarke değilse.

"Hem de onca seyahatten sonra. Bavulunu açman için çok az zamanın var, yerleşmen içinse hiç yok."

"Güzel bir partiydi."

"Öyleydi, öyleydi, evet. Ve şimdi Seamus'um Roarke'u sabah tarlaya gitmeye ikna etti." Eve'i biraz sıktı. İşaret üzerine Eve tekrar Roarke'a baktı.

"Ciddiyim. Tarlada, çiftlik tarlası gibi mi?" Eve dedi

ki. "Hoşuma gidecek. Daha önce hiç traktör sürmedim."

"Umarım seni altı buçukta yataktan kaldırdığımızda da aynı şeyi söylersin."

"Zaten neredeyse hiç uyumuyor," diye yorumladı Eve. "Bir droid gibi."

Sinead güldü ve yatak odasının kapısını açtı. "Umarım sahip olduğunuz süre boyunca rahat edersiniz." Sade mobilyaları, yumuşak renkleri ve tavanın eğimi altındaki pencerelerdeki beyaz dantelleriyle odaya baktı.

Renklerin ve şekillerin cazibesine kapılan çiçekler, komodinin üzerindeki alçak bir saksıda duruyordu.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa, herhangi bir şeye, koridorun hemen aşağısındayım."

"İyi olacağız." Roarke ona döndü ve yanağından öptü.
"Daha fazla."

"Kahvaltıda görüşürüz o zaman. İyi uykular."

Dışarı çıktı, kapıyı kapattı.

"Neden," diye sordu Eve, "traktör kullanmak istiyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok ama yapılacak şey bu gibi görünüyor."
Aylak aylak ayakkabılarını çıkardı. "Sabah tek başına kalmak istemiyorsan ben bu işten sıyrılırim."

"Benim için sorun değil. Zaten bir yıllık birayı uyuyarak çıkarmayı planlıyorum."

Gülümseyerek yanına geldi ve bir elini saçlarına götürdü.
"Bir seferde uğraşman gereken çok fazla insan var."

"İyiler. En azından ne hakkında konuştuklarını anladıktan sonra. En çok konuştukları şey sensin."

"Ben yeni elementim." Onu alnından öptü. "Polisimden oldukça etkilendikleri için yeni unsur biziz." Onu içeri çekti, böylece güzel çiftlik evinin yatak odasının ortasında birbirlerine sarılarak durdular, gece esintisi pencereden içeri girerek çiçeklerin kokusunu havaya karıştırdı. "Burada tamamen farklı bir hayat var. Bir dünya uzakta."

"Son cinayet yaklaşık bir düzine yıl önce işlendi."

Geri çekildi, başını salladı. Sadece güldü. "Sana güveniyorum." "Bu konuyu ben açmadım. Duydun mu?"

"Ne?"

"Hiçbir şey yok. Gerçekten çok sessiz ve çok karanlık," diye ekledi pencereye bakarak. "Ölü sessizliği, ölü karanlığı. Bu yüzden daha fazla cinayet işleneceğini düşünürsünüz."

"Otobüsçü tatili mi arıyorsun?"

"Hiçbir anlam ifade etmese de bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Ve hayır. Sessizlikle aram iyidir. Çoğunlukla." Elini adamın böğründe gezdirdi ve yaranın üzerine koydu.

"Tamam mı?"

"Yeterince iyi. Aslında ..." Eğildi, onun ağzını kendi ağzıyla kavradı ve kendi elinin dolaşmasına izin verdi.

"Tamam, durun. Bu çok garip."

"Bana çok doğal geliyor."

"Teyzen koridorun sonunda. Buranın ses geçirmez olmadığını çok iyi biliyorsun."

"Sadece sessiz olman gerekecek." Kadının kaburgalarını kasıtlı olarak gıdıkladı ve kadının sıçrayıp ciyaklamasına neden oldu. "Ya da değil."

"Bugün sana vurmadım mı zaten, bu sabah iki kez?"

"Sevgili Eve, sen acınası bir romantiksin." Onu, evdekinin yarısından daha küçük olduğunu fark ettiği yatağa doğru geri götürdü.

"En azından ekranı falan aç. Örtü gürültüsü için."

Dudaklarını kızın yanaklarında gezdirdi, elini kızın kışındaki gergin kasların üzerinde gezdirdi. "Burada ekran yok."

"Ekran yok mu?" Onu itti, duvarları taradı. "Ciddi misin? Burası nasıl bir yer böyle?"

"İnsanların yatak odalarını seks ve uyku için kullandığı türden, benim aklımdaki de tam olarak bu." Bunu kanıtlamak için onu yatağa yuvarladı.

Gıcırdadı.

"Bu da ne? Bunu duydun mu? Burada bir çiftlik hayvanı mı var?"

"Bunları dışarıda tuttuklarından oldukça eminim. Bu yatak." Gömleğini başından çekiştirdi.

Deneme, kalçalarını kaldırdı, düşmelerine izin verdi. "Oh, Tanrı aşkına. Bunu konuşan bir yatakta yapamayız. Evdeki herkes burada neler olup bittiğini anlayacak."

Keyifle onun boğazına sokuldu. "Sanırım şimdiden seks yaptığımızdan şüpheleniyorlar."

"Belki, ama bu yatağın 'Whoopee!' diye bağırmasından farklı bir şey."

Ona tapmasına şaşmalı mıydı? diye düşündü.

Kızın yüzünü izleyerek, parmağını göğsünün üzerinde gezdirdi. "Sessiz, onurlu bir seks yapacağız."

"Eğer seks onurlu bir şeyse, doğru yapılmıyor demektir."

"Bir anlamı var." Ona gülümsedi, şimdi göğüslerini avu luyor, dudaklarını hafifçe onunkilerin üzerine koyuyordu. "ř  haline bak," diye mırıldandı, "iki güzel hafta daha benimsin."

"şimdi de beni yumuşatmaya çalışıyorsun." Ve yumuşamış bir halde uzanıp parmaklarını onun saçlarında gezdirdi.

Hepsi onun, diye düşündü.

"Burada olmak güzel." Gömleğinin eteğinden tutup başının üzerine çekti. Avucunu bir kez daha iyileşmekte olan yaranın üzerine koydu. "Buraya gelince her şeyi unutacağız. Ama burada olmak güzel."

"Tamamen ilginç bir yolculuk oldu."

"Tek bir mil bile kaçırmazdım." Şimdi onun yüzünü çerçeveledi, dudakları buluşana kadar kaldırdı. "Kayalık olanları bile."

Adam ona doğru eğildiğinde, kadın onu içine çekti ve iç çekti.

Gözleri kapalı, ellerini adamın sırtındaki güçlü kasların üzerinde gezdirdi, adamın şeklinin ve kokusunun içinde her zaman bekleyen yerlere sızmasına izin verdi. Her zaman açık, her zaman hoş karşılanmış.

Başını çevirdi, tekrar onun dudaklarını buldu. Daha uzun, daha derin, gece havası kadar kolay ve tatlı bir sürüklenmeye.

Yatak bir paslı gıcırta daha çıkararak onu güldürdü. Sonra ona doğru kayarken bir tane daha. "Zemini denemeliyiz."

"Bir dahaki sefere," diye önerdi ve onu tekrar güldürdü. Tekrar iç çekmesini sağladı. Tüm o bekleyen, misafirperver yerleri ısıttı.

Doymuş ve uykulu bir halde birbirlerine sokulduklarında, kız burnunu sokarak "Vay canına" dedi.

Gri renkte uyandı, yatakta doğruldu.

"Neydi o? Bunu duydun mu?" Çıplak bir halde yataktan fırlayarak küçük komodinin üzerine bıraktığı debriyaj parçasını aldı.

"İşte orada! İşte yine orada! Bu hangi dil?"

Roarke yataktan kalktı. "Sanırım horoz olarak biliniyor."

Silahı yanında, ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hiç de değil. Aşağı yukarı sabah oldu ve bu da şafağı işaret eden bir horoz."

"Sik mi?"

"Öyle diyebilirim. Sinead ve adamının horozlarını sersemletmenizi istediklerini sanmıyorum, ama söylemeliyim ki, Teğmen, büyüleyici bir resim çiziyorsunuz."

Nefes aldı ve silahını yere bıraktı. "Tanrım, başka bir gezegende de olabilirdik." Yatağa geri kaydı. "Ve eğer sığın günü işaret etmekle ilgili herhangi bir fikre kapılırsa, bir silahım olduğunu unutma."

"Ne kadar büyüleyici bir fikir olsa da, sanırım bu benim uyanış çağrım. Traktör yerine karıma binmeyi tercih etsem de beni bekliyorlar."

"İyi eğlenceler." Eve yuvarlandı ve yastığı başının üzerine koydu.

Çıglık atan sikler, diye düşündü gözlerini sıkarak. Ve Tanrım, bu bir inek miydi? Gerçekten böğürüyor muydu? Bu piçler eve ne kadar yakındı?

Yastığı bir santim kaldırdı, silahının elinin altında olduğundan emin olmak için gözlerini kısıtı.

Tüm bu böğürtüler ve horoz sesleri arasında bir insan nasıl uyuyabilirdi ve dışarıda başka neler olup bittiğini sadece Tanrı biliyordu? Tüyler ürperticiydi, olan buydu. Birbirlerine ne söylüyorlardı? Ve neden?

Pencere açık değil miydi? Belki de kalkmalı ve ... Sonrasında bildiği tek şey sarı güneş ışığına uyandığı oldu.

Hepsinin askeri kıyafetler giydiği tedirgin edici bir çiftlik hayvanı rüyası görmüş olsa da sonuçta uyumuştı.

Nerede olduğunu hatırlamadan önce ilk aklına gelen kahve oldu ve zar zor bir küfür mırıldandı. Burada çay içiyorlardı ve önündeki günle bir şey içmeden nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Kendini sürükleyerek ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Yatağın ayak ucundaki bornozu ve üzerinde duran memo küpünü gördü. Küpe uzandı, fiske vurdu.

"Günaydın, Teğmen. Eğer hâlâ yarı uykuluysanız, duş koridorun sonunda solda. Sinead ayağa kalktığı anda kahvaltı için aşağı gelmeni söyledi. Görünüşe göre seninle öğlen buluşacağım. Sinead seni olmamız gereken yere götürecektir. Polisime iyi bak.

"Kötü adam yok, unuttun mu?"

Bornozunu giydi ve bir an düşündükten sonra silahını cebine soktu. Odada kalmasındansa üzerinde kalmasının daha iyi olacağına karar verdi.

Ve kahvenin yasını tutarak, duşta kendini uyandırmak için aşağı indi.

Bölüm 2

Duşunu bitirdiğinde yatak hazırlanmış ve oda toplanmıştı. Droidleri var mıydı? diye merak etti ve silahını yanına almakla akıllıca davrandığına karar verdi.

Eğer droidleri varsa, neden yatak odasında menüsünde kahve olan bir AutoChef olmasın? Ya da evde neler olduğunu görmek için uluslararası suç haberlerini tarayabileceği bir ekran.

Uyum sağla, diye emretti kendine giyinirken, pencerenin dışında bir kuş türü tekrar tekrar guguk kuşu gibi ötüyordu. Burası New York değildi, hatta yakın bir benzeri bile değildi. Ve kesinlikle her dakika iyi eş puanları topluyordu.

Parmaklarını nemli saçlarında gezdirdi -tesislerde kurutma tüpü yoktu- ve kendini güne olabildiğince hazır hissetti.

Merdivenlerin yarısında daha fazla şarkı duydu, güzel ve parlak bir insan sesi aşktan bahsediyordu. Ve mutfağa dönerken, sirenin kahve kokusunu aldığına yemin etti.

Kendi kendine bunun muhtemelen sadece bir anı olduğunu söylese de umudu parıldıyordu. Ama koku onu yakaladı ve yolun geri kalanında bir olta gibi kendine çekti.

"Oh, Tanrı'ya şükür." Sinead ocaktan dönüp ona gülümseyene kadar yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti.

"Size de günaydın. Umarım iyi uyumuŗsunuzdur."

"Harika, teŗekk rler. Bu gerçekten kahve mi?"

"Evet,  yle. Roarke gönderdi, özel, özellikle senin sevdiğin türden. Buna d ŗk n olduğunu hatırladım."

"Bu daha çok çaresiz bir ihtiyaç."

"İnsan olmadan önce sabahları sert bir fincan  aya ihtiya ım var." Sinead Eve'e kalın kahverengi bir fincan uzattı. Yulaf ezmesi rengine bir pantolon ve kolları dirseklerinden kelep elenmiŗ parlak mavi bir gömlek giymiŗti. Bir  eŗit menteŗeli toka saçlarını yüzünden geriye doğru toplayıp baŗının arkasına tutturmuŗtu.

"Oturun, diŗlileri hareket ettirin."

"Teŗekk rler. Gerçekten."

"Adamlar makinelere bakmaya gitti, bu yüzden huzurlu bir kahvaltı yapabilirsin. Roarke senin tam bir İrlandalı olacağını söyledi."

"Ah . . ."

Sinead hızlı bir sırtıŗla, "Medeni bir porsiyon diyebiliriz," dedi. "Erkeklerin tüketmeyi baŗardıđı yığınlar değil."

"Kahveyle aram gerçekten iyi. Zahmet etmene gerek yok."

"Zahmet etmek isterim. Bu beni memnun eder. Etler çoktan piŗti, ben de ısıtıyorum. Geri kalanını piŗirmek bir iki dakikadan fazla sürmez. Mutfakta bir misafirin olması güzel," diye ekledi ocağa dönerken.

Tuhaf, diye d ŗ nd  Eve, oturup birinin yemek piŗirmesini izlemek çok tuhaftı. Roarke'un majordomosu Summerset'in Otomatik Şefleri stoklarken bu iŗlerin çoğunu yaptığını hayal etti.

Ama mutfakta, özellikle de Summerset'le takılmak en iyi on kâbus listesindeydi.

"Sikin seni uyandırdığını duydum."

Eve kahvesini yudumlarken

boğuldu. "Ne?"

"O tür bir horoz değil." Sinead omzunun üzerinden ısıltılı bir bakış gönderdi. "Gerçi bu da doğruysa, aferin sana. Horozu kastetmiştim."

"Ah, doğru ya. Evet. Bunu her sabah yapıyor mu?"

"İyi ya da kötü, gerçi çoğu gün sesini duyamayacak kadar alışkınım." Tavaya yumurta kırdı. "Senin için trafik gürültüsü gibi bir şey sanırım. İçinde yaşadığın dünyanın bir parçası."

Yemekler cızırdarken tekrar arkasına baktı. "Bir gece daha kalmana çok sevindim ve Roarke'a verdiğin hediyeğin üzerinde böyle güzel, parlak bir gün parlıyor. Seni oraya biraz erken götüreyim dedim, böylece Seamus onu getirmeden önce bir göz atabilirsin."

"Gönderdiğin resimler bana ana fikri verdi ama ilk elden görmek iyi olurdu. Orada yaptıkların için minnettarım, Sinead."

"Bu benim ve eşim için dünyalara bedel. Bu büyük bir yıldönümü hediyesinden daha fazlası Eve. Çok, çok daha fazlası."

Fırından bir tabak çıkardı, yumurtaları, kızarmış patatesleri ve küçük bir yarım domatesi ekledi. "Ve işte bu sabah taze esmer ekmek," dedi, tabağı ve bir çömlek tereyağını Eve'in önüne koydu, sonra yarım yuvarlak bir ekmekten bir bez aldı.

"Harika kokuyor."

Sinead gülümseyerek Eve'in kahvesini doldurdu, ardından masaya bir fincan çay getirdi. Eve tadına bakarken bekledi.

"Tadı daha da güzel ve kahvaltı söz konusu olduğunda şımarıyorum."

"Harika o zaman. İnsanları beslemeyi, onlarla ilgilenmeyi seviyorum. Bu konuda yetenekli olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor."

"Öyle olduğunu söyleyebilirim."

"Hepimiz sevdiğimiz ve yetenekli olduğumuz işi yapabilecek kadar şanslı olmalıyız. İşiniz size bunu verir."

"Evet."

"Senin yaptığın işi yapmayı hayal bile edemiyorum, senin de benim buradaki hayatımı hayal edebileceğini sanmıyorum. Yine de buradayız, mutfak masasında birlikte oturup sabahı paylaşıyoruz. Kader garip bir şey ve bu durumda cömert bir şey. Buraya kadar gelip tatilinizin bu değerli günlerini bizimle geçirdiğiniz için size teşekkür etmeliyim."

"Gerçekten iyi bir kahvaltı yapıyorum ve harika bir kahve içiyorum. Bu tam olarak bir fedakarlık sayılmaz."

Sinead masanın öbür ucuna uzandı ve Eve'in eline kısa bir süre dokundu. "Güçlü bir adam üzerinde gücün var. Sana olan aşkı sana bu gücü veriyor, ancak ikinizin kedi gibi kavga ettiğiniz zamanlar olduğundan şüpheleniyorum."

"Birkaç taneden fazla."

"O şimdi burada, muhtemelen egzotik bir yerdeki parlak bir terasta uzanmak yerine bir tarlada traktör sürüyor ve kahvaltıda şampanya içiyor çünkü sen istedin

Onun için. Çünkü onun bu bağı ihtiyacı olduğunu biliyorsunuz ve bunu onunla paylaşmanıza da aynı derecede ihtiyacı var."

"Ona istediğini ya da ihtiyacı olduğunu bilmediği bir şey verdin. Eğer vermemiş olsaydın, şu anda mutfak masasında oturup sabahı paylaşıyor olmazdık."

"Kız kardeşimi her gün özlüyorum."

Bir an için gözlerini kaçırdı. "İkizler," diye mırıldandı. "Bu açıklayabileceğimden çok daha samimi bir bağ. Şimdi, Roarke'la birlikte, onun hiç sahiplenmeyi düşünmediğim bir parçasına sahibim ve artık onun annesi olarak duruyorum. O benim kalbime sahip, tıpkı seninkine sahip olduğunu bildiğim gibi. Arkadaş olmamızı istiyorum, sen ve ben. Ara sıra geri geleceğini ya da bizim sana geleceğimizi düşünmek istiyorum. Bu bağın daha da güçleneceğini, daha da gerçek olacağını ve aramızdaki şeyin sadece ikimizin de sevdiği adam yüzünden olmayacağını."

Eve düşüncelerini düzene sokmaya çalışırken bir an için hiçbir şey söylemedi. "Pek çok insan onu suçlardı."

"O bir bebektir."

Eve başını salladı. "Benim dünyamda insanlar her türlü mantıksız sebepten dolayı suçlar, incitir, sakat bırakır, öldürür. Babası kız kardeşini öldürdü. Patrick Roarke onu kullandı, istismar etti, ona ihanet etti ve sonunda onu öldürdü - onu senden aldı. Ve bazıları bunu çarpıtarak Roarke'a bu kayıptan geriye kalan tek şey, hatta kaybın nedeni olarak bakabilir. Ne olduğunu öğrendiğinde, bir ömür boyu bir yalana inandıktan sonra annesini öğrendiğinde, sana geldi. Onu geri çevirmediniz, suçlamadınız ya da cezalandırmadınız. Onu evinize getirdiniz ve ihtiyacı olduğunda ona teselli verdiniz."

"Kolay arkadaş edinemiyorum. Bu konuda pek iyi değilimdir. Ama sırf bu nedenle bile benim olabilirsin, yani aramızda arkadaşlık için gerekli unsurlar var sanırım."

"Sana sahip olduğu için çok şanslı."

Eve daha fazla yumurta kürekledi. "Aynen öyle."

Sinead gülerken kupasını iki eliyle tuttu. "Seni severdi. Siobhan."

"Gerçekten mi?"

"Yapardı, evet. Parlak ve cesur olanları severdi." Sinead öne doğru eğildi. "Şimdi bana, sadece ikimiz varken, çözdüğün bu son cinayetin tüm kötü ayrıntılarını anlat. Medyada konuşulmayanları."

Öğleden kısa bir süre önce Eve küçük parkta durmuş, ellerini kalçalarına dayamış, aletleri inceliyordu. Çocuk oyun parkları hakkında pek bir şey bilmiyordu ama burası oldukça iyi bir parka benziyordu.

Üzerinde sallandıkları, tırmandıkları, tünel açtıkları ve çocukların her ne halt yaparlarsa yaptıkları şeylerin etrafından çiçeklerden, genç, yeşil ağaçlardan oluşan güzel nehirler akıyordu.

Sinead'ın kız kardeşinin anısına çiftliğinde diktiği kiraz ağacının genç bir versiyonu olan bir kiraz ağacı, küçük bir çardak yakınında zarif ve tatlı bir şekilde duruyordu. Sinead, çocuklar çılgınca koştururken ebeveynlerin dinlenebileceğini hayal ettiği banklar orada burada oturuyordu.

Üstü kapalı verandasında küçültülmüş mobilyalar bulunan küçük bir evin yanında şirin bir taş çeşme güröl güröl akıyordu. Yakınlarda Sinead'ın futbol sahası dediği bir yer vardı.

Tribünler, atıştırmalıkların servis edildiği bir tür kulübe, oyuncuların giyinebileceği daha büyük bir bina.

Yollar oraya buraya dolanıyordu ama bazıları şimdilik hiçbir yere çıkmıyordu. İş tam olarak bitmemişti ama Sinead ve ailesine şimdiden başarılanlar için büyük bir kredi vermek zorundaydı.

"Tamamen harika."

Sinead uzun bir nefes verdi. "İstediğin gibi olmayacağı için çok gergindim."

"D ş nebildiğimden ya da yapabildiğimden çok daha fazlası." Salıncaklara yaklaştı, durdu, botunu süngerimsi zemine vururken aşağıya baktı.

"Bu bir güvenlik malzemesi. Çocuklar düşer, yuvarlanır ve bu onları korur."

"M kemmел. Eğlenceli görünüyor," diye karar verdi Eve. "Güzel ve hoş tasarlanmış ama daha çok eğlenceli görünüyor."

"Gen lerimizden bazılarını test etmek için dışarı çıkardık ve sizi temin ederim ki sahip oldukları şey buydu."

Sinead elleri kalçalarında bir daire çizerken, sürekli esen r zg r kırpıştırdığı saçlarını karıştırdı. "Köy bunun hakkında konuşuyor. Bu çok hoş bir şey. Çok hoş bir şey."

"Eğer hoşuna gitmezse, kı ına tekmeyi basarım."

"Paltonu tutacağım. İşte geliyorlar." Sinead kamyonu fark edince çenesini kaldırdı. "Grubumu biraz uzaklaştıracağım, böylece Roarke'a hediyesini özel olarak verebilirsiniz."

"Minnettarım."

Zaten çoğu zaman hediye alma ya da verme konusunda rahat değildi. Ve bu durumda çok fazla şey üstlendiği için biraz gergindi. Geçtiğimiz Kasım ayında Sinead'ın ziyareti sırasında iyi bir fikir gibi görünen şey daha karmaşık ve karmaşık hale gelmişti ve belki de tamamen uygun olmadığından endişeleniyordu.

Hediyeler, yıldönümleri, aile-her yerde sınırlı deneyim.

Uzun ve sırık gibi, kot pantolonu ve botları içinde, solmuş mavi gömleği dirseklerine kadar kıvrılmış, kalın siyah ipek saçları iş modunda arkaya toplanmış adamın kendisine doğru yürüyüşünü izledi. İki yıllık evliydi ve hâlâ kalbini çarptırabiliyordu, diye düşündü.

"Yani çiftçilik için her şeyden vaz mı geçiyorsun?" diye seslendi.

"Sanmıyorum, yine de birkaç saat boyunca eğlendim. Atları var." Durdu, ona ulaştığında öpmek için eğildi. "Ata binmeyi deneyebilirsiniz." Kız ona donuk bir bakış attığında bir parmağının ucuyla çenesindeki çukuru sıyırdı. "Bundan hoşlanabilirsiniz, şu son sanal savaş gezintisinden daha çok."

Hologram atın hızını ve gücünü hatırladı ve gerçekten yapabileceğini düşündü. Ama şu an için farklı bir gündemi vardı.

"İneklerden daha büyükler ama onlar kadar tuhaf görünmüyorlar."

"İşte bu." Etrafına bakındı ve sinirleri gerilmeye başladı. "Yine mi piknik peşindesin? Burası bunun için mükemmel bir yer."

"Beğendin mi?"

"Büyüleyici." Adam kızın elini tuttu ve kız adamın üzerindeki tarla kokusunu aldı. Yeşilin kokusunu. "Salıncağa binmek ister misin?"

"Belki."

"Çocukken ikimiz de bundan pek nasibimizi almadık, değil mi?" Onun elini tutarak yürümeye başladı. "Burada bir park olduğunu fark etmemiştim. Güzel bir yer, köye yeterince yakın ve bir macera yaratacak kadar da uzak. Ağaçlar genç, bu yüzden sanırım yeni ve hala yapılıyor," diye ekledi, kazma ekipmanlarına ve muşambalı malzemelere dikkat çekerek.

"Evet, hâlâ biraz çalışma gerekiyor." Elinden geldiğince kurnazca onu küçük evin ötesine, gürül gürül akan çeşmeye doğru yönlendirdi.

"Böyle güzel bir günde çocuklarla dolu olmamasına şaşırdım." "Aslında resmi olarak iş için açık değil."

"Baş başa mıyız o zaman? Sean da bizimle birlikte. Muhtemelen bir boğuşmadan hoşlanacaktır."

"Evet, belki ..." Adamın fıskiye bakacağını düşünmüştü ama ekipmanla daha çok ilgileneceğini, muhtemelen yapılacaklar hakkında spekülasyon yapacağını bilmeliydi. "Yani, şu şey var."

"Hmmm?" Ona tekrar baktı.

"Tanrım." Hayal kırıklığına uğramış bir halde onu çevirdi ve yüzünü fıskiye üzerindeki levhaya doğru itti.

SIOBHAN BRODY ANIT PARKI OĞLU TARAFINDAN ADANDI

Adam bir şey söylemeyince ellerini ceplerine soktu. "Yani, şey ... birkaç gün erken mutlu yıldönümleri."

Sonra ona baktı, o harika vahşi mavi gözleriyle ona baktı. Sadece adını söyledi. Sadece "Eve."

"İrlandalılar geçen sonbaharda istila ettiğinde bu fikri buldum ve Sinead'a götürdüm. O ve diğerleri de bu fikri benimsediler. Çoğunlukla sadece para gönderdim. Hatta senin paranı, çünkü evlendiğimizde benim için o hesaba yatırmıştın. Yani-"

"Eve," diye tekrarladı ve onu sertçe kendine çekti, yüzünü saçlarına bastırdı.

Adamın uzun ve sessiz bir nefes aldığını, kolları onu sıkıca sararken nefesini bıraktığını duydu.

"Yani iyi."

Bir süre konuşmadı, sadece elini sırtında aşağı yukarı gezdirdi. "Ne kadınsın sen," diye mırıldandı ve kadın sesindeki duyguyu, İrlandalı'nın sesinin biraz kalınlaştığını duydu. Ve geri çekildiğinde o canlı gözlerde gördü. "Bunu düşünebileceğini. Bunu yapacağın için."

"Sinead ve diğerleri ağır işleri yaptılar. Ben sadece-"

Başını salladı, onu öptü. Nefes gibi, uzun ve sessiz.

"Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Yeterince teşekkür yok. Bunun benim için, hatta senin için bile ne anlama geldiğini söyleyemem. Bunun için yeterli

bunun için kelimeler." Kadının ellerini tuttu ve ikisini de dudaklarına götürdü. "Bir ghra. Beni şaşırtıyorsun."

"Yani iyi."

Şimdi onun yüzünü çerçeveledi, dudaklarını alnına dokundurdu. Sonra gözlerinin içine baktı ve İrlandaca konuştu.

"Yine mi geldin?"

Şimdi gülümsediğinde bu onu aydınlatıyordu. "Dedim ki, sen benim kalbimin atışı, bedenimin nefesi, ruhumun ışığısın."

Erimek için harekete geçti, bileklerini tuttu. "Başının belası olduğumda bile mi?"

"Özellikle de o zaman." Plaketi incelemek için döndü. "Çok güzel. Sade ve sevimli."

"Sen basit bir adamsın."

Kadının istediği gibi güldü. "Ailesi sayesinde onu biraz tanıdım. Bu onun için çok şey ifade eder. Çocukların oynayabileceği güvenli bir yer," dedi tekrar etrafına bakarak. "Ailelerin gelmesi için. Çimlerin üzerinde oturan, okul ödevlerini yapan, müzik dinleyen gençler. Futbol sahasında antrenman yapıyorlar."

"Aslında futbol bile olmayan ama katil futbolu olan futbola neden saha dediklerini anlamıyorum. Beyzbol olmadığı kesin. Buradaki insanların gerçek beyzbol hakkında en ufak bir fikri yok, bu da onlar için çok kötü."

Tekrar güldü, elini tuttu ve salladı. "Diğerlerini de çağıralım, sen de bana etrafı gezdirirsin."

"Elbette."

Çocuk işareti alır almaz oyun alanına koştu ve merdivenlerden tırmanmaya, parmaklıklardan sarkmaya, çilli yüzlü bir maymun gibi direklerde sallanmaya başladı.

Eve bunun sağlam bir destek olduğunu düşündü.

Çok geçmeden, Sinead ve beraber gelen diğer aileler, köpeklerin uzaklaştırıldığı piknik masalarına yiyeceklerini yerleştirdiler.

Sinead çeşmenin kenarına oturmak için yürüdüğünde Roarke da onu takip etti ve yanına oturdu. Sinead onun elini tuttu ve bir süre sessizce oturdu.

"Torunlarımın ve onlardan sonra gelenlerin burada oynayacaklarını, güleceklerini, savaşacaklarını ve koşacaklarını bilmek güzel. Keder ve kayıptan kalıcı ve iyi bir şeylerin ortaya çıkması güzel. Karınız kalbinizi biliyor ve bu da sizi zengin bir adam yapıyor."

"Öyle. Bunun için çok zaman harcadınız."

"Oh, biraz ayırdım ve bu bana da bir hediye idi. Kardeşlerime, hepimize. Eve'in ne yapmak istediğini söylediğimde annemiz ağladı. Güzel gözyaşları. Hepimiz Siobhan için çok fazla kederli gözyaşı döktük, bu yüzden iyi gözyaşları temizlenir. Kadının ölümü ve acıyı biliyor. Bunlar onun üzerinde oturuyor, içinde hareket ediyor ve onu hassaslaştırıyor." Ona bir bakış attı. "Onda bir yetenek var, gözlerden değil ama kalpten ve karından gelen bir görüş dokunuşu."

"O buna içgüdü, eğitim, polis hissi derdi."

"Adının ne olduğunun pek önemi yok, değil mi? Ah şimdi, buraya bak." Güldü, onu ayağa kaldırdı. "İşte seninle oynamaya gelen bir arkadaş."

Şaşkınlıkla etrafına bakındı. Sırıttı. "Şey, ben Brian, Dublin'den geliyorum."

"Böyle bir günde bir çocukluk arkadaşından hoşlanacağını düşündüm. Devam edin o zaman, karınızla vakit geçiriyor gibi görünüyor."

Brian Kelly, Eve'i kucağına çekerken sırtışı geniş, kırmızı yüzüne yayıldı. "Ah, Teğmen sevgilim." Kızın ağzına coşkulu bir öpücük kondurdu. "Roarke'ı bir kenara atmaya hazır olduğun anda orada olacağım."

"Destek almak her zaman iyidir."

Bir kahkaha attı, sonra Roarke onlara doğru yürürken bir kolunu onun omuzlarına attı. "Onun için seninle dövüşeceğim. Ve kirli dövüşürüm."

"Seni kim suçlayabilir ki?"

Kıkırdadı ve Eve'i bırakarak Roarke'a da aynı selamlamayı verdi - sarılıp öptü. "Sen her zaman şanslı bir piçtin."

"Seni görmek güzel, Brian."

"Teyzen bana soracak kadar nazikti." Küçük, şirin parkın etrafına bakmak için geri çekildi. "Bu artık bir şey değil mi? Bu güzel bir şey değil mi?"

Sean elini çekiştirince Eve yere baktı. "Ne oldu?" "Köpekler şuradaki ormana kaçmışlar."

"Tamam."

"Çağırdığımda geri gelmiyorlar, sadece havlamaya devam ediyorlar." "Ve?"

Adam ona gözlerini devirdi. "Sen bir dedektifsin, değil mi? Tek başıma girmeme izin yok, bu yüzden onları bulmak için benimle gelmen gerekecek."

"Yapacak mıyım?"

"Evet, elbette," dedi kesin bir ifadeyle. "Bir şey bulmuş olabilirler. Bir hazine ya da gizemli bir ipucu gibi."

"Ya da bir sincap."

Karanlık gözlerle ona baktı. "Öğrenene kadar bilemezsin."

Brian konuştu. "Dublin'den geldikten sonra biraz yürüyüp bacaklarımı esnetebilirim. Ben de biraz hazine kullanabilirim."

Sean Brian'a gülümsedi. "O zaman gidelim, ama o da gelmek zorunda. Teğmen olduğu için sorumlu o olacak."

"Yeterince adil. Biraz arama ve kurtarmaya var mısınız?" diye sordu Roarke.

"Sana yolu göstereceğim!" Çocuk hızla ilerledi.

"Haydi, Teğmen." Roarke onun elini tuttu. "Yetki sende. Barda işler nasıl Brian?"

"Oh, hemen hemen aynı. Biraları çekiyorum, dedikoduları ve dertleri dinliyorum." Eve'in başının üzerinden arkadaşına göz kırptı. "Artık benim için sessiz bir hayat var."

"İrlandaca'da saçmalık nasıl söylenir?" Eve merak etti.

"Şimdi, Teğmen sevgilim, bu adam gençliğimde beni yoldan çıkardığından beri ıslah olmuş bir adamım. Yakında Dublin'e tekrar gel, kendin gör. İkinize de içebileceğiniz kadar içki ısmarlayacağım."

Çocuk onları acele etmeye çağırarak ileri geri koştursa da kolayca yürüdüler. Eve şimdi köpeklerin yüksek, heyecanlı ve ısrarlı havlamalarını duyuyordu.

"Köpekler neden her zaman koklayacak, üzerine işeyecek ya da kovalayacak bir şeyler bulmak için koşturur?"

"Köpek olduğunuzda her gün bayramdır," diye gözlemledi Brian. "Özellikle de işin içinde bir oğlan varsa."

Ağaçların sınırına ulaştıklarında, ona göre tehlikeli bir kaltak olan doğanın içinden geçmeye razı oldu.

Yosunlar kayaların ve ağaçların üzerinde yeşeriyor, güneş ışığı yaprakların arasından yeşilimsi bir tonla süzülüyordu. Budaklı dallar yükselirken ya da yayılırken garip şekillere bürünüyordu.

Brian sırtarak, "Perilere dikkat et," dedi. "Tanrım, bir taşra ormanına adım atmayalı yıllar oldu. Roarke, otelde o Almanların derilerini yüzdüğümüzü, sonra da Wexford'daki ormanda gezginlerle birlikte iki gün boyunca saklandığımızı hatırlıyor musun?"

Eve, "Tanrım, tam burada duruyorum," diye işaret etti. "Polis."

Brian hiç utanmadan, "Bir kız vardı," diye devam etti. "Ah, boğucu güzellik. Onu ne kadar etkilemeye çalışırsam çalışayım, gözleri sadece seni görüyordu."

"Yine, tam burada. Evliyim."

"Uzun zaman önceydi ve çok uzaklardaydı."

Roarke ona, "Daha işimiz bitmeden zar atarken kazancının yarısını kaybetmiştin," diye hatırlattı.

"Evet, ama iyi vakit geçirdim."

"Çocuk nerede?" Eve bir an durdu.

Roarke, "Sadece biraz ileriye doğru koşuyor," dedi. "Bir macera yaşıyor."

Onun seslendiğini duydular. "İşte buradasınız, sizi büyük aptallar!" "Ve köpekleri de aldı."

"Güzel, onları geri getirebilir ya da her neyse." Olduğu yerde durup etrafı taradı. "Burası ürkütücü mü, yoksa sadece bana mı öyle geliyor?"

"Sadece sen, sevgilim." Roarke Sean'ı geri çağırmaya başlamıştı ki koşma sesi duydu. "İşte geliyor."

Çocuk patikadan aşağı uçtu, çilleri beyaz yüzünde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu, gözleri kocaman olmuştu. "Gelmek zorundasın."

"Köpeklerden biri yaralandı mı?" Roarke ileri atıldı ama çocuk başını salladı ve Eve'in kolunu tuttu.

"Acele et. Görmek gerek."

"Neyi görmeliyim?"

"Onu. Köpekler buldu." Çekti ve sürükledi. "Lütfen. O korkunç bir şekilde ölmüş."

Eve bir şeyler şaklatmaya başladı ama Sean'ın gözlerindeki bakış kızgınlığı öldürdü, içgüdüsunü uyandırdı. Çocuk şu anda zararsız bir macera yaşamıyordu. "Göster bana."

"Bir hayvan," diye başladı Brian, "ya da bir kuş. Köpekler ölüleri bulur."

Ama Eve, Sean'ın onu engebeli patikadan, çalılıkların arasından, yosun kaplı kayaların üzerinden köpeklerin oturduğu yere götürmesine izin verdi, şimdi sessizdi, titriyordu.

"İşte."

Sean işaret etti ama o çoktan görmüştü.

Ceset karın üstü yatıyordu, yüksek topuklu bir ayakkabı sağ ayağından gevşekçe çıkmıştı. Morluklardan mosmor olmuş yüz ona doğru çevrilmişti, soluk yeşil ışık yağarken gözleri görmüyordu.

Çocuk haklıydı, diye düşündü. Bu korkunç bir ölümdü.

"Hayır." Adam bir adım daha atınca onu geri çekti. "Bu yeterince yakın. Şu köpekleri uzak tut. Olay yerini çoktan tehlikeye attılar."

Eli otomatik olarak yakasında olmayan kayıt cihazına uzandı. Böylece sahneyi zihnine kazımış oldu.

"Buralarda kimi arayacağımı bilmiyorum."

"Ben hallederim." Roarke cebindeki 'link'i çıkardı. "Brian, Sean ve köpekleri geri götür, olur mu?"

"Hayır. Kalıyorum." Sean ellerini iki yanında kavuşturdu. "Onu ben buldum, bu yüzden onunla kalmalıyım. Biri onu öldürdü.

Biri onu öldürdü ve yalnız bıraktı. Onu ben buldum, bu yüzden artık ona ben bakmak zorundayım."

Roarke itiraz edemedi Eve çocuğa döndü. Onu kovmayı düşünmüştü ama o genç, çilli yüzdeki bir şey fikrini değiştirdi. "Eğer kalırsan, sana söyleneni yapmak zorundasın."

"Yetki sende."

"Bu doğru." Yerel halk oraya gelene kadar. "Ona dokundun mu? Yalan söyleme, bu önemli."

"Ben yapmadım. Yemin ederim. Köpekleri gördüm ve koştum. Sonra onu gördüm ve bağırmaya çalıştım ama ..."
Biraz kızardı. "Hiçbir şey çıkaramadım. Köpekleri ondan uzaklaştırdım, oturttum ve beklettim."

"Doğru olanı yaptın. Onu tanıyor musun?"

Başını yavaşça, ciddiyetle bir o yana bir bu yana salladı.
"Ne yapacağız?"

"Olay yerini zaten emniyete aldınız, bu yüzden polis gelene kadar emniyette tutacağız."

"Siz polissiniz."

"Benim burada yetkim yok."

"Neden?"

"Çünkü burası New York değil. Burası yoldan ne kadar uzakta?"

"Okulumun hemen yanından geçen yol o kadar uzak değil."
Eliyle işaret etti. "Bazen büyük kuzenlerimle birlikte oyun parkını falan kurarlarken oradan geçerdik."

"Buraya başka kim geliyor?"

"Bilmiyorum. Kim isterse." Roarke ona

"Garda geliyor," dedi.

"Sean, bana bir iyilik yap ve Roarke'la bana bahsettiğin yola kadar yürü. Ben onunla kalırım," diye güvence verdi Sean itiraz edemeden. "Yürümenin ne kadar sürdüğünü bilmek istiyorum."

"Bu bir ipucu

mu?"

"Olabilir."

Kulak misafiri olmadıklarında Eve, "Siktir," dedi.

Brian, "Evet," diye onayladı. "Sanırım daha genç."

"Yirmili yaşların başında. Yaklaşık beş beş ve yüz yirmi. Karışık ırktan kadın, sarışın, mavi ve kırmızı çizgiler, kahverengi gözler, sol ayak bileğinin iç kısmında dövmeler - küçük bir kuş- ve sağ omzunun arkasında alevli güneş. Delinmiş kaş ve burun, birden fazla kulak piercingi. Şehirli. Hâlâ yüzük ve küpe takıyor, üç parmağında yüzük var."

"Şey, hepsini fark ettiğimi söyleyemem ama şu anda yeterince görüyorum. Nasıl öldü?"

"Morluklara bakılırsa en iyi tahmin, boğulma ve öncesinde de biraz tokatlama. Tamamen giyinik ama cinsel saldırı olabilir."

"Zavallı çocuk. Kısa bir hayat için zor bir son."

Eve hiçbir şey söylemedi ama cinayetin, hayat ne kadar kısa ya da uzun olursa olsun her zaman zor bir son olduğunu düşündü. Roarke ve çocuğun geri geldiğini duyunca döndü.

"Yola iki dakikalık bir yürüyüşten fazla değil ve yol yeterince açık. Okula yakın olduğu için sokak aydınlatması alacakaranlıkta yanacaktır." Bir an bekledi. "Çok fazla zahmete girmeden derme çatma bir saha kiti hazırlayabilirim."

Bunun için kaşınıyordu. "Burası benim yerim değil, benim davam değil."

"Onu bulduk," diye karşı çıktı Sean, ses tonunda hatırı sayılır bir inatçılık vardı.

"Bu da bizi tanık yapar."

Bir kez daha hışırtılar ve ayak sesleri duydu. Yolda üniformalı bir polis belirdi. Genç, diye düşündü ve neredeyse iç geçirecekti. Masumiyetin açık, pembe yanaklı yüzüyle ölü kadar genç.

"Ben Memur Leary," diye başladı. "Bir sorun mu bildirdiniz? Ne ..." Sözünü yarıda kesti, cesedi gördüğünde ışıkla aynı soluk yeşile döndü.

Eve kolundan tutup onu geri çevirdi. "Asker ol, Leary. Bir DB'niz var ve kurbanın üzerine atlayarak sahneyi tehlikeye atmak istemezsiniz."

"Pardon?"

"Kusarsan olursun. Amirin nerede?"

"I-my-ah-Sergeant Duffy ailesiyle birlikte Ballybunion'da tatilde. Daha bu sabah ayrıldı. Sen kimsin? New York'tan gelen Amerikalı polis misin? Roarke'ın polisi?"

"Ben NYPSD'den Teğmen Dallas. Lanet olası kayıt cihazını tak, Leary," diye mırıldandı.

"Evet. Özür dilerim. Ben hiç yapmadık. Neyle ilgili olduğumdan pek emin değilim."

"Bir tanık raporu alacaksınız, bu olay yerini emniyete alacaksınız, sonra da buralarda cinayetleri soruşturan her kimse onu arayacaksınız."

"Gerçekten kimse yok, yani buralarda yok. Çavuşla irtibata geçmem gerekecek. Bunun burada olmasına izin veremeyiz. Burada olmaz." Ona baktı. "Bana yardım eder misiniz? Bir hata yapmak istemiyorum."

"İsimler. Benimkini aldın. Bu Roarke. Bu Brian Kelly, Dublin'den bir arkadaşım. Bu da Sean Lannigan."

"Evet, Sean'ı tanıyorum. Nasıl gidiyor?" "Onu buldum."

"Orada iyi misin, delikanlı?"

"Sean, memura ne bildiğini, ne yaptığını anlat."

"Şey, bakın, hepimiz parkta başka bir piknik yapıyorduk ve köpekler buraya kaçtı. Geri dönmediler ve deli gibi havlıyorlardı. Ben de teğmen kuzenimden benimle gelip onları bulmasını istedim. Hepimiz ormana girdik ve ben köpeklerin havladığı yere doğru ilerledim. Orada ölü kızı gördüm ve koşarak geri döndüm ve görmesi için polisimizi getirdim."

"İyi bir delikanlı." Leary Eve'e çekici bir şekilde baktı.

"Keşiften bu yana burada kaldık. Roarke ve Sean yola kadar yürüyüp geri döndüler. Yumuşak zemindeki izlerinden de görebileceğiniz gibi köpekler olay yerinin her yerindeydi. Ayrıca ayakkabı izlerini de görebilirsiniz, ki bu izler büyük ihtimalle onu buraya koyan kişiye aittir, çünkü hiçbirimiz şu anda olduğumuzdan daha yakına gitmedik."

"Ayakkabı izleri. Evet, anlıyorum. Pekala. Onu tanıdığımı söyleyemem."

"Buralardan değil." Eve sabrını zorladı. "Şehirli. Birden fazla dövme ve piercing, neon cila, parmaklar ve

Ayak parmakları. Ayakkabıya bak. Buraya bunları giyerek gelmedi. Burası bir çöplük."

"Yani burada öldürülmedi, daha önce söylediğiniz gibi buraya konuldu demek istiyorsunuz."

"Burada boğuşma izi yok. Bileklerinde ya da ayak bileklerinde morarma yok, yani zapt edilmemiş. Biri yüzünüze birkaç kez yumruk atar, sizi boğarak öldürürse, genellikle mücadele edersiniz. Onu kaydetmeli, adli tıbbi aramalısınız. Kimliğini ve ölüm zamanını belirlemelisiniz. Hayvanlar ona saldırmadı, o yüzden burada çok uzun süre kalmış olamaz."

Başını salladı, sallamaya devam etti, sonra cebinden bir kimlik defteri çıkardı. "Bu bende var ama hiç kullanmadım."

Eve ona yol gösterdi.

"Adı Holly Curlow. Limerick'te yaşıyor."

Eve verileri okumak için başını eğdi. Yirmi iki yaşında, bekar, bar garsonu, birkaç kaçak babası var. Akrabası, annesi Newmarket-on-Fergus diye bir yerden.

Bu isimleri nereden bulmuşlar?

"Diğer ekipmanı almam gerekiyor ve çavuşla irtibata geçeceğim. Olay yerinin güvenliğini sağlamak için kalabilir misin? Bu şekilde tutmak için, demek istediğim. Bu kanayan bir yara ve onun için doğru olanı yapmak istiyorum."

"Bekleyeceğim. İyi gidiyorsun."

"Bunun için teşekkürler. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Sean'a döndü. "Onu şimdi yakaladık, tamam mı? Ben onunla kalacağım ama senin geri dönmen gerek. Sen ve Brian geri dönüp köpekleri almalısınız. Bunu şimdi bana bırakın."

"Onun bir adı var. Adı Holly. Hatırlayacağım."

"Ayağa kalktın, Sean. Onun için ayağa kalktın. Bir polisin yapması gereken ilk şey budur."

Hayalet gibi bir gülümsemeye köpeklere döndü. "Hadi gidelim, çocuklar."

"Ben ona göz kulak olurum." Brian elini Sean'ın omzuna koydu ve onunla birlikte yürüdü.

Eve döndü ve Roarke'a baktı. "Her zaman kötü adamlar vardır." "Bu kadar gençken öğrenmek zor bir ders."

"Her zaman zordur."

Roarke'ın elini tuttu ve daha önce sayısız kez yaptığı gibi ölünün başında durdu.

Bölüm 3

Yeşil bir polis, bir ceset ve hiçbir meşru otoritenin olmaması hayal kırıklığına yol açıyordu. Leary denedi, bunu kabul ediyordu ama kendisi için tamamen keşfedilmemiş bir bölgede yol almakta zorlanıyordu.

Eve'e şimdiye kadar gördüğü tek ölünün büyükannesinin cenazesinde olduğunu söylediğinde, Eve onun başını mı okşayacağına yoksa kıcını mı tekmeleyeceğine karar veremedi.

"Limerick'ten bir ekip gönderecekler," dedi ona, adli tabip olarak görev yapan doktor cesedi incelerken ayak ayak üstüne atarak. "Ve çavuşum gerekirse geri gelecek, ama şimdilik benim ... devam etmem gerekiyor."

"Tamam."

"Belki bana yardım edebilirsin. Bana bir ya da iki ipucu verebilirsin."

Eve cesedi incelemeye devam etti. Adli tabibin ölüm nedenini söylemesine gerek yoktu, boğazın etrafındaki morluklara bakarak bunu söyleyemezdi. Elle boğma, diye düşündü ve içgüdüleri onu şiddetli bir tartışmaya, o anın suçuna, çaresizce örtbas etmeye yönlendirdi.

Çok erken, yeterli veri yok.

"Ölüm nedeni ve ölüm zamanı konusunda adli tabibin görüşünü alın."

Aslan yelesi gibi karlı saçları ve gözleri ile kızın neşeli olarak tanımlayacağını düşündüğü ME

diğer koşullar, yukarı baktı.

"Boğazını iyice sıkmışlar. Önce yüzüne biraz vuruldu, sonra ..." Ellerini kaldırıp parmaklarını boğma şeklinde kıvrarak gösterdi. "Tırnaklarının altında biraz deri ve kan var, yani yere düşmeden önce ondan bir parça aldığını söyleyebilirim. Ve bu sabah ikiden hemen sonra öldü, ruhu şad olsun. Burada değil," diye ekledi. "Kanın çöktüğü yerden değil. Siz hazır olduğunuzda onu içeri alıp geri kalanını ben halledeceğim elbette."

"Sor bakalım cinayet mi diyor?"

"Elbette ve bu bir cinayet, buna şüphe yok. Birisi onu buraya getirmiş ve bırakmış, bayan."

Eve otomatik olarak, "Teğmen," dedi.

"Derisini kazısaydı görünürdü, değil mi?" Leary sordu. "Yüzüne ya da ellerine saldırmış gibi görünüyor, değil mi? Bu yüzden üzerinde izler olurdu."

Şimdi düşünüyor, diye karar verdi Eve. Görmeye çalışıyor.

"Ve onu buraya bu şekilde, gömmeye bile çalışmadan getirmek, her şeyin panikle yapıldığı anlamına gelmez mi?"

"Şey, ben dedektif değilim Jimmy, ama bu yeterince mantıklı görünüyor. Siz ne dersiniz, Teğmen?"

"Sığ bir mezar bile ona zaman kazandırır ve zemin yumuşak olduğu için çok fazla çaba gerektirmezdi. Limerick'te bir adres vermiş ama benim verilerime göre burası kilometrelerce uzakta. Panik ve aptallık muhtemelen bu olayda birleşmiş ama katilin ölü bir kadını bu kadar uzağa götürdüğüne inanmam için yeterli değil."

"Yani ... " Leary'nin kaşları çatıldı. "Onu öldürdüğünde yakınlardaydılar."

"Olasılığın yüksek olduğunu söyleyebilirim. Bunu araştırmalısın. Bir parti ya da şık bir gece için giyinmiş. Nereye, kiminle gitmiş olabileceğini araştırmaya çalışın. Kimlik resmini gösterip, onu tanıyan ya da gören var mı diye kontrol edersiniz. Yakın akrabalarına haber verdiğinizde de erkek arkadaşlarını sorarsınız."

"Bildir . . ." Bu sefer yeşile dönmedi ama bembeyaz oldu. "Bunu ben mi yapacağım? Annesine söylemek için mi?"

"Şu anda bu soruşturmanın başındasınız. Tırnaklarının altındaki deri ve kanı inceleyecekler ve şansınız yaver giderse DNA bankası aracılığıyla bir kimlik bulabileceksiniz."

Tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Bakın, bunu her kim yaptıysa pek zeki değil ve o kadar kötü becerilmiş ki muhtemelen ilk cinayet. Adli tabibiniz cinsel saldırı olup olmadığını kontrol edecek ama kız tamamen giyinik, iç çamaşırı yerinde, bu yüzden bana tecavüz gibi gelmiyor. Erkek arkadaşı ya da eskiden birlikte olduğu biri olabilir. Elinizde veriler var. Nerede çalıştığı, yaşadığı, okula gittiği. Araştırırsın. Ya kızın ya da katilin o bölgeyle bir bağlantısı vardı."

"Tulla?"

"Bu ya da civar bölge, büyük olasılıkla bir saatlik sürüş mesafesindeki kasabalardan biri. Olasılıkları araştırın, verileri birleştirin, verileri kullanın. Muhtemelen katili tırnaklarının altındakilerle yakaladınız, ancak bir kimlik belirleyene ve sorguya getirecek bir şüpheli bulana kadar dava üzerinde çalışın."

"Annesi Newmarket-on-Fergus'ta yaşıyor, o kadar da uzak değil."

"Oradan başla," diye tavsiye etti Eve.

"Annesine git ve ona söyle ..." Leary cesede tekrar baktı.
"Bunu daha önce de yapmıştın."

"Evet."

"Bana nasıl olduğunu, en iyi yolu söyleyebilir misiniz?"

"Çabuk. Bir yas danışmanı ya da" dedi, nerede olduğunu hatırlayarak, "belki bir rahip. Belki annenin yanında götürebileceğin bir rahip vardır. O zaman söyle, hallet, çünkü bir polis ve bir rahip gördüğünde bunun kötü bir haber olduğunu anlar. Kendinizi tanıtır - rütbe, isim, bölüm ya da buralarda her neyse. Ona kızı Holly Curlow'un öldürüldüğünü bildirdiğiniz için üzgün olduğunuzu söyleyin."

Leary cesede tekrar baktı ve başını salladı. "Öylece mi?"

"Bunun iyi bir yolu yok. Anlatabildiği kadarını anlatmasını sağla, sen de anlatabildiğin kadar azını anlat. Holly'yi en son ne zaman gördü ya da konuştu, erkek arkadaşı var mıydı, kimlerle takılıyordu, ne yapıyordu. Bu konuda bir hissiyatınız olmalı, ona yol göstermelisiniz."

"Tanrı bizi kurtarsın," diye mırıldandı.

"Rahibi ya da danışmanı kullanın, onunla birlikte olması için biriyle iletişime geçmeyi teklif edin. Muhtemelen size nasıl olduğunu soracaktır ve siz de ona bunun belirlenmekte olduğunu söyleyeceksiniz. Nedenini soracak, siz de ona soruşturma ekibiyle birlikte bunu öğrenmek ve ona zarar veren kişiyi tespit etmek için mümkün olan her şeyi yapacağınızı söyleyeceksiniz. Verebileceğiniz tek teselli budur ve sizin işiniz bilgi almaktır."

"Acaba size sorabilir miyim-"

"Seninle gelemem," dedi onu bekleyerek. "Burada yaptığım şey yanıma kâr kalıyor çünkü ben aynı zamanda polis olan bir zekiyim. Bu beni, gayri resmi olarak belki, uzman danışman yapıyor. Ama soruşturma yapamam, sorgulayamam ya da yakınlarına haber veremem. Bu sınırı aşar."

Ellerini ceplerine soktu. "Bak, bunların bir kısmını hallettikten, bir kısmını sıraya koyduktan sonra benimle iletişime geçebilirsin. İhtiyacınız olursa belki size bazı açılar verebilirim. Yapabileceğim tek şey bu."

"Şimdiden büyük bir anlaşma oldu."

"İletişim bilgilerim sende var. Yarın İtalya'ya gitmem gerekiyor."

"Oh." Acı çekmiş görünüyordu.

"Tırnaklarının altındakilerden bir kimlik bul, Leary, ve gece olmadan bir şüphelin olacak. Benim geri dönmem gerek." Ölüye son bir kez baktı. "Onun için iyi olacaksın."

"Umarım yaparım. Teşekkür ederim."

Katillerin ya da manyakların değil, faunanın ve inanmadığı aptal perilerin olduğu o yeşil ormanda yürümekten biraz tedirgin olarak parka geri dönmeye başladı.

Roarke'la bağlantı kurmak için bağlantısını çıkardı. Ondan beklemek yerine geri dönmesini istemişti.

Yüzü ekrana geldiğinde "İşte buradasın," dedi. "Geri dönüyorum. Burada daha fazlasını yapamam." "Zor."

"Pek çok açıdan. Buralı iyi. Kendine fazla güvenmiyor ama iyi bir beyni var. Tırnaklarında, kanında ve derisinde izler var. Eğer bankadaysa, kimliğini hemen tespit ederler. Leary annesine haber vermeli, şansı varsa bir iki isim verir. Bana kesin bir vuruş gibi geldi. Dürtü, aptallık, panik. Katil kaçmaya çalışabilir ama onu yakalayacaklar. Bu işte Leary kadar acemi."

Yürürken etrafı taradı, dört ayaklı ve tüylü bir şeyin ortaya çıkma ihtimaline karşı. "Yaşadığı yerden birkaç polis geliyor. Sanırım önce birkaç kapıyı çalıp onun hakkında bir fikir edinecekler."

"Ne anlıyorsun?"

"Genç, belki biraz vahşi, adli tabip muayeneye başladığında daha fazla dövme ortaya çıktı. Daha fazla piercing. Seksi külot, ama hala üzerindeydi, bu yüzden cinsel saldırıdan şüpheliyim. Ama cinayetin köklerinin orada olduğuna bahse girerim. Yanlış adamla gitti ya da biriyle flört etti ve birlikte olduğu adam bundan hoşlanmadı. Tartışma, tokat, tırmalama, yumruk, tutku ve öfke, adam bu öfkeyle ya da onu susturmak için kadını boğuyor ve tekrar toparlanmadan önce onu öldürüyor. Panik. Bu benim başıma geliyor olamaz. Kendini koruma. Ondan kurtul, ondan uzaklaş. Eve git ve saklan."

"Olasılıkları araştırdın mı?"

"Belki." Biraz gülümsedi. "Zaman geçirmek için. Sanırım bu biraz günün içine etti."

"Holly Curlow için kesinlikle öyle oldu."

"Haklısın. Eğer gelip beni alırsan, geri dönüp geri kalanıyla ne yapmamız gerekiyorsa onu yapabiliriz."

"Memnuniyetle."

Saniyeler sonra ormandan dışarı adımını attığında -en ufak bir rahatlama ürpertisiyle- onu gördü. Adam çeşmenin kenarında oturmuş, ona doğru bakıyordu.

"Oldukça iyi zaman geçirdin," dedi 'link'ine.

"Oyalanmak için bir neden yok."

"Oyalanmak tam olarak nedir? Bir duraksamadan daha fazlası mı, ertelemekten daha azı mı?"

Şimdi gülümsedi. "O civarda bir yerde."

Bağlantıyı kapattı ve yaklaşırken cebine koydu. "İnsanlar tatildeyken de oyalanabilmeli."

"Öyle olmalılar." Onun elini tuttu, yanına oturması için aşağı çekti. "Burası oyalanmak için güzel bir yer."

"Bozulmadı mı?"

"Hayır." Bir kolunu onun omuzlarına attı ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Ölümün iyi yerlerde bile gerçekleştiğini bizden daha iyi kim bilebilir? Keşke onun için bitirebilseydim diyorsun."

"Yapamam. O Leary'nin. Teknik olarak," diye ekledi adam onu tekrar öptüğünde.

"O zaman burada olduğun için şanslı olduğunu bil. Ve eğer işler düşündüğün gibi gitmezse, Clare'de birkaç gün daha geçirebiliriz."

Bir yanı kabul etmek, onu teklifine sadık tutmak istiyordu. Ama geri kalanı, aralarında gelişen şey, onu titretti

Başını. "Hayır. Bu benim davam değil ve bu bizim zamanımız. Hadi çiftliğe geri dönelim. Sanırım bir bira içebilirim."

Leary bilgi ve tavsiye almak için onunla üç kez temasa geçti. Bu konuda ihtiyatlı davranmaya çalıştı, iletiyi almak için odadan çıkarken kolaylık sağladı. Ve her ne kadar aile - gecelemeğe razı olan Sean da dahil olmak üzere - geri döndüğünde ona baksa da güncellemeleri kendine sakladı.

Ay doğduğunda, kapının eşiğindeydi.

"Size iyi akşamlar, Bayan Lannigan. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama acaba teğmenle biraz konuşabilir miyim?"

"İçeri gel Jimmy. Annen nasıl?" "İyi, teşekkürler."

"Bir fincan çaya ne

dersin?" "Elbette bir tane

alabilirim."

"Mutfağa geri dön." Sean ayağa kalktığıında etrafına bakmadan parmağıyla onu işaret etti. "Olduğun yere otur, delikanlı."

"Ama büyükanne, ben-"

"Ve senden tek kelime çıkmadı. Eve, neden geri gelmiyorsun? Sen ve Jimmy bir fincan içip özel olarak konuşabilirsiniz."

Üniformasının şapkasını çıkaran Jimmy içeri girip etrafına bakındı. "Her şey nasıl gidiyor?"

"Yeterince iyi," dedi Aidan Brody ona. "Zor bir gün geçirdin delikanlı. Git çayını iç."

Sinead biraz telaşlandı, çayı koydu, Eve'in anlamadığı bir nedenle bisküvi dedikleri kurabiyelerden bir tabak ekledi. Leary'nin omzuna bir anne şefkatiyle vurdu.

"İstediğiniz kadar zaman ayırın. Ben onları yolunuzdan çekeceğim."

"Bunun için teşekkürler." Leary çayına şeker ve süt ekledi, sonra gözleri kapalı uzun bir yudum aldı. "Akşam yemeğimi kaçırdım," dedi Eve'e ve bir kurabiye kaptı.

Yorgun görünüyordu ve o öğleden sonra olduğundan çok daha az yeşil bir teni ve deneyimi vardı. "Cinayet genellikle yemekten önce gelir."

"Bunu artık biliyorum, bu kesin. Onu yakaladık." Küçük bir nefes verdi, neredeyse şaşkın bir kahkaha. "Holly Curlow'u öldüren kişi elimizde. Sana bizzat söylemek istedim."

"Erkek arkadaş mı?"

Başını salladı. "Ya da onun için tek ve biricik kişi olması gerektiğini düşünen ve ondan kurtulmaya karar veren biri. Dün gece Ennis'te bir partideymişler, biraz tartışmışlar. Görünüşe göre, o boyundan bazı arkadaşlarıyla onun için bir tür yeniden buluşma olarak gelmişlerdi. Onlar -Kevin Donahue onun adı- birkaç aydır görüşüyorlardı ve adam bu konuda ondan daha ciddiydi. DNA'yı aldığımızda Limerick'e kendim gittim ve onu aldılar. Bir kedinin yapacağı gibi iki yanağına da vurdu ve aferin ona diyorum."

Çayından bir yudum daha aldı. "Oradan aşağı doğru yuvarlandı diyebiliriz. Görüşmeye beni de aldılar ama

hızlıydı. Üç dakika içinde bebek gibi ağlamaya başladı ve her şeyi anlattı."

Şimdi iç çekti ve Eve hiçbir şey söylemedi, soru sormadı, kafasında toplamasına izin verdi.

"Arabada yine kavga etmişlerdi," diye devam etti Leary, "ve kadın ona iyi olduğunu ve işinin bittiğini, onu annesine götürmesini ya da bırakmasını söylemişti. İkisi de içkiliymiş ve muhtemelen bu da olayın öfkesini arttırmış. Arabayı kenara çektiğini söyledi ve birbirlerine daha çok bağıldılar. Olay fiziksel bir hal almış. Adam tokat atmış, kadın tırmalamış, sonra adam kendini kaybettiğini söylemiş. Yumruklarıyla vurmuş, kadın da tekmelemiş, vurmuş ve çığlık atmış. Ellerini kızın boğazına koyduğunu hatırlamadığını iddia ediyor ve bu doğru olabilir. Ama kendine geldiğinde kız ölmüştü."

Leary bunun boşa gittiğini düşünerek başını salladı ve biraz doğrulup çayının üzerine eğildi. "Onu bir şekilde nasıl geri getirmeye çalıştığını, her şeyin böyle olmaması için arabasıyla biraz dolaştığını anlattı. Sonra ormanda durmuş ve onu arabaya taşımış - onu aldıklarında diğer ayakkabısı hala arabasındaymış. Onun için dua ettiğini ve onu bıraktığını söylüyor.

"Bunun için çok üzgün," diye ekledi Leary, ses tonunda Eve'e o gün masumiyetinden çok şey kaybettiğini söyleyen sert bir acılık vardı. "Birden fazla kez, sanki bu her şeyi yeniden yoluna koyacakmış gibi konuştu. Onu istemediği için kızın hayatını söndürdüğü için çok üzgündü. Lanet olası pislik."

Biraz kızardı. "Özür dilerim."

"Bunun oldukça iyi bir tanımlama olduğunu söyleyebilirim." Gobshite, diye düşündü. Bunu hatırlaması gerekiyordu. "İyi iş çıkardın."

"Yaptıysam, bana nasıl yapılacağını söylediğin içindir."
Bakışları onunkilere kaydı. "En kötüsü de annesinin kapısının önünde durup bana söylememi istediğin şeyi söylemekti. O kadının o şekilde parçalanmasını izlemek. Yapılan şeyi yapan sen olmasan bile, ona bu acıyı senin yaşattığını bilmek."

"Şimdi ona ve kızına adaleti sağladınız. İşini yaptın ve yapabileceğin tek şey bu."

"Evet. Bir daha asla bir annenin kalbini kırmak zorunda kalmadan hayatımı rahatça yaşayabilirim. Ama gerisi ..."

"İyi hissettirdi."

"Öyleydi, evet. Ve öyle. Bunu yaptığınızda hala sizin için geçerli mi?"

"Eğer olmasaydı, başka bir annenin kapısını çalabileceğimi sanmıyorum."

Bir süre daha oturdu ve kendi kendine başını salladı. "Pekâlâ o zaman." Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Tüm yardımlarınız için teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Elini sıktı.

"Sakıncası yoksa arka kapıdan çıkacağım ve ailenizi bir daha rahatsız etmeyeceğim. Benim için onlara iyi geceler diler misiniz?"

"Evet, tabii."

"Bu koşullar altında bile sizinle tanışmak güzeldi, Teğmen."

Adam arka kapıdan çıktı ve Eve istemediği çayı bir kenara itti. Leary gibi o da bir süre sessizce oturdu.

Sonra ayağa kalktı ve ailenin toplandığı yere geri döndü. Müzik durdu.

Sean'a doğru yürüdü ve o ayağa kalkana kadar bekledi.

"Adı Kevin Donahue. Bir partiye gitmek için bu tarafa gelmişler ve kavga etmişler. Ayrıldıktan sonra arabada daha büyük bir kavga etmişler ve adam iddia ettiğine göre ve muhtemelen bizim tutku anı dediğimiz bir anda kadını öldürmüş."

"Sadece ... sadece ona kızgın olduğu için mi?"

"Aşağı yukarı, evet. Sonra korktu ve özür diledi ama özür dilemek için çok geçti. İsteyerek yapmadım ya da keşke yapmasaydım demek için çok geçti. O zayıf, aptal ve bencil biri, bu yüzden onu ormana götürdü ve orada bırakıp kaçtı. Bunu yapmasının üzerinden on iki saat geçmeden onu buldunuz. Bunu yaptığınız için polis onu bulup tutuklayabildi. Yaptığı şey için cezalandırılacak."

"Onu bir kafese

koyacaklar." "Şu anda bir

kafeste."

"Ne kadar süre için?"

Tanrım, diye düşündü Eve, çocuklar çok acımasız.

"Bilemiyorum. Bazen yeterince uzun gelmiyor ama elimizde olan bu."

"Umarım önce onu güzelce yıkamışlardır."

Eve sırtıtmamak için kendini zor tuttu. "Evlat, eğer polis olmak istiyorsan, bunu yüksek sesle söylememeyi öğrenmelisin. Kötü adam kafeste. Dava kapandı. Biraz pasta falan ye."

"İyi fikir." Sinead Sean'ın elini tutmak için harekete geçti. "Geriye kalanları dilimlememe yardım et, iyi bir çocuk." Eve'e hızlı bir gülümseme gönderdi. "Eemon, şu kemani çalıştır. Bizim Yanki nasıl ceili yapılacağını bilmediğimizi düşünecek."

Eve müzik yeniden yükselirken oturmaya başladı ama Brian onu tutup salladı. "Dans edeceğim, Teğmen sevgilim."

"Ben bunu yapmam. Dans olayını."

"Bu gece yaparsın."

Görünüşe göre öyle yapmış. Ve gecenin bir yarısı bacakları lastik gibi olup onu yatağa zor taşıyana kadar herkes de öyle yaptı.

Horozun onu şafakta uyandırdığı yerde.

Kahvaltıda vedalaştılar. Vedalaşmalar çok sayıda sarılmayı ve öpüşmeyi içeriyordu. Ya da Brian'ın durumunda, ayaklarının yerden kesilmesi.

"Onunla işin biter bitmez kur yapmaya geleceğim."

Ne olacak ki, diye düşündü ve onu geri öptü. "Tamam, ama daha çok yolu var."

Güldü ve Roarke ile tokalaşmak için döndü. "Şanslı piç. Kendine ve ona iyi bak."

"Elimden geleni yapıyorum."

"Seni arabaya kadar geçireceğim." Sinead Roarke'un elini tuttu. "Seni özleyeceğim." Buğulu yağmurun altında yürürken Eve'e gülümsedi. "İkinizi de."

"Şükran Günü için gel." Roarke onun elini sıktı.

"Oh . . ."

"Geçen yıl yaptığınız gibi hepinizin tekrar gelmesini istiyoruz. Ayarlamaları yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum. Bunu çok isterim. Sanırım hepimizin seveceğini söylesem yanlış olmaz." İçini çekti, bir an için Roarke'a doğru eğildi. Sonra geri çekildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Annenden," diye mırıldandı, sonra diğerini öptü. "Benden." Sonra dudaklarını hafifçe onunkilere koydu. "Ve hepimizden."

Nemli gözlerini kırpıştırmadan önce Havva'ya hayır duasını tekrarladı.

"Hadi şimdi gidin, tatilinizin tadını çıkarın. İyi yolculuklar." Roarke'ın elini bir kez daha tuttu, İrlandaca konuştu, sonra geri çekilip onları el sallayarak uzaklaştırdı.

"Ne dedi?" Eve arabaya bindiklerinde sordu.

"Al sana aşk, dedi, bir sonraki buluşmamıza kadar sakla ve sana daha fazlasını vereyim."

Görüş alanından çıkana kadar dikiz aynasından onu izledi.

Eve sessizlik içinde bacaklarını uzattı. "Sanırım oldukça şanslı bir piçsin."

Bu onu gülümsetti; ona hızlı ve ukala bir bakış gönderdi. "Geldikleri gibi," diye kabul etti.

"Gözünü yoldan ayırma, Şanslı Piç."

Havaalanına giden yol boyunca nefesini tutmamaya çalıştı.

Bölüm 4

Evde olmak güzeldi. Çirkin trafik, bangır bangır çalan kornalar, reklam zeplinleri, geğiren minibüsler arasında Polis Merkezine doğru yol almak onu neşeli bir ruh haline sokuyordu.

Tatiller harikaydı, ama Eve'e göre New York her şeye ve bir paket soya cipsine sahipti.

Sıcaklık, beton ve çelikten sıçrayan terli ısı dalgalarıyla bir vergi denetimi kadar acımasız olabilirdi, ancak şehrini gezegendeki veya gezegen dışındaki herhangi bir yere değişmezdi.

Dinlenmiş, canlanmış ve işe hazırды.

Garajdan yukarı çıkan asansöre bindi, her katta daha fazla polis sıkıştıkça ayaklarını sürüyerek ilerledi. Oksijen kaynağının azaldığını hissettiğinde, yolun geri kalanını kayarak çıkmak için yolunu zorladı.

Ev gibi kokuyordu, diye düşündü - polis, suçlu, kızgın, mutsuz, istifa etmiş. Ter ve kötü kahve, bir polis dükkânından başka bir yerde bulunabileceğinden emin olmadığı bir kokuda birleşmişti.

Ve bu onun için sorun değildi.

Bir çift üniformalı onu kaydıraktan yukarı doğru iterken, elleri bağlı bir adamın mantrasını mırıldanışını dinledi.

Lanet polisler, lanet polisler, lanet polisler.

Kulaklarına müzik gibi geldi.

İnip Cinayet Masası'na doğru yöneldi ve dedektiflerinden Jenkinson'ın umutsuz bir ifadeyle Otomat'taki teklifleri incelediğini gördü.

"Dedektif."

Hafifçe parladı. "Hey, Teğmen, sizi görmek güzel." Sanki birkaç gündür giysileriyle uyumuş gibi görünüyordu. "Duble mi yaptın?"

"Ben ve Reineke bir tane geç yakaladık." Tek gözü kör olan birinin peynir yemesine benzeyen bir şeyle yetindi. "Sadece toparlıyorum. Vic, Avenue A'da bir striptiz barında kendine kucak dansı yaptırıyor. Pislik içeri giriyor, başlıyor. Kucak dansı yapan kadın onun eski sevgilisiymiş. Ona birkaç şaplak atıyor. Ereksiyonu olan adam ona vuruyor. Pislik dışarı çıkarıldı. Eve gider, hatıra Yankees beyzbol sopasını alır, pusuya yatar. Vic dışarı çıktı ve pislik ona saldırdı. Onu feci şekilde dövmuş ve beynini kaldırıma bırakmış."

"Kucak dansı için yüksek fiyat."

"Bana diyorsun ki. Pislik aptal ama kaygan." Jenkinson üzgün görünümlü Danimarkalı'nın ambalajını yırttı ve sinirli bir ısırik aldı. "Sopayı bırakıp kaçtı. Ceplerimizden zekâ fıskırıyor, parmak izlerini aldık, adını ve adresini bulduk. Tam isabet. Eve gidip hayatımızı kolaylaştırmıyor ama birkaç saat sonra eski sevgilisine gidiyor. Ona kaldırımdaki saksıdan çıkardığı çiçekleri getirdi. Köklerinden hâlâ toprak dökülüyor."

"Klas adam," diye gözlemledi Eve.

"Oh, evet." Dancanın geri kalanını da içti. "Onu içeri almıyor -stripper daha mantıklı- ama o ağlayıp kapıyı yumruklarken ve koridora çiçek pisliği dökerken içeri çağırıyor. Onu almak için oraya gittik ve o ne yaptı? Koridorun sonundaki pencereden atladı. Dört kat yukarı. Elinde hala o lanet çiçekleri tutuyor ve yol boyunca toprak döküyordu."

İki fincan sahte şekerli kahve sipariş etmek için yerini değiştirdi. "Tanrı'nın şansına aşağıda anlaşıma yapan bir çift kimyagerin üzerine düşmüş, birini öldürmüş, diğeri de iyice parçalanmış. Ama düşmesini engellediler."

Derin bir eğlenceye dalmış olan Eve başını salladı. "Bu saçmalığı uyduramazsın."

Jenkinson kahvesini höpürdeterek ona "Daha iyi olacak," dedi. "Şimdi onun peşine düşmeliyiz. Ben yangın merdiveninden aşağı iniyorum -ve size şunu söyleyeyim, ezilmiş kimyasal kafalar ortalığı fena halde karıştırıyor- Reineke ön taraftan çıkıyor. Onu gördü. Pislik, bütün gece açık olan bir Çin lokantasının mutfağına doğru koşuyor, insanlar bağılıyor ve zar gibi yuvarlanıyor. Bu herif bize bir şeyler fırlatıyor, tencere, yemek ve Tanrı bilir daha neler. Reineke moo goo gibi bir şeye basıp düşüyor. "Hayır, bunu uyduramazsın, LT."

Şimdi sırtıyor, kahvesini biraz daha höpürdetiyordu. "Bir seks kulübüne yöneldi, ama fedai bu kanlı manyağın geldiğini gördü ve kapıyı kapattı. Fedai bir tank gibi yapıydı, bu yüzden pislik ondan çemberden çıkan bir basketbol topu gibi sekti, bir dakikalığına havalandı ve bana çarptı. Tanrım. Şimdi üzerimde kan ve kimyasal kafa beyini var ve Reineke kıcını çekiştiriyor ve her tarafı moo goo ile kaplı. Ve bu pislik polis vahşeti diye bağırmaya başladı. Ona biraz vermemek için kendimi zor tuttum."

"Her neyse." Nefesini dışarı üfledi. "Bu işi bitiriyoruz." New York'u sevmesi şaşırtıcı mıydı?

"İyi iş çıkardın. Seni listeden çıkarmamı ister misin?"

"Hayır. Birkaç saat esneyeceğiz, göt herifin işi bittikten sonra beşikte biraz uyuyacağız. Büyük resme bakıyor musun patron? Bütün bunlar bir çift meme için."

"Aşk seni mahveder."

"Kahrolası A."

Gece turunu bitiren polislerin "heys "lerini onaylayarak nezarethaneye döndü. Ofisine girdi, kapıyı açık bıraktı. Dedektif Çavuş Moynahan, beklediği gibi masasını tertemiz bırakmıştı. Her şey üç hafta önce ofisinin kapısından çıktığında olduğu gibiydi, daha temiz olması dışında. İnce penceresi bile pırıl pırıldı ve hava İrlanda'da yürüdüğü orman gibi belli belirsiz kokuyordu - hiç de nahoş değildi.

Ceset hariç.

AutoChef'inden kahve programladı ve memnun bir iç çekişle masasına oturarak yokluğu sırasında oluşturulan raporları ve günlükleri okudu.

Cinayet onunki sırasında hiç tatil yapmamıştı, ama bölümünün oldukça sorunsuz çalıştığını fark etti. Kapalı ve açık davaları, izin taleplerini, fazla mesaipleri, kişisel zamanları, geri ödemeleri gözden geçirdi.

Peabody'nin yazlık çizmelerinin çıkardığı boğuk sesi duydu ve ortağı içeri girerken başını kaldırıp baktı.

açık kapı.

"Evine hoş geldin! Nasıl geçti? Sadece mag

miydi?" "İyiydi."

Peabody'nin kare yüzünde biraz güneş öpücüğü vardı, bu da Eve'e ortağının Elektronik Dedektifler Bölümü ası McNab ile bir hafta izin aldığını hatırlatıyordu. Koyu renk saçlarını kısa ama gösterişli bir kuyruk şeklinde arkaya toplamıştı ve birkaç ton daha koyu renk kargo pantolonunun üzerine ince, devetüyü rengi bir ceket giymişti. Tankı parlak kiraz kırmızısı hava botlarıyla uyumluydu.

"Görünüşe göre ben yokken DS Moynahan her şeyi yağlamış."

"Evet. Her 'i'nin altını çiziyor ama birlikte çalışması kolay. Sağlam biri ve masa başında nasıl çalışılacağını biliyor. Saha işlerinden uzak durur ama gemiyi nasıl yöneteceğini iyi bilir. Peki, ne aldınız?"

"Bir yığın rapor."

"Hayır, hadi ama, yıldönümünüz için. Roarke'ın bir şeyler bulması gerektiğini biliyorum. Hadi," diye ısrar etti Peabody, Eve orada öylece otururken. "Sırf bunun için erken geldim. Resmi olarak mesaiye başlamadan önce neredeyse beş saatimiz var."

Yeterince doğru, diye düşündü Eve ve Peabody'nin kahverengi gözleri bir köpek yavrusunun gibi yalvardığı için kolunu kaldırıp taktığı yeni bilek ünitesini gösterdi.

"Oh."

Eve, tepkinin mükemmel olduğunu düşündü. Şaşkınlık, şiddetli hayal kırıklığı ve her ikisini de maskeleyerek için kahramanca bir mücadele.

"Ah, bu çok güzel. Güzel bir bilek ünitesi."

"Kullanılabilir." Eve bileğini çevirerek basit kayışa, düz, gümüş tonlu yüze hayran kaldı.

"Evet, öyle görünüyor."

"Birkaç güzel özelliği var," diye ekledi onu kurcalarken.

Peabody tekrar "Çok güzel," dedi ve cebinden bip sesi çıkaran iletişim cihazını çıkardı. "Bana bir saniye ver, ben ... hey, sensin." Ağzı açık kalan Peabody başını kaldırdı. "İçinde mikro iletişim cihazı mı var? Bu oldukça mag. Genelde hepsi bulanık olur ama bu gerçekten temiz."

"Nano-com. Benim için hazırladığı aracın ne kadar sıradan göründüğünü biliyor musun?"

Peabody, "Sıradan çirkinliğe doğru eğiliyor," diye düzeltti. "Ama kimse ona ikinci kez bakmıyor ya da dolu olduğunu bilmiyor, bu yüzden . . . aynı anlaşma mı?"

Peabody sinyal verdiğinde otomatik olarak 'link'ini çıkardı, sonra durakladı. "Bu sen misin? Tam iletişim kabiliyeti var mı? Bu boyutta bir bilek ünitesinde mi?"

"Sadece bu da değil, navigasyon ve tam veri kapasitesi de var. Tam veri ve iletişim. Benim tüm eşyalarımınla programladım. Gerekirse dosyalarımı erişebilirim. Su geçirmez, kırılmaz, sesli komut özelliği var. Ortam sıcaklığını veriyor. Ayrıca saati de söylüyor."

Ona aynı özelliklere sahip bir ikincisini verdiğinden bahsetmiyorum bile - sadece elmaslarla ateşlenmişti. Süslü kıyafetler giydiğinde takacağı bir şey.

"Bu tamamen buzlu. Nasıl-"

Eve bileğini çekip aldı. "Onunla oynamak yok. Henüz her şeyi kendim çözemedim."

"Bu senin için mükemmel bir şey. Mükemmel bir şey. Gerçekten anlıyor. İrlanda ve İtalya'ya gitmeli ve onun sahip olduğu adada bitirmelisin. Romantizm ve rahatlamadan başka bir şey yok."

"Ölü kız dışında hepsi bu kadar."

"Evet, McNab ve ben gerçekten iyi vakit geçirdik-ne? Hangi ölü kız?"

"Biraz daha kahve içseydim size anlatmaya meyilli olabilirdim." Peabody, AutoChef'e doğru fırladı.

Dakikalar sonra kendi fincanını bitirdi ve başını salladı. "Tatildeyken bile bir cinayeti araştırdın."

"Soruşturmayı ben yapmadım, İrlandalı polis yaptı. Gayri resmi olarak danıştım. Şimdi benim kullanışlı ama soğuk bilek ünitem bana görevde olduğumuzu söylüyor. Defol."

"Karıştırıyorum ama size McNab ile nasıl dalgıcılık dersi aldığımızı anlatmak istiyorum ve-"

"Neden?"

"Bilmiyorum ama hoşuma gitti. Ve Nadine'in kitabıyla ilgili röportajları nasıl yaptığımı, ki hala bir numara, eğer kontrol etmediysen. Eğer bir dava yakalayamazsak, belki öğle yemeği yiyebiliriz. Ben ısmarlarım."

"Olabilir. Yetişmem lazım."

Yalnızken bunu düşündü. Öğle yemeğinde takılmaktan rahatsız olmayacağını fark etti. Tatil ile iş arasında bir tür köprü olacaktı, aylaklık ile işin rutini arasında.

Planlanmış herhangi bir toplantısı ya da aktif bir işi yoktu. Görevlendirilen ekiplerle bazı açık davaların üzerinden geçmesi, Moynahan'a hizmetlerinden dolayı teşekkür etmek için çoğunlukla onunla temasa geçmesi gerekiyordu. Bunun dışında-

Bir sonraki raporu taradı ve 'link'ine cevap verdi. "Teğmen Dallas, Cinayet Masası."

Merkez, Dallas, Teğmen Eve.

Köprüler için çok fazla diye düşündü.

Jamal Houston, yılan gibi uzun ve şık, altın sarısı ışıltılı bir limuzinin direksiyonunda şoför şapkasıyla öldü. Limuzin LaGuardia'da kısa süreli bir yere düzenli bir şekilde park edilmişti.

Arbalet mermisi Jamal'ın boynundan geçip tekerleğin kumanda tablasına saplandığı için Eve park işini Jamal'ın yaptığını düşündü.

Elleri ve botları mühürlü olan Eve giriş yarasını inceledi. "Nakil aracını kaçırdığın için kızgın olsan bile, bu biraz abartılı."

"Tatar yayı mı?" Peabody limuzinin diğer tarafından cesedi inceledi. "Emin misin?"

"Roarke'ın silah koleksiyonunda bir çift var. Bir tanesi böyle ateş ediyor. Bir soru da neden birinin

limuzinde dolu bir yaylı tüfek vardı."

Houston, Jamal, diye düşündü, daha önce eritikleri verileri gözden geçirirken, siyah erkek, kırk  yaında, Gold Star taşımacılık servisinin ortak sahibi. Evli, iki çocuğu var. Yetişkin suçu yok. Mühürlü slahevi. Boyu 1.90'dı ve ık ve net bir siyah takım elbise, beyaz gömlek ve kırmızı kravat giymişti. Ayakkabıları ayna gibi parlıyordu.

Limuzin kadar altın bir bileklik ve ortasında bir pırlantanın göz kırptığı altın bir yıldız yaka iğnesi takıyordu.

"Aıya bakılırsa, sağ arkadan vurulmuş gibi görünüyor."

Peabody, "Yolcu bölümü tertemiz," diye yorumladı. "p yok, bagaj yok, kullanılmış bardak, fincan ya da ie yok ve cam eşyalar için tüm yuvalar dolu, yani katil ve/veya yolcu yanına hiç eşya almamış. Her şey pırıl pırıl ve pencerelerin arasındaki küçük vazolarda taze-gerçek-beyaz gller var. Bir bölmede alfa ve türlerine göre düzenlenmiş çeşitli görüntüleme, ses ve okuma diskleri var ve hiç dokunulmamı gibi görünüyorlar. Farklı alkol türlerinden oluşan  dolu sürahi, soğuk içeceklerle dolu bir buzdolabı ve kompakt bir AutoChef var. Kayıtlara göre burası 1600 civarında stoklanmış ve o zamandan beri hiç girilmemi."

"Yolcu susamamı olmalı ve müzik dinlemediği, kitap okumadığı ya da ekrana bakmadığı sırada bir şeyler atıtırmak istememi. Sprgecileri gönderelim."

Arabanın etrafında döndü, cesedin yanına kaydı. "Alyans, pahalı bir bileklik, pırlanta iğneli altın yıldız, kulak memesinde tek bir altın küpe." Elini cesedin altına soktu ve bir cüzdan çıkardı.

"Elinde plastik ve yüz elli kadar nakit para var, küçük banknotlar. Soygun olmadığı kesin." Gösterge bilgisayarına erişmeye çalıştı. "Şifreli." 'Link'te şansı daha yaver gitti ve adamın son mesajını dinledi; yolcusunu almak için LaGuardia'ya vardığını bildiriyor ve hareket memuruna geceyi bitirmesini öneriyordu.

"İkinci bir yolcu alması gerekiyordu." Eve düşündü. "İlk yolcuyu aldı, ikinci yolcu geliyor, bu iletişime göre ulaşım zamanında. Park ediyor ve birinci yolcuya kapıyı açmak için dışarı çıkamadan boynundan vuruluyor. Ölüm zamanı ile 'bağlantı kaydı' arasında sadece birkaç dakika var."

"Neden biri havaalanına gitmesi için bir şoför tutar ve sonra onu öldürür?"

"Servisi kimin kiraladığına ve nereden alındıklarına dair bir kayıt olmalı. Tek atış," diye mırıldandı Eve. "Karmaşa yok ama çok fazla yaygara var. Buna bir de egzotik silah dediğiniz şeyi ekleyin."

Cebinden bir not defteri, kişisel linki, nane şekeri ve pamuklu bir mendil çıkardı. "Burada, Chrysler Binası'nda, saat 10:20'de LTC'ye ait bir pikap kaydı var. Yolcunun baş harfleri. Tam isim yok, tam adres yok. Bu sadece onun yedeği. Bakalım bir şey gören birini bulabilecek miyiz? Olay yerini buraya getirin. Önce şirketi kontrol edelim."

Gold Star üssünü Astoria'dan yönetiyordu. Peabody araba sürerlerken göze çarpan verileri aktardı. Houston ve ortağı Michael Chin on dört yıl önce tek bir ikinci el limuzinle işe başlamışlar ve esas olarak Houston'ın evinden yürütmüşler, karısı da sevkiyat görevlisi, ofis sorumlusu ve muhasebeci olarak hizmet vermişti.

On beş yıldan kısa bir süre içinde on iki araçlık bir filoya ulaştılar; hepsi altın rengi, birinci sınıf olanaklara sahip lüks limuzinlerdi ve yaklaşık on yıldır her yıl beş elmas derecesi kazanıyorlardı.

Sekiz şoför ve altı kişilik bir ofis ve idari personel çalıştırıyorlardı. Mamie Houston defterleri tutmaya devam etti ve Chin'in beş yıllık eşi baş tamirci olarak görev yaptı. Houston'ın oğlu ve kızı yarı zamanlı çalışanlar olarak listelenmiştir.

Eve arabasını devasa garajıyla modern binanın önüne çektiğinde, takım elbiseli kırk yaşlarında bir adam kırmızı ve beyaz çiçeklerle dolu uzun bir pencere kutusunu suluyordu. Durakladı, hoş yüzünü rahat bir gülümsemeyle onlara doğru çevirdi.

"Günaydın."

"Michael Chin'i arıyoruz."

"Beni buldun. Lütfen içeri gel, sıcaktan korun. Daha sabahın dokuzu ve şimdiden bunaltıcı."

Serin hava ve çiçek kokuları onları karşıladı. Bir tezgâhta çiçekler ve kompakt bir veri ve iletişim ünitesi duruyordu. Bir masanın üzerinde parlak broşürler yayılıyordu. Masanın yanında birkaç rahat sandalye sıralanırken, altın rengi bir kanep ve birkaç sandalye daha bir konferans alanı oluşturuyordu.

"Size içecek soğuk bir şeyler getireyim mi?"

"Hayır, teşekkürler. Bay Chin, ben Teğmen Dallas, bu da Dedektif Peabody. NYPSD'den geliyoruz."

"Oh." Gülümsemesi hoşluğunu korudu ama şaşkınlığa doğru kaydı. "Bir sorun mu var?"

"Ortağınız Jamal Houston'ın bu sabah ölü bulunduğunu bildirmekten üzüntü duyuyorum."

Yüzü karardı, sanki bir düğme kapanmış gibiydi. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Bu şirkete kayıtlı araçlardan birinde bulundu."

"Bir kaza." Bir adım geri çekildi ve sandalyelerden birine çarptı. "Kaza mı? Jamal kaza mı geçirdi?"

"Hayır, Bay Chin. Bay Houston'ın dün gece saat 22:25 sularında öldürüldüğünü düşünüyoruz."

"Ama hayır, hayır. Oh, anlıyorum. Anlıyorum, bir hata olmuş. O saatten kısa bir süre önce Jamal ile bizzat konuştum. O saatten dakikalar önce. Havaalanındaydı, LaGuardia'da, bir müşteriyi götürüyordu ve müşterinin karısını alıyordu."

"Hata yok. Bay Houston'ın kimliğini tespit ettik. Bu sabah erken saatlerde LaGuardia'da park halindeki limuzinin içinde bulundu."

"Bekle." Chin bu kez sandalyenin arkalığını kavradı, biraz sallandı. "Bana Jamal'ın öldüğünü mü söylüyorsun? Öldürüldüğünü mü? Ama nasıl, nasıl? Neden?"

"Bay Chin, neden oturmuyorsunuz?" Peabody onu sandalyeye oturttu. "Size biraz su getireyim mi?"

Başını salladı, siyah kirpiklerinin ardında parlak bir yeşil olan gözleri dolarken başını sallamaya devam etti. "Biri Jamal'ı öldürdü. Tanrım, güzel Tanrım. Arabayı çalmaya mı çalışmışlar?"

Bu muydu? Bir soygunda işbirliği yapmamız gerekiyordu. Bu şirket politikası. Hiçbir araba bir cana değmez. Jamal."

"Bunun bir şok olduğunu biliyorum," diye başladı Eve, "ve çok zor, ama size bazı sorular sormamız gerekiyor."

"Bu akşam yemek yiyeceğiz. Bu akşam hepimiz yemek yiyeceğiz. Bir yemek."

"Dün gece buradaydın. Sevkiyatı sen mi yürütüyordun?"

"Evet. Hayır. Tanrım." Ellerinini topuklarını o ıslak, parlak gözlerine bastırdı. "Evdeydim, evden sevkiyat yapıyordum. Geç saatlere kadar çalışacaktı. Bunu aldı çünkü Kimmy'nin arka arkaya iki gece seferi vardı ve West bu sabah erken bir seferdeydi ve Peter'ın oğlunun doğum günüydü ve ... önemli değil. Yazı tura attık, kazanan ya sevkiyatı ya da koşuyu seçti. O koşuyu aldı."

"Ne zaman rezerve

edildi?" "Sadece o

öğleden sonra."

"Müşteri kimdi?"

"I . . . Bakacağım. Hatırlamıyorum. Düşünemiyorum." Başını ellerinin arasına aldı, sonra tekrar kaldırdı. "Mamie, çocuklar. Oh, Tanrım, oh, Tanrım. Gitmek zorundayım. Karımı almalıyım. Mamie'ye gitmeliyiz."

"Yakında. Şu anda Jamal için yapabileceğiniz en önemli şey bize bilgi vermek. Arabada onunla birlikte olan kişinin onu öldürdüğünü ya da kimin öldürdüğünü bildiğini düşünüyoruz. Arabada kim vardı Bay Chin?"

"Bekle." Ayağa kalktı, tezgahın üzerindeki üniteye gitti. "Bu hiç mantıklı değil. Yeni bir müşteri olduğunu biliyorum, ama karısını havaalanından şık bir şekilde alıp geç bir akşam yemeğine götürerek sürpriz yapmak istemişti. Bunu hatırlıyorum. İşte, işte burada. Augustus Sweet. Pikap

Chrysler Binası. Geç saate kadar çalışacaktı ve ofisinden alınmak istedi. Kredi kartı bilgileri bende var. Bu bilgileri her zaman önceden alırız. Her şey burada."

"Bana bir kopyasını çıkarabilir misin?"

"Evet, evet. Ama karısını havaalanından alacaktı. En iyi şofrmz istedi ama Jamal'ı tanımıyordu bile, o yüzden anlamıyorum. Arabayı ben kullanabilirdim. Herhangi birimiz kullanabilirdik. Sadece ..."

Yazı tura, diye düşündü Eve.

Eve karısını çağırmasına izin verdiğinde yıkıldı. Kollarında hıçkıra hıçkıra ağladı. Kızın boyu on santim daha uzundu, alev alev yanan kızıl saçları vardı ve oldukça hamileydi.

Eve gözyaşlarının yanaklarından szlşn izledi ama kendini tuttu.

"Seninle gelmemiz gerekiyor," dedi Eve'e. "Bunu yabancılardan duymamalı. zgnm, siz de ylesiniz. Yanında bir aileye ihtiyacı var. Biz aileyiz."

"Bu iyi. Bay Houston'ı en son ne zaman gördüğünüzü veya onunla ne zaman konuştuğnuzı söyleyebilir misiniz?"

"Dn, sanırım beş civarı. Mamie'ye gitmiştim çünkü oğlumuz Tige'a o bakıyordu. Bakıcısının izin alması gerekiyordu. Tam biz çıkarken geldi. Daha sonra işi vardı ve önce birkaç saatliğine eve gitti. Sanırım bilmeniz gerekiyor, çünkü bu işler böyledir. Michael eve altı buçuk gibi geldi ve oğlumuzla yemek yedik. Michael onu yıkadı ve sekizden hemen önce yatağına yatırdı, çünkü ben yorgundum. Evden sevkiyatı yönetti. Saat on bir gibi yatağına geldi. Biliyorum çünkü ben

hala uyanıktım. Yorgundum," diye ekledi karnını ovuşturarak. "Bebek yorgun değildi. Tam zamanını bilmiyorum ama yakın sayılır."

Eve onları birkaç rutin sorudan daha geçirdi, ama zaten resmi görmüştü, bir hissi vardı.

Houston'ların büyük pencereli, çimenlik ve Eve'e İrlanda'yı hatırlatan bir ön bahçesi olan büyük ve güzel bir banliyö evleri vardı. Mamie Houston, yüzünü güneşten koruyan geniş kenarlı hasır şapkasıyla uzun saplı çiçekleri koparıp geniş, düz bir sepete koyuyordu.

Döndü, gülümsemeye ve el sallamaya başladı. Sonra gülümsemesi dondu ve eli yavaşça yanına düştü.

Bir terslik olduğunu biliyor, diye düşündü Eve. Arkadaşlarının, partnerlerinin neden birkaç yabancıyla birlikte evine geldiğini merak ediyordu.

Sepeti düşürdü. Koşmaya başladığında çiçekler yeşil çimenlerin üzerine döküldü.

"Sorun ne? Ne oldu?"

"Mamie." Michael'ın sesi çatallaştı. "Jamal. Ben Jamal."

"Bir kaza mı oldu? Sen kimsin?" diye sordu Eve'e. "Ne oldu?"

"Bayan Houston, ben NYPSP'den Teğmen Dallas." Eve konuşurken Kimmy Chin Mamie'nin yanına gitti ve kolunu ona doladı. "Kocanızın dün gece öldürüldüğünü bildirmekten üzüntü duyuyorum."

"Bu mümkün değil. Bu doğru olamaz. Koşuya çıkmıştır ya da spor salonundadır. I . . ."

"Bağlantım yanımda değil. Bahçede çalışmak için dışarı çıktığımda hep bağlantımı unutuyorum. Michael, seninkini kullanır mısın? Az önce koşuya çıktı."

"Eve mi geldi?"

"Tabii ki eve geldi." Michael'a ters ters baktı, sonra dudağını ısırđı. "I . . ."

"Bayan Houston, neden içeri girmiyoruz?"

Eve'in üzerine yürüdü. "İçeri girmek istemiyorum. Kocamla konuşmak istiyorum."

"En son ne zaman yaptın?"

"I . . . Dn gece iş için ayrıldığında, ama-" "Eve gelmediğinde endişelenmediniz mi?"

"Ama yle olmalı. Geç olmuştı. Geç kalacaktı ve beklemememi söyledi, ben de yattım. O da erken kalktı, hepsi bu. Koşuya çıkmak ve spor salonuna gitmek için erken kalktı. Evde bir spor salonumuz var ama sosyalleşmek için oraya gitmeyi seviyor. Koşuya çıkmayı, sonra da spor salonuna gidip dedikodu yapmayı ne kadar sevdiğini bilirsin Kimmy."

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum. Hadi içeri girelim. Hadi şimdi, içeri giriyoruz."

Kimmy içeride, güneşle yıkanmış oturma alanında ona yakın durarak yanına oturdu. Mamie gözleri cam gibi ve odaklanmamış bir şekilde Eve'e bakıyordu.

"Anlamıyorum."

"Ne olduğunu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Bize yardım edebilirsiniz. Kocanıza zarar vermek isteyecek birini tanıyor musunuz?"

"Hayır. O iyi bir adam. Söyle ona,

Kimmy." "Çok iyi bir adam," diye

yatıştırdı Kimmy. "Çalışanlarla ilgili bir

sorun var mı?"

"Hayır. Küçük tuttuk. Özel. Bütün mesele buydu."

"Onu rahatsız eden bir şey var mı?"

"Hayır. Hiçbir şey."

"Para sorunu var mı?"

"Hayır, iyi bir hayatımız var, bu iş bize iyi bir hayat sağladı. Çalışmayı seviyoruz - bu yüzden o hala araba kullanıyor, ben de defterleri tutuyorum. O her zaman kendi işinin patronu olmak istedi ve bu iş istediğimiz her şey. Hepimizin inşa ettiği şeyle gurur duyuyor. Üniversitede okuyan iki çocuğumuz var ama bunu planlamıştık, yani ... çocuklar. Çocuklara ne diyeceğim?"

"Çocuklarınız nerede, Bayan Houston?"

"Benji yaz derslerine giriyor. Avukat olacak. Bizim avukatımız olacak. Lea birkaç günlüğüne arkadaşlarıyla sahile gidecek. Onlara ne söyleyeyim?" Dönüp Kimmy'nin omzunda ağlamaya başladı. "Onlara nasıl anlatabilirim?"

Eve bir süre daha devam etti ama -en azından şimdilik- şok ve kederden başka bir şey yoktu.

Sırılsıklam sıcağın içine adım atmak rahatlatıcıydı.

"İşletmenin mali durumunu kontrol edelim, ortağın ve eşinin, diğer çalışanların geçmişini öğrenelim. Bu spor salonunu kontrol edelim, sabah erken kalkma alışkanlığını doğrulayalım."

"Başladım. Orada olduğunu hissettirmiyor," diye yorumladı Peabody. "Gerçekten aile gibi görünüyorlar."

"Geçenlerde herkesin ölen adamla arkadaş ve ortak olduğu bir davayı kapattık."

"Evet." Peabody içini çekti. "İnsanı kesinlikle alaycı yapabiliyor." "Bu Augustus Sweet'i sen mi çalıştırdın?"

"Evet. Kıdemli başkan yardımcısı, iç güvenlik, Dudley and Son, ilaç. Chrysler Binası Genel Merkezi."

"Hadi gidip onu ziyaret edelim."

Bölüm 5

Dudley and Son, Eve'in gösterişli kentsel aşırılık olarak düşündüğü lobi alanları ile simgesel binanın beş ana katına yayıldı. Çelik ve cam bankolar, yarım düzine çalışan resepsiyondan hiçbirinin dizlerini bir arada tutmayı unutamayacağı anlamına gelirken, arkalarındaki cilalı gümüş duvar yansımalar yayıyor ve çok sayıda pencereden sıfırlanan ışıkla parıldıyordu.

Tuhaf cam heykeller, parlak siyah zemin üzerinde tavandan sarkıyordu.

Ziyaretçiler, siyah jel minderlerle doldurulmuş uzun, aralıksız banklarda vakit geçirebilir ve şirketin kendinden söz ettiren yeniliklerini ve tarihini anlatan bir ekran duvarını izleyebilirler.

Eve sıkılmış görünen bir resepsiyonist seçti ve rozetini cam tezgâhın üzerine koydu. "Augustus Sweet."

"İsim lütfen."

Eve parmağını rozetin üzerine koydu.

"Bir dakika." Parmaklarını tezgâhın arkasındaki ekranda oynattı. "Bay Sweet saat ikiye kadar toplantıda. Eğer randevu almak isterseniz, ben-"

Eve rozetine tekrar dokundu. "Bu benim randevum. Bay Sweet'in sözünü kesip polislerin burada olduğunu söylemek isteyeceksin. Oh, ve bir şey daha? Eğer onu

yönetici ya da başka bir dalkavuk bana işimin ne olduğunu sorarsa, bunu yanlış bir şekilde algılarım ve bu yanlış yolu sizden çıkarırım."

"Sinirlenmek için bir neden yok."

Eve sadece gülümsedi. "Henüz Snippy'yi görmedin. Sweet'i getir, o zaman ikimiz de işimizi yapabiliriz."

Sweet'i aldı. Yaklaşık on dakika sürdü ama adam cam kapılardan içeri girdi. Koyu renk bir takım elbise giymiş, koyu renk kravat takmış ve muhtemelen eğlenceli bir adam olmadığını söyleyen bir ifade takınmıştı.

Kalay grisi saçları kısa kesilmişti ve sert, kare çeneli bir yüzün etrafında dalgalanıyordu. Sert ve mavi gözleri yürürken Eve'in gözlerini tutuyordu.

"Bunun programımı aksatacak kadar önemli olduğunu varsayıyorum."

"Sanırım öyle, ama o zaman cinayeti listede oldukça üst sıralara koyuyorum."

Sadece dikkat çekecek kadar yansıtmıştı. Sweet dönerken çenesi gerildi, Eve'e sabırsız bir "gel benimle" hareketi yaptıktan sonra cam kapılara doğru yürüdü. Eve, Peabody ile birlikte ikinci bir lobiye açılan geniş koridoru takip etti. Döndü ve ofislerin ötesinde, şehrin önemli bir manzarasının önünde sıralanmış önemli bir masanın bulunduğu bir köşe boşluğuna doğru ilerledi.

Kapıyı kapattı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kimlik tespiti."

Hem Eve hem de Peabody kimliklerini çıkardılar. Cep tarayıcısını çıkarıp onları doğruladı.

"Teğmen Dallas. Ününüzü biliyorum."

"Kullanışlı."

"Kim öldürüldü?" "Jamal

Houston."

"Bu isim bana tanıdık gelmiyor." Şimdi bir iletişim cihazı çıkardı. "Mitchell, Jamal adında bir Houston hakkında bilgi var mı diye dosyalarımı kontrol et. O benim departmanımda çalışmıyor," dedi Eve'e. "Departmanımda çalışan herkesin ismini biliyorum."

"Burada çalışmıyordu. Dün gece LaGuardia'ya gitmek için kiraladığınız limuzin servisinin ortak sahibi."

"Dün gece herhangi bir ulaşım rezervasyonu yapmadım. Şirketin servisini kullandım."

"Ne için?"

"Yemekli bir toplantıya gidiş geliş için. Intermezzo, saat sekizde, altı kişilik bir grup. Buradan yedi buçukta ayrıldım, restorana yedi elli üçte vardım. Restorandan on kırk altıda ayrıldım ve eve on birde geldim. Dün gece LaGuardia'da hiçbir işim yoktu."

"Karını mı alıyorsun?"

Buruk bir şekilde gülümsedi. "Karım ve ben dört ay önce ayrıldık. Bırakın havaalanını, onu yerden bile kaldırmazdım. Zaten bildiğim kadarıyla yazı Maine'de geçiriyor. Yanlış adamı yakaladınız."

"Olabilir. Servis rezervasyonu için adınız, adresiniz ve kredi kartınız kullanıldı. Şoför yolcuyu şu adresten aldı

yer." Onun tepkisini bekleyerek Chin'in kendisine verdiği basılı kopyayı çıkarıp uzattı.

Ve gözlerini izledi, genişlediklerini gördü. İletişim cihazını tekrar çıkardı. "Mitchell, tüm kredi kartlarımı iptal et, hesaplarda bir arama başlat ve geçici güvenli yedekler ayarla. En kısa zamanda," diye bağırdı. "Gorem'in tüm elektronik cihazlarımın kokusunu almasını ve Lyle'ın da her yeri taramasını istiyorum. Hemen."

"Bilgilerinize kim erişebilir?" Eve iletişim cihazını tekrar cebine soktuğunda sordu.

"Ben güvenlik işindeyim. Kimse o kredi bilgilerine erişememeliydi. Bu bir şirket kartı. Bu rezervasyon nasıl

yapıldı?" "Bağlantı

üzerinden."

"Tarama, bu departmandaki tüm 'bağlantı kayıtlarının' kontrolünü içerecektir."

"Elektronik Dedektifler Bölümü, kişisel 'bağlantılarınızı' da içeren kendi taramasını yapacaktır."

Bunun mümkün olduğunu düşünmüyordu ama adamın çenesi birkaç çentik daha gerildi. "Arama iznine ihtiyacınız olacak."

"Sorun değil."

"Bu da ne demek oluyor? Bu güvenlik ihlaliyle derhal ilgilenmem gerekiyor."

"Konu cinayetle ilgili Bay Sweet, sizin güvenlik sorununuzla bağlantılı olabilir ama yine de besin zincirinde daha üst sıralarda yer alıyor. Şoförün cesedi bu sabah erken saatlerde LaGuardia'da aracının içinde bulundu."

"Benim adımı ve bilgilerimi kullanan biri tarafından öldürüldü." "Öyle görünüyor."

"Size dün geceki toplantıdaki herkesin isimlerini ve iletişim bilgilerini vereceğim ve her biri benim varlığımı doğrulayabilir ve doğrulayacaktır. Yine güvenlik için sadece şirket araçlarını ve şoförlerini kullanıyorum. Bildiğim kadarıyla bu Jamal Houston'ı tanımıyorum ve verilerimin bu şekilde tehlikeye atılmasından hoşlanmıyorum. Ya da kişisel kayıtlarımın ve elektronik cihazlarımın polis tarafından ele geçirilmesini."

"Bence Jamal muhtemelen daha da kızgındır."

"Onu tanımıyorum."

"Asistanınız, bazı personeliniz sizin bilgilerinize ve muhtemelen bu kart numarasına erişebilir."

"Evet, gerekli düzeyde güvenlik iznine sahip olan bir avuç insan."

Eve ona, "O bir avuç insanın isimlerini istiyorum," dedi.

Görüşmeleri Peabody ile paylaştı ve Mitchell'ı
Önce asistan Sykes. Otuz dört yaşındaydı ve kaygan görünüyordu.
FBI'a özgü bir takım elbise giymiş.

"Bay Sweet'in programını koordine ediyorum." Kendini beğenmiş, etkili ve eğitimli bir sesi vardı ve ellerini sol dizinin üzerinde kavuşturmuştu. "Dün akşamki yemekli toplantı için rezervasyonu onayladım ve Bay Sweet'in gidiş geliş ulaşımını ayarladım."

"Peki tüm bunları ne zaman yaptınız?"

"İki gün önce, dün öğleden sonraki takiplerle birlikte. Bay Sweet ofisinden yedi buçukta ayrıldı. Ben de yedi buçuk-sekizde ayrıldım. Kayıtlarda var."

"Eminim. Bay Sweet'in şirket kredi kartına erişiminiz var mı?"

"Elbette biliyorum."

"Bunu ne için kullanıyorsun?"

"Bay Sweet'in talimatıyla şirket işleri için yapılan harcamalar. Tüm kullanımlar kaydedilir ve izlenir. Kullanırsam, harcama bir satın alma emri veya imzalı talep içermeli ve ayrıca şifremi de içermelidir."

"Kayıtlarda dün gece kullanımıyla ilgili bir şey var mı?"

"İstendiği gibi baktım. Herhangi bir kayıt yok. Hesaptan para çekilmiş olsaydı, otomatik bir bildirim gönderilirdi, ancak hesap sadece bir rezervasyonu tutmak için kullanıldığından, herhangi bir işaret yok. Hesaptaki güvenlik kodu her üç günde bir, yine otomatik olarak değiştiriliyor. Kod olmadan, bekletme işlemi bile reddedilir."

"Yani kod birisindeydi. Sende var mıydı?"

"Evet. Bay Sweet'in kişisel asistanı olarak sekizinci seviye yetkiye sahibim. Sadece Bay Sweet'in seviyesindeki yöneticiler daha yüksek yetkilere sahiptir."

"Neden bana dün gece dokuz ile gece yarısı arasında nerede olduğunu söylemiyorsun?"

Dudağı kıvrıldı. "Dediğim gibi, ofisten ayrıldım - kayıtlarımız tarafından doğrulandı

-Yedi buçuk sekizde. Eve yürüdüm. Bir blok kuzey, iki üç çeyrek blok doğu. Eve vardığımda

yaklaşık yedi buçuk. Birlikte yaşadığım partnerim iş için şehir dışında. Onunla sekiz buçuktan sekiz buçuğa kadar 'link' üzerinden konuştum. Akşam yemeğimi yedim ve gece boyunca dairemde kaldım."

"Yalnız."

"Evet, tek başıma. Bu sabah polis tarafından sorgulanmayı beklemediğim için, düzgün bir mazeret bulmaya gerek görmedim." Bu sefer aynı anda hem dudağını kıvrımayı hem de burnunu aşağıya doğru bakmayı başardı. "Bunun için benim sözüme güvenmek zorundasınız."

Eve gülümsedi. "Öyle mi? Ne zamandır burada çalışıyorsun?"

"Sekiz yıldır Dudley and Son'da çalışıyorum, son üç yıldır da Bay Sweet'in asistanı olarak görev yapıyorum."

"Hiç Gold Star kullandın mı?"

"Tanımıyorum. Talihsiz Bay Houston'ı da hiçbir şekilde tanıımıyorum. Benim bu olayla ilgili tek endişem Bay Sweet'in adının, bilgilerinin ve kredi verilerinin dolandırıcılık amacıyla kullanılmasıdır. Bu departman şirkete kurumsal himayede en iyi güvenliği sağlamaktadır."

"Öyle mi düşünüyorsunuz? O zaman kimlik hırsızlığı gibi küçük bir şeyin aradan sıyrılması komik."

Şüphesiz bu onun için küçük bir hareketti ama adamın yüzünde beliren ekşi ifadeden biraz tatmin oldu.

Görüşmeler tamamlandıktan sonra Peabody ile birlikte sokak seviyesine geri döndü.

"Görüştüğüm iki kişi, Sweet'in güvenlik şefi ve muhasebeci işbirliği yaptı. Muhasebecinin mazereti-doğum günü

Annesi için verdiği partiye on iki kişi katılmış, sekizden on bire kadar karısıyla birlikte evinde ağırlanmış. Güvenlik görevlisi biraz daha misafirperver. Evli ama karısı akşam için arkadaşlarıyla dışarı çıkmış, o da evde kalıp maç izlemiş. Gece yarısına kadar eve gelmemiş. Eve giriş çıkışları kaydedecek bir ev güvenliği var, ama bu işin içinde olduğu için muhtemelen bunu değiştirebilir. Mesele şu ki, eski bir asker, madalyalı, sağlam bir sicili var, on dört yıllık evli, bir çocuğu var, o da şu anda yaz kampında. Bir düzine yıldır Dudley için çalışıyor. Bana gerçekten dürüst biri gibi geldi."

"Askeri ne?"

"Ordu, iletişim ve güvenlik."

Trafiğe sıkıştı. "Asistanın mazereti yok ve tam bir sümüklü. Bana burun kıvrırken neredeyse şaşı olacaktı. Benim düşünceme göre bu küstahça bir suç. O kibirli küçük bir piç. Sweet de öyle."

"İkisinden biri Sweet'in adını ve bilgilerini kullanacak kadar aptal olabilir mi?"

"Yoksa ikisi de aptalca göründüğu için bunu yapacak kadar akıllı mı?" Eve karşı çıktı. "Düşünecek bir şey var. Gidip Jamal'ı görelim."

Morgda herhangi bir sürpriz beklemiyordu, ancak bu kontrol edilmesi gereken bir görevdi. Her halükarda, adli tabip Morris'le yaptığı seanslar genellikle temel teorilerini doğrulamaya ya da yeni teoriler geliştirmeye yarıyordu.

Onu iş yerinde, keskin takım elbisesinin üzerinde koruyucu bir pelerinle buldu. Sevgilisinin öldürölmesinden bu yana giydiği koyu siyah yerine gece mavisi rengi ona kederin bir sonraki aşamasına geçtiğini söylüyordu. İlbahardan beri ilk kez

güçlü, canlı kırmızı bir kravatla parlak bir dokunuş ekledi. Saçlarını da aynı renkte bir iple örmüş ve çarpıcı yüzünden geriye doğru çekmişti.

Müzikle çalıştığını fark etti, bu da iyiye işaretti. Alçak ve dumanlı bir kadın sesi serin ve steril havada ılık, parfümlü bir esinti gibi yayıldı.

Morris'in uzun, koyu renk gözleri

Eve'inkilerle buluştu ve gülümsedi. "Tatiliniz nasıl geçti?"

"Oldukça iyi. Bir ceset bulduk."

"Her yerde karşımıza çıkıyorlar. Tanıdığımız biri var mı?" "Hayır. Terk edilmiş bir erkek arkadaş partisi.

Yerel halk halletti."

"Ve sen de evde koşuşturmaya başladın," diye gözlemledi. "Nasılsın, Peabody?"

"Mükemmeldi. Sahilde biraz vakit geçirdim. Ceset bulamadım."

"Bir dahaki sefere iyi şanslar." Dikkatini çelik masanın üzerinde duran, Morris'in dikkatli ve hassas bir şekilde V kesmesiyle açılmış cesede verdi.

"Ve burada Jamal Houston var, formunu koruyan, görünüşüne özen gösteren bir adam. Elleri gerçekten çok güzel. Taramaları birkaç eski yarayı gösteriyor. Kırıklar."

Morris taramaları ekrana getirdi. "Sağ önkol ve omuzda gördüğüm şey bükülme ile uyumlu. Kaburgalar, ikisi kırık. Sol bilek de öyle. Tüm yaralanmalar çocukluk ve ergenlik döneminde, kemikler henüz oluşurken meydana gelmiş olmalı."

"İstismar."

"Sadece tahminde bulunabilirim ama listemde ilk sırada bu olurdu. Kaza ya da yaralanma omuzda bu kadar hasara neden olmaz."

"Kolu tut, çevir, çek," diye bitirdi Eve.

"Evet. Şiddetle. Düzgün bir şekilde iyileşmediği için, düzgün bir şekilde tedavi edildiğinden şüpheliyim. Ve zaman zaman, özellikle de nemli havalarda onu rahatsız ettiğini sanıyorum. Elbette bunların hiçbirisi ölüm nedeni ile ilgili değil. Boynuna saplanan cıvatanın bu konuda size bir ipucu verdiğine inanıyorum."

"Evet, bu beni düşündürdü."

"Bunun dışında, kırklı yaşlarının başında sağlıklı ve çok formda bir adamdı. Toksininde uyuşturucu ya da alkol izi yok. Mide içeriği son yemeğinin dün akşam saat yedi civarında olduğunu gösteriyor. Karışık sebzeli tam tahıllı makarna, hafif beyaz sos, su ve kahve ikamesi. Ayrıca nane şekeri de içmiş. Öldürücü yara dışında ceset temiz."

"Adam güzel ve sağlıklı bir akşam yemeği yiyor, biraz sahte kahve içiyor çünkü uzun bir gece olacak ve biraz kafein almak istiyor. Duş alır, yeni bir takım elbise giyer, şoför şapkasını takar. Linkini ve not defterini alır - karısına göre müşterilerini beklerken okumak için linkte kitapları vardır. Nane şekerini patlatır, karısına veda öpücüğü verir. Yaklaşık doksan dakika sonra ölmüş."

"Ama temiz, taze bir nefesle," diye ekledi Morris. "Sürgünün dikenini buradan girmiş." Yavaşça, hakareti ortaya çıkarmak için cesedi çevirdi. "Ortadan biraz sağa, sola ve aşağıya doğru eğilerek delip geçmiş."

"Katil arkada oturuyor, sağ tarafta, hafif bir açıyla ateş ediyor. Cıvata tam içinden geçti, tekerleğin kontrol pedine saplandı."

"Peabody, "Koltuk arkalığına çarpmamak için iyi bir açıya ihtiyaı var," diye yorumladı.

"Tek atış ve eğer hedeflediği şeyi vurduysa oldukça iyi bir atış." Eve aracı gözünün önüne getirdi, uzun, pelüş yolcu bölümüyle iç mekanı, sürücü kabinine açılan gizlilik perdesini.

"Ve karanlık," diye bitirdi sözlerini, "limuzinin ışıkları yanıyor ama optimum ışık değil. Yine de karanlık olmak zorunda, yoksa birileri renkli camlardan bile limuzinin direksiyonunda oturan ve boynunda bir cıvata olan bir adamı fark edebilir. Belki bir dürbünü vardır," diye tahmin yürüttü, "ya da bir hedef ler. Küçük kırmızı noktayı istediğin yere koy, ateş et. Sayı."

Bir nefes verdi. "Sanırım bana söyleyeceği tek şey bu. Dul eşi onu görmek istiyor, muhtemelen çocukları da."

"Evet, onu kapattıktan sonra ayarlayacağım."

Peabody'nin oturarak yemek yeme umudunu gerçekleştiremedikleri için Eve köşedeki arabadan soya sosisli ve patates kızartması aldı ve laboratuvara giderken yemek için aracı otomatiğe bağladı.

"Kaç kişi arbalet sahibi ki," diye tahmin yürüttü, "bir arbaletin nasıl doğru bir şekilde kullanılacağını bilsin? Böyle bir silaha sahip olmak için bir koleksiyoncu lisansına, muhtemelen de eğlence amaçlı kullanım iznine ihtiyacınız olur - tabii yasal olarak edindiyseniz.

Ve birilerinin özellikle bunun için karaborsaya ya da gri pazara gideceğini sanmıyorum. ldrmenin çok daha kolay yolları var. Bu bana gösteriş yapmak ya da en azından gösterişli olmak gibi geliyor."

"Hedef belli değildi," diye ekledi Peabody, "nk katil arabayı kimin kullanacağını kesin olarak bilemezdi. Özellikle Houston'ı isteseydi, onu talep edebilirdi.

Oradan duman çıkarmak kolay. Mükemmel bir sürücü olduğunu duydum, falan filan."

"Hedef işletmenin kendisi olabilir. İçeriden bir anlaşma da olabilir ama öyle bir his yok. En azından bu aşamada rastgele gibi geliyor. Aynı zamanda Tatlı bağlantı da rastgele değil."

"Belki birisi Sweet'e baskı yapmak için Houston'ı ya da işi alan kişiyi öldürmeye karar verir. Önemli bir şirketin en üst düzey güvenlik görevlisi bir cinayet soruşturmasının içine çekilir, verilerinin nasıl tehlikeye atılabileceğini açıklamak zorunda kalır. Masum olsanız bile bu iyi görünmez ve işinize yansımaları olabilir."

"Evet, bazı insanlar bu kadar karmaşık bir şeyi deneyecek kadar hasta ya da hırslı. Eğer görevden alınırsa yerine kimin geçebileceğini kontrol edeceğiz. Ya da son birkaç ay içinde kimi görevden aldığını. Özel Kalem Müdürünü sevmiyorum," diye ekledi Eve dudağını bükerek. "Birini öldürecek kadar midesi var mı emin değilim ama ondan hoşlanmıyorum. Oraya daha yakından bakmak istiyorum."

Laboratuvar, Dick Berenski ile uğraşmak anlamına geliyordu, Dickhead olarak bilinmiyordu. Eve onun işinde çok zeki olduğunu anlıyordu ama bu onu daha az sık kafalı yapmıyordu.

Sıcak bir soruşturmada işi hızlandırmak için rüşveti hak ettiğini düşünüyor, kendisiyle çıkmayı kabul eden kadınlarla -çoğuna para ödediğini tahmin ediyordu- bowling lobutları gibi hokkabazlık yapıyor ve genellikle mesai saatleri dışında ofisinde küçük seks partileri düzenliyordu.

Onun istasyonuna doğru yürüdü, uzun beyaz tezgâhta, taburesinin üzerinde bir böcek gibi çömelmiş, ince, çizme siyahı saçlarla sıvanmış parlak bir yumurtayı andıran tuhaf kafasıyla, dürbünden dürbüne kayarak ölçüm yapıyordu.

Başını kaldırıp ona baktı ve adımlarına sekte vuran bir gülümseme attı. Gerçek bir insan ifadesini andırıyordu.

"Hey, Dallas, iyi görünüyorsun. Nasıl gidiyor Peabody?"
Tuhaf insan gülümsemesi yerinde kaldı ve Eve'in ensesinin kaşınmasına neden oldu. "Geri döndüğün ilk gün ve bir DB almışsın. Hem de güzel bir tane. Buraya pek arbalet gelmiyor."

"Tamam. Bana cıvatadan bahset."

"Serinin en iyisi. Titanyum çekirdekli ve dikenli karbon. Ön üçte ikisi daha fazla nüfuz için daha ağır, arka üçte biri ise daha hafif. Vurduğun şeyi çekip çıkarmana yardımcı olan özel bir kaplaması var. Uzunluğu 20 inç. Markası Firestrike, üreticisi Stelle Weaponry. Satın almak için ruhsatınız ve izniniz olmalı ve otomatik kontrol var. Yasal satış noktalarında yüz dolara satılıyor."

Eve bir an için hiçbir şey söylemedi, söyleyebileceğinden de emin değildi. Tehdit etmemiş, hakaret etmemiş, rüşvet vermemiş, hatta hırlamamıştı ve adam ona tek vuruşta, genellikle tam bir karşılaşmada onu yendiğinden daha fazla veri vermişti.

"Tamam. Bunu öğrendiğim iyi oldu."

"Parmak izi yok, kurbanınkinden başka iz yok. Ama kodu aldım, üretici arıza ve benzeri durumlar için kodlar. Geçen yılın Nisan ayında yapılmış, Almanya'dan New York'a gönderilmiş. Şehirde sadece iki satış noktası var. Onları ben aldım." Ona bir disk uzattı. "Tüm veriler içinde."

"Son zamanlarda kafana darbe aldın mı?" "Ne oldu?"

"Boş ver. Araçtan bir şey çıktı mı?"

"Bağlantı aktarımlarını ve yolculuk kayıtlarını aldık. Gerisini hala inceliyoruz. Bu lanet olası büyük bir piç. Ön incelemede ne bir parmak izi ne de bir saç teli bile çıkmadı, şoförünki hariç. Ön taraftaki kanı saymazsanız, gördüğüm en temiz araba."

"Tamam," dedi üçüncü kez, ne yapacağını şaşırmış bir halde. "İyi iş çıkardın."

"Biz burada böyle yaparız," dedi neşeyle, midesi bulanmak üzereydi. "Sen git kötü adamı yakala."

"Doğru." Eve onlar çıkarken Peabody'ye bir bakış attı. "Bu da neydi böyle? İnsanların, kapsüllerin ve kuklaların olduğu o video gibi mi?"

"Oh, bu korkunç bir şey. Onun gibi bir şey. O aşık." "Neye?"

"Kim," dedi Peabody gülerek. "Görünüşe göre birkaç hafta önce biriyle tanışmış ve aşık olmuş. Çok mutlu."

"Çok ürkütücü biri, aynen öyle. Sanırım onu sik gibi olduğunda daha çok seviyorum. Gülümsemeye devam etti."

"Mutluluk insanı

gülümsetir." "Bu doğal

değil."

Yine de üzerinde çalışabileceği yapıcı bir veri yığını vardı. Merkeze döndüğünde, Peabody sürgünün izini sürmek için iki yayın organıyla temasa geçerken, cinayet defterini açmak, cinayet panosunu kurmak ve ilk raporunu yazmak için ofisine kapandı.

Cher Reo'yu başhekimin ofisinde

yakaladı. "Tatiliniz nasıl geçti?"

Eve bütün gün bu soruya cevap vermeyi kabul etti. "Güzel. Dinle, bu sabah bir vaka yakaladım."

"Şimdiden mi?"

"Suç devam ediyor. Kurbanın mühürlü bir ıslahevi var. Mührü açmam gerek."

Reo arkasına yaslandı ve bir elini kabarık sarı saçlarının arasından geçirdi. "İslahevinin davayla ilgili olduğuna inanıyor musun?"

"Bilmiyorum, bu yüzden görmem gerek. Adam başarılı bir iş sahibi, koca, baba, banliyöde büyük ve lüks bir evi var. Şimdilik yüzeyde bir sorun yok. Otopsideki taramada çok sayıda eski yara görülüyor, çoğu kırık. Tacizden de olabilir, kavgadan da. "Geçmiş, peşinizi bırakmayabilir, değil mi?"

"Öyle diyorlar. Bir cinayetle ilgilenen birimin kurbanın kayıtlarını görmesi sorun olmamalı. Talepte bulunacağım."

"Minnettarım."

"Nasıl öldü?"

"Tatar yayı."

Reo parlak mavi gözlerini araladı. "Asla sıkıcı bir an olmaz. Size geri döneceğim."

Eve kahve programladı, çizmelerini masasına koydu ve tahtayı inceledi.

Birkaç dakika sonra Peabody kapıyı üstünkörü çaldı ve içeri girdi. "Elimde o cıvata grubu için bir müşteri listesi var. Dünya çapında birkaç düzine, gezegen dışında da birkaç tane var."

New York'ta ikamet eden sadece bir tane var. Onu araştırdım ve temiz çıktı ama ruhsat ve izin almak için temiz olmanız gerekiyor."

"Ona bakacağız. Neden Gold Star?" diye merak etti. "Küçük, seçkin bir şirket, küçük bir filo, küçük bir personel ve eğer abarttıklarına inanılacaksa, birinci sınıf, kişisel hizmet. En üst düzey," diye mırıldandı, "silah gibi. Pahalı. Üst düzey bir şirkette üst düzey yönetici olan Sweet ile bağlantı kurun. Eğer Houston ve şirketi ile Sweet ve şirketi arasında bir bağlantı yoksa, o zaman tek ortak payda her ikisinin de uzmanlık becerilerine sahip başarılı adamlar olmalarıdır."

"Belki de tamamen rastlantısaldır."

"Eğer öyleyse, Houston ilk olabilir ya da olmayabilir, ama son olmayacak. Houston'ın yayınlarını dinleyin." Bilgisayara almasını emretti.

"Hey, Michael. şu anda pikaba yanaşıyorum. Trafik çok kötü değil. Kişi yi bindirdikten sonra tekrar kontrol edeceğim."

"Burada olacağım."

"Kimmy nasıl?"

"Yenildi. Yatmaya gitti. Onu ve oğlumuzu kontrol ederken taşınabilir cihazı yanımda taşıyacağım."

"Birkaç hafta sonra tekrar baba olacaksın. Sen de biraz dinlen. Sanırım müşteri yi gördüm. Geri geleceğim."

"Bir sonraki aktarmaya kadar geçen süre," dedi Eve, "üç dakika, on."

"POB," dedi Jamal, sesi şimdi daha sessiz, daha tempoluydu. "LaGuardia'ya doğru yol alıyoruz, teslim almak için ticari taşıma alanı, Yüce

Havayolları, Atlanta'dan 6-2-4 sefer sayılı uçuş. Tahmini
varış süresi, 10:20." "Anlaşıldı."

"Yatağına git, Michael." Jamal'ın sesi artık neredeyse fısıltıya dönüşmüştü. "Eğer bu kadar titiz olacaksan portatifini de yanına al. Gerekirse sana geri dönerim. Bu uzun bir koşu, ikimizin de kısa bir gece geçirmesinin bir anlamı yok. Bir kitabım var. Müşteriler geç saatte yemek yerken kendimi eğlendiririm."

"Havaalanına vardığında geri gel, sonra yatmaya gideceğim."

"Anlaştık. Müşteri karısına yapacağı bu sürpriz için çok heyecanlı," diye ekledi Jamal. "Orada oturmuş sırtlıyor. Sırtmaya devam ediyor. Gece bitmeden mahremiyet penceresini kullanacağıma dair bir his var içimde."

Michael kıkırdadı. "Müşteri
kraldır." "Son iletim," dedi Eve.

Jamal gelişini bildirdi ve Michael'a iyi geceler diledi.

"Beş dakika içinde öldü. Sesinde endişe ya da gerginlik yok. Tam tersi. Yolcuda tehdit hissi yok, endişe yok. Katil gergin değil, eğer Houston onu doğru anladıysa, ki bu işi geçimini sağlamak için yapan birinin bunu iyi anlaması gerekir. Yolcusu heyecanlı, mutlu, öldürmeyi bekliyor."

"Iris Quill'i, yani cıvata alıcısını serbest bırakıyor."

"Silahı temin etmiş olabilir, 'eş' olabilir. Ona bakacağız. İletiler bana Houston'ın müşteriyi tanımadığını söylüyor. Kılık değiştirmiş olabilir, uzun zamandır görmediği biri olabilir. Ama bir yabancı başka bir şey söylüyor."

"Yine rastgele," dedi Peabody.

"Rastlantının bile bir düzeni vardır. Örüntüyü bulacağız. Bana şu Quill denen kadının adresini bul. Eve giderken onu da alırım. Ben orada çalışacağım. O marka cıvatayı satın alan herkesi, satış noktalarının sahiplerini ve çalışanlarını araştırın."

"Tanrım."

"Bana listeyi gönder, yarısını ben alayım." "Yaşasın."

"Mitchell'in mali durumunu standart hale getir, beni kopyala. Sweet'inkini de ekle. Bakalım para bizi bir yere götürecektir mi?"

Iris Quill, Tribeca'da sağlam bir şehir evinde yaşıyordu. Dış görünüşü saçmalıktan ve yaygaradan uzaktı. Onları seviyor gibi görünen bir mahallede çiçeklerle ya da bitkilerle süsleme zahmetine girmemişti. Yine de güvenlik konusunda cimrilik etmemişti ve Eve avuç içi plakası, tarayıcı, bilgisayarın adını, rozetini ve işini sorması gibi rutin işlemlerden geçti.

Kapıyı açan kadın 1.80 boylarında, yaklaşık 100 kilo ağırlığında, kısa, düz bir takkesi, parlayan gümüş saçları ve keskin mavi gözleri vardı. Kısa ama son derece biçimli bacaklarını gösteren kahverengi bir şort ve güçlü, belirgin kollarını sergileyen deri bir atlet giymişti.

Eve onun yetmiş beş yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu. "Bayan Quill."

"Doğru, sizin için ne yapabilirim Dallas, Teğmen Eve? En son öldürdüğüm şey bir siyah ayıydı ve o da Kanada'daydı."

"Tatar yayı kullandın mı?"

"Bir Trident 450 uzun namlulu." Başını eğdi. "Tatar yayı mı?"

"İçeri girebilir miyim?"

"Neden olmasın? Rozet taramasından isminizi tanıdım. Şehirdeki suç olaylarını takip ediyorum, çoğunlukla da Yetmiş Beş'teki Furst'ü izliyorum."

Kaliteli antikalara benzeyen eşyalarla seyrek bir şekilde döşenmiş düzenli bir fuayede, Iris aynı derecede düzenli küçük bir oturma alanını işaret etti. "Oturun."

"Bir cinayeti araştırıyorum. Cinayet silahı bir yaylı tüfek."

"Gitmek için zor bir yol."

"Arbaletiniz var mı, Bayan Quill?"

"Benim iki tane var. İkisi de ruhsatlı ve kayıtlı," diye ekledi gözlerindeki parıltı Eve'e kadının bu bilginin zaten teyit edildiğini anladığını söyledi. "Avlanmayı severim. Seyahat ederim ve hobimin tadını çıkarırım. Kendimi çeşitli silahlarla avlara karşı test etmekten zevk alıyorum. Tatar yayı yetenek ve sağlam eller gerektirir."

"Kayıtlara göre geçen Mayıs ayında altı adet Firestrike sürgüsü satın almışsınız."

"Sanırım öyle. Bence en iyileri. Mükemmel penetrasyon. Avın acı çekmesini istemiyorum, bu yüzden

Bir sürgü veya okta önemli bir faktördür. Ve oldukça kolay çıkarılabilecek şekilde tasarlanmışlardır. Ayrıca cephanemi boşa harcamak istemiyorum. Elbette dikenleri değiştirmem gerekecek ama şaftlar dayanıklı."

"Cıvatalarınızdan herhangi birini birine sattınız mı, verdiniz mi veya ödünç verdiniz mi?"

"Bunu neden yapayım ki? Birincisi, başka bir lisanslı kişiye hediye edilmediği ya da belgelenmiş bir ödünç verilmediği sürece bunun yasadışı olduğunu sizin de benim kadar iyi bildiğinizi umuyorum. İkincisi, ekipmanım konusunda kimseye güvenmem. Ve son olarak, o enayilerin her biri bana doksan altı elli kazandırdı."

"Yüz tane koştuklarını sanıyordum."

Quill'in kaşı gülümsemesiyle birlikte havaya kalktı. "Yarım düzine cıvata ve bir düzine ekstra diken aldım ve nasıl pazarlık yapılacağını biliyorum."

"Dün gece dokuz ile gece yarısı arasında nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Elbette yapabilirim. Tam buradaydım. Kenya'da iki haftalık bir safariden önceki gün döndüm. İç saatim hâlâ biraz bozuk. Evde kaldım, yazdım -deneyimlerimle ilgili bir kitap yazıyorum- ve saat on birde yataktaydım. Ben bir şüpheliyim." Biraz gülümsedi. "Bu çok ilginç. Kimi öldürdüğümden şüpheleniliyor?"

Medya hikâyeyi yayınlayacağı için Eve temel bilgileri aktardı. "Jamal Houston. Kırk üç yaşındaydı. Bir karısı ve iki çocuğu vardı."

Gülümsemesinin hayaleti bile kaybolurken yavaşça başını salladı. "Ne yazık. Hiç evlenmedim, hiç çocuğum olmadı ama bir zamanlar bir adamı sevmiştim. Şehir Savaşları'nda öldürüldü. O zamanlar insanlar insanları avlardı. Sanırım hala avlıyorlar yoksa

bir işin var, değil mi? Şahsen ben hayvanları tercih ederim. Ailesi için üzgünüm."

"Limuzin servisi kullanıyor musunuz?"

"Tabii ki. Streamline." Gülümsemesi tekrar parladı. "Bu kocanızın ve şehirdeki en iyisi. Bir şeye para ödediğimde, paramın karşılığını en iyi şekilde almak isterim. Satın aldığım sürgülerin -tüm cephanemin- bir kaydı var. Ayrıca avlarda kullandıklarımın ve envanterimde kalanların da kaydı var.

Fotokopi ister misiniz?"

Çok da gerekli değil, diye düşündü Eve, ama ihtiyaçtan fazlasını almaktan zarar gelmezdi. "Buna minnettar olurum."

"Bu tip cıvataları sadece iki yıldır kullanıyorum - ilk üreilmeye başlandıklarında. O yüzden oradan kopyalayacağım.

Aksi taktirde bir sürü şeyle uğraşmak zorunda kalırdınız. Altmış altı yıldır avlanıyorum. Bana annem öğretti."

"Özellikle bunları kullanan başka birini tanıyor musunuz? Birlikte avlandığınız ya da tatar yayı hakkında konuştuğunuz biri?"

"Elbette. Muhtemelen size bir isim listesi verebilirim. Bunun yardımı olur mu?"

"Zararı olmaz. Sadece kişisel merakımdan sorabilir miyim? Bir şeyi öldürdükten sonra onunla ne yaparsınız?"

"Ganimetlerle ilgilenmediğim için avladığım hayvanı Açlığa Karşı Avcılar'a bağışlıyorum. Hayvandan kullanılabilecek ne varsa işleniyor ve ihtiyacı olanlara dağıtılıyor. HAH mükemmel bir küresel organizasyon."

Eve "HAH" dedi.

Bölüm 6

Tıpkı Central'da olduğu gibi Eve de evinin kapısından içeri girdiği için mutluydu. Meslek evinden farklı bir atmosfer olduğu kesindi ama tıpkı Central gibi artık onun eviydi.

Zengin yaz yeşili çimenler, yapraklı ağaçlar, görkemli çiçek örtüleri ve çılgınca çiçek açan çalılar için bereketli bir halı gibi yayılıyordu. Bu renk, yeşil ve serinletici gölge ziyafetinin içinden geçerek Roarke'ın zarif mücevherine doğru ilerliyordu.

Belki ev çok büyüktü -o kadar büyüktü ki tüm odalara girdiğinden emin değildi- ama taş kuleleri ve kuleleri, büyük ve cömert pencereleri ve teraslarıyla asaleti ve tarzı vardı. Adamın kurnazlık, ihtiyaç ve vizyonla inşa ettiği bu ev, ikisinin de hayatlarının çoğunu yoksun yaşadıkları sıcaklığı ve hoş karşılamayı barındırıyordu.

Bir düzine ya da daha fazla Brody çiftlik evini yutabileceğini düşündü, ama şimdi her ikisini de deneyimlediğine göre, özünde aynı şeyi sunduklarını anladı.

Hoş geldiniz, istikrar, süreklilik.

Park etti, gece çalışması için gerekenleri topladı ve çiçeklerin yanından geçerek evine doğru yürüdü.

Summerset bir mezar taşının üzerindeki sis gibi antrede belirdi. Siyahlar içinde, ayaklarının dibinde şişman bir kediyle Eve'e boncuk gözlerle baktı.

"Döndüğün ilk gün ve yere kan damlatmadan eve gelmeyi başarıyorsun. Bunu anmak için şampanya açayım mı?"

"Atla, çünkü yere kan damlayacağını düşünüyorum. Ama her zaman senindir."

Kedinin peşinden üst kata çıkarken hakaretlerin değiş tokuş edildiğini düşündü. Artık resmen evdeydi.

Önce yatak odasına gidip ceketini çıkardı, botlarını kizaklarla değiştirdi. Galahad bacaklarına dolgun bir kurdele gibi girip çıkıyordu.

"Sanırım kilo almışsın." Yere oturdu, adamın iri cüssesini kucağına aldı. "Tam bir rezilsin. Tek kedili bir paketin içinde bir buçuk kedi gibisin." Çift renkli gözleriyle ona bakarken onu bir güzel tırmaladı. "Bana öyle bakmanın bir anlamı yok dostum. Resmen diyettesin.

Belki sana şu evcil hayvan egzersizlerinden alırız."

Roarke içeri girerken, "Sadece üzerinde uyur," dedi.

"Sonuna yiyecek asabiliriz, öyle ki zaman ayırana kadar alamasın."

Roarke gülümseyerek, "O her zaman ... iri kemikliydi," dedi.

"Ayrıldığımızda olduğundan daha fazla şişmiş." Göstermek için kedinin karnını dürttü. "Summerset onu şımartmış."

"Muhtemelen." Hâlâ iş kıyafeti içinde olan Roarke yerde ona katıldı. Galahad hemen kucak değiştirdi. "Ama o zaman biz de öyle."

"Bak sana nasıl da sokuluyor çünkü diyet ve egzersizden bahsediyordum ve o bunları duymak istemiyor."

Kediyi okşayarak lokomotif mırıltılara dönüştürdükten sonra eğildi ve karısını öptü. "Bugün seni özledim. Seninle baş başa kalmaya alışmıştım."

"Bütün seksi kaçırdın."

"Kesinlikle, ama ben de senin o yüzünü özledim. Günün nasıl geçti?"

"Limuzin şoförü yaylı tüfekte karşılaşır. Bolt kazanır." "Ben de günümün ilginç geçtiğini sanıyordum." "Hangi gezegeni satın aldın?"

"Hangisini istersiniz?"

"Satürn'ü alacağım," diye karar verdi. "Cazibesi var." "Ne yapabileceğime bakacağım."

Kravatını çekiştirdi. "Bu kadar çok kıyafet giymeyi bırakacağını sanıyordum."

"Küresel iş toplantılarında daha az kaşlarını çatıyorlar."

"Ne biliyorlar ki?" Kravatını çözdü. "Bence çıplak olmalısın."

"Gariptir, ben de tam senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum." Elini uzatıp silah kayışının serbest bırakma düğmesine bastı. Kedi ona bir kafa attı, belli ki okşamanın kesilmesinden rahatsız olmuştu. "Sana geri döneceğim," diye söz verdi Roarke ve Galahad'ı kenara itti.

Eve Galahad'ın yerini aldı, bacaklarını Roarke'ın beline doladı, kollarını boynuna doladı. "Belki de yüzünü özlemişimdir."

"Belki de seksi kaçırmışsındır."

"Sanırım ikisi de olabilir." Dudaklarını onunkilerin üzerine koydu, içine gömüldü. "Evet," diye mırıldandı. "Kesinlikle ikisi de olabilir."

Kedi tiksintiyle uzaklaşırken, Roarke'ın omuzlarındaki ceketini itip çekiştirerek çıkardı. Roarke, Roarke'ın giydiği kolsuz atletini kafasına geçirdi.

"Benimkinin ne kadar kolay olduğunu görüyor musun? Bütün bu düğmeler sende var." Adam ellerini serbest bırakırken kadın onlara saldırdı.

Onu hissetmeyi seviyordu, uzun ve zayıftı, kaslarının esnek çekirdeği vardı. Onunki bir savaşçının vücuduydu, çevik ve güçlüydü ve bunu ona çekinmeden veriyordu.

Sabırsız ve hızlı parmakları düğmelerle uğraştı, gömleğini açtı. Gözleri buluştu, onunki yaldızlı kahverengiydi ve farkındaydı. Onu izlerken göğüslerini avuçladı, bu farkındalık derinleşene kadar başparmaklarını üzerinde ileri geri kaydırdı.

Adam onun ağzını tekrar aldığı anda, kadın ortasından ortasına doğru ona doğru bastırdı.

Kanının atışı şiddetli ve ilkel bir ritimle hızlandı, sahip olma ihtiyacını tahrik etti, tahrik etti. Ama adam onu tekrar yere itmek üzereyken, kadın ağırlığını değiştirdi ve onu aşağı çekti.

Zaten dengesiz olan nefesi adamın dudaklarında gezindi. "Bazen buna katlanman gerekir." Alt dudağını dişlerinin arasına aldı, çekiştirdi.

Dişlerini tekrar adamın boğazında, omzunda kullanırken, eli pantolonunu açmak için aralarına girdi.

Kaslarının kıvrıldığını ve gevşediğini hissetti. Tüm gücün onun altında olduğunu düşündü. Adamın sahip olduğu her şey onun olacaktı. Kendine yardım ederken bunun heyecanı içinde gezindi, o güç onun için titreyene kadar onu istediği gibi karıştırdı.

Adam sert ve pürüzsüzdü ve kadın ellerini, ağzını zevk ve eziyet için kullandı. Kendi ihtiyaçları onu neredeyse yutana kadar vücudunu kızdırmak ve tahrik etmek için kullandı.

Yuvarlandı, onu kısırdı, gözleri şiddetle maviydi.

"Şimdi onu alacaksın," dedi ve onu yok etmeye başladı.

Kediyi o kadar soğukkanlılıkla okşayan eller şimdi onu acımasızca kullanırken bir kez haykırdı. Onu sıırıslıklam etti, nefesini kesen hislerle doyurdu, dalgalı, boğucu dalgalar halinde vücudunu titretti.

Kadın titrediğinde, adam kalçalarını kaldırdı ve içine daldı.

Doldurulmuş ve kuşatılmış, yakalanmış ve bulunmuş. Arzulandı. Birbirlerini tahrik ederken güç güçle birleşti.

Gözleri bir kez daha buluştu ve o derin ve yaldızlı kahverengiyi gördü. Ve şimdi kendini onların içine bıraktı.

Eve iyi bir hoş geldin, diye karar verdi Eve giyinirken. Roarke'a bir göz attı. "Yapmam gereken bazı işler var."

"Limuzin şoförü, arbalet. Ben de öyle düşünmüştüm. Bu Gold Star'daki şoför olmalı."

Onun sık sık suç raporlarını kontrol ettiğini bildiği için biraz kaşlarını çatı. "Medyada ne kadar var? İzleyecek zamanım olmadı."

"Hepsi bu kadar. Detaylar konusunda cimri davrandın."

"Muhtemelen gerisini şimdiye kadar öğrenmişlerdir. Sürücü ve ortak sahip, koca, iki çocuk babası. Medya açısından çok fazla dalgalanma yaratacak bir şey yok, ta ki yaylı tüfek olayını ortaya çıkarana kadar.

Bu biraz dalgalanma yaratacaktır."

"Sanırım öyle olacak." Silahını ve ceketini çıkarmadığını fark etti ve ayaklarını tekrar kızaklarının içine kaydırды. Onun rahat çalışma modu.

Cinayet medyada fazla yankı uyandırmayabilir, diye düşündü, ama Eve için dava kapanana kadar bu bir boğulma havuzu olacaktı.

Yetiştirmesi gereken biraz daha işi vardı ama bekleyemeyecek bir şey olmadığına karar verdi.

"Neden burada bir yemek yemiyoruz ve sen yemeğe başlamadan önce beni bilgilendirmiyorsun?"

"Bu işe yarar. Fazla bir şey istemiyorum. Peabody'ye acıdım ve öğleden sonra sosisli sandviç ve patates kızartması ısmarladım."

"Biraz soğuk makarna?"

"Hafif beyaz bir sosla gelmediği sürece sorun yok. Vic'in son yemeği."

"Onun yerine hafif bir beyaz şarap alalım."

O temel bilgileri aktarırken yatak odasının oturma alanında yemek yediler.

"Katilin direksiyonda kimin olacağını bilmediğine ikna oldunuz mu?"

"Oynuyor," dedi. "Yine de kurban, şirkete, çalışanlara bakacağız, ama sanki ortak, eş doğru söylüyor gibi geliyor. Kurban yolculuğu yazı tura atarak aldı. Yolculuk sırasındaki konuşmaları dinlediğinizde, rahat, her zamanki gibi iş ve araya karışmış kişisel şeyler. Bu noktada Houston'ı özel bir hedef olarak görmüyorum. Şirket belki, ama o değil."

"Güvenlik uzmanını da ekleyin. Çok ilginç." Bir parça zeytinli ekmek koparıp ona uzatırken Roarke düşündü. "Dudley ve Oğlu eski bir şirket, uzun bir erişim alanı ve çok derin cepleri var. Sweet'in pozisyonundaki bir adamın iyi araştırılmış olmasını beklerdim."

"Çok kızgındı. Gerçek gibiydi. Sonra tekrar." Omuz silkti ve kıvrıkcık makarnayı bıçakladı. "Eğer bunu o ayarlamış olsaydı, gerçekmiş gibi hissettirmeye hazır olurdu."

"Asıl soru neden olduğu."

"Neden Houston, neden Sweet, neden o şirket, neden o yöntem. Sweet'in asistanı biraz garip. Orada bir terslik var," diye düşündü. "O küçük piç kurusuna daha yakından bakmak istiyorum."

Kendini çok düşünüyor. Bunu kim yaptıysa kendini çok düşünüyor. Yöntem önemli, bütün o ayrıntılı kurgu. Eğer kimi öldüreceğinizi bilmiyorsanız, o zaman önemli olan öldürmektir, kurban değil. Bu kadar telaşlandığınızda, kimin öldürdüğünden çok nasıl öldürdüğünüz önemlidir."

"Bu cıvatayı kimin satın aldığını araştırdınız mı?"

"Evet. Eve dönerken onlardan biriyle görüştüm. Iris Quill."

"Onu tanıyorum." Roarke şarap kadehini kaldırdı. "Oldukça iyi bir ünü var. Çok ciddi bir avcıdır."

Açlığa Karşı Avcılar'dan." "HAH."

"Hayvanların bakış açısından talihsiz bir kısaltma olduğunu tahmin ediyorum. Yine de iyi iş çıkarıyorlar."

"Bana sağlam biri gibi geldi. Bana o silahla ilgili tüm kayıtlarını verdi, hatta sahip olduğu sürgüleri saymama bile izin verdi. Ve çok fazla. Ayrıca bana aynı tür silah kullanan tanıdıklarının bir listesini verdi. Sen avlanmıyorsun."

"Hayır. Bana cazip gelmiyor."

"Çoğunlukla insanların neden ormanda, ormanda ya da doğanın taştan kaltağı olan herhangi bir yerde, sadece yaşadığı yerde dolaşan aptal bir hayvanı öldürmek için dolaşmak istediklerini anlamıyorum. Et mi istiyorsunuz, sokaktan bir köpek satın alabilirsiniz."

"Bu et değil."

"Teknik olarak

değil."

"Makul bir anlamda değil. Sanırım avcılıkla ilgili ilkel bir yüklenme, kendini doğanın taştan kaltağına karşı koyma ve bunun gibi şeyler."

"Evet, ama silahı olan sen olacaksın." Bir an kaşlarını çattı. "Belki bu da aynı şeydir. Houston -ya da arabayı kullanan her kimse- tabiri caizse kendi doğal ortamındadır. Sen onun alanında oturuyorsun, belki şık bir limuzinin arkasındasın ama avlanıyorsun. Belki de ilkel hücum."

"Ama pek de sportmence değil," diye belirtti Roarke.

"Silahsız bir adamı arkadan vurdu. Çoğu hayvan senin gibi

en azından bir silah olarak adlandırılabilir. Diş ve diş ve bir dereceye kadar içgüdü ve hız avantajı."

"Adil olmak gibi bir kaygısı olduğunu sanmıyorum. Belki bir avcı ve belki de dört ayaklı memelileri vurmaktan biraz sıkılmış. Daha büyük avlar için mi çalışıyor? Düşünülmesi gereken bir şey."

Evdeki ofisinde ikinci bir cinayet masası kurarken bunu düşündü. Kahve programladı ve kendi ofisiyle Roarke'inkini birleştiren kapıya baktı. Roarke'ın yetişmesi gereken işleri olduğunu biliyordu ve birbiriyle bağlantılı odalarda çalışmak tuhaf bir şekilde ev gibi hissettiriyordu.

Bilgisayarını çalışmaya başlayacak şekilde kurdu ve çalışırken vaka notlarını eklemeye başladı.

Hunter. Daha büyük bir oyun. Heyecan verici bir av. Alışılmadık silah, özenli düzenek = dikkat. Dikkat = ödül mü? Sweet'in verilerine ve avlarına kimin erişimi var? Sweet'i dahil etme sebebi?

Durakladı ve gelen bir iletiye baktı. "Reo geliyor," diye mırıldandı ve artık mührü açılmış olan gelen dosyayı ekrana çağırdı.

Vandalizm, hırsızlık, yasa dışı mal bulundurma, okuldan kaçma. İki kez islahevine girmiş, arada da kaçakçılık ve özel mülke zarar vermekten bir kez daha islahevine girmiş. Zorunlu danışmanlık, hepsi Houston 16 yaşına gelmeden önce.

Sandalyesinde arkasına yaslanarak sosyal hizmet uzmanlarının raporlarını, danışmanların raporlarını ve yargıçların görüşlerini okudu. Temelde onu vahşi bir çocuk, bir baş belası, sokak uyuşturucusundan hoşlanan kronik bir suçlu olarak etiketlemişlerdi.

Ta ki birileri biraz daha derine inme zahmetine girip sağlık raporlarına iyice bakana kadar.

Kırık kemikler, morarmış gözler, çürümüş böbrekler... Hepsi kazalara ya da kavgalara bağlıydı. On yedinci yaş gününden hemen önce babasını bayıltana kadar dövmüş ve kaçırmıştı.

Midesi anılarla ve sempatiyle ürperdi. Kırılmanın ve hırpalanmanın ne demek olduğunu biliyordu, sonunda karşı koymanın ne demek olduğunu biliyordu.

"Senin peşine düştüler, değil mi? Evet, seni avladılar, bir süre kafese atıldılar. Ama sonunda birileri iyice baktı."

Annesinin ifadesini okudu, içindeki korkuyu ve utançı okudu, ama orada hiçbir sempati hissetmedi. Bir annenin çocuğunu koruması gerekirdi, değil mi? Ne olursa olsun. Bu çocuk tüm o kırıkları ve morlukları, doğru polis, doğru an gelene kadar, o utanç ve korku yüzünden saklamıştı.

Gözetimli rehabilitasyon merkezi, daha fazla danışmanlık - diye düşündü, belki de sonunda karşı koymanın gücü genç bir çocuğu değiştirmiş ve onu bir erkeğe dönüştürmeye yardımcı olmuştu.

Ve dün gece biri bunu ondan almıştı. Roarke kapı

aralığından, "Sabıka kaydı," dedi. "Evet."

"Sistem onun için çalıştı, belki olması gerektiği kadar çabuk değil ama onun için çalıştı." Ona yaklaştı ve başının üstünden öptü. "Ve sen de öyle olacaksın. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"İşim var demiştin."

"Bazılarına yetiştim ve bir süre kendi başlarına devam edebilecek birkaç işim var."

Dosyayı okuduğunda onu düşündüğünü anlamıştı. Ve kendisini de düşündü - babası tarafından tekmelenip yumruklandığını, kırılıp hırpalandığını.

Bu onu hiç tanımadığı bir adama bağılıyordu - o da bunu anlıyordu.

"Şu anda çoğunlukla angarya işler yapıyorum. Dudley'deki personelin bir kısmını ve nakliye şirketinin çalışanlarını araştırıyorum. Av kulüplerine üyelikleri ya da bu tür seyahatleri olanlarla, yaylı tüfek lisansları ve izinleri olanlarla çapraz karşılaştırma yapacağım. Sweet's PA'nın mali durumunu da araştırmak istiyorum, çünkü o küçük piç bir yerlerde."

"Neden finansalları ben almıyorum? Daha hızlı yapabilirim." "Gösteriş."

"Ama bunu çok iyi yapıyorum." Bir an için onu kendine çekti. "Şimdi onu indir." Kız bunu yaparken o da ekrandaki verileri inceledi. "Sana hatırlatıyor, bu da seni üzüyor ve dikkatini dağıtıyor."

Başını iki yana salladı. "Babasını araştırana kadar olmaz. Belki de bunca yıldan sonra intikam almak istemiştir. Belki bir tür suikast için yeterli parası vardı, ya da ... Bu konuyu kapatmalıyım."

"Pekâlâ. O küçük piçin parasını araştıracağım." Bu onu güldürdü. "Teşekkürler."

Angarya işleri yaptı, koşuları sıraladı, verilerieledi, gözlerinin arkasında düşük dereceli bir baş ağrısı oluşana kadar olasılıkları araştırdı.

"Karışımnda avcılıkla bağlantısı olan tek bir kişi bile bulamıyorum, en azından bunu gösteren bir şey yok. İzin yok, ruhsat yok, bu tür bir alışveriş yok. Sporla uğraşmayı denedim - insanlar en lanet şeyleri yapıyorlar ve okçuluk için yarışmalar falan var. Yasal olanlar. Orada da bir şey yok."

"Benim şansım daha yaver gitti."

"Biliyordum." Eve masasına bir yumruk indirdi. "O küçük piçin yanıldığını biliyordum. Ne buldun?"

"Birkaç katmanın altına gömdüğö bir hesap. Fena bir iş değil, gerçekten ve kimsenin kazmak için bir nedeni olmasaydı muhtemelen gömölü kalacaktı. Benim gibi siz de fark etmişsinizdir," diye devam etti Roarke, "kimseye kazmak için bir neden vermemeye dikkat etti. Sicili temiz, faturaları zamanında ödenmiş, vergileri düzgün ve eksiksiz. Hesap verilerini makinenize aktardım. Bilgisayar," diye emretti, "Mitchell Sykes'in mali durumunu ikinci ekranda göster."

Onaylandı . . .

Veriler yanıp sönmeye başladığında Eve kahvesini aldı ve gözlerini kıstı. "Güzel bir yığın. Yarım milyona doğru gidiyor." Ama kaşlarını çatı. "Doğru mu okuyorum? İki yıllık bir periyotta kademeli olarak yatırılmış."

"Neredeyse üç, aslında."

"Ne yazık ki bir cinayet için ödeme gibi kokmuyor. Son para yatırma işlemi bir hafta kadar önce yirmi üç bin dolar elli üç sent olarak gerçekleşmiş. Bu garip bir rakam."

"Tüm mevduatlar eşit miktarda değil ve hepsi de yirmi beş binin altında."

"Belki de şantaj yapıyor ve radarın altında kalmaya çalışmak için garip miktarlarda para yatırıyor, ki öyle de yapıyor."

"Muhtemelen."

"Ya da Dudley'in verilerini rakiplerine satan bir şirket casusluğu. En iyi güvenlik görevlilerinden birinin asistanı, yani oraya biraz erişimi olabilir."

"Başka bir olasılık."

"Oldukça sıradanlar, değil mi?" Elleri ceplerinde, gözlerini kısmış, rakamları inceliyordu. "Her dört ya da altı haftada bir, birikimde küçük bir artış daha. Para çekme işlemleri çok az ve oldukça hafif. İmkânları dâhilinde yaşıyor, orada burada biraz fazla kullansa kimse gözünü kırpmaz. Yine de, miktarlar . . . Bekle, birlikte yaşadığı bir evi var, mevduat miktarını iki katına çıkarırsak daha mantıklı olur." Şöyle bir baktı. "Ve sen zaten oraya gitmişsin."

"Olduğu gibi. Bilgisayar, ikincil finansallar, bölünmüş ekran."

"Karolea Prinz, neredeyse aynı miktarlar, neredeyse aynı tarihler. Şimdi elimizde bir şey var. Dudley için çalışıyor," diye ekledi Eve. "Onu ben çalıştırdım. İlaç temsilcisi."

Kahvesini yudumladı. "Öyleyse sana zaten anladığın şeyi söyleyeyim.

Erişebildiği uyuşturucu malzemelerinin kaymağını yiyor ve bunları sokakta ya da bir tedarikçiye satıyorlar. Her ay falan."

"Bana öyle geliyor."

"Houston'la hiçbir alakası yok. Aslında, Houston'ın ya da bağlantılı birinin müşterisi olduğunu öğrenmezsem, bu onları alt sıralara düşürür. Ama gerçek şu ki, patronunun verilerini kullanmak tam da bu tür bir dikkat çekmeye yol açacaktır. Neden oraya gidelim ki?

böyle güzel bir yan çizginiz varken? Hiç ışık yakmak istemezsiniz."

"Başarılı oldular, bu yüzden polisleri kendi kapılarına getirmenin muazzam derecede aptalca olacağına katılıyorum."

"Çok kötü, ama onu kutuya sokmak ve ter içinde bırakmak eğlenceli olacak." Aslında, onun kıvrılmış dudağını ve burun kıvrıran sırtışını hatırlayınca, bu ona sıcak bir heyecan verdi.

"Bu ve Sweet'in verilerinin kullanımı arasında, Dudley'nin o kolu olması gerektiği kadar güvenli görünmüyor." Ve bunun da ilginç olduğunu düşündü. "Bir deliğin olduğu yerde muhtemelen başka bir delik daha vardır. Houston'ın katili o deliklerden birinde."

"Kurbanın aile bağlantıları hakkında bir şey yok mu?" Roarke ona sordu.

"Babası öldü. Komşunun çocuğunu dövmüş, Mezarlık'ta bir süre yatmış. İçeride uğraşmak için yanlış mahkumu seçmiş ve karnındaki sustalı sayesinde duşta kan kaybından ölmüş. Annesi ailesinin geldiği Tennessee'ye geri taşınmış. Orada hiçbir şey yok."

Yanaklarını şişirdi, nefesini dışarı üfledi. "Ortağı, ortağın karısını, kurbanın karısını, hatta kurbanın çocuklarını bile ileri, geri, yanlara doğru çalıştırdım. Vızıltı yok, patlama yok. Karısı Houston'ın işteki payını aldı, ama aslında o zaten pay sahibiydi. Bu cinayet özellikle Houston'la ilgili değildi. Ve şirketle ilgili hiçbir şey, şu ana kadar, herhangi bir soruyu akla getirmiyor. Eğer bir bağlantı varsa, en olası kaynak Dudley'dir. O zaman bile ..."

Başını iki yana salladı.

"O zaman bile mi?"

"Gittikçe daha çok heyecan için oynuyormuş gibi oynuyorum. Sadece heyecan için. Ve eğer durum böyleyse, şimdiden bir sonraki heyecanı arıyor demektir."

Çılgılık gölgelerden kopup geldi, yüksek ve vahşi. Arkasından manyakça bir kahkaha yükseldi. Gulyabani sahte camdan fırlayıp pençelerinden kan damlayarak dışarı çıkmadan önce Ava Crampton bir an için dumanlı aynadaki yansımasını gördü.

Ciyaklaması hızlı ve plansızdı ama sevgilisine doğru dönmesi, vücudunu onunkine acilen bastırması hesaplanmıştı.

İşini biliyordu.

Otuz üç yaşındayken lisanslı bir refakatçi olarak on iki yıldan fazla deneyim kazanmış ve kademeleri istikrarlı bir şekilde tırmanarak zirveye ulaşmıştı.

Kendine yatırım yaptı, kazancını yüzüne, vücuduna, eğitimine, tarzına geri katladı. Üç dilde konuşabiliyordu ve dördüncüsü üzerinde özenle çalışıyordu. Beş ayak altı inçlik vücudunu sıkı bir şekilde formda tutuyordu, aslında ileri düzeyde bir yogini idi - uygulama sadece onu merkezde tutmakla kalmadı, aynı zamanda müşterilerini memnun eden mükemmel bir esneklik kazandırdı.

Melez ırktan gelmesini, kendisine esmer bir cilt (vücuduna olduğu kadar titizlikle baktığı), cam gibi elmacık kemikleri, dolgun dudaklar ve kristal mavisi gözler sağlayan bir armağan olarak görüyordu. Saçlarını uzun tutuyor, kıvırıyor, bu teni ve gözleri ortaya çıkaran karamel kahverengisiyle ustaca karıştırıyordu.

Yatırımının karşılığını aldı. Doğu Yakası'ndaki en yüksek puanlı LC'lerden biriydi ve rutin olarak akşam başına on bin dolar kazanıyordu - bir gecede bunun iki katını kazanıyordu. Müşterilerinin çeşitli kaprislerine uyacak şekilde eğitilmiş, test edilmiş ve ekstralar ve uzmanlıklardan oluşan bir menü için lisans almıştı.

Bu geceki randevusu ilk kez geliyordu ama onun sıkı ve titiz taramasından geçmişti. Varlıklı, sağlıklı ve temiz bir sabıka kaydına sahipti. On iki yıl evli kalmış, sekiz ay önce boşanmıştı. Genç kızı mükemmel bir özel okula gidiyordu.

Şehirde bir apartman dairesi ve Aruba'da bir tatil evi vardı.

Görünüşü ona ortalama gibi gelse de, son kimlik çekiminden bu yana keçi sakalı bırakmış, saçlarını uzatmıştı. Ayrıca birkaç kilo da almıştı, ama onun hâlâ iyi durumda olduğunu düşünüyordu.

Erkeklerin boşandıktan sonra sık sık yaptığı gibi, küçük sakal ve daha uzun saçlarla yeni bir görünüm denediğini düşündü.

Onun gerginliğini hissedebiliyordu. Daha önce hiç bir profesyonelle çıkmadığını itiraf etmişti.

Adamın isteği üzerine onunla Coney Adası'nda buluşmuştu, adam bir limuzin ayarlamıştı. Onu hemen Korku Evi'ne yönlendirdiğine göre, adrenalin patlaması ve nefesi kesilip yapışacak bir kadın istediğini varsaymıştı.

Bu yüzden nefesi kesildi, sarıldı ve adam onu öpmek için cesaretini topladığında titrediğini hatırladı.

"Her şey çok gerçekçi görünüyor!"

"Benim favorimdir," diye fısıldadı kulağına.

Karanlıkta bir şey uludu ve onunla birlikte zincir şakırtılarıyla bir şey daha da yaklaştı.

"Geliyor!"

"Bu taraftan." Onu kendine doğru çekti ve tepeden yarasa kanatlarının çırpınışları gelirken yakınında tuttu. Kanatlardan çıkan rüzgâr saçlarını karıştırdı.

Elinde kanlı bir balta tutan bir canavarın holo-imgesi öne doğru fırladı ve omzuna çarpan havanın titrediğini hissetti. Adam onu arkalarından çınlayarak kapanan bir kapıya doğru çekti. Şaşkınlık ve iğrenme dolu bir çığlık atarak örümcek ağlarına çarptı. Yakalanınca onlardan kaçmaya çalışmak için döndü ve bir çiviye asılı kesik bir başla yüz yüze geldi.

Tamamen gerçek olan çığlığı, tökezleyerek geri çekilirken yırtıldı. Sinirli bir kahkaha atmaya başladı.

"Tanrım, bunları kim düşünüyor?"

Bir an için son randevusunun kapalı bir dalga havuzunda, ipek çarşaflar üzerinde bir takipçiyle yaptığı bir boğuşma olduğunu düşündü. Ama her türlüşünün mümkün olduğunu Ava'dan daha iyi kimse bilemezdi.

Ve bu tür, bir eğlence parkının işkence odasında tekmelendi.

Beline kadar soyunmuş, kapüşonlu bir adamın demir bir çiviye ısıttığı ateşin kırmızı parıltısına eşlik eden bir düzine mum ışığı dalgalanıyordu.

Havanın pis koktuğunu düşündü. Biraz fazla gerçekçi yapmışlardı, bu yüzden ter, sidik ve kan olduğunu düşündüğü şey kokuyordu. İşkence görenlerin ve lanetlenenlerin çığlıkları ve duaları, taşların damladığı ve farelerin gözlerinin köşelerde parladığı odayı dolduruyordu.

Vücudu askıda korkunç bir şekilde gerilirken bir kadın merhamet için yalvardı. Bir adam dikenli bir kırbaç darbesiyle çığlık attı.

Ve akşamki randevusu onu hevesli gözlerle izliyordu.

Tamam, diye düşündü, ne demek istediğini anladı.

"Beni incitmek mi istiyorsun? Bundan hoşlanmamı mı istiyorsun?"

Ona doğru gelirken biraz utangaç bir şekilde gülümsedi. Ama nefes alış verişinin hızı artmıştı. "Kavga etmeyin."

"Sen daha güçlüsün. Ben asla kazanamam." Oyunu oynayarak, onun kendisini bir şişin üzerinde dönerken inleyen bir figürün arkasındaki gölgeli bir köşeye geri götürmesine izin verdi. "Ne istersen yaparım." Sesine biraz korku kattı. "Her şeyi. Ben senin tutsağınım."

"Senin için para ödedim."

"Ve kölen." Zevkin adamın gözlerini karartmasını izledi, sesini alçak ve gırtlaktan çıkardı. "Benden ne yapmamı istiyorsun?" Nefesini tutmasına izin verdi. "Bana ne yapacaksın?"

"Seni buraya yapman için getirdim. Şimdi kıpırdamadan dur."

Cebine, kalçasını saran kılıfa uzanırken ona doğru bastırdı.

Onu bir kez öptü, boştaki elini göğsünde sıkarak kalbinin avucuna doğru pompalandığını hissetti.

Bir şey duydu, bir kayma, bir tıkırtı. "O da ne?"

"Ölüm," dedi ve geri adım atarak bıçağı pompalanan kalbe sapladı.

Bölüm 7

Zihni veriler ve teorilerle dolu olan Eve yatağa girdi. Vücut saati durmak, kapanmak ve uzun bir aradan sonra yeniden başlatılmak istiyordu. Roarke'ın kolu etrafına dolandığında ona doğru kıvrıldı, içindeki her şeyin teslim olduğunu, rahatladığını hissetti.

Gözlerini kapattı.

Bağlantısı sinyal verdi.

"Cehennem. Işıklar açık, yüzde on. Videoyu engelle."
Kendini yukarı itti, cevap verdi. "Dallas."

Merkez, Dallas, Teğmen Eve. Memurla görüşün, Coney Adası, Korku Evi, ana giriş. Muhtemel cinayet.

"Anlaşıldı. Peabody ve Dedektif Delia ile temasa geçin.
Houston soruşturmasıyla bağlantı olasılığı?"

Belirsiz ama işaretlendi.

"Yoldayım. Kahretsin," dedi yayını keserken.

"Ben sürerim." Roarke ayağa kalktı, kaşlarını çatığında başını salladı. "Bildiğiniz gibi parkla ilgili bir işim var. Benimle temasa geçeceksiniz-" 'Link'i işaret verince sözünü kesti. "Şimdi, diyebilirim."

İtiraz etmedi. Muhtemelen işe yarardı.

Giyindi, gitmek için birkaç kahve programladı.

Ve sıcak yaz gecesinde onları zıplatmak için üstsüz oyuncaklarından birini seçtiğinde hiçbir şey söylemedi. Rüzgâr ve kafein beynini temizleyecek ve vücut saatini planlanandan birkaç saat önce yeniden başlatacaktı.

"Orada ne tür bir güvenlik var?" diye sordu ona.

"Bir eğlence olduğu için asgari düzeyde. Parkın girişlerinde standart tarayıcılar, her yerde bir kamera ve alarm ağı var. Güvenlik personeli rutin taramalar yapıyor."

"Böyle bir gece, muhtemelen tıklım tıklımdır."

"İş açısından bakıldığında, bir umut var. Açıldığımızdan beri çok az sorun yaşadık, o da küçük çaplı." Kadına doğru bir bakış fırlattı. "Orada bir ceset olmasından ben de en az senin kadar mutluyum."

"Ölü beden ikimizden de daha az mutlu."

"Hiç şüphesiz." Ancak bu durum onu temel düzeyde rahatsız ediyordu, çünkü burası sadece kendisine ait olduğu için değil, aynı zamanda eğlence, aileler, çocukların gözlerinin kamaşması ve eğlenmesi için bir yer olması gerektiği için de rahatsız ediyordu.

Güvenli olması gerekiyordu ve elbette hiçbir yerin gerçekten güvenli olmadığını biliyordu. Ne güzel bir İrlanda ormanı, ne de bir lunapark.

"Güvenlik şimdi diskleri kopyalıyor," dedi ona. "Orijinalleri sizde olacak ve kopyaları tarayacaklar. Bu eğlencede ışıklandırma kasıtlı olarak düşük olduğundan ve sis ya da diğer efektlerin olduğu bölümler olduğundan, kopyalar geliştirilmiş olacak. Droidler, anitronlar ve holos kullanıyoruz," dedi o daha sormadan. "Canlı sanatçılar yok."

"Bu şeyler zamanlayıcı ile mi çalışıyor?"

"Hayır. Harekete duyarlı, müşterinin hareketlerini takip edecek şekilde programlanmış. Zamanlamaya gelince, deneyimi geliştirmek ve kişiselleştirmek için müşterileri grup halinde veya tek başlarına geldiklerinde farklı alanlara yönlendiren bir özellik var."

"Yani kurban ve katil, eğer birlikte gelmiş olsalardı, en azından yolculuğun bir kısmında ya da her neyse, yalnız olabilirlerdi."

"Duyusal deneyim. Kanunlara uygun olması için on beş yaşından küçüklerin erişemeyeceği bölümler bulunmaktadır."

"Bunu sen de yaşadın."

"Evet, tasarım ve inşaat aşamalarında birkaç kez. Uygun bir şekilde ürkütücü ve korkutucu."

"Beni korkutamaz. Beni her gün kapıda korkunç ve ürkütücü şeyler karşılıyor." Kendi kendine gülümsedi ve Summerset'in bunu duymak için etrafında olmamasının çok kötü olduğunu düşündü.

Işıklar gece gökyüzüne karşı parıldıyor ve ışıldıyordu ve müzik, bardak altlıklarının kıvrımları ve döngüleri üzerinde zum yapan, parıldayan ve gürleyen tekerlekler üzerinde dönen insanların mutlu çığlıklarına eşlik ediyordu.

Boğazından çığlıklar koparan bir şey için para ödemenin cazibesini pek göremedi.

Orta yolda, insanlar devasa pelüş hayvanları ya da büyük gözlü bebekleri kazanmak için iyi para ödüyorlardı ve bu, boğazdan çığlıklar koparan oyuncaklardan daha az çekici geliyordu. Vurdular, fırlattılar, patlattılar ve çekiçlediler.

ya da soya sosisleri, krema külahları ya da patates kızartmaları ve kocaman içeceklerle dolaştı.

Biraz şeker kaplı ter gibi kokuyordu.

Korku Evi, pencerelerinde ışıkların yanıp s nd   , arada bir hortlak, hayalet ya da baltalı katilin hırlamak ya da ulumak için ortaya çıktığı devasa, ürkütücü görünümlü bir evdi.

İri yarı bir üniformalı ve sıska bir sivil girişte güvenliği sağladı.

"Memur bey."

"Teğmen. Binanın güvenliğini sağladık. Bir memur, bir park güvenliği DB ile birlikte içeride. Her çıkışta bir koruma var. E-tarama yaptık. İçeride sivil kalmadı."

"Neden h l  çalışıyor?" diye sordu, titreyen, k  ıttan kanatları ve parlayan kırmızı gözleri olan bir yarasa şeklindeki kapı tokma ını inceleyerek.

"Kurbanın yaptığı gibi devam etmek isteyebilece inizi düşünerek kapatma kararını vermek istemedim."

Makul bir karardı. "Ne zaman ve ne olursa tekrar oynataca ız. şimdilik kapatın."

"Bunu kutudan yapabilirim." Sıska adam Eve'e baktı, sonra Roarke'a kederli bir bakış gönderdi. "Efendim. Bunun nasıl olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bunu öğrenmek isteyece iz. şimdilik kapatın."

Sivil Eve'e, "İçeri girmem gerekiyor," dedi. "Sadece kutunun içine."

"Göster bana." Kapının şifresini çözen üniformalıya başıyla işaret etti.

Uğursuzca gıcırdadı.

Örümcek ağları gölgeli fuayeyi bir bedenın sırtındaki şallar gibi örtüyordu. Işık, olduğu gibi, süslü şamdanların titrek parıltısından ve çok gerçekçi bir farenin tünediği sallanan bir avizeden geliyordu.

Sol tarafta bir şey ağır ağır nefes alıyor ve parmaklarını silahına doğru kaşındırıyordu. Gölgeler tavandan süzölüp dalıyor gibiydi. Uzun bir kavis çizen basamaklardan yukarı çıkan bir kapı acı çeken bir adam gibi inledi ve ardından çarptı.

Sıska adam duvardaki bir panele doğru ilerledi ve küçük el bilgisayarını doğrulttu. Panel kayarak açıldı ve bir tuş takımı ortaya çıktı. Bir şeyler kodladı.

Işıklar yandı, hareket ve ses kesildi.

Etrafına göz gezdirirken, aydınlık ve durgun havanın biraz daha ürkütücü olduğuna karar verdi. Anitronlar yerde, havada ve merdivenlerde donmuş halde duruyordu. Bir aynada, iki ağızlı bir baltayı tutan kesik bir el asılı dururken, bir yüz çığlığın ortasında duruyordu.

"Ceset nerede?"

"Alt Bölüm B. İşkence Odası," dedi sıska adam ona. "Sen kimsin?"

"Ben Gumm. Ben de Elektronik ve Efektler."

"Tamam. Önden buyurun."

"Eğlence yolundan mı gitmek istersiniz yoksa işçi yolundan mı?" "En doğrudan olanı."

"Bu taraftan." Bir kitaplığa doğru yürüdü -neden hep kitaplık oluyordu? Eve merak etti ve başka bir gizli mekanizmayı çalıştırarak kapıyı açtı.

"Eğlence boyunca bir dizi bağlantı geçidimiz ve izleme istasyonumuz var." Onları parlak ışıklı, beyaz duvarlı bir geçitten, kontrollerin ve ekranların önünden geçirdi.

"Hepsi otomatik mi?"

"Evet, son teknoloji. Müşterilere tam bir deneyim yaşatmak için, hepsinin aynı rotayı takip etmesini ve bir araya toplanmasını sağlamak yerine onları çeşitli yönlerde yönlendirebiliyoruz. Bu daha kişisel. İstedikleri takdirde efektlerle etkileşime girebiliyorlar. Onlarla konuşabilir, sorular sorabilir, kovalayabilir ya da kaçmaya çalışabilirler. Elbette tehlike yok, ancak bayılan müşterilerimiz oldu. Bilinç kaybı Medikal'de bir alarmı tetikliyor."

"Peki ya ölüm?"

"Şey ..." Bir dönüş yaptı ve durakladı. "Teknik olarak, kalp atışı kaybının bir alarmı tetiklemesi gerekirdi. Yirmi üç elli iki'de bir aksaklık, bir tür blip vardı. Bir tür blip. Araştırıyoruz efendim," dedi Roarke'a.

İşkence Odası'nın kapısını açtı. Sanki bir şeyler iyice temizlenmemiş gibi belli belirsiz bir koku vardı. Üzerine ölüm kokusu sinmişti.

Olay yerini tutan memur hazır ola geçti. Eve ona başıyla selam verdi.

Ceset sahte taş duvara yaslanmış, bacaklarını açmış, çenesini göğsüne dayamıştı. Sanki kadın uykuya dalmış gibiydi. Kıvrım kıvrım kahverengi saçları yüzünün büyük bir kısmını gizliyordu ama geniş mavi bir göz, perdedeki bir bölümden neredeyse çapkınca bakıyordu.

Boğazında, bileklerinde ve parmaklarında ısıltılı taşlar parlıyordu. Yazlık kumaştan beyaz bir elbise giymişti, göğüslerini açıkta bırakıyordu. Bıçağın kalbini deldiği yerde ince bir çizgi halinde kan lekesi vardı.

Eve saha çantasını açtı, ellerini ve botlarını örtmek için Seal-It kullandı ve kutuyu Roarke'a fırlattı. Kayıt cihazını çoktan çalıştırmıştı.

"Kurban melez bir kadın, otuzlu yaşlarının başında görünüyor, kahverengi ve mavi. Belindeki kemerde küçük, mücevherli bir çanta var ve hatırı sayılır mücevherler takıyor. Tek bıçak yarası var," dedi bir adım atıp çömelirken. "Kalbinden vurulmuş ve bıçak hâlâ vücudunun içindeymiş gibi görünüyor. Bıçağın kabzasında soket gibi bir mekanizma var."

"Bu bir süngü," dedi Roarke onun arkasından. "Bir tüfeğe ya da başka bir ateşli silaha takılabilir ya da şu anda olduğu gibi çıkarılarak tabanca olarak kullanılabilir."

"Bir süngü," diye mırıldandı. "Her gün göremeyeceğiniz başka bir şey." Küçük çantayı açtı. "Yaklaşık iki elli dolar nakit para, nefes spreyi, dudak boyası, kredi kartı ve kimlik kartı, ikisi de Ava Crampton adına, Yukarı Doğu Yakası adresi. Ve kimliğinde üst düzey bir LC olduğu yazıyor."

Doğrulamak için parmak izlerini

kontrol etti. "Onu kim buldu?"

"Ah, ben yaptım." Yüzünde bir özür ifadesiyle -Eve bunun durumsal mı yoksa kalıcı mı olduğunu merak etti- Gumm elini kaldırdı. "Arızanın kaynağını bu sektöre kadar araştırdık ve ben de yerinde bir kontrol yapmak için aşağı indim. O ... oradaydı."

"Ona dokundun mu?"

"Hayır. Görebiliyordum. Netti." Yutkundu. "Güvenliği aradım, onlar da polise haber verdi. Eğlenceyi temizledik. Korkarım arıza ile keşif arasında buradan birkaç kişi geçmişti."

Eve sadece ona baktı. "Müşteriler suç mahallini mi karıştırdı?"

"Kimse bir suç işlendiğini bilmiyordu. Muhtemelen eğlencenin bir parçası olarak kaçırıldı. Sergilenenler gerçeğe çok yakın."

"Lanet olsun. Güvenlik disklerine ihtiyacım var."

"Şimdi onları sizin için bir araya getiriyoruz. Biraz karışıklık var."

Eve göstergesine uzanırken durakladı. Glitch, blip, wrinkle, diye düşündü. Clusterfuck için başka hangi sevimli terimi bulabilirdi ki? "Kırıksıklığı tanımla."

"Disklerde çeşitli bölgelerden boş gibi görünen bölümler var."

"Öyle görünüyor."

"Onları analiz ettiriyorum. Efendim." Şimdi Roarke'a hitap ediyordu. "İlk düşüncem, birisinin sofistike bir sinyal bozucu taşırken içeri girip tur attığı. Bir nokta tespit cihazı."

hatırı sayılır bir güç. Güvenlik duvarlarını aşmak için, hem de sadece birkaç dakikalığına, aşırıya kaçmak gerekiyordu ve bence kullanıcının kameraların ve alarmların yerlerini bilmesi gerekiyordu. Sistemi tanıması gerekiyordu. İlk çalıştırmadan anladığımız kadarıyla rota buraya çıkıyor, sonra da en yakın çıkış olan Sektör D'den çıkıyor. Korkarım bunu her kim yaptıysa" - cesede baktı
-"Tespit edilmemek için sistemimizi periyodik olarak bozdu."

"Onu sen mi öldürdün, Gumm?"

Eve'e bakarken başı kemikli omzunun üzerinde sarsıldı.
"Hayır! Hayır, tabii ki hayır. Onu tanımıyorum bile. Hiç-"

Roarke yumuşak bir sesle, "Seni kandırıyor, Gumm," dedi ama Eve yüzeyin altındaki öfkeyi duydu.

"Analizi bitirin ve teğmene diskleri getirin," diye söze başladı ki, geçitten gelen ayak seslerini duydular.

Peabody, hayatının aşkı EDD ace McNab'den saniyeler önce çıktı.

"Burası kapalıyken bile harika. McNab ve ben birkaç hafta önce hortlaklar için geldik. Her şey mükemmel."

"Eğlenmene sevindim. Mühürleyin," diye emretti Eve. "Sen değil," diye ekledi parmağıyla McNab'i işaret ederek. "Bu Gumm. Onunla git ve bir şeyler yap."

"Elbette." Sıska yapılı, kemikli kalçalı McNab, Gumm'a kıyasla oldukça sağlam görünüyordu. Uzun bir kuyruk haline getirdiği saçları kadar güneşli bir gülümseme sundu.
"Hizmet etmek için yaşa."

Eve, onun çok renkli cepleri olan kırmızı bir maksi kargo ve gökkuşağına batırılmış gibi görünen bir tankın üzerine kısa kollu sarı bir ceket giydiği gerçeğini görmezden geldi.

"Canlı yayına geç. TOD, yirmi üç elli iki." Roarke'a baktı.
"İşte senin blip'in. Kalbi durdu ve onu her ne ile sıkıştırıyorsa alarm yerine sana blip verdi. Hazırlıklı gelmiş. Silahı, sinyal bozucusu, Gumm'a inanacak olursak rotayı ve sistemi biliyordu."

"Öyle. Yetenekli ve güvenilir."

"Sistemi bilen, kovulmuş ya da ceza almış kişilerin bir listesini isteyeceğim."

"Alacaksın."

"Peabody, her zamankiyle irtibata geç ve burayı işleme koyalım. Spookville öngörülebilir bir süre için kapatıldı."

"Bu ne tür bir bıçak?" Peabody 'link'ini çıkarırken sordu.

"Bayonet. Vic yüksek fiyatlı bir LC. Kıyafetlerine ve vücudunun durumuna bakılırsa cinsel saldırıya benzemiyor ve gerçekten ne anlamı olabilir ki? Üzerinde mücevher, nakit para ve kredi kartı var, bu da soygunu ortadan kaldırır.
-ve yine, eğer sadece seks ve pırıltılar istiyorsanız, neden onu buraya getirdiniz, bir sinyal bozucu ve lanet bir süngü getirdiniz?

"Limuzin şoförü, arbalet, aktarma istasyonu otoparkı. Pahalı LC, süngü, eğlence parkı. Lüks eşyalar, sıradışı silahlar, yarı halka açık yerler. Bir sistemi var ve şu anda ikide iki yapıyor."

Ayağa kalktı. "Memur bey-"

"Milway."

"Milway, buraya nasıl geldiğini öğrenmeye çalış. Kişisel ulaşım, özel, kamu. Giriş güvenliğini topla. Bakalım onu da bozmuş mu? Park çalışanlarıyla konuş, onu gören var mı öğren. Güzel bir kız. Onu fark ettilerse, kiminle olduğunu da fark etmiş olabilirler."

Üniformalı dışarı çıkana kadar bekledi. Süngüyü göstererek, "Bunu tarayıcılardan nasıl geçirdiğini düşünüyorsun?" diye sordu.

"En akıllıca yol, okumayı engelleyecek manyetik fiberle kaplı bir kılıf veya tutucu içinde üzerinde bulundurmak olacaktır."

Eve başını salladı, cesedi ve odayı incelemeye devam etti. "Bu seviyedeki bir LC'nin sağlam bir deneyime, beceriye ve temiz bir faturaya sahip olması gerekir. Saçları hâlâ mükemmel. Elbisesi, kan dışında, dağılmamış. Çürük yok, kaçmaya ya da dövüşmeye çalıştığına dair bir iz yok. Geldiğini görmemiş. "Adamın kaçtığına dair bir işaret almamış."

Roarke, "Houston da öyle," diye belirtti. "Bir sürücü müşterileri okumakta iyi olabilir."

"Öyle olmalı. Onunla birlikte buraya gelir. Rotayı aksaklıklardan, bliplerden, Gumm onlara ne demek istiyorsa ondan alacağız ve sonra buraya gelecek. Çalışırken dehşet verici olmalı."

"Böyle olması gerekiyordu."

"İnsanlar kafayı yemiş," dedi yarı yarıya kendi kendine. "Bu sektörü açmalarını sağlayabilir misin? Sadece bu sektörü. Nasıl oynandığını görmek istiyorum."

"Bana bir dakika verin." Bağlantısını çıkarıp bir adım

uzaklaştı. "Süpürücüler gönderildi, morg ekibi geliyor."

Eve, Peabody'ye başını sallayarak düşündü. "Üzerinde bir not defteri yok ama onun seviyesindeki birinin mükemmel kayıtları olduğuna bahse girebilirsin. Bu adamı listeye almıştır. Ama o bunu biliyordur."

"Eğer aynı katilse, yine sahte kimlik kullandığını düşünüyorsunuz."

"Kendini gizleyeceğini, aynı oyunu oynayacağını düşünüyorum. Eğer öyleyse, bu onu tanımadığı anlamına gelir. İlk raunt. Onu araştırmaz mıydı? Bir psikopatla çıkmadığından emin olmak için. Ama yapmaz mıydı? Charles'la bu konuyu konuşmak istiyorum," dedi, emekli bir LC olan ortak arkadaşlarına atıfta bulunarak.

"Charles onu tanıyor olabilir," diye ekledi Peabody. "Aynı çevrelerde, aynı sosyal tabakalarda bulunmuş olabilirler."

Kan donduran çığlık karşısında sanki havadaki kızakları yaylanıyormuş gibi sıçradı.

İniltiler, pis koku ve ürkütücü ışık odayı doldururken Eve "Çelik gibi sinirler," diye mırıldandı. Bir anitronun başka bir anitronun yüzüne parlayan bir demir çubukla vurmasını izledi.

Roarke ona, "Oyundaki işkence yöntemleri tarihsel olarak doğrudur," dedi. "Aletler, kullanılanların özenle hazırlanmış kopyaları."

"Evet, cidden berbat durumda. Başka bir giriş var mı?"

"Halk için, hayır. Bu, müşterileri buraya yönlendirecek, mekanın labirentinden geçirecek, sonra da onları dışarı çıkaracak

tekrar bir sonraki sektöre."

"Tamam." Örümcek ağlarını, sıçrayan fareleri görmezden gelerek girişe doğru ilerledi. "Koku da gerçek mi?"

"Ya da yakın bir yaklaşım."

"Ve insanlar bunun için para ödüyor." Başını iki yana salladı. "Buraya geliyorlar. Tüm bu çılgınlık, kan ve sidik kokusu, gerçekçilik onu heyecanlandırıyor mu? Eminim heyecanlandırıyordur. Burada yapmaya öylece karar vermedi, planladı. Burada, bu sefalet, zulüm, korku ve umutsuzluk kopyasında. Belki de rolünü oynuyor, titriyor, siniyor, ona tutunuyor. Ya da diğer yöne gidiyor, tahrik oluyor, heyecanlanıyor - müşterinin hangisinin peşinde olduğunu düşünüyorsa.

"Ama etrafta dolaşıyorlardı." Yürümeye başladı. "Daha yakından bakıyorum. Ölüm bölgesine gitmem gerekiyordu. Gölgeler orada daha derin. Belki adam onu yönlendiriyor ya da kadın o tarafa gidip adamın ekmeğine yağ sürüyor. Duvara yaslanmış, duvara dayanmış, onu böyle yapmış. Gelmekte olan şeyin küçük bir örneğini istediğini düşünüyor ve onu duvara yaslıyor, böylece hiçbir şeyin üzerine düşmüyor, hiçbir şeyi devirmiyor. Kameraları, sensörleri bozuyor ama düşüp bir şeyi devirirse, o da geçebilir. Dışarı çıkmak, kaçmak için biraz zaman istiyor. Ayrılıyor, sıkışma duruyor. Ama kadın yerde, gölgelerin içinde ve gösteri devam ediyor."

Bir mağaranın ağzını andıran bir kapıya doğru yürüdü.

"Buradan. Bu nereye gidiyor?"

"İşte." Roarke PPC'sini uzattı. "Bu bölgenin yerleşim planı. Önünüzdeki herhangi birinin rotasına ve zamanlamasına bağlı olarak, program sizi bu üç sektörden birine götürecektir. Burada uygun şekilde alaycı işaretler var,

burada, turlarını bitirmek isteyenler için. Burası Gumm'ın çıktığına inandığı yer."

"Bir göz atalım. Peabody, cesedin yanında kal, olay yerine geldiklerinde süpürme araçlarını hazırla."

"Ah, belki etkilerini kaybedebiliriz?"

"Korkak."

Ama Roarke ona göz kırptı ve kapatılmalarını emretti.

Güvenlik ışıkları, duvarlarında meşaleler bulunan dar bir koridoru aydınlatıyordu. Koridorun sol çatalını takip ederek derin bir su havuzuna benzeyen geniş bir mağaraya girdiler. Üzerinde pis korsan kıyafetleri giymiş adamların kılıç dövüşünün ortasında donup kaldığı bir tekne duruyordu. Çıkıntılı kayaların altında birkaç çürümüş ceset yığılmıştı. En üsttekinin karnında bir karga vardı, gagası yırtık ete gömülmüştü.

"Güzel."

"Ödediğinizin karşılığını alırsınız. Koşarken kafa kesme, karın deşme, biraz omurga çekme ve lanetlenmişlerin iskelet ruhları var. Oldukça etkileyici."

"Eminim." Tahtaları taklit etmek için yapılmış kemerli bir kapının üzerindeki tabelayı inceledi.

EĞER KORSANIN KILICINDAN KORKUYORSAN, BURADAN KAÇMAK İÇİN BU ŞANSI KULLAN.

"Çıkış." Kapıyı denedi. Kapı parkın parlak ışıklarına ve seslerine doğru açıldı. "İki dakika içinde çıkar ve giderdi, kolayca. Kalp iğnesiyle üzerine hiç kan bulaşmamış olmalı. Ya da bulaştıysa bile gitmeden önce kolayca temizlenir. Hemen dışarı çıkar. Kutlamak için soya sosisi alabilir. Sıradan, unutulabilir görünürdü. Ama o öyle değil,

Mesele de bu. O insanların fark ettiği bir tip, belki birileri de onu fark etmiştir."

Kapıyı kapattı. "Ben bir tur daha atacağım. Belki Gumm ve McNab'a bir tekme atabilirsin. Ellerinde ne varsa istiyorum ve EDD'nin bununla ne yapabileceğini göreceğiz. Ve evet," dedi o konuşamadan, "eğer istersen uzman danışman olarak görev alabilirsin, sivil. Buranın senin yerin olduğunu biliyorum ve çok kızgınsın."

"Tamamen benim değil ama evet, kızgıyım. Burada iyi bir güvenlik var," diye ekledi etrafına bakarak, "ama burası bir oyun alanı.

Aileler, ocuklar, biraz eğlenmek isteyen insanlar. Bu alanda olabileceğimiz kadar katı olduğumuzu sanmıyorum."

"Kimse bir eğlence evini BM'yi izledikleri gibi izleyemez. Ve o ne yaptığını, nasıl yapacağını biliyordu." Kaşlarını attı.

"Diğer yatırımcıların, ortakların, her ne iseler onların bir listesini istiyorum. Buraya neyin girdiğini bilen paralı insanlar. Parası var ya da para istiyor. Altın limuzinler ve pahalı LC'ler satın alan türden."

Çıkıştan ıktı, n tarafa doğru döndü. Bu sefer katilin rotasını takip etmek istedi. McNab'i işaretledi. "Güvenlik kameralarındaki işaretlere bakarak bana yol göster."

"Yapabilirim. İzin ver de 'link'ine bir bakayım."

Onun talimatlarını takip ederek bir vampir ininden, zombilerin kendilerini topraktan çıkardığı bir mezarlıktan geçti. Işığı, sesleri ve hareketleri yeterince iyi hayal edebiliyordu.

Ya program onları başka bir yöne gtrseydi? diye merak etti. Alternatifler hazırlamıştı. Diğer lm bölgeleri

Kolayca erişilebilen çıkışları vardı. Kurban da para aldığı işi yaparak oyuna devam etmişti.

Durdu, gözlerini kıstı. Ödenmiş. Onun ligindeki bir LC yüklü bir depozito alırdı. Charles'a danışması, uygulama ve prosedür hakkında sağlam bir fikir edinmesi gerekiyordu.

Peabody'ye ulaştığında rotayı kafasında çizmişti.
"Muhtemelen buraya onunla birlikte yirmiden az bir sürede geldi. Büyük olasılıkla burası onun ilk, kızın da son durağıydı."

"Onu araştırdım. Bir düzineden fazla yıl çalışmış, tek bir ceza bile almamış. Temiz ve düzenli sağlık kontrolleri yapılmış, ücretlerini zamanında ödemiş, zincirde yükselmiş. Elmas seviyesinde ve Charles'ın dediğini hatırlıyorsam, bu dört saatlik bir randevu için yaklaşık on bin kazandığı anlamına geliyor. Erkek ve kadın, gruplar, esaret, itaatkar veya baskın için sertifikası var. Ne dersiniz deyin, lisansı var. Şehirde onun seviyesinde sadece yarım düzine LC var. Sadece bir kadın daha var."

"Özel bir şey istiyor ya da ihtiyacı var." Memur Milway içeri girerken arkasını döndü.

"Teğmen. Ulaşım için rezervasyon yaptırmamış ama bu gece adresine gidecek özel araç olup olmadığını kontrol ettim. O adrese, onun adına, 22:30'da bir araç vardı. Zarif Ulaşım. Şoför Wanda Fickle onu yirmi üç on numaradaki ana girişe bıraktı. Araba Foster M. Urich tarafından sipariş edilmiş ve parası ödenmiş. Kendisinin Village'da bir adresi var."

"İyi iş."

"Evet, efendim. Etrafa soruyoruz. Onu gördüğünü düşünen birkaç kişi bulduk. Bir erkekle birlikte, ama erkek konusunda belirsiz ve çelişikliler. Araştırmaya devam edeceğiz."

"Eğer orada sağlam bir şey bulursan, en kısa zamanda bilmek istiyorum." "Evet, efendim."

Bağlantısını çıkardı. "Köye gitmeliyim."

"Arabayı al," dedi Roarke ona. "McNab ve ben kendimizi ve diskleri Merkez'e götüreceğiz."

Önce eve gidip biraz uyumasını önermek zaman kaybı olacağından, zahmet etmedi. "Orada görüşürüz."

"Morg evin içinde." Peabody telsizini bir kenara koydu. "Süpürücüler hemen arkalarında."

"Güzel, buradaki işleri halledelim ve Foster M. Urich'i görmeye gidelim. Bir koşu yap."

"Zaten üzerinde. Kırk üç yaşında, beyaz erkek, yeni boşanmış, bir çocuğu var, kızı sekiz yaşında. Intelicore'un CEO'su. Yirmi yaşında küçük çaplı bir uyuşturucu suçundan tutuklanmış. Sicilinde başka bir şey yok."

"Intelicore nedir?"

"Veri toplama ve depolama hizmetleri. Dünya çapında ve gezegen dışında büyük oyuncu. Üç nesildir."

"İlginç," diye mırıldandı Eve. "Bu da ikide iki demek."

Bölüm 8

Peabody arabayı görür görmez kalçalarını oynattı ve kollarını havaya kaldırdı. "Vay canına!"

"Kes şunu."

"Çok güzel." Omuzlarını oynatmaya karar verdi. "Çok seksi. Çok soğuk. Tam Roarke'a göre."

"Böyle devam edersen Village'a toplu taşıma ile gideceksin."

"İyi olacağım, iyi olacağım. Özellikle tepeyi indirebilirsek iyi olacağım. Yapabilir miyiz? Lütfen, lütfen?"

"Kendini utandırıyorsun." Eve kilitleri açtı.

"Yakınından bile geçmiyor. Her şey pürüzsüz ve parlak." Parmak uçlarını kaputun üzerinde gezdirirken mırıldandı.

"Tekmelemeyi bitirdiğimde kışın pürüzsüz ve parlak olacak. Arabanın üstünü indiriyorum." Eve'in hırlaması ve işaret parmağı Peabody'nin ciyaklamasını kesti. Daha çok bir ciyaklama olarak çıktı.

"Çünkü hava sıcak ve çünkü rüzgar aptallığınızın bir kısmını uçuracak."

Eve arabayı çalıştırdı.

"Yeni beslenmiş bir aslanın sesine benziyor."

"Yeni beslenmiş bir aslanın sesinin nasıl olduğunu nereden biliyorsun?"

"Eğitimimi ilerletmek için bazen ekrandaki doğa programlarını izliyorum."

"Çünkü Midtown'da ne zaman bir aslanı takip etmek zorunda kalacağımızı asla bilemezsiniz." Arabanın üstünü açmasını emretti ve Peabody hızlı bir koltuk hareketi yaptı.

"Eğer araç orgazmınız bittiyse Dudley ve Intelicore arasında herhangi bir bağlantı kurup kuramayacağınıza bakın." Eve bilek ünitesindeki GPS'i etkinleştirdi ve Urich'in adresini okudu.

"Çok yüksek teknolojiye sahibiz!"

"Sadece işe yarayıp yaramadığına bakıyorum." Otoparktan dışarı fırladı. Peabody neşeli bir "Whee!" sesi çıkardı.

"Yeterince rüzgar yok." "Sen de

'Whee' diyorsun. İçeride." Belki,

diye düşündü Eve.

"Eğer katil Urich değilse -ki hiçbir şey o kadar kolay değildir- o zaman kurbanı kandıracak kadar ona benzemeli ya da kendini ona benzetmiş olmalı. Saçını değiştirebilir, kilo alabilir, yüzünü değiştirebilir ama en azından yüzeysel bir benzerlik olmalı. Katil muhtemelen Kafkasyalı ya da öyle görünüyor, muhtemelen Urich gibi beş on ve yüz yetmiş yaşlarında. Öldürdüğü kişilerin kimliklerini rastgele hacklemiyorsa, Sweet ve Urich arasında bir bağlantı bulacağız."

Peabody çalışırken, "Kurbanları için kendi alanlarının en iyilerini seçiyor," dedi. "Sweet ve Urich'in ikisi de

önemli şirketler ve bu şirketlerde önemli pozisyonlara sahipler."

"Dahası var," dedi Eve başını sallayarak. "En iyi şirketleri, en zengin şirketleri, en büyük işletmeleri düşündüğünüzde aklınıza ilk ne geliyor?"

"Roarke."

"Evet, ama bu adam Roarke'ın işlerine girmeden iki kişiyi öldürdü."

"Lunapark."

"Evet, Roarke'ın da bir parçası olduğu bir şirket. Ama Roarke'ın şirketlerinden birine rastlamadan bir şirket seçmek zor ve katil her iki seferde de oraya kendini gizlemek için gitmedi. Adamlar ve/veya şirketleri arasında bir bağlantı olacak. Bu rastgele değil. Kurbanlar da öyle. Kişisel değil ama özeller. Houston ve Crampton arasında bir bağlantı olup olmadığını araştıracağız ama bu kurbanlar değil, adamlar ve şirketler olacak."

"Bu ilk turda hiçbir şey bulamadım. İştiraklerin hiçbirisi birbiriyle bağlantılı değil, hatta doğrudan rekabet içinde bile değil. Aynı şehirlerde ofisleri var ama bu biraz zorlama. Her birinin uzun soluklu hayırsever vakıfları var, ancak yine de farklı ilgi ve destek alanlarına yöneliyorlar."

"Orada bir yerde," diye belirtti Eve.

Peabody başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. "Belki karşı tarafa geçen çalışanlar ya da şirketler arası evlilikler, ilişkiler. Yani katil her ikisi hakkında da en azından bazı verilere sahip."

"Mümkün."

"Ya da Sweet ve Ulrich'i tanıyan ve onlara karşı öfkeli olan biri."

"Birine yumruk atmak için çok fazla zahmete katlanmak ve oldukça aşırıya kaçmak gerekiyor. Ama Sweet ve Ulrich arasındaki bağlantıları arayacağız. Yöntemler de rastgele değil. Çok önceden planlanmışlar, yani kasıtlılar. Dikkat çekmek için bir teklif. Gösteriş yapıyor. Mira'nın ofisine bir uyarı gönderin," dedi departmanın en iyi profil uzmanı ve psikiyatristine atıfta bulunarak. "Yarın bir konsültasyon istiyorum. Ona dosyaları gönderin ki bir göz atabilsin."

Ağırbaşlı eski kahverengi binanın önünde durduğunda, bilek ünitesine gülümsedi. "Piç gerçekten çalışıyor."

Arabadan indi, konağı ve mahalleyi incelemek için bir an durdu. "Güzel bir yer. Sessiz, köklü, paralı ama gösterişli değil. Ulrich bir kez evlenmiş ve bunu on iki yıl içinde yapmış. Yirmi yıla yakın bir süredir aynı şirkette çalışıyor. Sadık biri. Burada düzenli ve tertipli görünen küçük bir bahçesi var. Her şey güzelce yoluna girdi."

Kısa ferforje kapıdan geçerek küçük, düzenli bir ön bahçenin arasındaki yürüyüş yoluna çıktı ve merdivenleri çıkarak ana kapıya ulaştı.

"Geceleri kilitleniyor." Zile basmadan önce güvenlik pedindeki sabit kırmızı ışığa doğru başıyla işaret etti.

Bilgisayar ona bu konutun Secure One tarafından korunduğunu bildirdi. Ev sahibi talepleri kabul etmemektedir. Lütfen adınızı ve işinizi belirtin.

"Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody." Eve tarayıcı için rozetini kaldırdı. "NYPD. Foster Urich ile konuşmamız gerekiyor."

Bilgileriniz iletilecektir. Lütfen bekleyiniz.

İyi güvenlik, diye düşündü Eve, ama Urich bunu basit ve anlaşılır tuttu.

Birkaç dakika sürdü ama güvenlik ışığı yeşile döndü ve kapı açıldı.

Urich bol bir pantolon ve tişört giymişti, ayakları çıplaktı. Saçları uykuda dağılmış ve keskin hatlı yüzünün etrafında kıvrılmış görünüyordu. Korku gözlerinden okunuyordu.

"Marilee'ye bir şey mi oldu? Kızıma. Kızım-"

"Buraya kızınız için gelmedik, Bay Urich." "O iyi

mi? Annesi-"

"Buraya ailen için gelmedik."

Bir an gözlerini kapattı ve açtığı anda korkusu kayboldu. "Kızım kampta. Bu onun ilk seferi." Bir nefes verdi. "Bu da ne demek oluyor? Tanrım, saat sabahın üçünü geçti."

"Bu saatte sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz ama size bazı sorular sormamız gerekiyor. İçeri girebilir miyiz?"

"Gecenin bir yarısı. Eğer sizi içeri alacaksam, bunun neyle ilgili olduğunu bilmek istiyorum."

"Bir cinayeti araştırıyoruz. İsminiz ortaya çıktı."

"Cinayet mi? Kim öldü?" "Ava

Crampton."

Yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Bu isimde birini tanımıyorum. Pekâlâ, içeri gelin. Şu işi açıklığa kavuşturalım."

Uzun giriş holü yan tarafta, koyu renklerin, büyük boy koltukların ve geniş bir duvar ekranının bulunduğu bir oturma alanına açılıyordu. Uzun, yüksek arkalıklı bir kanepenin önündeki masanın üzerinde iki kadeh ve bir şişe kırmızı şarap duruyordu. Masanın altında bir çift yüksek topuklu sandalet duruyordu.

"Ava Crampton kim ve benim adım nereden çıktı?" "Yalnız mısınız Bay Urich?"

"Bunun sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Eğer bu akşam misafiriniz varsa, bu bazı soruları açıklığa kavuşturabilir."

Eve onun kızardığını fark etti.

"Bir arkadaşımın birlikteyim. Özel hayatım hakkında sorgulanmaktan hoşlanmıyorum."

"Sizi suçlamıyorum ama Ava Crampton özel hayatını kaybetti."

"Bunun için üzgünüm ama bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Ve neden öyle olduğunu düşündüğünüzü gerçekten bilmek isterim."

"Elegant Taşımacılık Bayan Crampton'ı bu gece Coney Adası'na götürdü."

Hem sinirli hem de şaşkın görünüyordu. "Teğmen Dallas, Elegant Transpo'yu rutin olarak kullanan herkesi sorguluyorsanız, sizi gerçekten uzun bir gece bekliyor

demektir."

"Limuzin rezervasyonu sizin adınızaydı ve kredi kartınızla güvence altına alınmıştı."

"Bu çok saçma. Tanımadığım bir kadın için neden limuzin sipariş edeyim ki?"

"Bu bir soru," dedi Eve.

Kızgınlık, şaşkınlığı bastıracak kadar arttı. "Ne zaman rezerve edildi?" Soruyu pat diye sordu. "Sözde hangi kart kullanılmış?"

Eve ona söylediğinde, konuşmadan önce bir an durdu. "Bu benim şirket kartım. Bu ulaşım hizmetini hem iş hem de özel hayatım için rutin olarak kullanıyorum, ancak ne benim ne de yöneticimin bu gece için ulaşım rezervasyonu yaptırmadığını biliyorum."

"Bu kısmı aradan çıkaralım. Akşam on ile sabah bir arasında neredeydiniz?"

"Foster?"

Güzel kadın kendisine kilometrelerce büyük gelen bir erkek elbisesi giymişti. Kısa, kabuk rengi saçları çenesine dökülüyordu. Ulrich gibi o da taramayı akıl edememişti.

"Özür dilerim. Endişelendim."

"Her şey yolunda, Julia. Sadece bir çeşit karışıklık. Julia ve ben akşamı birlikte geçirdik." Rengi tekrar açıldı. "Onu saat yedi kırk beş gibi aldım. Saat sekizde Paulo'da yemek yedik. Sonra buraya döndük. Saati hatırlamıyorum."

"Saat onu biraz geçiyordu," diye ekledi Julia. "O zamandan beri içerideyiz. Ne oldu?"

Ona doğru yürüdü, elini kolunda gezdirdi. "Biri öldürüldü."

"Olamaz! Kim?"

"Onu tanımıyorum ama şirket kartımın kullanımı konusunda bazı karışıklıklar var. Bunu düzeltmem gerekiyor. Düzgün düşünemiyorum," diye ekledi. "Biraz kahve yapacağım."

"Ben yaparım. Hayır, ben yaparım, Foster. Sen otur. Kahve ister misiniz?" dedi Eve ve Peabody'ye.

"Bu harika olur," diye yanıtladı Eve.

"Foster, polisle birlikte otur. Bir dakikaya geliyorum."

Julia dışarı çıktığında "Üzgünüm," dedi. "Oturun. Bu beni çok şaşırttı. Şirket hesabımın nasıl kullanılmış olabileceğini bilmiyorum. Kodu birkaç haftada bir değiştiriyoruz."

Eve çantasından kimlik fotoğrafını çıkardı. "Onu tanıdınız mı?"

Resme iyice bir baktı, sonra dağınık saçlarını topladı ve başını sallamadan önce bir kez daha uzun uzun inceledi. "Hayır, unutacağım bir yüz olduğunu da sanmıyorum. Çok güzel bir kız. Coney Island demiştin," diye ekledi fotoğrafı geri verirken.

"Evet. Sen de oradaydın."

Gülümsedi. "Yeniden açıldığından beri kızımı birkaç kez oraya götürdüm. Gelecek ay dokuz yaşına girecek. Ben boşandım," dedi çabucak. "Annesi ve ben birkaç aydır boşanmış durumdayız."

"Anlaşıldı. Augustus Sweet diye birini tanıyor musun?"

"Hiç sanmıyorum. Tanıdık bir isim değil. Pek çok insanla tanışıyorum, Memur Bey-"

"Teğmen."

"Üzgünüm, evet, Teğmen Dallas. Benim işimde . . . Ne yaptığımı, nerede çalıştığımı zaten biliyorsunuz. Kontrol etmeliydiniz."

"Evet. Hesap bilgilerinize kim erişebilir?"

"Yöneticim. Della McLaughlin. On beş yılı aşkın süredir benimle çalışıyor. Bu işe karışmış olamaz. Asistanı Christian Gavin de bilgi sahibi olabilir ama ben de aynı şeyi söylemek zorundayım. Yaklaşık sekiz yıldır bizimle birlikte. Julia." Julia elinde bir tepsiyle geri döndüğünde tekrar gülümsedi ve tepsiyi almak için ayağa kalktı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Adam tepsiyi bırakırken kadın ayağa kalktı. "Gideyim mi?"

"Hayır, lütfen. Teğmen, gidip o hesaba bloke koymam ve kullanım için bir arama başlatmam gerekiyor. Bunu yaptıktan sonra size kimin kullandığını söyleyebilirim."

"Devam et."

Kahveyi aldı, içine krema döktü. "Sadece birkaç dakika sürecektir."

Julia oturdu, bornozunu çekti. "Bu garip ve ... sadece garip."

"Bay Urich ile ne zamandır birlikte olduğunuzu sorabilir miyim?"

"İlişkiniz var mı? Sanırım bir aydır, ama birbirimizi üç yıldır tanıyoruz. Kızlarımız arkadaş olduğundan beri."

Birlikte kamptalar. Kelsey'nin babası ve ben birkaç yıl önce boşandık. Foster ve Gemma boşandığından beri, Foster ve ben . . . Kızlarla birlikte biraz zaman geçirdik, oyun buluşmaları, parklar ve bu tür şeyler. Ve konuşurduk. Orada bulunmuş biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Sonra bir şekilde gelişti. Bu aslında ilk defa Her neyse, bunların konuyla bir ilgisi olduğunu

sanmıyorum." Eve, şaşıracaksın, diye düşündü.

"Bay Urich için zor bir boşanma mı?" Peabody konuyu ele alarak sordu.

"Hepsi zordu. Ama medeni bir şekilde davrandılar. İkisi de kızlarını çok seviyor. Gemma sadece başka bir şey istiyordu. Sanırım Foster için anlaması en zor olan buydu. Tek bir şey değildi. Sadece onların sahip olduğu şeyi istemiyordu."

"Başka biriyle ilişkisi var mı?"

"Hiç sanmıyorum. Bu başka bir şeyin parçası. O sadece bir ilişki istemiyordu. En azından şimdi. Başka biri için ayrılmadı, eğer kastettiğiniz buysa. O çok iyi bir insan."

Urich geri geldi, sehpanın diğer tarafında durdu. "Bu benim kodum. Taşımayı kim ayarladıysa benim kodumu, şifremi biliyordu. Bunun nasıl olabileceğini bilmiyorum. Hacklendiğimizi doğrulamak için bir tarama ve koklama emri verdim. Elimdeki tek açıklama bu."

"Size sorun çıkarmak isteyecek birini düşünebiliyor musunuz?" Eve sordu. "Sabahın üçünde polislerin kapına dayanmasını ister misin?"

Hemen cevap vermedi ama kaşlarını çatarak uzaklara baktı. "Böyle bir şirkette pozisyon sahibi olduğunuzda

Benim gibi Intelicore'da da biraz kızgınlık, biraz öfke, biraz kırgınlık yaratıyorsunuz. İnsanlar kovuluyor, transfer ediliyor ya da ceza alıyor. Bazılarının benimle uğraşıldığını ya da rahatsız edildiğini görmekten rahatsız olmayacağını tahmin edebiliyorum. Muhtemelen polis tarafından sorgulandığımı duymaktan hoşlanacak olanlar da vardır. Ama bu ondan daha fazlası. Bu, cinayetle bağlantılı olarak ismimin kullanılması. Hayır, bunu yapabilecek birini düşünemiyorum."

"Ekipmanlarınızı kontrol etmeleri için ofisinize ve evinize e-dedektifler göndereceğim. Bununla ilgili bir sorun var mı?"

"Hayır. Bu konuda cevap istiyorum, hem de hemen. Üçüncü'ye söylemem gerekecek," diye mırıldandı.

"Üçüncü mü?"

"Özür dilerim." Başını iki yana salladı. "Şirketin başkanı. Ona bir ihlal olduğunu ve bununla bağlantılı bir ceza soruşturması yürütüldüğünü bildirmem gerekecek." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Seni suçlayamaz," diye söze başladı Julia.

"Bu benim hesabım. Bir noktada, birilerinin kellesi gidecek. Bu yüzden cevap istediğimi söylediğimde bana inanın, Komiser. O kellenin benim olmasını istemiyorum."

"İşbirliğiniz için teşekkür ederiz." Eve ayağa kalktı. "Eğer şirketin başındaysa, neden ona Üçüncü diyorsunuz?"

"Üçüncü Sylvester B. Moriarity. Şirketi büyükbabası kurdu."

Bu bilgiye zaten sahipti ama etrafından dolaştı. "Ve şirkette aktif bir rol üstleniyor."

"O da işin içinde, kesinlikle. Sizi geçireyim."

Peabody yolcu koltuğuna oturduğunda, "Çok tatlıydılar," dedi. Eve bir şey söylemeyince, "Evet, öyleydiler," diye ısrar etti. "Adam orada bir kadın olduğu için kızarmış ve telaşlıydı, kadın da kahve yapıyor ve onun bornozunu giyiyordu."

"Daha da önemlisi, sağlam bir mazereti var ve bu işin bir parçası değil. Yöneticiyi ve yöneticinin oğlunu kontrol edeceğiz. Onları, ailelerini ve sıkı arkadaşlarını Dudley ile çapraz kontrolden geçireceğiz. Silahı araştıracağız. Kim lanet bir süngü alır ki? Tatar yayı alanla aynı türden. Yüksek teknolojili sinyal bozuculara ve onları tarayıcıdan geçirecek kalkanlara erişimi olan biri. Ya yetenekli ya paralı ya da ikisi birden olmalı."

"Muhtemelen dayak da yemiş olmalı. İki kişiyi öldürmek ve bu iki kişi sanki şapkadın çıkarılmış gibi görünüyor - eğer haklıysanız ve mesele kurban değil de yöntem ve öldürme ise."

"Kim şehirdeki en özel LC'yi kiralar, sonra da onu becermek için zaman ayırmaz? Peşin olarak yüklü bir depozito alıyor, yani birkaç bin doları sokağa atmaktan çekinmeyen biri."

"Intelicore'un kasasından çıktığı için zaten onun parası değil."

"Evet." Eve, Central'a doğru araba sürerken bu konuyu kafasında evirip çevirdi.

"Arka arkaya işlenen cinayetler," dedi yeraltı otoparkını geçip asansöre doğru giderken. "İkisi de planlanmış, kurgulanmış, ikisi de başkasının kimliğini kullanıyor ve ikisi de pahalıya patlıyor."

masrafları karşılayacak. Büyük şirketler muhtemelen bu tür sahtekarlıklara karşı sigortalı olacaktır."

"Bilmiyorum. Belki de."

"Eminim öyledir. Sweet ve Urich'in başı biraz ağrıyacak ama ödemeyi onaylamadıkları kanıtlanabilirse bu işten sıyrılabilirler ve şirket de muhtemelen sıyrılır. Sigorta şirketi suçu üstlenir. Bu insanları kimin sigortaladığını bulalım."

Süzülmeye geçtiler. "Çalışmalara başlayın. Ben EDD'ye gidiyorum, bakalım bizim için bir şeyleri var mı?"

EDD ilk kez neredeyse huzurluydu. Bu saatte küplerde ve masalarda sadece bir avuç insan vardı. Volta atıyorlar, hoplayıp zıplıyorlar, sakız ve parmak şaklatıyorlardı ama çok fazla kalabalık yoktu. McNab'in yerinde olmadığını fark edince laboratuvara doğru yöneldi.

Onu camın arkasında, hoplayıp zıplarken ve büyük bir içkiyi -muhtemelen dişlerini sızlatacak kadar tatlı bir şeyi- yudumlarken gördü. Roarke klavye ve ekranın başında oturuyordu, saçları arkadan bağlıydı, tezgâhın üzerinde mantıklı bir kahve olduğunu tahmin ettiği bir şey vardı.

EDD'nin kaptanı ve eski ortağı Feeney'i görünce şaşırdı. Kızıl ve gümüş rengi saçları sanki yıldırım çarpmış gibi görünüyordu. Muhtemelen gece yarısı işe çağrıldığı için yüzü her zamankinden daha sarkık görünüyordu. Kahverengi pantolonundan daha kırışık beyaz bir gömlek giymişti.

İçeri girdi. "İnek raporu."

Feeney ona doğru baktı. "Evlat, normal bir şey yakalayamaz mısın? Lanet olası süngüler ve arbaletler mi?"

"Sıkılmamı engelliyor."

"Zengin insanlar sıkılır. Çalışan insanların buna vakti yoktur." McNab'in elindeki içkiyi aldı ve h  p  rdeterek i  ti. "G  venlik diskleri sarsılmış ve pişmiş. Bir e  lence i  in sa  lam bir sistem ama tehlikede. Elimizden geleni geri alaca  ız."

"  ok fazla olmayacak. Lanet olası cehennem." Roarke geri itti. "Sistem basit  e    kertilmemişt  , hem de nokta atışı bir şekilde, ama iyi bir   nlem olarak i  ine bir de vir  s eklenmişt  . Kullanılan cihaz   ok sofistike, muhtemelen askeri bir cihaz olmalı."

"Yani bu bir yıkama mı? Hi  bir Ő ey yapamazsın."

Bekledi  i gibi g  zleri kısıldı, mavi Ő imŐ ek   aktı. "Hen  z erken, Te  men."

"Peki ya genel park g  venli  i? Onu oradan aldık mı?"

"Ben hallederim." McNab yere    kt  , bir birime do  ru d  nd  . "Onu i  eri alıyoruz. Limuzin buraya yanaŐ ıyor, g  rd  n m  ? Ő of  r iniyor."

"Evet, adını aldım. Onunla konuŐ aca  ız."

"Vic bacaklarını a  ıyor. Tarama i  in do  ruca giriŐ e y  r  yor."

"Etrafta onu arıyor," diye ekledi Eve. "Tarayıcıların hemen   tesinde bekliyor, etrafına bakınıyor. Orada onu g  r  yor."

Nasıl kocaman gülümsediğini, saçlarını nasıl savurduğunu ve ilerlemeye başladığını görün."

"Evet, ve başka bir blip'e çarptık. Sadece birkaç saniye. Zap, zap. Onun görüntüsünü odak olarak kullandım ve birkaç bip daha yakaladım. Planla kesiştiklerinde, onları doğrudan hortlak evine kadar takip edebilirsiniz."

"Hiç vakit kaybetmedi."

"Yerleşim planını da biliyordu," diye ekledi Roarke. "Parkın ve güvenliğinin."

"Ama sadece bir nanosaniye kaçırdı. Hayalet evine giriyor. Dış kamı ve iç kamı sıkıştırarak geçiş yaptı. Ondan bir parça bulduk."

Katil içeri girerken profilin bir kısmını, omzunu ve cesedin yan tarafını gördü, bir elini kaldırmış, avuç içi Crampton'ın giydiği beyaz elbisenin arkasında, diğeri cebindeydi.

"Sadece yüz, onu geliştir."

McNab bilgisayara emretti.

"Yüz kılları - sakalın bir tarafını yakalıyorsunuz. Saçları uzun. Urich'ten daha kilolu görünüyor. Birkaç kilo. Bu o değil, ama görebildiğimiz kadarıyla onu kandırmak için kimlik fotoğrafıyla yeterince benzerlik var. Bu adamı bekliyordu ve muhtemelen ona ne giyeceğini, belki de sakalını, saçını nasıl uzattığını, biraz kilo aldığını söyledi. Görmeye hazırlandığı şeyi gördü. Bundan daha ne kadar faydalanabiliriz?"

"Bir kompozit üzerinde çalışıyorum. Bundan sağlam bir özellik elde edebiliriz. Yüzünün şekli, bir gözünün bir kısmı, temel

Çene izgisi."

"Sakal sahte olacak. Onu Urich olduğuna ikna etmesi gerekiyor, o yüzden bazı özelliklerini maskeleyecek bir Şey olmalı. Bana sakallı ve sakalsız bir fotoğraf getirin."

"Hallediyorum."

"Ufak bir hata. Heyecanlandı ve birazcık hata yaptı. Yaklaşık Urich'in boyunda olacak. Asansör giyiyor olabilir ama onun boyunda olacak. AĞırlık eklemek için dolgu giyiyor olabilir ama bu bana uymaz. Mümkün olduğunca Urich'e yakın olmak isteyecektir, bu yüzden biraz daha ağır, daha fazla kilo taşıyor. Ayakkabıyı bana ver."

McNab gözlerini kırpıŐtırdı, omuz

silkti. "Tamam." "Geliştir."

Gözlerini kısmıŐtı. "Bunlara ne diyorsunuz, mokasen ayakkabılar. Koyu kahverengi, pahalı görünüyor. Bir bakalım."

Feeney Roarke'a, "Ona bildiği her Şeyi öğretti," dedi. "Güzel oyun."

"İyi ayakkabıları sever," diye devam etti Eve, "ve onlara parası yeter. Lunaparkta işlenen bir cinayet için neden pahalı ayakkabılar giysin ki?"

"Herkes iyi ayakkabılara senin kadar önem vermiyor, sevgilim."

Boncuk gibi gözlerini Roarke'a çevirdi. "Sivillerden sevgililer yok. Sinsice ya da patinaj yaparak ilerlemek daha mantıklı. Gerekirse daha hızlı hareket edebilirsin. Burası lanet Coney Adası. Bu bir

Oyun alanı. Ama iyi ayakkabılar giyiyor. Kibirli biri ve pahalı, özel şeyleri seviyor. Ya da belki sadece onlara alışmıştır. Onu öldürecek, ama iyi bir zevki ve bunu karşılayacak parası olduğunu fark etmesini istiyor.

"Devam et," dedi McNab'a. "Seninle bir dakikaya ihtiyacım var." Dışarı çıkarken parmağıyla Roarke'a işaret etti.

Onu dışarı kadar takip ettikten sonra Roarke, kızın çarpittiği parmağını hafifçe kavradı. "Kocan olduğumu hatırlamaya çalış, astın değil."

"Tanrım, özür dilerim. Seni bir ast olarak düşünseydim muhtemelen kışını kaldırıp buraya gelmeni söylerdim. Ya da buna benzer bir şey."

"Büyük ihtimalle doğru. Yine de." Kızın parmağını hızlıca sıktı. "Hadi biraz yürüyelim. Ben acıktım."

"Ben-"

"Eğer buradaki zavallı satış seçeneklerinden bir şeyle yetinmek zorunda kalırsam, yürüyebilir ve konuşabilirsiniz."

"İyi, iyi, iyi." Adam koridordan aşağıya, acınası satış seçeneklerine doğru dönerken ellerini ceplerine soktu. "Hazır başlamışken, bu işe giren kişinin sen olduğunu unutma."

"Farkındayım." Makinelerden birinin önünde durmuş, sunulanlara kaşlarını çatarak bakıyordu. "Sanırım cipsler en güvenlisi."

"Sadece benim kodumu kullan. Bu-"

"Kodunuzun ne olduğunu biliyorum." Beş torba sipariş etti.

"Tanrım, sanırım açsın."

"Sen bir tane alacaksın ve birini Peabody'ye atacaksın. Diğerleri laboratuvar arkadaşlarım için."

Ona karşı hiçbir zaman bu kadar işbirlikçi olmayan makine soya çiplerinin üzerindeki verileri şingırdatırken, Roarke onu inceledi. "Neye ihtiyacınız var?"

"Sadece birkaç sorum var. Küresel ekonomiyi kontrol eden birliğinizin bilgisayar korsanlığı ve dolandırıcılığa karşı sigortası var mı?"

"Tabii ki."

"Evet, yani Sweet ya da Urich sizin için çalışsaydı ve bu olay meydana gelseydi, sizi korurlardı."

"Zaman alacak bir soruşturma ve muhtemelen bazı yasal çekişmeler olacaktır, ama evet. Bu iyi," diye ekledi çantaları toplarken. "Henüz o kadar ileri gitmemiştim."

"Seni ast yapar."

Onu çimdikledi. "Orman yerine ağaçlara, yani verilere ve görüntülere odaklanmamı sağlıyor. Şirketlere zaman ve biraz paraya mal olacak ama nispeten küçük bir değişiklik. Kamuoyu daha fazla zarara neden olabilir, ama bunun için iplikçileri çalışacaktır. Yetkililerle işbirliği, tam bir iç soruşturma. Ve muhtemelen bir ya da iki kelle keseceklerdir."

"Evet, bu Urich'in yorumuydu. Araştırdığınız her şeyin imparatoru olarak, çalışanlarınızın kodlarını ve şifrelerini biliyor musunuz ya da bunlara erişiminiz var mı?"

"Roarke Industries'in başkanı olarak bu verilere tam erişimim var mı diye soruyorsanız, evet."

"Hackerları alt edebildiğiniz için mi, yoksa konumunuzdan dolayı mı?"

"İkisi de. Bu ilginç değil mi?"

"Olabilir. Winston Cunningham Dördüncü Dudley hakkında ne biliyorsun?"

"Arkadaşları ona Winnie der."

"Ciddi misin?" Başını iki yana salladı. "Öyle mi?"

"Hayır, ama o zaman onu özellikle tanımıyorum. Hayır işlerinde falan karşılaştık ama ortak bir noktamız yok."

"İkiniz de gerçekten zenginsiniz."

"Çok kuşaklı servet ile daha yakın zamanda ve kişisel olarak edinilmiş servet arasında fark vardır."

"Yani o sik kafalı bir züppe mi?"

Güldü. "Bazı şeyleri küçümsüyorsun. Hiçbir fikrim yok. Bildiğim tek şey, ki bu daha çok izlenim ve geçici bir yorum, ayrıcalığının tadını çıkarıyor gibi görüldüğü ve kendi türüyle sosyalleştiği. Dudley ve Oğlu sağlam ve iyi işliyor. Eğer cinayet işleyip en iyi adamlarından birini öldürdüğünü düşünüyorsanız, neden öldürsün ki diye sormak zorundayım."

"Bu başka bir alan. Sadece bir fikir edinmeye çalışıyorum. Peki ya diğer şirket, Intelicore ve diğer adam?"

Sylvester Bennington Moriarity the Third. Peki bu isimleri nereden buluyorlar?"

"Bence dördüncüsü kendi adına konuşuyor. Geçmişimiz ve soyumuz göz önüne alındığında, çocuklarımız olduğunda etkileyici isimler uydurmamız gerekecek. Bartholomew Ezeziel gibi."

"Eğer bir çocuğumuz olursa, umarım ona bunu yapmaktansa onu daha çok severim."

"Bu bir faktör olabilir." Makineye geri döndü ve bir narenciye içeceği sipariş etti.

"Kahven var."

"Ki bu istişare sayesinde artık soğumuştur. Bu cipsleri yıkamak için bir şeyler istiyorum. Moriarity'yi diğerinden daha iyi tanımıyorum - sanırım arkadaşları ona Sly diyor. Hafızam beni yanıltmıyorsa, her ikisi de kırklı yaşlarında ve o seviyede birinden beklenecek bir yaşam tarzıyla büyümüşler. Sanırım polo, squash ya da golf oynuyorlar."

"Onları sevmiyorsun."

"Onları tanımıyorum," diye tekrarladı. "Ama hayır, özellikle değil ve bu karşılıklı olurdu. Onların tipinde benim tipime karşı yerleşik bir güvensizlik ve küçümseme var. Para sokak faresini parlatır, sevgilim, ama yok etmez."

"O zaman ben de onları sevmiyorum." Adam kaşlarını kaldırıncı, kadın onun karnını dürttü. "Birinin ya da ikisinin birden adamıma laf attığı çok açık. Bu benim işim."

"Şunu tutar mısın?" dedi ve içkiyi kızın eline tutuşturdu. Sonra da boştaki eliyle kadının karnını dürttü. "Bunun için teşekkürler. Ama onları sik kafalı züppeler olarak görsek bile, bu cinayet için uzun bir mesafe."

"Açıları kontrol etmeliyim. Al bakalım." İçkiyi adama geri itti ve iki paket soya cipsini aldı. "Git ne yapıyorsan yap, ben de aynısını yapacağım. Cipsler için teşekkürler," dedi uzaklaşırken.

"Onları sen satın aldın."

"Doğru." Döndü, bir an geriye doğru yürüdü. "Bir şey değil."

Bölüm 9

Eve, Peabody'ye cips poşetini fırlatarak neredeyse boş olan nezarethaneye doğru yürüdü.

"Hey,

teşekkürler!"

"Bunu hak ettin

mi?"

"Bir dizi çalışma ve araştırma yapıyorum. Şimdiye kadar Sweet ve Urich arasında bir bağlantı bulamadım. İkisi de sağlık kulüplerine üye ama farklı kulüplere. Sweet'in şehir dışında bir kulübe anlaşması var. Urich'in Hamptons'da yazlık bir yeri var, ama karısı bunu anlaşmayla almış zaten. Birbirlerine yakın bir yerde büyümemişler ya da okula gitmemişler. Şehrin farklı bölgelerinde farklı doktorları var. Aynı bölgelerde alışveriş bile yapmıyorlar."

"Eski sevgilileri kontrol et. Eksiksiz olsa iyi olur."

"Onu da ben başlattım. Şimdilik bir şey yok. Bu gece şoför üzerinde ikinci bir çalışma yaptım. Orada da bir şey yok. Yedi yıldır serviste çalışıyormuş, temiz bir sicili var, Sweet'le bir kesişme bulamadım. Urich'i birkaç kez kullanmış ama bu beklenen bir şey. Urich'in yöneticisine ve asistanına bakıyorum. Henüz bir şey bulamadım."

"McNab bir çift ayakkabı hakkında bilgi gönderecek. Satın alınacak yerleri bilmek istiyorum."

"Ayakkabı mı?"

"Park güvenliğinden kısmi bir görüntü aldık. Pek bir şey yok ama ayakkabıyı bulabiliriz. Kurbanın evini kontrol edeceğim, randevu defterini alacağım."

Peabody cipsleri açtı, derin bir nefes aldı. "Beni yanında istemiyor musun?"

"Bu drone işini halletmemiz gerekiyor. İşi iyice kavradığınızda, beşikte bir saat -gerekirse iki saat- zaman geçirin."

Kahvesini içtikten sonra yola koyuldu. Prensip meselesi olarak üstünü açık bırakmaya başladı ama ne olacaksa olsun diye karar verdi. Sabahın dördünde onu üstsüz dolaşırken kim görecekti ki?

Buna ek olarak, Park Avenue'deki parlak binanın önündeki kaldırıma yanaştığında, droid kapıcı ona dudak bükmedi. Onun yerine, kapıyı açmak için her devreye saygı göstererek aceleyle yukarı çıktı.

"Günaydın hanımefendi. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bana bayan demeyerek." Memnuniyetle rozetini çıkardı. "Ben Teğmen. Aracıma burada bırakıyorum. Kimse dokunmasın. Ava Crampton'ın birimine girmem gerekiyor."

"Bayan Teğmen. Bayan Crampton bu sabah eve dönmedi."

"Ve ölmüş olduğu için de olmayacak."

Beklenmedik bilgiyi işlerken o boş droid bakışıyla karşılaştı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Bayan Crampton değerli bir kiracıydı."

"Evet. Beni de yaz."

"Korkarım sizi kabul etmeden önce kimliğinizi doğrulamam gerekecek."

Rozeti tekrar havaya kaldırdı, gözleri tararken, işlem yaparken bekledi. "Bu gece onun evine girmeye çalışan başka biri oldu mu?"

"Hayır. Bayan Crampton batı köşesindeki üçlü çatı katında oturuyordu ve Bayan Crampton'ın kendisi ...'da ayrıldığından beri o birime giriş ya da çıkış olmadı." Yine o droid bakışını aldı. "Yirmi iki otuz iki. O sırada şoförlü özel bir araçla bilmediğim bir yere gitmiş. Taşıt ve/veya şoför hakkında bilgi istiyor musunuz?"

"Hayır, ben hallederim."

"Sizi Bayan Crampton'ın birimine aktaracağım. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Sizden tek istediğim, aracımın olduğu yerde, olduğu gibi kalmasını sağlamanız."

"Kesinlikle."

Eve, özel asansörle altmış birinci kata çıkarken, Crampton'ın yüksek bir hayat yaşadığını düşündü. Seçkin bir gayrimenkulün üzerinde, çatı bahçeli, üç katlı köşe çatı katı.

Seksten daha fazlası, diye düşündü. Bu yaşam tarzını sürdürmek için gerekenleri kazanmak için akrobasi ve iyi bir vücuttan daha fazlası gerekiyordu.

Üçlü, karmaşık ve parıldayan gümüşten bir avizenin bulunduğu geniş bir fuayeye açılıyordu.

elmas berraklığında cam. Koyu renkli ahşap zeminler, cesur renklere ve karmaşık desenlere sahip halılar için bir tuval oluşturmuştur. Sanat, sıcak krem duvarlara karşı sıcak, karışık renkler ve garip şekiller keserek temayı sürdürdü.

Ana katta dolaşırken dikkatini çeken mobilyalar, bu karmaşık tarzı görkemli bir konforla birleştirmeyi başarmıştı. Derin ve bol minderler, ışıltılı ışıklar, aynalı masalar, sayısız yastık.

Gümüş bir yemek masasında, sanatçı gözüne sahip birinin - ve yakın zamanda- hazırladığı çiçeklerden oluşan kocaman, şeffaf bir vazo duruyordu. Odadaki abanoz şöminenin üzerinde, eski sahibinin kırmızı örtülü bir yatağa uzanmış cesurca çıplak bir portresi duruyordu.

Yani utangaç, mütevazı bir tip değildi.

Eve mutfaktan, tuvaletten, ayrı bir oturma alanından geçti, gereklilikten çok meraktan manzaraya hayran kaldı. Bu ona kadın hakkında bir fikir veriyordu. Dolu dolu yaşadığını, iyi yaşadığını ve emeklerinin meyvelerinin tadını çıkardığını düşündü.

İkinci kata çıkmak için asansör yerine açık kıvrımlı merdivenleri kullandı.

Ebeveyn ya da metres yatak odası çok büyüktü ve yatağı yerleştirmek için de öyle olması gerekiyordu. Eve altı kişinin yatabileceğini tahmin ediyor ve yatıp yatmadığını merak ediyordu. Burada parlaktan ziyade sıcak altın tonlarını tercih etmişti. Ve yatağı bir dönümlük dokulu altın ipeğe benzeyen bir şeyle yaymıştı. Kıvrımlı kanepeler, daha fazla yastık, oymalı masalar, boncuklarla süslü lambalar ve daha az büyüklükte bir başka çiçek aranjmanı da bu şımartıcı, lavabo-içinde-içinde tarzını sürdürüyordu.

Komodinlerin birçok çekmecesinde Eve, seks oyuncakları ve donanımlarının geniş ve verimli bir şekilde düzenlenmiş bir düzenlemesini buldu.

Soyunma odası/dolap kombinasyonunun Central'daki çalışma odasının büyüklüğünde olduğunu tahmin ediyordu ve aynı zamanda sıkı bir şekilde düzenlenmişti. Zengin kumaşlar, pahalı etiketler ve küçük bir ülkenin nüfusuna yetecek kadar ayakkabıyla dolu olduğunu belirtti.

Uzun, çekmeceli bir kasa kilitli ve yere sürgülenmişti. Mücevher olduğuna karar verdi. Ona da bakacaktı.

Şimdilik banyoya bir göz attı, Crampton'ın bazı konularda Roarke'ı geçebileceğine karar verdi ve ikinci katta dolaşmaya başladı.

Her ikisi de cömert ve iyi donanımlı iki misafir süiti, küçük, verimli bir mutfağa sahip ikinci bir dinlenme alanı ... ve aynı derecede iyi donanımlı bir S&M odası. Bol miktarda siyah deri, kadife ipler, çeşitli kırbaçlar ve kırbaçlar, kısıtlamalar. Başka bir yatak, bu seferki siyah satenle örtülü, süslü sapları olan küçük bıçaklarla dolu mücevherli bir çanta.

Üçüncü kata çıktı. Burası, diye düşündü, iş merkeziydi. Bir CEO'nun ofisi, kesinlikle lüks ama ciddi işler için tasarlanmış. Bir duvar dolusu ekran, düzenli dosya diskleri, kaslı bir veri ve iletişim merkezi. İçinde AutoChef ve tam boy buzdolabı bulunan küçük bir mutfak, birkaç şişe iyi şarap, likör ve karıştırıcı içeren bir barı vardı.

Bilgisayarın güvenli ve şifreli olmasını bekliyordu ve öyleydi de. Bunu şimdilik bir kenara bırakarak randevu defterini bulana kadar çekmeceleri karıştırdı. Kayıtları hem işle ilgili hem de ihtiyatlı buldu.

Öldüğü gün, Ava Crampton öğleden sonrasını Eve'in iş olduğunu düşündüğü şey için salonunda geçirdi. Saat beşte Saray'da iki saatlik bir Catrina Bigelo randevusu ayarlamıştı. Roarke'un oteli, diye düşündü Eve. Neden en iyisinde sikişmeyelim?

Foster Urich'in listesinde, Coney Island'daki buluşma için Elegant Transportation tarafından saat on buçukta alınacağı yazılıydı. Dört saatlik bir randevu, gece seçeneği de açık tutulmuş.

Pahalı, diye düşündü.

Ava'nın adından sonra bir not vardı. Yeni müşteri, incelenmiş ve aklanmış.

Eve, elektronik cihazların alınması için bir EDD ekibi ayarlamak üzere iletişim cihazını kullandı, ancak başka pek bir şey yoktu. Cevapların burada, kurbanın uzayında olmadığını düşündü. Yine de, o alana, ona, onun tüm sırlarına bakmak zorunda kalacaklardı.

Parmaklarını gözlerine bastırdı, sertçe ovuşturdu, ikinci rüzgârının başlamasını istemeye çalıştı. Kahve düşünen AutoChef'e özlemle baktı. Kurbanın gerçekten fırladığına bahse girerdi.

Ama kupa almak saygısızlıktı.

Kendini ayağa kaldırdı. Sokakta bulabildiği her şeyi mideye indirmesi gerekecekti, tadını alamasa da takviye alacaktı.

O binadan çıktığında New York'ta vardiyalar değişiyordu. Gece oynayanlar ya da çalışanlar evlerine ya da geceyi geçirmeyi umdukları yere doğru yola koyuldular. Gündüz yaşayanlar dairelerinin ışıklarını yakıyor, erken gelen trene ya da tramvaya yetişmek için acele ediyorlardı. Temizlik görevlileri sokaklarda sürünüyor, işlerini gürültüyle yapıyorlardı.

Ancak öp kokusuyla birlikte fırınların parfümünü de yakaladı; şekerli, mayalı kokuları havalandırma deliklerinden dışarı iterek vardiya değişimini cezbetmeye çalışıyorlardı.

Yolcu koltuğuna attığı cipsleri hatırladı ve morga giderken kahvaltıda onlardan yedi. Orada, kahve olarak geçen şeyden çok daha güvenli olan bir tüp soğuk kafeinde karar kıldı.

Kimsenin Crampton'la ilgili başbakanlık soruşturmasını başlatmasını beklemiyordu. Merkeze dönmeden önce kurbanına bir kez daha bakmak istemişti.

Morris'in süitine girdiğinde, ceset çoktan hazırlanmış ve masasının üzerindeyken koruyucu giysilerini giymiş olan Morris oradaydı.

"Gece vardiyasına yetiştin mi?" diye sordu. Sonra onu gördü, hüznü, uykusuz bir gecenin işaretlerini.

Yine siyah giymişti, sade ve rahatlamıştı.

"Hayır. Ama görüyorum ki sen yapmışsın." Cesedi incelerken ellerini mühürledi. "Özellikle çok güzeldi."

"Evet. Üst düzey LC."

"Raporunuzda gördüm. Size verecek bir şeyim yok. Henüz başlamadım."

"Tarladaydım ve içeri girmeden önce ona bir kez daha bakmak istedim." Kadın tereddüt etti ama adamın yüzündeki mutsuzluk onu ayağa kaldırdı. "Kötü bir gece miydi?"

Adam başını kaldırıp onun gözlerine baktı. "Evet." Kadın ne söyleyeceğini ya da bir şey söyleyip söylemeyeceğini düşünürken adam duraksadı.

"Onu mümkün ya da katlanılabilir göründüğünden daha fazla özlediğim zamanlar oluyor. Bu daha iyi. Daha iyi olduğunu biliyorum çünkü her günün her anı, hatta her gün, her gece değil. Ama yine de dünyada, hayatımda Amaryllis Coltraine'in olmadığını fark ettiğim zamanlar oluyor ve bu beni boğuyor."

Şu anda ne söyleyebileceğini ya da ne söylemesi gerektiğini düşünmedi, sadece kalbinden ve aklından geçenleri söyledi. "Ne kadar iyileşir bilmiyorum Morris, ya da ne kadar sürer. İnsanlar bunu nasıl atlatıyor bilmiyorum."

"Dakika dakika, sonra saat saat, sonra gün gün. İş tesellidir," dedi, "arkadaşlar rahatlıktır. Hayat yaşamak içindir. Sen ve ben bunu biliyoruz, ölümlerle bu kadar çok zaman geçirmemize rağmen - belki de bu yüzden yaşamamız gerektiğini biliyoruz. Chale bana çok yardımcı oldu."

Morris'e konuşmasını önerdiği rahibi düşünerek, "Bu iyi," dedi. "İstediğin zaman konuşabilirsin."

"Evet." Dudakları kıvrıldı. "Biliyorum. Sen bir iş ve arkadaşsın, bu yüzden hem teselli hem de teselli oldun." İç çekti ve tekrar cesede baktı. "Yani."

"Çalışmana izin vereceğim."

"Bana ondan bahset," dedi kadın arkasını dönmeden önce. "Raporunda olmayanları."

"İyi yaşadı. Kendine ve işine iyi bakardı. Bence zekiydi ve yaptığı işten gurur duyuyordu ve bence bundan keyif alıyor olmalıydı. Zevk almadığınız bir işte uzun vadede gerçekten iyi olabileceğinizi sanmıyorum. Sanırım insanları seviyordu

ve onları

önemli ve arzulanır hissettirdi ve bunu nasıl yapacağını biliyordu. Sadece seks değil, bunun nasıl yeterli olduğunu anlamıyorum. New York'un yerlisiydi, işçi sınıfı bir aileden geliyordu, anne babası o çocukken ayrılmıştı. On dokuz yaşında ilk seviye ehliyetini almış, sicilini temiz tutmuş, daha yüksek seviyeler için derslere ve sınavlara girmiş, yükselmiş. Sanırım sahip olduğu sürece yaşamak istediği gibi yaşadı."

"Başka ne var? Teşekkür ederim."

"Geri dönmem gerek." Kapıya doğru ilerledi, ulaştığında durdu. "Dinle Morris, belki akşam yemeğine falan gelebilirsin." Adam gülümseyerek onu izlemekle yetinince omuz silkti. "Biliyorsun, Roarke geçen yıl aldığı ızgarayla oynayabilir. Bir yaz anlaşması yapabiliriz, birkaç arkadaş, biraz inek eti."

"Bu hoşuma giderdi."

"Ben hallederim, sana haber veririm."

Kadın dışarı çıkarken, adamın ses kaydına konuştuğunu duydu. "Kurban melez bir kadın."

Dışarı çıkarken 'link'ini çıkardı ve etiketi sadece mesaja ayarladı.

Yine de Charles Monroe cevap verdi. "Günaydın, Teğmen Sugar."

"Ne yani, bugün herkes şafakta mı kalkıyor?"

"Öyleyiz. Louise'in klinikte gece nöbeti vardı ve eve yeni geldi. Kahvaltı hazırlıyorum. Omlet ister misin?"

"Sana bir mesaj bırakacaktım, bugün bana biraz zaman ayırabilir misin diye soracaktım."

"Senin için, herhangi ..." Yüzündeki gülümseme soldu. "Düşünmüyordum. Bu saatte arıyorsun, biri ölmüş. Tanıdığım biri mi?"

"Emin değilim. Ava Crampton."

"Ava?" Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Evet, onu tanıyorum. Ne oldu? Bana anlatabilir misin?"

"Cebimdeki bağlantıyı aşmamayı tercih ederim. Arazideyim, çok uzakta değilim. Yapabilirim-"

"Buraya gel."

"Geliyorum."

Louise'in Charles ile evlenmeden önceki günlerde ektiği bahçe gelişti. Zarif olmaktan çok tatlı, biraz da vahşi bir dokunuşla, paylaştıkları konağa başka bir kişilik katmanı ekledi.

Louise onu kapıda karşıladı, sarı bukleleri duştan çıktığı için hâlâ biraz nemliydi. Eve'in elini tuttu, yanağından öpmek için onu kendine çekti. "Keşke senin gelmen için birinin ölmesi gerekmeseydi."

"İyi görünüyorsun." Eve, balayından kalma güneş öpücüğünün hâlâ üzerinde olduğunu ve evliliğin ona getirdiği mutluluktan dolayı hâlâ parladığını düşündü. "Özel zamanınızı böldüğüm için özür dilerim."

"Kahvaltı ediyoruz. Charles pişiriyor, gerçekten pişiriyor. Omletleri inanılmaz. Charles'la konuşurken sen de bizimle yiyeceksin."

Louise konuşurken ona mutfağa kadar eşlik etti. Charles ocağın başında durmuş, bir tavayı ileri geri sallıyordu. "Tam zamanında," dedi. "Otursana."

"AutoChef'iniz bozuldu mu?"

"Zamanım ve bir nedenim olduğunda yemek yapmayı seviyorum."

"Güzel kokuyor." Louise onun eline bir fincan tutuşturdu ve Eve otomatik olarak içti. "Oh, bu gerçek kahve. Bu bile tek başına Tanrı'ya inanmak için bir sebep."

"Omletimi tadana kadar bekle. Tanıklık edeceksin. Ava'ya ne oldu?"

"Arkadaşın için üzgünüm."

"Arkadaştık ama pek yakın değildik. Ondan hoşlandım, hoşlanmalıydın. Çekici, zeki ve ilginç biriydi. Bir müşteri olduğuna inanamıyorum. Çok dikkatliydi."

"Öyleydi ve değildi. Ona tuzak kurdu, sahte kimlik kullandı, görüldüğü kadarıyla kendini iyice gizledi. Onunla Coney Island'daki lunaparkta buluşmuş. Halka açık bir yerde. Onu incelemişti. Sorgulayacak bir şeyi olduğunu sanmıyorum."

"Onu tanımadığını mı söylüyorsun?"

"Öyle görünüyor. Dediğim gibi, onu incelemiş ya da randevu defterinde öyle yazıyor. Bunu nasıl yapmış olabilir?" Charles, Eve'i şaşırtan bir beceriyle kabarık bir omleti tabağa kaydırды, sonra tavaya daha fazla yumurta karışımı döktü.

"Bunu sıcakken ye," dedi ona. "Polisin ya da özel sektörün yaptığına benzer bir geçmiş araştırması yapardı."

müfettişler yapardı. Varsa sabıka kaydına, işine, medeni durumuna ulaşırdı."

"Temel veriler?"

"Evet. Sonra onun hakkında ya da onun tarafından yazılan makaleleri, medyada bahsedilenleri araştırırdı. Sonra, topladığı tüm bilgileri tahmin edip ona bir puan verecek bir program çalıştırdığını varsaymak zorundayım. Onunla tanıştığında, kim olduğu, alışkanlıkları ve yaşam tarzı hakkında iyi bir fikri olurdu. Bu bir yandan kendinizi koruma meselesi, diğer yandan da LC'ye müşterinin ne aradığına dair bir fikir veren bir yöntem."

"Yani dikkatli olurdu," dedi Eve, "ama aynı zamanda risk alan biriydi. Evindeki S&M odasını gördüm."

"Onunla bir ya da iki kez çalıştım." Bir omlet daha tamamladı. "Ama o bölgede değil."

Eve kahvesini içti ve kocası grup seks deneyimlerinden bahsederken Louise'in nasıl oturup omlet yiyebildiğini merak etti.

Son omleti bitirdiğinde onlara katılmak için oturdu.

"Charles, bu harika." Louise ona gülümseyerek tezgâhın üzerindeki cezveden kahvesini doldurdu. "Nasıl öldürüldüğünü hiç söylemedin, Dallas."

Eve, "Bıçaklandı," dedi ve şimdilik bu kadarıyla yetindi.

"Ve katili de bu diğer adam gibi mi davranıyordu?"

"Bu doğru."

"Onu kandırarak kadar ona benziyor olmalı."

"Evet, bunun üzerinde çalışıyoruz. Randevu alan kişinin bu adam olmadığını bilseydi randevuyu alır mıydı, devam eder miydi?"

"Hayır." Charles başını salladı. "Lisansını riske atmış olurdu ve bunu asla yapmazdı. Ve kontrol etmediğin biriyle birlikte olmak çok tehlikeli. Sınırları seviyordu ama kendini böyle bir duruma sokacak kadar değil. İşinde çeşitliliği seviyordu ama kurallara da uyuyordu. Bir müşteri Ava'nın seviyesinde birini işe aldığı anda, o kişi ya da onlar sadece seks için para ödemiyor. Nispeten az kişinin karşılayabileceği bir deneyim için para ödüyorlar. Ava bunu sağlardı ama yasalar çerçevesinde kalırdı ve kendini korumak için her türlü makul önlemi alırdı."

Belki, diye düşündü Eve, ama bu yeterli değildi.

Eve merkeze döndüğünde Peabody masasında değildi ama dedektiflerinin çoğu oradaydı. Bir moda filmi kadar şık görünen Baxter masasından başını kaldırıp baktı.

Baxter ona, "Kaza zamanını aldı," dedi. "Yaklaşık on beş dakikadır aşağıda."

"Tamam."

"Mira senin ofisinde." "Oh."

"Oğlum ve ben dışarı çıkıyoruz. Central Park'taki gölette bir yüzen var. Birkaç çocuk bulmuş."

"Güne başlamak için güzel bir yol." "Eğlence asla bitmez."

Mira, Eve'in çirkin ziyaretçi koltuğunda soluk pembe takım elbisesiyle oturuyordu. Takımını birkaç ton daha koyu topuklu ayakkabılar ve minik inciler ve renkli taşlarla süslü çok zincirli bir kolyeyle tamamlamıştı. Zengin kahverengi saçları güzel yüzünün etrafında hem şık hem de gurur verici bir şekilde kıvrılmıştı.

Sessiz mavi gözleri PPC'sinin ekranından kalkıp Eve'inkilerle buluştu.

"Verilerinizi tekrar okuyordum. Şimdi biraz zamanım vardı, bu yüzden seni burada bekleyebileceğimi düşündüm."

"Bu kadar hızlı davrandığın için minnettarım." Bu onu biraz şaşırtmıştı. Konsültasyonlar genellikle Mira'nın havadar ofisinde yapılırdı ve Eve'in içiyormuş gibi yaptığı çiçekli çay bardakları da buna dahildi.

Bu da ona teklifini hatırlattı.

"Çay ya da başka bir şey ister misin?"

"Aslında, kahvenizden biraz isterim. Dennis ve ben dün gece geç saatlere kadar arkadaşlarla dışarıdaydık. Biraz destek işime yarayabilir."

"Elbette."

"Uyudun mu?"

"Henüz değil. Müsait olduğumda biraz alacağım." Kurbanın dairesiyle Merkez arasında bir zamanda ikinci rüzgârı yerleşmişti.

Belki de omletler yüzündendir.

Eve, AutoChef'ten dumanı tüten fincanları alırken, "Hızlı vurdu," dedi. "İkide iki. Her ikisi de riskli, organize ve planlı."

"Evet. Kurbanlarıyla vakit geçirecek, onlarla etkileşime girecek ve hazır kişiliğini koruyacak kadar organize ve kontrollü. Müşteriler, her iki seferde de."

Eve elinde kahveyle döndü. "Avını satın alıyor."

Gülümseme Mira'nın yüzünü aydınlattı. "Benim iş alanıma girebilirdin."

"Hayır, teşekkürler. Vurulana karşı nazik olmalısın. Ölümünü satın alır," diye tekrarladı. "Bu ilginç bir bakış açısı. Parasını ödediğine göre, artık onun malı olduklarını mı düşünüyor? Bir avcı gibi. Ama sen süngüyle avlanmıyorsun, o yüzden avcılık olayı zayıf."

"Emin değilim. Süngüyü bir savaş silahı olarak düşünüyoruz, insan insanı kesinlikle avladığında. Katil zemini seçmiş, kuralları belirlemiş, silahını seçmiştir. Hepsi önceden."

"Ama Houston'ın durumunda, av olarak kimi alacağını kesin olarak bilemezdi. Hayır, bu doğru değil," diye düzeltti Eve. "Ormanda hangi tüylü hayvanı vuracağınızı bilemezsiniz. Sadece türünü bilirsin. Bir türün peşinden gidersin. Aceleyi sever."

"Her iki olayda da oldukça yakın mesafeden ve keşfetmenin bir faktör olduğu ve muhtemelen heyecanın bir parçası olduğu bir yerde öldürülmüş. Olgun biri ve silahların ezoterik doğası bana eşsiz olanla ilgilendiğini, bilgisini ve becerisini gösterdiğini söylüyor."

"Gösteriş yapmak, beni böyle etkiliyor."

"Evet. Tanrım, bu çok iyi," diye mırıldandı Mira kahvesini yudumlarken. "Zengin ya da zenginliğe erişimi var. Mükemmel e-becerileri ya da yine bunlara erişimi var. Kimliklerini kullandığı adamları seçmesi bana iki şeyden birini söylüyor: Ya otorite sahiplerine, özellikle de şirket dünyasındakilere kızıyor ya da onları astları, yararlanılacak kişiler olarak görüyor."

Mira başını eğdi. "Bu seni neden gülümsetiyor?"

"Üzerinde çalıştığım teoriye uyuyor, ki bu teori bana çok uzun geldi. Az önce kısalttınız. Sweet ve Urich'in altında çalışan insanlara baktık, özellikle de kodları ve şifreleri bilen ya da elde edebilecek olan yakın personele. Bugün sırf uyduğu için başka bir anlaşma için getireceğim bir pislik var. Ben de düşündüm ki, belki de aşağı yerine yukarı bakmalıyım."

Meraklanan Mira başını salladı ve kahve kokusunu içine çekmenin keyfini çıkardı. "Şirketin üst kademelerinde mi?"

"En baştan başlayalım bari. Hadi oynayalım." Eve masanın köşesine oturarak Mira'yla yüz yüze geldi. "Cinayetlerini satın alıyor- oğlum, bunu sevdim- onlara hakkı olduğunu hissediyor. Pahalıdırlar, özeldirler. Sadece yeterince parası olan insanların sahip olabileceği zevkler, bu yüzden onları satın almak onu önemli kılıyor. Şimdi parasının karşılığını daha fazla almak istiyor, öyle değil mi? Ve zekasını, becerilerini, yaratıcılığını göstermek istiyor. Onları mahvetmiyor, hırpalamıyor, sakatlamıyor, cinsel saldırıda bulunmuyor."

"Zaman bir faktör olabilirdi," diye belirtti Mira.

"Evet, ama bu kadar iyi planlayabiliyorsan, sakatlamak, tecavüz etmek ya da aşağılamak için daha fazla zaman planlayabilirsin. Anladığım kadarıyla hediyelik eşyalarla uğraşmıyor."

Crampton'ın üzerinde bir sürü mücevher vardı. Bir kolyeyi koparmak, bir yüzüğü çıkarmak sadece bir saniye sürer."

"Onların ne olduğu umurunda değil," dedi Mira. "Katılıyorum."

"Kişisel değil, tutkulu değil, biraz kızgın bile değil. Sadece planlıyor, oynuyor ve çekip gidiyor. Ama silahı bırakıyor, böylece ne kadar soğuk olduğunu görebiliyoruz."

"Bunları heyecan cinayetleri olarak görüyorsunuz. Öldürmenin kendisinden başka bir neden yok."

"Kurbanlar arasında bir bağlantı bulamadık. Hiçbir şey bulamadık. Kazmaya devam edeceğiz ve bir sonrakini öldürdüğünde oraya bakacağız. Ama bulamayacağız. Onlar sadece paketin bir parçası."

"Dediğim gibi olgun biri olacak. Eğitimli, iyi konuşan, rol üstlenebilen ve durumlara uyum sağlayabilen. İki kurbanını da bekledikleri kişi olduğuna ikna etmek zorundaydı. Karısını romantik bir jestle şaşırtmayı planlayan, belli bir geliri olan bir adam. Evliliğinin başarısızlığından sonra seks ve arkadaşlık arayan, yine belli bir geliri olan bir adam. Farklı tipler, farklı dinamikler. Avını ölüm bölgesine yerleştirmek için her iki kişiliğe de yeterince uzun süre bürünmesi gerekiyordu."

Mira kahvesini yudumladı, güzel kolyesi Eve'in dar penceresinden biraz ışık alsın diye yana kaydı. "Kesinlikle bir sonraki kurban tipini, yerini, yöntemini belirlemiş ve araştırmış. Zaman ve zamanlama. Büyük ihtimalle yalnız ya da hükmettiği biriyle yaşıyor. Her iki cinayet de akşam geç saatlerde işlendi ve düzenlenmesi epey zaman aldı. Eğer bir eşi ya da birlikte yaşadığı biri varsa, evde sorgulanmadığı ya da evde bulunmamak için dikkatli sebepler üretmediği sürece bunu yapmak zor olacaktır. Soygun bahanesiyle yaptıklarını gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadı. Bu yüzden kendinden emin ve kibirli olduğunu da ekleyeceğim."

Mira saati kontrol etti. "Gitmem gerek."

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Mira ayağa kalktı, boş bardağı Eve'e uzattı, sonra gülümseyerek avucunu Eve'in yanağına koydu. "Biraz uyu, Eve."

"Evet, çalışacağım."

Ama Mira gidince işine döndü. Peabody'nin güncellemesini taradığında acımasızca gülümsedi. O ve McNab ayakkabıyı yapmışlardı.

"Emilio Stefani, deri loafer, yüksek parlaklık, gümüş toka detayı. Perakende satış fiyatı ... şaka yapıyor olmalısınız. Bir çift takma ayakkabı için üç bin mi?"

Bu onun hassasiyetlerini rencide etti. Ama yoluna devam etti.

"Bu kadar çok satış noktası bu piçi mi taşıyor? İnsanların nesi var böyle? Yine de iyi bir ipucu."

Okumaya devam etti, tekrar başını salladı. McNab psikopat bir palyaço gibi giyinebilirdi ama bir polis beynine sahipti. Biraz hesaplama yapmış ve ayakkabı numarasını on ile on buçuk arasında tahmin etmişti, on numaraya doğru eğilmişti.

Şimdi çok iyi bir ipucuydu.

Hem Dudley hem de Moriarity'nin geçmişlerinin araştırılmasını emretti, bilgisayara ayakkabı satıcılarını analiz etmesini ve en seçkin üçünü üretmesini emretti. Bu işlemin ardından Mitchell Sykes ve birlikte yaşadığı kişiyi sorgulamak üzere getirmeleri için birkaç üniformalı ayarladı.

Gelen sinyal üzerine Morris'in ön raporunu okudu. Sürpriz yoktu. Laboratuvara hırlamayı düşündü.

sümgü hakkında daha fazla bilgi edindi ama yeni, geliştirilmiş Dickhead ile uğraşmak için beyninin çok bulanık olduğuna karar verdi.

İkinci rüzgârın ya da omletlerin etkisi geçmiş gibiydi.

Otuz dakika kaldı, dedi kendi kendine ve kapısını kilitleyerek yere uzandı. "Bilgisayar, uyandırma alarmını otuz dakikaya ayarla."

Teşekkür ederim.

Bu duyduğu son şeydi.

Dakikalar sonra Roarke kilitlerini aşarak içeri girdi ve onu buldu. Yüzükoyun yerde yatıyordu, diye düşündü, temsil ettiği ölü gibi yayılmıştı.

Kestirmek için daha iyi bir yer olduğunu düşündü ama onun yanına uzanmadan önce kilitleri yeniden devreye soktu.

Saniyeler içinde uykuya daldı.

Dallas, 30 dakikalık dinlenme süreniz sona erdi.

"Kahretsin. Uyandım." Tek gözünü açtı, sonra sarsılarak uyandı. "Tanrım, Roarke."

"Daha büyük bir ofise hakkınız var, biliyorsunuz. Bir kanepenin sığabileceği kadar büyük bir ofis. Ve dün yerde birlikte yaptığımız şeyi buna tercih ederdim."

Kumlanmış gözlerini ovuşturdu. "O kapıyı kilitlemedim mi?"

Sadece gülümsedi. "Birkaç saatliğine kendi ofisime gitmem gerekiyor ve karıma veda öpücüğünü vermek istedim. Otuz dakikalık dinlenme süreniz için neden beşiğe çıkmadınız?"

"Bu iğrenç bir şey. İçeri kimin gireceğini, en son kimin girdiğini ya da içeride başka kimler varsa onlarla ne yaptıklarını bilmiyorsunuz."

"Bu da bir nokta." Yüz yüze gelecek şekilde oturdu. "Ama bunun daha iyi olduğundan emin değilim." Mira'nın yaptığı gibi, elini onun yanağına koydu. "Daha fazla uykuya ihtiyacın var."

"Tava, tava."

"Ne?"

"Biliyorsun, tava da aynı şeyi söylüyor."

Bir an düşündü. "Sanırım tencere dibin kara, seninki benden kara."

"Her neyse, mutfak eşyaları zaten konuşamaz. Ayakkabıyı McNab ve Peabody yaptı."

"Evet, biliyorum."

"Ayağınız yerde yürümesin diye giydiğiniz bir şey için üç büyük."

Şu anda giymekte olduğu botlar için ne kadar ödediğini ona söylememeye karar verdi. "Memnun olmalısın. İndirimli Ayakkabılar'dan yüz dolara alabileceğin bir şeyden daha kolay takip edilebilirler."

"Doğru. O küçük piçle, uyuşturucu satıcısıyla uğraşmam lazım, sonra da gidip Üçüncü ve Dördüncü ile konuşacağım."

"Sana iyi eğlenceler." Onu öpmek için eğildi. Oraya vardığımızda evde görüşürüz." Ayağa kalktı, onu ayağa kaldırdı, sonra kollarına çekerek kendini memnun etti. "Tüm bunları ve birbirimizi akşam yemeğinde konuşuruz."

"Evet, ben ..." Arkasına yaslandı, gözlerinin içine bir gülümseme yerleştirdi. "İşte bu kadar."

"Öyle mi?" diye mırıldandı ve dudaklarını onunkilere sürttü.

"Ondan değil. İkinci kurban hakkında konuşmak için Charles'ı görmeye gittim. Louise'e kahvaltı hazırlıyordu çünkü klinikte bütün gece çalışmıştı. Yumurta ve tava gibi şeyler pişiriyordu. Biz de orada oturmuş omlet yiyorduk-"

"Sen omlet yedin, ben de bir paket cips aldım."

"Bu şekilde ortaya çıktı. Bana LC olaylarından ve birkaç kez kurbanla nasıl çalıştığından bahsediyordu. Biz seks, S&M ve müşteriler hakkında konuşurken Louise'in orada oturup kahvaltı etmesi onun için garip değil mi diye düşünüyorum. Ama değil. Bu onların anlaşması, hepsi bu. Seninle yemekte cinayet konuşmamız gibi bir şey. Bu sadece paketin bir parçası."

"Paketimizi beğendim." Onun çenesine vurdu. "Yere düşene kadar polisimi çalıştırmamaya çalış."

Roarke kapıya doğru yürüdüğünde, "Yine öldürecek, hem de yakında," dedi. "Randevuyu çoktan ayarladı ya da en azından programına yazdı. Ve kim olduğu değil, ne oldukları önemli olacak. Bundan zevk alacak ve bu beni gerçekten kızdırıyor."

"O zaman onu durdurduğunuzda ne kadar sinirleneceğini düşünün."

"Buna güveniyorum. Sonra g r        ."

Bölüm 10

Eve, ofisinden çıkıp çalışma odasına girmeden önce ihtiyacı olan şeyleri topladı.

"Peabody, benimle gel," dedi ve yürümeye devam etti.

Peabody ona yetişmek için çabaladı. "Ayakkabıyı

çiviledik." "İyi işti. Üst kısım-önemli ve Şehirdeki seçkin satıcı, tasarımcının Madison. O ayakkabıyı o numara aralığında satın alanların listesine ihtiyacımız olacak."

"Alışveriş! Böyle bir yerde bir çift çorabın ucunu bile karşılayamasam da."

"Saha çalışması," diye düzeltti Eve. "Önce Mitchell Sykes'ın gününü mahvedeceğiz. Mülakat A'da ve o benim. B'de de birlikte yaşayanlar var."

"Onunla tek başıma çalışacağım." Peabody ellerini birbirine sürttü.

"Bu iş çantada keklikmiş gibi gitmeni istiyorum. Onu yakalamak için gereken her şeye sahibiz, ancak Başsavcı vergi mükelleflerini biraz paradan kurtarmak istiyor ve bir anlaşma öneriyor. Her şeyi ortaya koyan, yağma ve dolandırıcılığı doğrulayan ilk kişi, reçeteli ilaçların zimmete geçirilmesini kabul edecek ve daha hafif bir ceza alacak."

"Çünkü onun Sykes'ın üzerine gitmesini istiyoruz."

"Var."

"Ve ben de PA'nın oyunumuzu tam olarak desteklememesinden iğreniyorum çünkü her şey politika ve saçmalık. İşte anlaşma, kardeşim, oyun arkadaşın almadan önce sen alsan iyi olur."

Eve onun kulağını ovuşturdu. "Bak bakalım seni nereye götürecektir. Eğer onun da en az onun kadar pislik olduğunu hissedersen, taktiğini değiştir. İkisini de tüm atışlarda yakalayacağız. Ama bu işi hemen bitirmek istiyorum. Pişirecek daha büyük balıklarımız var."

"Fry. Kızartılacak balık."

"Tanrım, metaforik olarak balığın nasıl pişirildiği neden umurunda olsun ki?"

Eve soyunup Mülakat A'ya girdi. "Dallas, Teğmen Eve, Sykes, Mitchell ile Mülakata giriyorum. Hey, Mitch, nasıl gidiyor?"

"Bunun için zamanım yok."

"Kimin var?"

"Bakın, tüm bunlar hakkında bildiklerimi size zaten söyledim. Burada olmak zorunda değilim ama Bay Sweet'in talimatı polisle tam işbirliği yapılması yönünde."

"Güzel," dedi, kendini eğlendirmek için. "Haklarınız size okundu mu?"

"Hayır. Neden ben-"

"Bu rutin bir şey Mitch, bunu herkes biliyor." Gözden geçirilmiş Miranda'yı sıraladı. "Peki, haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anladınız mı?"

Uzun, rüzgârlı bir iç çekti. "Tabii ki biliyorum."

"Mükemmel. İkimiz de meşgul olduğumuza göre, hemen konuya girelim. Sen ve birlikte yaşadığın kişi boka batmış durumdasınız. Ortağım onu koridorun sonunda tutuyor ve şu anda ona bir anlaşma yapıyor. Sana bir anlaşma vermek istemiyorum çünkü senden hoşlanmıyorum."

Eve birlikte yaşadığı kişiden bahsettiği anda omuzları sarsıldı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum ama bunu dinlemek zorunda değilim."

"Evet, biliyorsun, çünkü tutuklusun. Sen ve kız arkadaşın Dudley and Son'dan uyuşturucu temin ediyor ve bunları açık piyasada satıyorsunuz. Bunu biliyorum, elimde sağlam kanıtlar var - bu gizli hesabınız artık bir sır değil."

Üst dudağının üzerinde ince bir ter çizgisi oluşurken hoş bir şekilde gülümsedi. "Aslında burada yaptığımız şey sadece bir formalite ve daha çok benim kişisel tatminimle ilgili." Ellerini iki yana açtı. "Araya biraz eğlence sıkıştırmalıyım, değil mi?"

"Sen . . . tüm bunları uyduruyorsun."

"Seni üşüttüm, Mitch. Sen ve Karolea Prinz kendi şirketinizden çaldınız, sonra da çaldıklarınızı dağıtarak başkalarının zayıflıklarından, ihtiyaçlarından ve hastalıklarından faydalandınız."

Masaya yaslandı ve adamın terli yüzüne biraz daha yaklaştı. "Kârı bölüştünüz ve Sykpri Development adı altında birkaç offshore hesap açtınız." Adamın yüzünün daha da solgunlaşmasını izledi. "Vergi memurları bu anlaşmada seninle daha sonra eğlenecekler. Ama şimdilik hepsi benim. Prinz şu anda başka bir görüşme odasında ortağım ile detayları teyit ediyor."

"Söyleyecek bir şeyim yok. Karolea ile konuşmak istiyorum."

"Benimle konuşmak zorunda değilsin ama onunla da konuşmayacaksın. Şu anda kendi kışını kurtarmakla meşgul. Şimdi yolumuza devam edebiliriz çünkü bana öyle geliyor ki, uyuşturucu çalıp satacak, olağan düzenlemeler tarafından işaretlenmeyen bir hesap oluşturacak beceriye sahip herhangi biri, patronunun kimliğini ve kredisini mahvetmekte ve öldürdüğünde zavallı kışını örtmek için bunu kullanmakta bir sorun yaşamaz."

"Ben katil değilim!" Bu kez sesi gıcırdadı, sadece Eve'in kalbini ısıtan küçük bir fare sesi. "Yüce Tanrım, ben hiç kimseyi öldürmedim."

"Pekala, bir bakalım. Hırsızısın, yalancısın, yasadışı işlere bulaşıyorsun ve tam bir pisliksin." Sanki bu fikri tartıyormuş gibi oturdu. "Evet, cinayete sadece kısa bir adım. Belki de şöyle olmuştur: Jamal'ın şirketini ve hizmetlerini daha yüksek gelirli bir müşteri tabanına ulaşmak için kullandın, sonra o daha büyük bir pay istedi. Ya da fikrini değiştirdi. Buna izin veremezsin, bu yüzden onu öldürmek zorundasın, değil mi? Ve neden kendi patronunuza tuzak kurmayasınız ki? Belki güzel bir terfi. Sonra-"

"Hayır!" Sandalyeden sıçradı, sonra sanki bacakları onu tutamıyormuş gibi tekrar yere düştü. "O adamı, Cemal denen kişiyi tanımıyorum bile. Ben katil değilim!"

"Sadece bir hırsız, yalancı, kaçakçı ve tam bir pislik mi?" Omuz silktilti. "Beni ikna et, çünkü yapacak işlerim var Mitch ve bu seferki fiyonklu bir paket gibi görünüyor."

"Sen delisin." Gözleri büyüdü ve döndü. "Bu delilik." "Bu hiç inandırıcı değil."

"Dinle . . ." Kravatının düğümünü çekiştirdi, dudaklarını ıslattı. "Tamam, iyi, bazı envanterleri gözden geçirdik."

"Envanter, uyuşturucu gibi. Dudley'nin temsilcisi olarak Karolea bunlara erişebilir."

"Evet. Evet. Tek yapmamız gereken kayıtları düzenlemek ve faturalarla oynamaktı.  nemli bir şey değil. şirket bu tür kayıpları bütçeye dahil ediyor. Biz sadece parayı istedik. Çalıştığım saatler göz önüne alındığında bazı avantajlara hakkım var. Eğitimimin ne kadara mal olduğunu biliyor musun? Ve ben Sweet için ayak işlerine mi koşturuyorum? Biz kimseye zarar vermedik. Biz ... biz bir hizmet sağlıyoruz. İndirimli satıyoruz."

"Dudley'den uyuşturucu  alıyorsun-"

"Karolea malları satın alıyor," dedi hemen. "Bu alanla o ilgileniyor. Ben satış işindeyim."

"Anlıyorum. Yani uyuşturucuyu o alıyor, siz de satıyorsunuz."

"Evet. Düzenli müşterilerimiz var. Sokak köşelerinde  ocuklara Zeus satmıyoruz. Bunlar güvenli ilaçlar. İnsanlara yardım ediyoruz."

"Ağrı kesicilere bağımlı olan ve rehabilitasyon ya da yardım için sağlık kurumlarına gitmek yerine sizden satın alan adam gibi. Ya da aşırı dozda uyuşturucu alanlar ya da kafayı bulmak için kimyasalları karıştıranlar gibi. Ya da sokak köşelerinde çocuklara satanlar, seni sik kafalı."

"Biz sorumlu değiliz-"

"Sa malamayı kes. İtiraf ettin, kayıtlarda var. Senin acıklı hikayelerine ve gerekçelerine ihtiya ım yok."

"O şoförü  ld rd ğ me gerçekten inanıyor olamazsın."

"Oh, hayır. Bunu diğerlerine de i ini d kesin diye söyledim. İyi iş çıkardın." Saati kontrol etti. "şimdi ikimiz de

buradan çık. Ben işe, sen de hücrene." "Ama . .

. Bir avukat istiyorum."

"Sorun değil. Rezervasyona giderken biriyle iletişime geçmenize izin verecekler. İşbirliğiniz için teşekkür ederiz. Görüşme bitmiştir."

Ayağa kalktı, kapıyı açtı ve bekleyen üniformalıları selamladı. "Ona yol gösterin, avukatıyla irtibata geçsin."

Gözlem odasına girdi ve Peabody'nin ağlayan Karolea Prinz'i sarmasını izledi.

Garaja indiklerinde Peabody, "Çok ağladı," dedi. "Çok demek istiyorum. O pisliğe aşık olduğunu söylüyor ya da öyle sanıyor. Yuvarlanmak istemedi ama-

"İtiş kakış gelir, aşk aşağı iner."

"Sanırım, gerçekten aşk olduğu zamanlar hariç. Şimdi ayakkabı bakmaya gidebilir miyiz?"

"Ayakkabılara bakmıyoruz. Ayakkabıyı zaten biliyoruz. Bunu hızlıca yapmak istiyorum."

"Ayakkabılar eğlencelidir." Peabody kendi kendine küçük bir coşku sıçraması yaptı. "O kadar ağladıktan sonra eğlenmenin yan faydasını görmek iyi olacak. Gördün mü, güzel bir kombinasyon. Küçük ama kârlı bir reçeteli ilaç dolandırıcılığını kapatmak, soruşturmada bir ipucu yakalamak ve asla alamayacağım ama alabileceğimi hayal ettiğim ayakkabılara özlemle bakmak."

"Karşılayamayacakları şeylere sahip olmayı özlemle hayal eden insanlara ne olur biliyor musunuz?"

"Mutlu rüyalar

mı?" "Suç dolu

bir hayat."

Arabayı sürerken Eve bu olasılığın davaya uygulanma şeklini düşündü. "Belki de bu adam süslü limuzinlere ve yüksek fiyatlı LC'lere özlemle bakıyor ve onları pizza gibi sipariş edememek onu kızdırıyor. Bu yüzden öfkesini ve hayal kırıklığını onları öldürerek boşaltıyor. Ayakkabılar dışında fena bir teori değil. Bir çift tasarımcı mokasenine harcayacak üç bin dolarınız varsa, canınız yanmaz."

"Belki de onları çalmıştır," diye önerdi Peabody. "Ya da hediye olarak almış ya da sırf kendine ait olsun diye birikimlerinin büyük bir kısmını çarçur etmiştir."

"Hepsi mümkün ve göz ardı edilmemesi gereken orslar. Ama aynı zamanda bir yaylı tüfek, sürgü -pahalı olanlar- ve antika bir süngü için de bir miktar para harcaması gerekecek. Tabii bunları almak için başka birinin kimliğini dolandırmadıysa. Yine de iki şirket arasında bir bağlantı kurması gerekiyor. Aksi takdirde, neden oradaki tüm güvenlik katmanlarından geçsin ki?"

Eve'e göre konu dönüp dolaşıp şirketlere geliyordu. "Eğer sadece cinayete meyilli bir hacker ise, tüm kimliklere ve kredi limitlerine erişebilirdi ve zaten istediği tüm süslü limuzinleri ve yüksek fiyatlı LC'leri karşılayabilirdi, bu yüzden akla yatkın değil."

Eve, gelen veri sinyali üzerine başını gösterge paneline doğru çevirdi.

Peabody ona, "Laboratuvardan geldi," dedi. "Silahla ilgili bir rapor. Antika olduğu doğru. Yirminci yüzyılın ortalarına ait. Dickhead'in markası, üreticisi, hatta seri numarası bile var. Oldukça kapsamlı."

"Sen titiz ol, araştırmaya başla. Bize sahibini bul."

Bu Eve'e birkaç dakika sessizlik sağladı. Listesinde sırada kim vardı? Merak etti. Hangi tip? Belki üst düzey bir salon teknisyeni, özel mekik pilotu, seksi, seçkin bir tasarımcı.

En eski arkadaşının kocası Leonardo'yu düşündü. Ve Mavis'in kendisi, diye düşündü Eve karnında bir debriyajla. Ünlü müzik videosu yıldızı. Onları kontrol edip alarma geçirmeye çalışacaktı.

O temizleyene kadar özel konser yok.

"Kayıtlı değil." Eve park yeri ararken Peabody başını kaldırıp baktı. "Son yirmi yıldır hiçbir yasal satıcı tarafından satılmamış. Bu kadar eski bir şey iki yıl önce, bu tür silahların kayıt altına alınması gerekmeden önce satın alınmış olabilir. Bir aileden ya da başka bir şeyden geçmiş olabilir. Bu askeri bir silah ve ilk sahibinin izini yüz yıl öncesine kadar sürmenin bir yolu yok. Bu tür şeylerin kaydı yok."

"Tamam." Peabody'nin irkilmesine neden olacak şekilde dikey konuma geçti ve ikinci katta bir yere sıkıştı. "Yani zaten sahibiymiş, ruhsatı atlamış -binlercesi atlıyor- ya da karanlık taraftan almış. Binlercesi daha yapıyor."

Sokak seviyesine indiler ve yarım blok ötedeki ayakkabı butiğine doğru yürüdüler. Vitrinin önünden geçerlerken Peabody kendine özgü nefis bir ses çıkardı.

"Yapmayın bunu. Tanrı aşkına, sen cinayet soruşturması yürüten bir polissin, vitrinlere bakan bir turist değilsin."

"Ama şu küçük kelebekli gümüş topuklu mavi olanlara bakın."

Eve ayakkabılara kısık bir bakış attı. "Ayakta on dakika, çekişte iki saat." Kapıyı iterek içeri girdi.

Hava, ayakkabı keleklerinin muhtemelen üzerinde sallandığı türden çiçekler gibi kokuyordu. Ayakkabılar ve çantalar, sanat eserleri ya da mücevherler gibi tek tek parlayan ışıklar altında sergileniyordu. Oturma yerleri çikolata renkli alçak arkalı kanepeler ve krem rengi sandalyelerden oluşuyordu.

Müşteriler ya da meraklılar göz gezdirirken diğerleri oturuyor, birkaç renkli ayakkabı nehirleriyle çevreleniyordu. Bazıları Eve'in aklına kafası iyi olan kimyagerleri getiren ifadeler takıyordu.

Bir kadın, yanardöner yumurta renginde bir çift yüksek topuklu ayakkabıyla aynadan aynaya kasıla kasıla yürüyordu.

Herkes ince yapılı ve dar şehir siyahı giyindiği için personel, tarayıcılar ve çalımlılar arasından sıyrılıyordu.

Eve, Peabody'nin boğazının arkasından gelen guruldama sesini duydu ve hırladı.

"Özür dilerim." Peabody köprücük kemiğine dokundu.
"Refleks bu."

"Botum boynundayken yere düştüğünde başka bir refleks göstereceksin."

"Hanımlar." Yanımıza yaklaşan adamın göz kamaştırıcı bir gülümsemesi ve kolları jilet gibi keskin uçlarla biten bir ceket vardı. "Gününüzü özel kılmak için ne yapabilirim?"

Eve rozetini çıkardı. "Sormanız komik. Bana bu ayakkabının müşteri listesini verebilirsiniz, on ya da on buçuk numara." Çıktıyı havaya kaldırdı.

"Gerçekten mi? Kanıt mı bu? Ne kadar heyecan verici!"

"Evet, çok heyecanlıyız. Bu ayakkabıyı bu numaralardan kimin aldığını bilmek istiyorum."

"Kesinlikle. Ne eğlenceli. Ne kadar geriye gitmemi istersiniz?"

"Ne kadar geride?"

"O ayakkabı Mart ayında piyasaya çıktı."

"Tamam, Mart'a geri dön."

"Bu mağazada mı yoksa şehir genelinde mi?"

Eve ona temkinli bir bakış attı. "Sen işbirlikçi ayakkabı adamı değil misin?"

"Şaka mı yapıyorsun? Bütün gün yaşadığım en eğlenceli şey bu." "Başlamak için şehir çapında."

"Şehir genelinde öyle! Bana birkaç dakika verin. Oturun. Köpüklü su ister misiniz?"

"Hayır, biz iyiyiz."

"İşte bu yüzden sihirli ayakkabılara parası yeten insanlar bu yerlerden alışveriş yapar ve tam ücret öderler." Peabody satıcının ardından başını salladı. "Video yıldızlarına benzeyen insanlar tarafından gazlı su teklif ediliyor."

"Ve o kadar sıkılmışlar ki, onlara bir müşteri araması yapmalarını söylediğinizde sevinçten çılgına dönüyorlar."

"Ama bu bizim için iyi."

"Evet, öyle."

Peabody ellerini birbirine kenetledi. "Lütfen, o dönene kadar bana ihtiyacınız yok. Ayakkabının sunağında ibadet etmek için tek istediğim beş dakika."

"Hiçbirinin üzerine salyalarınızı akıtmayın." Eve arkasını döndü ve sırf bu yüzden EDD'yi etiketlemek için bilek ünitesini denedi.

"Bir gelişme var mı?" diye sordu Feeney'e.

"Katilin yüzünün geri kalanındaki izdüşümü size verebileceğiz. Ama şu anda diğer disklerde bir şey yok." Dudaklarını büzdü. "Yeni bir 'link'iniz var."

"Sayılır."

"Trans kristaldir." "Bu

benim bilek ünitem."

"Çık dışarı. Bu tür oyuncaklarda boktan bir trans

var." "Yeni model."

"Roarke bundan bahsetmedi. İçeri girdiğinizde ona bir göz atmak istiyorum."

"Belki." Satış görevlisinin adımlarında küçük bir sıçramayla geri döndüğünü gördü. "Gitmem gerek."

"Ve işte buradayız." Ona bir disk uzattı. "Bu arada, geçen Mart ayında bu renk seçeneğinde on numara bir çift ve geçen ay on buçuk numara bir çift daha sattık. Raven'da sattık-"

"Raven'ı sormadım. Dört ay içinde bunlardan iki çift mi sattın?"

"Bu bedenlerde, bu renkte, bu mağazada. Şehir genelinde birçok büyük mağaza ve butik bulunmaktadır."

"Buradan satın alınanlar mı? Düzenli müşteriler mi?"

"Aslına bakarsanız." Başını salladı. "Korkarım onlar muhtemelen aradığınız kişiler değil. Sampson Anthony - yapımcı - geçen ay, ve Winston Dudley, ilaç kralı -Mart ayında."

"Sadece eğlence olsun diye soruyorum, çünkü ortağımın buradaki ayakkabılara ağızının suyu akıyor, bu iki çifti kim sattı?"

"Patrick, Bay Anthony'nin yanında. Ve Bay Dudley sadece Chica ile çalışıyor."

Eve, Peabody'ye bakıyormuş gibi yaptı. "Birkaç dakika daha oyalanabilirim. Hazır buradayken Chica'ya da bir göz atayım, hem rapora yazacak bir şeyim olur hem de biraz eğlenir."

"Emin olabilirsin. Tam şurada, bir müşteriyle işi bitmek üzere. Patlıcan saçlı."

Patlıcan, diye düşündü Eve. Ona mor görünüyordu. "Minnettarım."

Yürüdü, oturdu, eliyle işaret etti.

"Bugün sana ne verebilirim?"

"Elimdekiyle yetineceğim." Rozetini kaldırdı.

"Tamam. Bunlar bir polis için iyi botlar. İyi bir yatırım ve klasik tarz."

"Madem öyle diyorsun. Winston Dudley hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Winnie? On numara, orta boy. Kavisi biraz yüksek, ama tam oturuyor. Podyumdan çıkanları seviyor. Klasik tarzları tercih ediyor ama arada bir çılgınlık da yapıyor."

"Çok sık gelir mi?"

"Bu onun programına bağlı. Bazen ona bir seçki götürüyorum."

"Ev ziyaretlerini ayakkabılarla mı yapıyorsun?"

"Ayakkabılar, kemerler, kravatlar, çantalar, diğer aksesuarlar. Bu, üst düzey müşterilerimize sunduğumuz bir hizmet."

"Yakın zamanda onu görmek için rezervasyon yaptırdınız mı?"

"Hayır. Aslında birkaç gün önce buradaydı. Altı çift aldı. Muhtemelen önümüzdeki aya kadar onu göremeyeceğim, o zaman da ancak şehre gelirse."

Eve bir kart çıkardı. "İkimize de bir iyilik yap. Evde bir seans için seninle iletişime geçerse, sen de iletişime geç."

Chica kartı inceledi ve ilk kez endişeli görünüyordu.
"Neden?"

"Çünkü ben iyi botları olan bir polisim."

Chica güldü ama kartı elinde çevirdi. "Dinle, o gerçekten iyi bir müşteri. Kapıda hizmetle iyi bir komisyon ve cömert bir bahşış alıyorum ve bunu bozacak bir şey yapmaktan gerçekten nefret ederim."

"Bunu bozmaz."

"Sanırım benim için sorun değil."

"Yeterince iyi." Eve ayağa kalktı ve dışarı çıktı. "Peabody, taparcasına akan gözyaşlarını kurula. İşimiz bitti."

"Oh, Tanrım!" Arabaya tırmanırlarken Peabody'nin yüzü gülüyordu. "Bu en iyi zamandı. Şunları gördünüz mü?"

"Bana bir çift tuhaf görünümlü, yüksek fiyatlı ayakkabıyı tarif etmeyin."

"Ama onlar-"

"Her an acı ve ıstırap gözyaşları dökebilirsiniz. Dudley o ayakkabıyı Mart ayında tam o mağazadan aldı. On numara."

"Bok yok mu?"

"Tek bir kepçe bok bile yok. Diğer ismi -sadece bir satış daha- listede yayınlayacağız ve diğerlerini de şehir çapında, küresel çapta, sadece temelleri korumak için yayınlayacağız, ama bu çok iyi.

Tesadüfi ama çok iyi. Gidip gününü mahvedelim.

Karargâhından orada olduğunu doğrulayın. Değilse, nerede olduğunu bulun."

Bu kez Dudley's'e vardıklarında, lobide onları koyu renk, ince çizgili bir takım elbise giymiş, bol bacaklı ve mükemmel göğüslü bir kadın karşıladı. Saçlarını uzun, kıvrıkcık bir kuyruk şeklinde arkaya toplamış olan kadının yüzünde şımarık, sivri bir burun, dolgun dudaklar ve geniş, masmavi gözler vardı.

"Teğmen, Dedektif." Elini uzattı. "Ben Marissa Cline, Bay Dudley'nin özel asistanıyım. Size doğrudan ofisine kadar eşlik edeceğim."

Eve, "Hizmetiniz için teşekkür ederim," dedi.

Marissa eliyle işaret etti ve şeker kırmızısı topuklu ayakkabılarının üzerinde hızlı adımlarla yürümeye başladı. Eve, Marissa'nın bunları iyi bir yatırım olarak görüp görmediğini merak etti.

"Marissa, "Bay Dudley durumdan ve şirketin dolaylı olarak bir suça karışmasından çok endişeli," diye devam etti.

Avucuyla bir deftere bastı, güvenlik yuvasına bir kart okuttu, sonra Eve ve Peabody'ye asansöre binmeleri için tekrar işaret etti.

"Marissa, iki taşıyor, altmışa."

Doğrulandı, bilgisayar yanıt verdi. Devam ediyoruz.

"Peki, Bay Dudley şirketin yönetiminde aktif mi?" Eve sordu.

"Oh, evet, elbette. Bay Dudley'nin babası üç yıl önce yarı emekli olduğunda, Bay Dudley dizginleri devraldı, özellikle de bu merkezden."

"Ondan önce mi?"

Marissa boş boş gülümsedi.

"Daha önce mi?" "Dizginleri ele

almadan önce mi?"

"Ah, ah, Bay Dudley çeşitli diğer merkezlere ve satış noktalarına yoğun bir şekilde seyahat ederek şirketin tüm kademelerinde geniş bir deneyim yelpazesi edindi."

"Tamam." Eve bunun, Dudley'nin babası onu maaş bordrosunda tutarken, çeşitli seyahatlerin ve partilerin tadını çıkarması için şirket konuşması olup olmadığını merak etti. Asansörden çıkıp, mini ekranlarla donatılmış beyaz uzanma koltuklarıyla şık bir şekilde dekore edilmiş geniş bir resepsiyon alanına girdiler. Çiçeklerin, içecek barının ve sohbet alanlarının arasında üç çekici kadın yoğun bir şekilde kompozisyonlar üzerinde çalışıyordu.

Marissa ortadaki çift kapıdan birine hızlıca vurdu -çabuk olmak onun tarzı gibi görünüyordu- sonra ikisini de açtı.

Winston Dudley'nin ofisi daha çok şık bir otel süitine benziyordu; lüks ve gösterişli, şaşırtıcı bir manzarası, ısıltılı avizeleri vardı.

Çok sayıda mobilya, konuşma grupları halinde ustaca düzenlenmiş alanı doldurmaya yardımcı oldu. Siyah aynalı yüzeyi olan bir masanın arkasından kalktı.

Kimlik resminden çok daha çekiciydi. Eve bunu insanların karizma dediği şeye bağlıyordu - doğrudan gözlerinizin içine bakarken gülümsemesi, bir dansçı kadar yumuşak hareketleri. Bu harekette, bu gülümsemede, bu gözlerde sadece bir miktar flört olduğunu düşündü - sen arzu edilen bir kadınsın ve ben arzu edilen kadınları takdir ederim diyen türden.

Hırslı gözler, diye düşündü, acaba yakın zamanda kendi ürünlerinden bazılarını denedi mi diye merak etti.

Neredeyse beyaz denecek kadar sarı olan saçları, narin kemikli yüzünden geriye doğru taranmıştı. Neredeyse kadınsı, diye düşündü. Yüz hatları Urich'inki kadar keskin değildi ama yakındı.

Çivit mavisi olduğunu düşündüğü renkteki takım elbisesi üzerine tam oturmuştu. Soluk mavi gömleğinin manşetlerinde eski moda düğmeler parlıyordu. Kimlik bilgilerine ve görsel taramasına göre boyu bir buçuk metre, kilosu ise yetmişti.

Yine, Urich'in top sahasında.

Ayakkabıları da masası gibi siyah ve parlaktı ve gümüş süsleri yoktu.

Eve'in elini tuttu, sıkıca kavradı, yumuşak bir teni vardı ve tokalaşmadan sonra iki çapkın saniye tuttu.

"Teğmen Dallas. Karşılaşacağımızı umuyordum ama farklı koşullar altında. Umarım Roarke iyidir."

"Evet, o iyi."

"Ve Dedektif Peabody, memnun oldum." Onun elini tuttu. "Nadine Furst'ün kitabını yeni bitirdim. İkinizi de tanıdığımı hissediyorum. Lütfen oturun. Sade kahve," dedi Marissa tepsiyi kaldırırken, "normal kahve." Başının yan tarafına vurdu. "Kitaptaki ayrıntılar aklımda kaldı. Teşekkürler, Marissa. Başka bir şeye ihtiyacımız olursa sana haber veririm."

Geniş sandalyelerden birine oturdu ve kollarını geniş kolların üzerine koydu. "Şoförün ve bizim Augustus Sweet'in öldürülmesiyle ilgili olarak burada olduğunuzu biliyorum. Bu çok üzücü. Yardımcı olmak için ne yapabilirim?"

"Söz konusu gece nerede olduğunuzu bana söyleyebilirsiniz."

Gözleri kısa bir süre için büyüdü, sonra neşeyle parladı. "Gerçekten mi? Ben bir şüpheli miyim?"

"Bu rutin bir şey, Bay Dudley-"

"Lütfen, Winnie."

"Bu rutin bir şey ve listeden bir şeyleri silmemize yardımcı oluyor."

"Tabii ki. Greenwich-Connecticut'ta birkaç arkadaşım ile birlikte bir akşam yemeğindeydim. Sanırım randevum ve ben sekizden hemen önce geldik ve gece yarısı civarında ayrıldık. Marissa'dan size isimleri ve yeri vermesini isteyeceğim. Olur mu?"

"Benim için çalışıyor. Oraya nasıl gittin?"

"Benim şoförüm. Özel bir arabam ve şoförüm var. Size bu bilgiyi de vereceğim."

"Yeterince iyi." Ona birkaç standart soru yöneltti - kurbanı tanıyor muydu, hizmetlerini kullanmış mıydı, Sweet'le ilgili birkaç soru daha sordu.

"Az önce iki çalışanınızı tutukladığımızı ve suçladığımızı söylemek zorundayım."

"Yüce Tanrım, cinayet için mi? Kim-"

"Hayır, alakasız bir konu. Mitchell Sykes ve Karolea Prinz. Bazı ürünlerinizin kaymağını yiyip satıyorlarmış."

Arkasına yaslandı, yüzünü ağırbaşlı çizgiler halinde düzenledi. "Bu konuda daha fazla bilgi istiyorum. Bu çok üzücü. Bu mümkün olmamalıydı. Açıkçası, departman müdürlerimle, Güvenlikle, Envanterle toplantılar yapmam gerekiyor. Size borçluyum."

"Hayır, biz işimizi yaptık. Başka bir alakasız konu, sadece geçiyorum. Sylvester Moriarity ile tanışıyor musunuz?"

"Sly" mı? Sly mı? Evet. O benim iyi bir arkadaşım. Neden?"

"Sadece temelleri koruyorum. Bu akşam yemeğinde o da var mıydı?"

"Hayır. Ev sahipleriyle arası pek iyi değildir ve birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir gruptur."

"Tamam. Zaman ayırdığınız ve kahve için teşekkürler." Ayağa kalktı, o yükselirken gülümsedi. "Oh, sadece toparlamak için. Peki ya dün gece? Bana nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Evet. Saat beş gibi bir arkadaşımın bir şeyler içtim, sonra eve gittim. Sakin bir akşam geçirmek ve kitabı bitirmeyi çok istiyordum. İcove davası. Büyüleyici."

"Yani kimse gelmedi mi?"

"Hayır."

"Kimseyle konuştun mu?"

"Tam tersi. Kendi kendime geçirmek istediğim gecelerden biriydi. Neden bilmek istediğinizi merak ediyorum?"

"Ben meraklı biriyim. Polis olmanın bir parçası. Tekrar teşekkürler."

"Rica ederim, ikiniz de. Sizi dışarı çıkarayım ve Marissa'ya ihtiyacınız olan bilgileri vermesini söyleyeyim. Umarım işle ilgili olmadığınız zamanlarda tekrar görüşürüz."

Marissa verileri parmaklarının ucuna getirmişti -neredeyse, diye düşündü Eve, sanki orada olması söylenmişti. Asansörde Eve, Peabody daha konuşmadan başını salladı.

"Güzel

kahve." "Ah,

evet."

"Bu tür bir işbirliğinin faydası oluyor." Eve umursamazca yan duvara yaslandı. "Zaman kazandırıyor. Şoförü ve akşam yemeği partisini kontrol etmeni istiyorum, böylece bir kenara koyabiliriz. O limuzini kiralamadığı ya da Houston'ı öldürmediği açık olsa da bunu kaydetmek zorundayız. Peki sen ve McNab bu gece ne yapacaksınız?"

Peabody'nin ağzı şok içinde açık kaldı. "Fazla mesaide değilsek bir video yakalayabileceğimizi düşündük."

"Muhtemelen vardiyayı zamanında tamamlarız."

Lobiye geçip dışarı ıktı. Direksiyona geçip uzaklaşana kadar bir daha konuşmadı.

"Kurnaz piç."

"Evet, ben de-" diyecektim.

"Ve eğer o asansör izlenmiyorsa, gözler ve kulaklar, Summerset ile bir ilişki yaşıyorum."

"Sen-oh. Kahretsin, tabii ki

öyle." "Lobi de olabilir."

"McNab ve benim bu gece ne yaptığımızı gerçekten bilmek istemiyor muydun?"

"Neden umurumda olsun ki? Adam kaypak," diye tekrarladı.

"Öyle ama Houston'ı o öldürmedi. Ve Ayakkabı Gecesi için bir mazereti de yoktu."

Eve bir kahkaha attı. "İyiymiş. Bu doğru, ayrıca beş on yaşında ve Urich'ten biraz daha ağır. Bundan başka ne anladık?"

"İki şirket arasında istediğiniz bağlantı. Bana Winnie ve Sly deyin. İyi dostlar. Bu bulduğumuz ilk gerçek bağlantı."

"Bu doğru. Üst düzey bağlantı. Başka ne bulduk?" "Tamam, ne?"

"İki gece önce Jamal Houston'ın bir yaylı tüfekte

Boyun mu?"

"Sylvester Moriarity? Düşünüyorsun. Bir süre önceki dava gibi. İki kadının birbirlerinin kocalarını öldürdüğü dava mı? İkisi de birer tane mi aldı? Ama neden?"

"Bilmiyorum. Ama ilginç bir bakış açısı. Sly'ın izini sürelim, bakalım Winnie kadar kurnaz mı?"

Bölüm 11

Dudley ve Oğlu'nun tonu modern ve köşeli iken, Intelicore kendini ağır ve süslü bir şekilde süslemiştir. Eve'in belirttiğine göre, çok sayıda kıvrım ve kıvrımlar, koca kışlı vazolar, bol miktarda yaldız.

Yolda şirketle temasa geçmek, Sylvester-The Third'ün ofislerinin kutsal salonlarına giden yolu oldukça sorunsuz bir şekilde açmıştı.

Dudley'deki meslektaşı gibi, en üst katta ya da bu durumda katlarda hüküm sürüyordu, çünkü Moriarity'nin yöneticisinin özel odası olduğunu açıkladığı ofis alanını mermer basamaklar birleştiriyordu.

Kendilerine gümüş bir cezveden kahve ikram edildi ve Üçüncü bir toplantıyı tamamlarken beklemeye davet edildiler. Peabody ile yalnız kalan Eve ofis alanını taradı.

Süslü bir zevk, aşırılığa düşkünlük... Roarke da böyle biriydi, diye düşündü. Ama o bunu işinden çok evinde yapıyordu. Üçlü pencerenin önündeki büyük, oymalı masa -gizlilik perdeli- beklenen veri ve iletişim merkezinin yanı sıra hatıra eşyaları, antika bir saat, boyalı bir kutu da barındırıyordu.

Eskimiş kalın halılar zemine yayılırken, renkli cam gölgeli ışıklar kıvrık ayaklı masaları süslüyordu. Muhtemelen orta ölçekli bir servet değerindeki sanat eserleri duvarları kaplıyordu.

Moriarity, keskin bir takım elbise içinde keskin hareketler yapan meşgul bir adamın havasını yayarak içeri girdi. Köşeli, ince dudaklı yüzü altın sarısı bir bronzluğa sahipti ve güneşten kavrulmuş saçları, parlak, cesur yeşil gözleri ile aksiyon ve atletizm izlenimi veriyordu.

Eve'e sert ve göstermelik bir tokalaşma teklif etti, sonra Peabody'ye başını salladı.

"Sizi beklettiğim için özür dilerim. Dün geceki olay bir departman toplantısı gerektirdi. Umarım olayla ilgili bir gelişmeniz vardır."

"Crampton cinayeti açık ve aktif bir soruşturmadır. Kanıtlar, Foster Urich'in kimliğinin ve kredi limitinin Ava Crampton'ın ölümünden sorumlu kişi tarafından tehlikeye atıldığını desteklemektedir."

"O zaman şüpheli değil."

"Şu anda, Crampton öldürüldüğünde Bay Urich'in evinde, bir arkadaşıyla birlikte olduğunu düşünüyoruz."

Moriarity başını salladı. "Eğer Foster evde olduğunu söylüyorsa, evdeydi. Onun dürüstlüğüne tereddütsüz kefil olabilirim ve oluyorum. O bu şirketin değerli bir parçasıdır."

"Kayıtlara ^{geçmesi} için soruyorum, Bay Moriarity, dün gece saat dokuz ile ^{sabah} bir arasında neredeydiniz?"

Çenesi gerildi ve ince dudaklarını sert bir kaş çatma haline getirdi. "Bunun bu meselede sizi nasıl ilgilendirebileceğini anlayamıyorum."

"Bu bir rutin ve bilgi toplama meselesi. Çalışanınızın kimliği kullanıldı, şirketinizin araba servisi kullanıldı, şirketinizin kredi limiti kullanıldı, hepsi

bir cinayetle bağlantılı. Siz şirketin başındasınız, değil mi Bay Moriarity?"

"Benim konumum pek-" diye sözünü kesti ve bir elini kaldırdı. "Her halükarda önemli değil. Operadaki locamda küçük bir arkadaş grubunu ağırladım. Öncesinde Shizar'da özel bir odada kokteyl içtik, sonra da gösteri için Met'e kadar iki blok yürüdük. Daha sonra Carmella'da geç bir akşam yemeği için toplandık. Bu yaklaşık olarak dün gece altı buçuktan bu sabah bire kadar sürdü."

"Partinizdeki isimleri öğrenebilirsek kayıtlarımıza yardımcı olur."

Gözleri onunkilere dikilmişti. "Bir cinayetle herhangi bir şekilde bağlantı kurmak yeterince zor. Şimdi de sözümü doğrulamak için kişisel arkadaşlarımla mı iletişime geçeceksiniz? Bu çok aşağılayıcı."

"Cinayet herkes için kötü bir iştir."

Şimdi de randevu defterini almak için cebine uzanırken çenesindeki kaslar seğiriyordu. "Tavırlarınızdan hoşlanmıyorum, Teğmen."

"Bunu çok duyuyorum."

"Hiç şüphesiz." Peabody bilgileri not defterine geçirmeye çalışırken o da bir dizi isim ve irtibat kişisini sıraladı.

"Teşekkür ederim. Urich'in kimliğinin nasıl ele geçirildiğine dair herhangi bir fikriniz, spekülasyonunuz var mı?"

"Bu konuyla ilgili bir toplantıyı az önce tamamladım ve tam bir şirket taraması ve iç soruşturma emri verdim."

"Uzlaşmanın şirket içinden geldiğine inanıyorsunuz."

Burnundan keskin bir nefes alıp verdi. "Eğer olmadıysa güvenliğimiz eksik demektir ve güvenlik benim şirketimin temelidir. Eğer olduysa, çalışan taramamız eksik demektir ve biz de tarama işindeyiz. Yani her iki durumda da kendi soruşturmamızı yapmamız gerekiyor."

"Umarım ilerlemeniz ve bulgularınız hakkında bizi bilgilendirmeye devam edersiniz."

"İnanın bana Teğmen, bunun nasıl ve kim tarafından yapıldığını bulduğumuzda sizi bilgilendireceğiz. Intelicore'un itibarının bu konuda lekelenmesine izin vermeyeceğim. Şimdi, halkla ilişkiler bölümümüzle bir toplantım daha var. Bu konuda elimizde bir medya krizi var. Yani şu anda başka bir şey yoksa . . ."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Bir dakikanızı daha ayırıp önceki gece saat 19:00 ile gece yarısı arasında nerede olduğunuzu teyit edebilirsiniz çok yardımcı oluruz."

Yanaklarına renk geldi. "Bu tek kelimeyle rezalet."

"Öyle görünebilir, Bay Moriarity, ancak bir soruşturma yürütüyoruz ve bu bilgiyi kayıt altına almamız hem bizim hem de sizin ve şirketinizin yararına olacaktır."

"Bilmeniz gerekiyorsa, o akşam evdeydim. Başım ağrıyordu, biraz ilaç aldım ve erkenden yattım. Tutuklu muyum?"

Eve de aynı şekilde cevap verdi. "Şu anda olmaz. Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dilerim ama morgda şirketinizle bağlantısı olan bir ceset var. Bunu size borçluyuz."

eksiksiz olması için. Zaman ayırdığınız için tekrar teşekkür ederim. Peabody, benimle gel."

Asansörde Peabody boğazını temizledi. "Sanırım üzgün olması anlaşılabilir bir durum ama biz sadece işimizi yapıyoruz."

Eve omuz silkti. "Elimizde bilgi olduğu sürece pisliğin teki olabilir. Mazeretini kontrol et ki üstünü çizebilelim."

"Evet, efendim. Peki Roarke'la bu gece ne yapacaksınız?"

Eve eğlenerek bir kaşını kaldırdı. "Planım yok. Zaten muhtemelen geç saatlere kadar çalışacağım. EDD'nin üzerinde çok duracağım. Dışarıda bir yerlerde insanları öldürmeyi seven bir hacker var. Kaynağı bulmaları gerekiyor."

Dışarıda, Peabody yolcu koltuğuna kaydı. "Eğer dinliyorsa, ona pislik demenden hoşlanmayacaktır."

"Oh, dinliyordu ve pislik ya da benzeri bir hakaret bekliyordu. Bunun için oynadı. Dudley kaygan, bu ise keskin."

"Bunun bir oyun olduğunu düşünüyorsun."

"En azından bir kısmı." Arabayı sürerken parmaklarını direksiyona vurdu. "Eğer bu işin içindelerse ve bu işte birliktelerseler, ne anlamı var? Amaçları ne? Size şunu söyleyeyim, kendi iyilikleri için fazla zekiler. Her biri bir gece için sıkı bir mazeret uydurdu, diğerinde evde yalnızdı. Kapat. Ama neden? Kökü ne?"

"Ya o gece Houston'ın araba kullanması hileliyse? Rastgele görünüyor, ama ya katil Houston'ın kullanacağını biliyorsa ya da ihtimallere oynadıysa?"

"Öyle hissettirmiyor ama olsun." Yazı tura, diye düşündü Eve, ama yine de yarı yarıya şans hiç de fena değildi.
"Devam et."

"Bu adamlardan birinin Houston'la bir bağlantısı var. Kurbanın kavgalara karıştığı, başının belaya girdiği zamanlardan olabilir. Daha yeni de olabilir. Houston görmemesi gereken bir şey görüyor, duymaması gereken bir şey duyuyor. O bir şoför, kulak misafiri olunan bir konuşma, yasadışı mallar için para alışverişi. Her neyse. LC ile kıskançlık ya da karşılıksız tutku olabilir."

"İkisi de onun kitabında yok."

"Onların -eğer onlarsa- kimlikle oynayabildiklerini biliyoruz. Belki biri ya da ikisi sahte kimlikle onun hizmetlerini kullanmıştır. Ve tamam, her şey çok uzaklara uzanıyor," diye itiraf etti Peabody, "ama neden hiç sabıkası olmayan bir çift gerçekten çok zengin adam iki yabancıyı öldürmek için bir araya geliyor?"

Çok iyi bir soru, diye düşündü Eve. "Belki de sıkılmışlardır."

"Tanrım, Dallas."

Eve, Peabody'nin sesindeki dehşete baktı ve bunun ortağının yüzüne yansıdığını gördü. "Bir süredir polissin ve birkaç yıldır da Cinayet Masası'ndasın. Ve hala insanların berbat durumda olduğunu anlamıyor musun?"

"Sebep olarak can sıkıntısı berbattan da öte. Belki kısmen heyecan için satın alabilirim, ama bunun altında bir şey olmalı gibi görünüyor. Kıskançlık, intikam, çıkar."

"O zaman araştı. Ciddiyim," diye ekledi Peabody kaşlarını çatınca. "Belki de haklısındır ve burada somut bir neden, katil ya da katiller ile kurbanlar arasında bulamadığımız bir bağlantı vardır. Bul onu. Eğer bulursan

her şeyi açar. Eğer yapmazsanız, odağı daraltırsınız. Her iki durumda da bu bir ilerlemedir."

"Soruşturma yolundaki kendi çatalım mı?"

"Her neyse. Merkezde çalış ya da ihtiyacın olanı al ve evde çalış. Beynin pelteye dönmeden önce kendine biraz zaman ayır."

"Yapacağın şey bu mu?"

"Mira'yı yakalamaya çalışacağım, bazı şeyleri ona danışacağım, sonra da Whitney'e ne götürmemiz gerekiyorsa götüreceğim. Ondan sonra, evet, sanırım evde çalışacağım."

Merkezde ayrıldılar, Eve Mira'nın ofisine doğru ilerlerken o da bir rapor toplantısı talebiyle komutanla temasa geçti. Kendini Mira'nın sert kapı bekçisi yöneticisiyle yüzleşmeye hazırlamıştı ama ejderhanın yerinde genç, neşeli bir kadın buldu.

"Kimsin sen?" Eve talep etti.

"Ben Macy. Doktor Mira'nın idari asistanı bugün dışarıda. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bana Doktor Mira ile beş dakika verebilirsiniz."

"Ne yapabileceğime bir bakayım. Onunla kimin konuşmak istediğini söylemeliyim?"

"Dallas, Teğmen Eve."

"Oh!" Sandalyesinde biraz zıpladı ve sanki içlerinden biri ödül kazanmış gibi ellerini çııptı. "Kim olduğunuzu biliyorum! Nadine Furst'un kitabını okudum. Her şey harika."

Eve reddetmeye başladı, sonra tekrar düşündü.

"Teşekkürler. Mira'ya danışabilmek Icove davasında büyük bir fark yarattı. Şu anda oldukça sıcak bir dava üzerinde çalışıyorum. O beşliyi gerçekten kullanabilirim."

"Bana bir dakika verin!" Telsizine dönerken neredeyse şarkı söylüyordu. "Doktor Mira, eğer müsaitseniz Teğmen Dallas sizinle beş dakika görüşmek istiyor. Elbette, evet efendim." Macy Eve'e gülümsedi. "Hemen içeri girebilirsiniz."

"Teşekkürler. Ne zamandır masadasın?"

"Sadece birkaç günlüğüne. Keşke daha uzun olsaydı. Çok eğlenceli!" "Evet."

Eve içeri girdiğinde Mira masasından kalkmaya başladı.

"Hayır, kalkma. En fazla beş dakika. İki dakika olabilir mi?"

"Pardon?"

"Hayır, özür dilerim. İleriyi düşünüyorum. İki cinayet, iki katil. Benim davalarım."

Mira kaşlarını çattı. "Örüntüye, element türlerinin tekrarına bakarak, bu cinayetlerin bağlantılı olduğu sonucuna varmak zorundayım."

"Bağlantılı, evet, ama iki katil, birlikte çalışıyorlar, belirli bir düzende çalışıyorlar."

"İlginç. Yine, unsurlar, uygulamalar çok benzer, hatta ton bile."

"Evet, ve bu kasıtlı olabilir. Bir çalışan aracılığıyla bir numarayı olaya dahil edin, ancak iki numara da bu işte olduğu için mazeretiniz var. Sonra tekrarlayın, kapatın."

"Bir ortaklık."

"Belki bir iş anlaşması bile olabilir. Henüz bilmiyorum ama hem Dudley hem de Moriarity bana tanıdık geliyor. İkisi de farklı tipler." Mira'ya oturmasını söylemesine rağmen Eve güzel ofiste volta atmaya devam etti. "En azından onlarla görüştüğümüzde farklı tipler olduklarını yansıttılar. Ama aslında o kadar da farklı değiller. Zengin, ayrıcalıklı, miras yoluyla gelen servet, büyük ve köklü şirketlerde miras yoluyla gelen pozisyonlar. Ve arkadaşlar."

"Öyle mi?" Mira sorguladı.

"Evet. Dudley bunu doğruladı. Arkadaşlar, ama ikisi de kendilerini içinde buldukları bu çok benzer durumu diğeriyle tartışmaktan bahsetmedi. Bu sahte. İkisi de şirketleriyle bağlantılı cinayet gecesi için sıkı bir mazerete sahipler ve diğeri evde yalnızlar."

"Aynalar o zaman." Mira dudaklarını büzdü, başını salladı. "Ve belki de çok yakın yansıtıyor, bu da içgüdülerinizin şüphelenmesine neden oldu."

"Mazeretler bile aynı. Arkadaşlarla dışarıda, birden fazla, tüm akşamı kapsayan. İçlerinden birinin bir kadınla birlikte olması ya da bir iş toplantısı, daha geniş bir varyasyon. Ama hep aynı kalıba bağlı kalmışlar. Kendilerini beğenmişler. Kendini beğenmişleri sevmem." Omuz silkti. "Whitney'e rapor vermek üzereyim. Benden önce senin fikrini almak istedim."

"Kuramlaştırdığınız şey kesinlikle mümkün. Eğer durum buysa, iki adamın derin ve güçlü bir güven ya da karşılıklı ihtiyaç düzeyine sahip olduğu sonucuna varmak zorundayım. Eğer ikisinden biri başarısız olur, fikrini değiştirir ya da ortaklığı başka bir şekilde etkilerse, diğeri de bunun sonuçlarına katlanır."

"Tamam. Bunu araştıracağım. Teşekkürler."

"Eve, eğer haklıysan, işleri bitmiş olabilir. Her biri üzerine düşeni yaptı."

"Hayır." Dudley'nin gözlerindeki ışıltıyı, Moriarity'ninkilerdeki sert, üstün parıltıyı düşündü. "Hayır, işleri bitmedi. İşlerini bitiremeyecek kadar iyi yaptıklarını düşünüyorlar."

Düşüncelerini düzenleyen Eve, Komutan Whitney'nin ofisine doğru ilerledi. Gözlerinin arkasındaki hafif zonklamanın yorgunlukla savaşılan kafein vızıltısı olduğunu fark etti. Biraz dinlenmeye ihtiyacı olan tek kişi Peabody değildi.

Kaydıraktan indi, bir sonrakine geçmek için döndü ve arkasındaki ağlama sesini zar zor fark etti. Ağlamak, küfretmek, sızlanmak, bağırarak bir polis dükkanındaki tüm ortam gürültüleriydi. Ama bir hareket yakaladı, tam önündeki adam elini cebinden çıkarmıştı. Gözlerini, dişlerini gösterişini, sıcak öfkesini gördü.

Bir elini silahının üzerine koyarak onu engellemek için yer değiştirdi.

Kadın daha silahını temizleyemeden bıçak cebinden çıkmış ve ona doğru saplanmıştı. Ucunun ön koluna battığını hissetti. Ağlama seslerinin yüksek, dehşet dolu çığlıklara dönüştüğünü duydu.

"Lanet olsun," dedi ve silahını çekerken bile saldırganın hayalarına sert bir tekme attı. "Seni orospu çocuğu."

Yere kıvrılmış, öğürdüğü için cevap vermedi.

"Teğmen. Tanrım, Teğmen, sizi kesti."

"Beni kestiğini biliyorum. Kanayan benim. Neden çığlık atıyor?" Eve yere eğilip öğüren adamın sırtına bir diz koyduktan sonra onu zapt etmesini istedi. "Tekrar edeyim: Kanaması olan benim."

"Sen araya girdiğinde ona doğru gidiyordun. Göründüğü gibi. Dedektif Manson," dedi, "Özel Kurbanlar. Yerde yatan şerefsiz eski sevgilisi, dün gece onu ziyaret etmiş, ağzını burnunu kırmış, tecavüz etmiş ve giderse kalbini sökeceğini söylemiş. Adam bira içmek için dışarı çıkmış, kadın da gitmiş. Onu buraya kadar takip etmiş olmalı. Bunu öğreneceğiz."

"Bıçağı nasıl soktu?" Kadın sorarken, Manson bıçağı yerden almak için bir cımbız kullandı.

"Tanrım, bu Eatery'deki plastik anlaşımlardan biri. Bir şeyle keskinleştirmiş. Ona saldırmak için burada beklediğini söyleyebilirim. Lanet olası polis merkezinde. Deli piç."

"Onu bir kafese kapatın. Onu bir polis memuruna ölümcül silahla saldırmakla suçladığınızdan emin olun." Yüzünü bıçaklı adamın yüzüne yaklaştırmak için eğildi. "Bunun için müebbet alabilirsin, pislik herif. Diğer suçlamaları da eklersen işin biter. Bana güzel bir cekete mal oldun."

"Revire gitmeniz gerekiyor, efendim."

Eve yırtık kola ve kana baktı. "Kahretsin."

Bunun yerine bir tuvalete girdi, ceketin kolunu yırttı ve hızlıca bir pansuman yaptı. Ardından, güzel ve kullanışlı bir ceket olduğu için biraz pişmanlık duyarak ceketten geriye kalanları geri dönüşüm kutusuna attı.

Kolundan gelen sürekli ağrı nabızı başının zonklamasına katıldı. Eve, diye düşündü, Whitney'e raporunu verir vermez eve gidecek, temizlenecek, kapanacaktı. İki saatlik uyku işe yarar. Evde.

Eve içeri girdiğinde masasında oturan Whitney, bir raporu okumayı bitirirken sessizlik için parmağını kaldırdı. Eve olduğu yerde dururken, penceresinin arkasında bir zeplin yanıp sönen reklamıyla gökyüzünde süzölüyor, birkaç mekik çaprazlama bir yolda ilerliyor ve bir tramvay turistleri taşıyordu.

Whitney büyük elinin işaret parmağını ekrana vurdu, sonra karanlık ve yoğun gözlerini ona çevirdi.

"Nasıl yaralandın?" diye sordu ona.

"Sadece bir sıyrık."

"Nasıl olduğunu sordum."

"Efendim. Onuncu katta, doğuda, onu dövdükten ve tecavüz ettikten sonra SVU'ya gelen eski sevgilisini bekleyen bir serseri. Eatery'den plastik bir bıçak almış, onu bilemiş. Yoluna çıktım. Dedektif Manson onu gözaltına aldı."

"Bu uygun bir giyinme değil."

"Ben bir tane alırım. Sana raporumu vermeye gidiyordum, o yüzden-"

Tekrar parmağını kaldırdı ve yöneticisini etiketlemek için telsizine döndü. "Teğmen için buraya bir doktor gönderin. Sol ön kolunda bir yaralanma var. Bıçak yarası."

"Efendim, gerçekten ihtiyacım

yok-" "Rapor verin."

"Efendim." Lanet olsun.

Olayları, atılan adımları ve ele alınan çeşitli soruşturma yollarını gözden geçirdi.

"Kurbanlar arasında henüz bir bağlantı bulamadınız."

"Hayır efendim, katil dışında onları kesen bir şey bulamadık."

"Ve iki kurbanın da aynı kişi tarafından öldürüldüğüne inanıyorsunuz."

"Dedektif Peabody ve ben Winston Dudley ve Sylvester Moriarity ile ilk görüşmeleri tamamladık. Bu görüşmelerin sonucunda soruşturmada yeni bir yol açıldığına inanıyorum. Doktor Mira'ya danıştım.
_."

Kapının çalınmasıyla sözünü kesti. "Gel,"
diye emretti Whitney.

Eve doktoru içgüdüsel bir güvensizlikle süzdü. "Komutan, daha önce bitirebilirim-"

"Otur. O senin üzerinde çalışırken sen de dinlenebilirsin."

"Carver, efendim," dedi sağlık görevlisi neşeyle. "Bir bakalım, görelim."

Carver adında bir sıhhiyeci fikrine pek sıcak bakmıyordu ama doğrudan emir altındaydı.

Carver onu çıkarırken, "İyi tarla sosu," dedi. "Kötü küçük bir dilim. Düzelteceğiz."

Aklına birkaç alaycı söz geldi ve Carver banyoda çoktan temizlediği yarayı temizlemeye başladığında onları yuttu.

"Dudley ve Moriarity arasında bir bağlantı var," diye söze başladı. "Onlar arkadaş, aynı sosyal tabakadan ve ikisi de

doğuştan gelen büyük şirketlerin başındalar. Her birinin bir boku var."

Biraz sarsıldı ve basınç şiringasını çantasına yerleştirirken Carver'a sert bir bakış fırlattı.

"Her zaman biraz acıtır ama enfeksiyondan iyidir."

"Her birinin," dedi Eve dişlerinin arasından, "kurbanı tuzağa düşürmek için çalışanının kimliğinin kullanıldığı gece için güçlü bir mazereti var. Ve her ikisinin de diğer gece ve saat için mazereti yok."

"Sence birlikte mi çalışıyorlar? Hangi sebeple?"

"Açıları değiştirdikçe, alternatif şirketle, şirket başkanıyla, hem kişisel hem de profesyonel olarak olan ilişkilere daha yakından baktıkça motivasyon ortaya çıkabilir. Ya da tam olarak yüzeyde görüldüğü gibi olabilir. Heyecan öldürür."

Dikiş çubuğunun hafif vızıltısını, derisinin tekrar bir araya gelmesinden duyduğu belirsiz ve ısrarlı rahatsızlığı görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

"Örüntü ortaya çıkıyor," diye devam etti. "Kurbanlar zenginliği, mevkiyi, düşkünlüğü, silahlar alışılmadık ve gösterişli, öldürme yerleri halka açık ve riskli. Her iki vakada da sahte kimlik kullanılmış ve bu adamlar tarafından yönetilen şirketlerden birinden kaynaklanmış. Dışarıdan bir hack elbette mümkün ama içeriden bir iş gibi hissettiriyor. Öyle gibi görünüyor."

"Peki ya Mira'nın profili?"

"İkisi de uyuyor. Görüşmeler, efendim? Her iki durumda da tiyatro gibiydi. Provası yapılmış, her biri belirli bir rol üstlenmiş.

Kibirli ve kendini beğenmişler ve bu işin ortasında olmaktan keyif alıyorlar. EDD'nin geliştirebildiği kısmi bir görüntüden ek bir kanıtımız var.

Coney Adası güvenliğinden. Buradan katilin boyunu tahmin edebiliyoruz ve ayakkabılarının tasarımcısını, modelini ve yaklaşık numarasını belirleyebildik. Emilio Stefani tarafından yapılmış-"

Sargıları sararken Carver kısık bir ıslık çaldı. "Bunlar sana pahalıya patlar."

"Carver'ın ifadesini doğrulamak için perakende satış fiyatı üç bin dolar. Dudley Mart ayında elimizdeki renk ve numarada bir çift ayakkabı satın almış. Şehirde Dedektif McNab'ın güvenlik görüntülerinden tespit ettiği renk ve numarada sadece bir çift daha satın alınmış. Bu kişi şu anda Yeni Zelanda'da ve cinayet sırasında önemli bir film için çekim yapıyordu. Geriye Dudley kalıyor."

"Bu iyi, ama bırakın mahkumiyeti, tutuklama emri bile çıkartamazsınız. Eğer bu soruşturmada kararlıysanız, daha fazlasını alın."

"Niyetim bu, efendim."

"Her şey hazır." Carver ayağa kalktı. "Ağrı kesici ister misin?" "Hayır, ağrı kesici istemiyorum."

"Seçim senin, ama bir süre ağrıyacak. Yarın senin için bakabilirim, pansumanı değiştirebilirim. O zamana kadar sadece biraz NuSkin sürmem yeterli olur."

"Ben iyiyim. Sorun yok." İşin bitmiş olmasından dolayı rahatlayan Eve ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim, Carver." Doktor selamlamak için parmağını şakağına vurup giderken Whitney arkasına yaslandı.

"Eğer süngü askeriye aitse ve o döneme aitse, şüphelilerinizden herhangi birinin atalarından biri olup olmadığını kontrol edin."

hizmet etmiş, silahı almış ve yaylı tüfeği itmiş olabilir.
Bunlardan biri ya da her ikisi de ruhsatlı olabilir."

"Eğer Moriarity inandığım gibi yay kullandıysa, alıştırma yapmış demektir. O mesafede bile, ilk seferinde atışından emin olmalıydı. İkinci öldürmede de aynı şey oldu. Kalbinden vurulmuş, bu da kanamayı hafif tutmuş, sıçramayı azaltmış. Becerileri üzerinde çalışmak için zaman ayırdılar ya da zaten bu becerilere sahiptiler."

"Daha fazla al," diye tekrarladı Whitney. "Ve o kola iyi bak."

"Evet, efendim. Teşekkür ederim, efendim." Kovulduğunu anlayan Eve dışarı çıktı.

Ofisine geri dönerken, PPC'sinde askeri bağlantıyı aramaya başladı. Bunun kaçırdığı ve kaçırmaması gereken bir hat olduğunu kabul etti. Bunun yaklaşık kırk saattir ayakta olmasıyla bir ilgisi olabilirdi ama nedenler bahane değildi.

Çalışma odasından geçerken bir kez daha vardiya değişiyordu. Masasından kalkmaya çalışan Baxter'ı gördü.

"Erken geldim, geç geldim. Baxter'a ne yaptın?"

"Ha ha. Bu sabahki davayı yeni bitirdim. PA, Man One'a gönderdi ama dosya kapandı. Rapor size doğru yola çıktı."

"Yeterince iyi."

"Çocuğu eve gönderdim. Hâlâ Records'daki tatlı kızla çıkıyor. Ama daha fazla yardıma ihtiyacınız olursa biz hazırız."

"Sana haber veririm."

Koluna doğru başını sallayarak, "Küçük bir dilim aldığını duydum," dedi.

"Söz uçar yazı kalır."

"Oh, ve sana Trueheart'ın aylık değerlendirmesini gönderdim. İyi bir dedektif olacak. Biraz daha zamana ihtiyacı var, ama bana yeşil ışık yakarsanız, ona sınav için hazırlanmaya başlamasını söyleyeceğim."

"Bu oldukça hızlı bir yol, Baxter."

"Hızlıdır, tabii kadınlarla olan ilişkisinden bahsetmiyorsunuz." Bunun üzerine sırttı. "İyi içgüdüleri var ve her şeyi enine boyuna düşünüyor. Ayrıca, çocuğun antrenörü benim. Nasıl kaybedebilir ki?"

"Değerlendirmeye bakacağım, bunu düşüneceğim."

Eve arkasını dönerken Baxter, "O Cinayet Masası için yaratılmış," diye ekledi.

Durdu. "Çünkü mü?"

"Bir DB'ye bakıyor ve bir insan görüyor. Bunu unutabiliriz, sadece vakayı görelim. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Ama o bunu yapmıyor ve bunun tek nedeni hala biraz acemi olması değil. O bu şekilde bağlanmış. Üniformayla daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu düşünseniz bile, onun yeri burası, bunu söylüyorum."

"Bunu düşüneceğim."

Ofisinden ihtiyacı olanı aldı ve vardiya sonu göç edenlere katıldı.

Zihninin dağılmasına izin verebilmek için aracını otomatiğe aldı.

Baxter ve Trueheart, diye düşündü. Bazıları bunu tuhaf bir eşleşme olarak görebilirdi, kurnaz, genellikle küstah dedektif ve utangaç, tatlı huylu çaylak.

Yapmamıştı ve bu yüzden Trueheart'ı Baxter'ın yardımcısı olarak atamıştı. Birbirlerini tamamlayacaklarına ve Baxter'ın tarzının kaleyi olgunlaştırıp sertleştireceğine inanmıştı.

Öyle olmuştu ama ortaklık da ... yumuşamıştı, doğru kelime bu değil, diye düşündü. Belki de açılmak daha iyiydi. Baxter'ı açmıştı. O her zaman sağlam bir polis olmuştu, zeki, ağzı laf yapan, rekabetçi. Ve ona göre, çoğunlukla bir numara için çalışıyordu.

Trueheart bunu değiştirmiş, artık eğitmen ve yardımcıdan çok ortak olmuşlardı.

Birbirlerini anladılar, kelimelerle ve kelimeler olmadan iletişim kurdular. Birbirlerine güvenirlerdi. Bir polis, mutlak bir güven olmadan ortağıyla birlikte kapıdan geçemezdi.

Bir adam, mutlak güven olmadığı sürece bir partnerle birlikte cinayet işlemezdi. Güven, bilgi, anlayış ve ortak bir amaç.

Ortak amaç neydi?

Bu güven ve anlayışı nasıl geliştirmişlerdi? Öldürmeye nasıl ve ne zaman karar vermişlerdi?

Arkadaşlıkların her türlü biçime girdiğini ve her türlü nedenle oluştuğunu düşünüyordu. Ama gerçek bir sevgiden, gerçek bir ihtiyaçtan ya da ortak bir zeminin sağlam temelinden kaynaklanıyordu, değil mi?

Mavis Freestone ile iletişime geçmek için tire 'bağlantısını kullandı.

"Dallas! Belle ve ben de tam senden bahsediyorduk!"

Belle yaklaşık altı aylık olduğu ve çoğunlukla "ga!" dediği için Eve bunun kısa bir konuşma olduğunu düşündü. "Öyle mi? Dinle, ben-"

"Ona büyüdüğünde neler olabileceğini anlatıyordum. Bilirsiniz, başkan ya da araştırdığı her şeyin tanrıçası, ya da annesi gibi bir video yıldızı, babası gibi bir tasarımcı. Nasıl olur da Roarke gibi bir bütün ya da senin gibi bir süper polis olabilir?"

"İşte böyle. Ben sadece ... taç mı takıyorsun?"

Mavis bir elini, şu anda koyu bir çimen yeşili olan saç dağının üzerine tünemiş ışıltılı altın taca doğru kaldırdı. "Giyinme oyunu oynuyorduk."

"Mavis, her zaman süslenip püsleniyorsun."

Mavis güldü, parlak, mutlu bir kıkırdama. "Kız olmak en soğuk şeydir. Oh! Oh! Bak. Görmelisin!"

Mavis 'link' ekranını salladığında Eve gözlerini kırptırdı; o bir iki saniye içinde dünya renk ve şekilden oluşan bir bulanıklık içinde yüzüyordu. Sonra bu bulanıklığın ortasında, tombul sarışın bebek dört ayak üzerinde bir tür kırmızı hayvana doğru ilerledi. Bir ayı, bir köpek, kökeni belirsiz bir tür, diye merak etti Eve. Her halükârda Belle bir füze gibi yaklaştı, hayvanı yakaladı, sonra poposunun üzerine çöktü ve onu şiddetle çiğnedi.

"Bu magazin mi yoksa ne?" Mavis sordu. "Bellamia'mız çok hızlı büyüyor."

"Ağlama. Tanrım, Mavis."

"Bu beni çok heyecanlandırıyor. Şimdiden emeklemeye başladı ve ne istediğini nasıl bildiğini ve onun peşinden gittiğini görüyor musunuz? Bu sabah emekleyerek geldi ve yıldızlı pembe sandaletlerini kendi başına seçti."

"İnanılmaz." Belki de öyleydi - nereden bilebilirdi ki? Bildiği tek bir şey vardı, Mavis'le arkadaşlığının temelinde ortak bir nokta yoktu. Dolandırıcı ve polisin ortak bir noktası yoktu, yüzeyde bile. Eve onları birleştiren şeyin bir tür tanıma olduğunu düşünüyordu.

"Leonardo nerede?"

"Oh, bir provası vardı. Eve dönerken biraz şekerleme alacak."

"Kiminle, düzenli bir müşteriyle mi?"

"Ah, evet." Mavis eğildi, Belle'i ve kırmızı memeliyi kucağına aldı. "Carrie Grace, ekran kraliçesi. Ona ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Ama bir dava üzerinde çalışıyorum-"

"Shockamundo! Değil mi Bella?" Bella tıpkı annesi gibi kıkırdadı ve kırmızı şeyi salyalı kulağından tutarak havada salladı.

"Mesele şu ki, birileri süslü ya da özel hizmetler olarak adlandırabileceğimiz hizmetleri sağlayan insanları öldürüyor. Pahalı ve en üst düzey hizmetler."

"Ben-oh. Oh! Bal ayımı beğendin mi?"

"Evet, bal ayın gibi, ve senin gibi, Mavis. Bana bir iyilik yap ve tek başına randevu ya da toplantı alma.

Ben bunu kapatana kadar. Bal ayın için de aynı şey geçerli. Yeni müşteri yok."

"Bunu anladınız. Bellarina'mızın annesine ve babasına ihtiyacı var. Önümüzdeki hafta sonunda Londra'da bir konserim var. Biraz da şamata zamanı eklemeyi düşünüyorduk."

"Yuhalama zamanı?"

"Eğlenme zamanı. Eğlence. Tatil."

"Neden bunu yapmıyorsun? Git biraz eğlen. Öyle ya da böyle bana haber ver."

"Kahretsin, beş dakika sonra toplanmış olacağım. Gerçekten birinin bize zarar vermeye çalışabileceğini düşünüyor musun?"

"Muhtemelen hayır. Ama sizinle işimi şansa bırakmam."

"Ben de seni seviyorum."

"Neden? Neden birbirimizi seviyoruz?"

"Çünkü biz neyseki oyuz ve ikimiz de bundan memnunuz."

Eve, kapıdan geçerken bunun oldukça iyi olduğunu düşündü.

Arabanın kapısını açtığında, sıcaklık onu topuklarının üzerinde geriye savurdu. Başı döndüğü için bir elini kapıya dayamak zorunda kaldığında, ilk işinin uyku olması gerektiğini kabul etmek zorunda kaldı. Kendini toparladı ve içeriye, mutluluk verici, sessiz bir serinliğe doğru yürüdü.

"Yine kavga mı ettiniz?" Summerset merak etti. "Yoksa bu bir tür moda gösterisi mi?"

Kolundaki bandajı ve onu gizleyecek bir ceketinin olmadığını hatırladı. "İkisi de değil. Bir iddiayı kaybettim ve koluma senin adını dövme yaptırmak zorunda kaldım. Ben de çakıyla oyдум."

Yukarı çıkarken biraz ezikçe olduğunu düşündü, ama beyni umutsuzca kontrol etmek istediğinde yapabileceği en iyi şey buydu.

İki saat, dedi kendi kendine. Şarj olmak için iki saat, sonra her şeye yeniden başlayacaktı.

Yatak odasında silahını ve koşum takımını çıkarma zahmetine girmede, sadece yüzüstü yatağa düştü. Kedi oraya indiğinde kışına inen darbeyi zar zor hissetti.

Kırk dakika sonra Roarke eve geldi.

Summerset, "Teğmenin sol ön kolunda bir bandaj var," diye rapor verdi. "Ciddi görünmüyor."

"Ah, pekala."

"Uyumalısın."

"Var. Önümüzdeki birkaç saat boyunca bağlantıları engelle, olur mu? Acil bir durum ya da onun sevkiyatı olmadığı sürece."

"Çoktan yaptım."

Roarke yukarı çıktı, onu yatağın üzerinde yüzükoyun ve çapraz bir şekilde buldu, bu pozisyon bitkinliğe işaret ediyordu. Galahad, Eve'in kışındaki tüneğinden gözlerini kırptırdı.

Roarke, "Yapacak başka bir işin varsa şimdi ben devralırım," diye mırıldandı. Takım elbisesinin ceketini, kravatını ve ayakkabılarını çıkardı. Eve'in botlarını çıkardığında, Eve bir milim bile kıpırdamadı.

Tıpkı o sabah ofisinde yaptığı gibi, onun yanına uzandı, gözlerini kapadı ve uyudu.

Bölüm 12

Yanında kılıflı bir bayon, elinde bir arbaletle avlanır, avını zengin döşenmiş odalarda, parıltılı ışıklarda, kadife gölgelerde takip ederdi.

Koku boğucu bir çiçek kokusuydu, o kadar yoğundu ki çiçekleri solumak gibi hissettiriyordu. Moriarity'nin ofisinde gördüğü süslü oymalı masanın üzerinde, başları örtülü, bellerine kadar soyunmuş iki adam duruyordu.
-Çığlık atan bir kadını askıya çevirdi.

"Sana yardım edemem," dedi Eve ona. "Zaten gerçek değilsin."

Kadın çığlığının ortasında duraklayarak yorgun bir şekilde gülümsedi. "Kim? Ne?"

"Felsefe için zamanım yok. Onlar zaten bir sonrakini seçtiler."

"Sıradaki ne? Sıradaki kim? Sıradaki ne?"

"İzin verir misiniz?" dedi kapüşonlu adamlardan biri.
"Programı bölüyorsunuz."

"Tamam. Devam edin."

Silahını sağa, sola sallayarak bir sonraki odaya geçti. Şık siyah-beyaz dramada, yerdeki koyu kırmızı kandı ve kanın üzerinde bir şoför kasketi yüzüyordu.

İşaret bırakıyorlar, diye düşündü. İpucu bırakmayı seviyorlardı. Çok zeki, çok yalıtılmış, çok zengin olduklarını düşünmeyi seviyorlardı.

Yakalandım.

Odanın ortasında durmuş, onu inceliyordu. Eksik olan neydi? Ne kaçırmıştı?

Buradan geçerek cinayet kurulunun hakim olduğu Merkez'deki kendi ofisine girdi.

Orada mıydı? Zaten orada mıydı?

Limuzin şoförü, arbalet, taşıma merkezi.

LC, süngü, lunapark.

Kim, ne, nerede.

Ama neden?

Kapıdan yavaşça çıktı ve yedek kulübesine doğru döndü.

Ama polisler, masalar ve kötü kahve kokusu yerine, seçkin bir kulüpte olduğunu hayal ettiği bir odaya adım attı. Büyük deri sandalyeler, hararetli olsa da yanan bir ateş, koyu renkler, duvarda birinci sınıf avcılık resimleri.

Tazılar ve atlar.

İki adam oturmuş, balon bardaklarda kehribar rengi konyaklarını yudumluyorlardı. Aralarındaki masanın üzerindeki gümüş tepside uzun, ince purolar tütüyordu.

Hep birlikte ona döndüler ve gülümsemeleri alaycı bir hal aldı.

"Üzgünüm, üye değilsiniz. Ya ayrılacaksın ya da sonuçlarına katlanacaksın. Bir yere ait olmak için paradan fazlası gerekir."

"Ne yaptığını biliyorum ve sanırım nasıl yaptığını da biliyorum. Ama nedenini bilmiyorum."

"Sana ve senin gibilere cevap vermeyiz."

Silahı kaldıran Dudley oldu, devasa gümüş bir silahtı.

Kurulduğunda çıkan sesi duydu.

Sarsıldı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Silah patlamasını duyduğuna -hatta kokladığına- yemin etti.

"Şşş." Yanında duran Roarke onu kendine çekti ve sardı.
"Sadece bir rüya."

"Bana ne söylüyor?" diye mırıldandı. Yer değiştirmeye çalıştığında, sinirli Galahad pençelerini kışına geçirdi. "Ah, lanet olsun." Onu manevrayla uzaklaştırdı ve Roarke'la yüz yüze geldi. "Merhaba."

"Yine." Parmaklarını hafifçe kızın yaralı kolunun üzerinde gezdirdi. "Nasıl?"

"Elinde sustalı plastik bıçak olan bir salak, tam da Merkez'de. En kötüsü de ben ona raporumu verirken Whitney'nin bana bir doktor getirtmesiydi."

"Neden piç kurusu, polislerinden birini yarasını tedavi ettirmeye zorluyor?"

"Onu sahada giydirdim. Ceket kızarmış."

İkisinin de tekrar dalıp gitme ihtimaline karşı ona sarıldı.
"Geldiği yerde daha fazlası var."

"Dudley ya da Moriarity'den hoşlanmıyorum."

"Bu kullanışlı değil mi? Özellikle de benim için."

"Dudley, gözlerinde 'kadınlara bayılıyorum' ışığıyla güler yüzlü ve cazibeli bir şekilde geliyor, diğeri ise 'Ben meşgul ve önemli bir adamım, bu yüzden devam et, piyon' diyor. Ve belki de onlar böyledir, üstelik. Belki de öyledir. Ama bunun altında sırtıyorlardı."

Konuşurken onun yüzünü izledi ve bu uzak olasılığın var olmadığına karar verdi. "Bu bakışı biliyorum," diye mırıldandı. "Bunu birlikte yaptıklarını düşünüyorsun."

"Bu bir teori." Hiçbir şeye kaşlarını çatmadı. "Bu doğru bir teori. Ve sadece onlardan hoşlanmadığım için değil. O küçük piç Sykes'ı ben de sevmezdim ama ona cinayet gözüyle bakmazdım."

"Pekâlâ, kim olduğunu biliyorsun. Nasıl?"

Ona her şeyi anlattı, mazeretleri, mazeretsizliği, arkadaşlığı.

"Çok fazla değil ama o sahneleri oynamak için beklediklerine dair bir ton, bir his, bir his vardı. Ve . . . Neyi özlediğimi biliyorum. Aile. Aile şirketleri, değil mi?"

Kız oturmaya başladığında, adam kolunu kızın beline doladı. "Biraz burada uzanalım. Dinliyorum."

"Peki, ofislerinde neden aileyle ilgili hiçbir şey yoktu? Çok büyük alanları var, hepsi süslü. Aile fotoğrafları yok, ya da hiç fotoğraf yok. Hayır, kriket tokmağım var-"

"Sopa. Bu bir kriket sopası."

"Sopaya benzemiyor. Tokmağa da benzemiyor ama önemli değil. İşte sevgili babamın onuncu yaş günümde bana verdiği kriket sopası, ya da evet, bu benim büyük büyükbabamın

cep saati. Alanlarında herhangi bir kuşak simgesi olmayan kuşak şirketleri. Hiçbir şey yok. Hiçbiri. Babadan oğula geçen bir şirketi yönetiyorlar ve ortada hiçbir şey yok."

"Şeytanın avukatı. Kendi adamları olduklarını kasıtlı olarak gösteriyor olabilirler."

"Gittiğim yerin bir parçası da bu. Miraslar, göstermelik bile olsa, bu tipler için bir anlaşmadır. Ve aile ağırlığı. Mira'nın ofisinin her yerinde ailesi var. Whitney'nin Feeney gibi şeyleri var ve belki bu farklı bir şey ama bir çeşit gösteri olmalı. Her ikisinin de, en azından görünürde, onları ailelerine bağlayan ve şirketin kendisinden başka bir şey olmaması kötü, değil mi?"

"Sence bu pozisyona getirildikleri için kızgınlar mı?"

"Belki. Bilmiyorum. Ya da bunun kendi hakları olduğunu düşünüyorlar, bu yüzden sevgili yaşı babam ya da her kimse kimin umurunda. Belki de bir şey yoktur. İkisinin de olması garip. Ortak nokta. Sanırım böyle başladı. Ortak noktaları var."

"Benzer bir geçmişten ölümcül bir ortaklığa uzun bir adım."

"Aralarında geçmişten daha fazlası var." "Seks mi?"

Düşündü. "Olabilir. Bu kesinlikle bir bağlantı ve güven katmanı ekleyecektir. Seks, hatta aşk bile olabilir. Ya da sadece benzer zihinlerin, benzer ilgi alanlarının bağı. İnsanlar birbirlerini bulur."

"Yaptık."

"Ah." Ona sırtırken çıkardığı sesi abartmıştı. Onu hafifçe öptü, sonra iterek uzaklaştırdı. "Tahtamı güncellemem ve bazı çalışmalar yapmam gerekiyor. Kurbanlar arasında ve kurbanlar ile şirket arasında bir bağlantı olduğunu düşünmesem de aramaya devam etmeliyim. Ve süngüye sahip olabilecek asker atalarımınla ilgili yapılması gereken bir çalışmam var."

"Kırmızı et."

"Ha?"

"Biftek alacağız. İkimizin de işine yarayabilir."

"Artık yorgun değilsin. Gözlerinin içine bakıyorum, yorgun olsaydın görürdüm. Bu sinir bozucu."

"Hala biftek istiyorum."

"Şimdi ben de istiyorum. Ama önce duş almak istiyorum. Bu bir buçuk günü yıkamak için." Onu kokladı. "Nasıl bu kadar güzel kokabiliyorsun?"

"Bu şekilde kutsanmış olabilirim ya da ofiste aldığım duştan kaynaklanıyor olabilir. Devam et o zaman." Kadının kışına dostça bir şaplak attı. "Ben yemeği hazırlayayım."

Duştan, bir kahve daha içtikten ve kıyafetlerini değiştirdikten sonra kendini daha iyi hissetti. Evindeki ofisine girdiğinde ızgara et kokusu aldı ve kendini daha da iyi hissetti.

Ve bu ona Morris'le sabah erken saatlerde yaptığı konuşmayı hatırlattı.

"Ah, senin o koca kıçlı ızgaranla ve insanlarla nasıl bir şey yapabileceğimizi söyledim."

Roarke açtığı şarap şişesini kaldırdı. "İnsanları ızgara yapmamı mı istiyorsun?"

"Sadece bazı insanlar. Ama bu özel olarak yapılmalı. Benim için sadece yarım bardak."

Döktü. "Sen bir yemekten sonrasın."

"Aslında peşinde değilim ama bu sabah Morris'i gördüm ve çok üzgün görünüyordu, ben de düşünmeden önce bu konuda bir şeyler söyledim, sonra bifteğin kokusunu alana kadar unuttum."

Kadının yanına gitti, kadehi ona uzattı, sonra çenesini avucunun içine aldı ve onu öptü. "Sen iyi bir arkadaşsın."

"Bu nasıl oldu bilmiyorum." "Cumartesi akşamı mı?"

"Sanırım. Unless-"

"Her zaman bir istisna vardır, ancak polisleri ya da polislerle ilişkili kişileri ağırlayacağımız için bu herkes için geçerlidir."

"Senin için sorun değil mi?"

"Eve, bunun seni hayrete düşürmeye ve şaşırtmaya devam ettiğini biliyorum, ama aslında sosyalleşmeyi seviyorum."

"Biliyorum. Eğer bu olmasaydı, mükemmel olurdun." Adam gülünce, kadın yanına gitti ve bir tabağın kapağını kaldırdı. "Tanrım, bu gerçekten çok güzel kokuyor. Daha yemediğim halde bu kokuyu alıyorum."

"Bakalım yaptığında ne olacak. Kolun nasıl?" diye sordu pencere kenarındaki masaya oturduklarında.

"Sorun yok." Omzunu döndürdü, esnetti. "Neredeyse hiç hissetmiyorum."

"Bir yarışma yapmalıyız," diye karar verdi, "bakalım iki hafta boyunca iş kazası geçirmeden durabilecek misiniz?"

"Sadece kaymaları değiştiriyordum." Bifteği kesti. "Kendi işime bakıyordum. Ve hangi salak Polis Merkezi'nin ortasında eski sevgilisini plastik bir bıçakla bıçaklayarak paçayı kurtaracağını düşünür?"

"Sonuçlarını değil, sadece eylemin tatminini düşünen kişi."

"Muhtemelen kafayı bulmuştur," diye mırıldandı. "Ama taşaklarını dilini gıdıklayana kadar tekmelediğimde bunu hissetmeyecek kadar değil."

Bunu hayal etmek onu gülümsetti. "Yaptığın bu muydu?" "En hızlı ve en tatmin edici eylemdi." "İşte benim kızım." Ona kadeh kaldırdı.

"Ne yapacaksın? Polis Merkezinde plastik bıçaklı bir pislik. Sanki ..."

Bu bakışı o da biliyordu ve onun düşünce akışını kesmek için hiçbir şey söylemedi.

"Polis Merkezi'nde plastik bıçakla o pisliği eski sevgilisi yap."

"Pekala."

"Bu olabilir mi? Sadece o kadar mı hasta?"

"Bunu söyleyemem." Onu izlerken şarabını yudumladı. "Sen söyle."

"Binbaşı Ketçap lazer neşteriyle banyoda."

"Hmm." İnce otlu bir kuşkonmaz mızrağını dilimledi. "Belli ki birbirimiz için yaratılmışız, çünkü bunu daha çok kış bahçesindeki şamdanlı Albay Hardal gibi bir şeyi kastettiğin şeklinde yorumlayabilirim."

"Her neyse. O oyun - kimdi o - McNab ya da Peabody bir süre önce o oyun hakkında bir şeyler söylemişti."

"İpucu."

"Bu saçmalığı hep biliyorsun. Ama evet, kulağa ilginç geliyordu, ben de bir gün kontrol etmek için bilgisayarda açtım. Ve bu önemli değil."

"Bilgisayarda bir oyun oynamanız büyük bir haber ama bu konudaki beyin fırtınanızın daha büyük olduğunu söyleyebilirim. Dudley ve Moriarity'nin, eğer gerçekten de bu cinayet ortaklığındalarsa, aslında bir oyun oynadıklarına dair spekülasyon yapıyorsunuz."

"Tüm unsurlar berbat, yöntemler. Silah, kurban, öldürme yeri. Rastgele cinayetler gibi görünüyorlar, her bir unsurun türüyle bağlantılılar, ki bu da bana hala rastgele gibi geliyor. Peki ya öyleyse, ya bunlar bir yarışma, bir oyun, bir müsabakanın unsurları olduğu için rastgele ise? Ya da o kadar hasta değilse bile, bir tür derin rahatsızlığı olan bir anlaştmanın unsurlarıysa?"

"Eğer öyleyse, asıl soru neden olduğu."

"Bir insan neden bir oyun oynar, bir yarışmaya katılır, rekabet eder? Kazanmak için."

"Sevgilim, bu bakış açısı senin pek oyuncu olmamanın nedenlerinden biri olsa da, pek çok kişi sadece oyundan ya da deneyimden keyif aldığı için oynuyor."

Biftekten bir ısırık daha aldı. "Kaybetmek berbat bir şey."

"Aynı fikirdeyim ama yine de. Hipoteziniz şu: Daha önce sabıka kaydı olmayan ya da şiddetle anılmayan iki saygın ve güçlü işadami, sadece öldürmek için değil, spor olsun diye öldürmek için mi ortaklık kurdu?"

"Spor." Ona bir parmak salladı. "Aynen öyle. Kurbanlara bak. Jamal Houston. Ne adamlar ne de şirketleri onun taşımacılık hizmetini kullanmış. Ortaya çıkardığımız hiçbir şey onunla daha önce bir bağlantı olduğunu göstermiyor. Peabody, içlerinden birinin onu QT'de kullanmış olma ihtimalini araştırıyor - ki bu pek olası ya da mantıklı değil - ve o bir şey gördü ya da duydu, sonra biri ya da ikisi onu ortadan kaldırmaya karar verdi. Ama şu karmaşık karmaşaya bir bakın. Önce biri ya da her ikisi de rutin olarak kullanmadıkları bir hizmeti kullanmak zorunda kaldılar ki bu da güvenliklerini kısıtlıyor. Sonra biri ya da her ikisi de rutin olarak kullanmadıkları bir sürücünün önünde suçlayıcı, yasadışı, ahlaksız, her neyse bir şey yapmak ya da söylemek zorunda kaldı."

Çoktan tereyağına buladığı fırında patatesten biraz aldı, tadına baktı ve Roarke'a göre tuza gömerken konuşmaya devam etti.

"O zaman biri ya da her ikisi de onu öldürmeye karar vermeli ve kiralık katil tutabilecekken suçu öne çıkaran bir yöntem seçmeli."

"Neden tereyağını tuzlayıp kaşıkla yemiyorsun?" "Ne?"

"Boş ver. Pekala, bu senaryonun mantıklı olmadığına katılıyorum. Çok karmaşık ve mantıksız."

"Bu Crampton'a bile ulaşmıyor. İkisi de onun defterinde yok. Belki biri ya da her ikisi de başka bir kimlikle onun hizmetlerini kullanmış olabilir, ama birini ya da her ikisini de inceleme sürecine dahil etmemiş olmasını kabul etmem zor. Ve eğer sahte kimlik kullanıyorlarsa ve bundan kurtuluyorlarsa, neden onu öldürsün? Müşterinin kim olduğunu öğrenip onu haraca bağlamaya çalıştığı gibi bir şantaj kanıtı yok elimde. Bu aptalca olurdu ve zaten parasızken para için çok değerli itibarını riske atardı ve üzerinde tek bir leke yokken lisansını riske atardı. Yöntemi ve yeri de eklediğinizde çok gösterişli olur."

"Tartışamam. Sebzelerini ye."

Gözlerini devirdi ama biraz kuşkonmaz yedi. "İşte. Basitleştirin, öğelerine ayırın."

"Ve senin de Clue oyunun var."

Daha fazla biftek çiğnerken bir parmağını havada daire çizdi. "Ya da bu tür şeylerin onların versiyonu. Belki de gerçekten büyük avlar için şehir avı versiyonları."

"Bu da nedenine geri dönüyor. Bu bir cinayet Eve ve senin varsayımına göre masum ve şahsen tanınmayan insanların öldürülmesi."

"Kendi alanlarında önemli insanlar. Sosyal ve finansal merdivenin üst basamaklarında yer alan iş ya da hizmet dünyasından insanlar. Bence bu da bir unsur. Belki de bu nedenin bir parçasıdır. Henüz bilmiyorum."

"Çünkü daha azı layık değildir."

Eve bolca tuzlanmış bir çatal dolusu patatesi ağzına götürmek üzereyken durakladı. "Layık."

"Sadece kırdığınız izi takip etmeye çalışıyorum. Her ikisini de kibirli, kendini beğenmiş, varlıklı, ayrıcalıklı olarak tanımladınız ve onlar hakkındaki sınırlı bilgime dayanarak aynı fikirde değilim."

Bardağına daha fazla su doldurdu, çünkü vücudunda bu kadar tuz varken ölür gibi içmesi gerekeceğini tahmin ediyordu.

"Hayatları boyunca bu ayrıcalığa sahip oldular," diye devam etti, "ve sadece en iyileri tanıdılar, her alanda en iyileri seçebildiler. Sıfırdan geldiğinizde bu baş döndürücü bir deneyim olabilir. Tersine, hak ettiğiniz şeyin yalnızca en iyisi olduğunu ve daha azına tahammül edilemeyeceğini düşünmek de söz konusu olabilir."

Şarabını kaldırdı, içmeden önce eliyle işaret etti. "Mesela neden kaldırımda uyuyan birini öldürsün ki? Bunun neresi parıltılı, neresi prestijli? Zaten senin o tür adamlarla işin olmaz. Onlar senin çok altında."

"Ama lüks bir şoför servisi ya da şehirdeki en iyi LC sizin altınızda olsa da, yine de yararlanacağınız ya da yararlanabileceğiniz insanlardır."

"Bu mantıklı."

"Kesinlikle öyle," diye kabul etti. "Alışılmadık bir silah ya da benzersiz bir silah, parıltıyı artırıyor."

"Ve belki de meydan okuma."

"Konum da öyle. Zorlu ve değerli kılıyor."

Roarke, "Her biri turunu tamamladı, eğer bu buysa," diye belirtti. "Ya da kupalarını aldılar. Belki de bu işin sonu budur."

"Hayır. Bu bir beraberlik, değil mi? Beraberlik oyunlarda, yarışmalarda, sporda bir işe yaramaz. Beraberlikler herkes için berbattır. Bir kazanan olmalı. Bir sonraki tura geçmeleri gerekir."

Zihninde evirip çevirdi. "Onlara baktığınızı, mazeretlerini kontrol ettiğinizi, geçmişlerini araştırdığınızı biliyorlar. Eğer mesele buysa, bu her şeyin tadını, heyecanını artıracaktır."

"Benim için hazırdılar." Her iki görüşmeye de bakarken kendi kendine başını salladı. "Her biriyle konuştuğumda beni etkileyen şey buydu. Performanslarıyla, senaryolarıyla, oyunlarıyla hazırdılar. Başka bir tur gibiydi, değil mi? A seviyesi. Tamam, her birimiz o turda kalifiye olduk, şimdi bonus puanlar için Cop zamanını yendik. Çalışan kimliklerini kullanırken bunu da hesaba katmaları gerekiyordu. Bu unsuru da istemeleri gerekiyordu."

"Şöhretinizle siz olmanız daha büyük bir bonus."

"Sana olan bağlılığımı ekle. Biraz daha -neydi o- gösteriş."

"Benimle konuşurken zamanlamayı da göz önünde bulundur. Tatilden yeni döndük. İkimizin de işe döndüğünü doğrulamak çok kolay. Ve eğer herhangi bir araştırma yapıldıysa, yeni döndüğünüzde adınızın yeni bir cinayette geçeceğine dair iyi bir bahis. Bunun sen olmanı istediklerini, umduklarını ve bunun için ellerinden geleni yaptıklarını söyleyebilirim. Sadece en iyisi."

"Kitaptan bahsetti. Dudley," diye hatırladı Eve. "Nadine'in kitabı, Ilove davası. Şu anda üzerinde çok fazla parıltı var. Kahretsin, belki de Nadine'e ona dikkat etmesini söylemeliyim."

Geri. Büyük, parlak bir bestseller'a biniyor. Piç kurusu da bundan bahsetti."

"Onu bir hedef olarak göremiyorum ama onunla temasa geçerseniz kendinizi daha iyi hissedersiniz."

"Neden bir hedef değil?"

"Her iki kurban da hizmet sağlayıcı olmuştur. Hatta bazıları onları bir tür hizmetkâr olarak görüyor."

"Belki, evet, belki, ama ona aptalca bir şey yapmamasını söyleyeceğim. Sonra, yine lanet olsun, bu konuda bire bir görüşmek için beni zorlayacak, soruşturma konusunda benden daha fazlasını koparmaya çalışacak."

"Arkadaşlık karmaşık ve katmanlıdır."

"Tam bir baş belası." Ama masadan kalktı ve arkadaşıyla iletişime geçmek için masasına doğru yürüdü.

Roarke şarabını yudumlarken, kızın çok istekli olduğunu düşündü. Pompalanmış ve hazırды. Uykunun ya da yemeğin ötesinde bir şeydi bu, gerçi Tanrı biliyordu ki ikisine de ihtiyacı vardı. Bu görevdi. Bunu şimdi görüyordu ve belki de Sinead'ın Eve'in armağanıyla kastettiği buydu. Hem kurbanlarını hem de katillerini görebiliyor ve hissedebiliyordu.

Şimdi ayağa kalktı, cinayet tahtasına doğru yürüdü.

Nadine'le Now'a çıkıp davayı tartışmak, Kanal 75'e doğrudan bir röportaj vermek konusunda tartıştıklarını duyabiliyordu ama pek aldırmış etmedi.

Bunun da bir tür oyun olduğunu düşündü. Her biri kendi rolünü oynadı, kendi gündemlerini zorladı ve

Birbirlerinin yeteneklerini. Mesleklerine karşı görevlerine sonuna kadar inanan iki dik başlı, iradeli kadın arasında ince bir oyun.

Eve konuşmayı kestiğinde mırıldandı: "Kahve," dedi, "ben de biraz alacağım."

Kadın dışarı çıkana kadar bekledi ve ona bir fincan uzattı. "Senin içinden bakıyorlar."

"Ne?"

"Bu düzeyde sosyal ve parasal ayrıcalığa sahip insanlar - bazı insanlar-. İstedikleri her şeye istedikleri zaman sahip olabilen ve bunu umursamamayı seçen ya da bunu yapamayanları umursayacak bir tabana sahip olmayanlar. Onlar sizi, kirayı ödemek için bir günlük maaşla ter dökenleri ya da boş karınlarıyla sokak köşelerinde dilenenleri görmüyorlar. Kullandıkları hizmetleri sağlayanları görmüyorlar, çünkü onlar bu tünel görüş ayrıcalığının dünyasında droidlerden başka bir şey değiller. Bahse girerim ki, yöneticileri ya da asistanları dışında kendileri için çalışanların durumları bir yana, isimlerini bile bilmiyorlar, o zaman da sadece isimlerini biliyorlar."

"Görüyorsun, biliyorsun. Ve muhtemelen ikisini de alıp satabilirsiniz."

Başını iki yana salladı. "Sadece o üste değil, arka planda da farklı bir mesele var. Gözden geçirilen hep ben oldum. Değıştirmeye karar verdiğim şeylerden biri de buydu. Ve ben öldürdüm. Çoğumuz için bunun bir ağırlığı var. Sanırım bu ağırlık olmadan nasıl öldürebileceklerini görebiliyorum."

"Çünkü kurbanlar onlar için insan değil. Onlar bir sandalye ya da bir çift ayakkabı gibi, sadece satın aldıkları bir şey. Para ödüyorlar

öldürmek için, bu benim için gelmeye devam ediyor. Onları satın aldılar, sonra da sahip oldular."

"Ve bu yeni bir heyecan, öldürmek."

Şimdi pencereyi açtığına göre, onları güzel evlerinde oturup güzel konyaklarını yudumlarken ve bu yeni heyecanı tartışırken görebiliyordu.

"Taze ve büyüleyici," diye devam etti. "İstediğiniz her şeye sahip olabildiğinizde, taze ve büyüleyici hissettiren çok az şey olabilir."

"Böyle mi hissediyorsun?"

"Hiç de değil." Ona dönerken biraz gülümsedi. "Ama bana göre işin kendisi, açılar, stratejiler, taze ve büyüleyici olan olasılıklar. Ve sen varsın.

Kime sahipler? Dediğiniz gibi, onları ailelerine, sevdiklerine bağlayan hiçbir şeyi sergilemiyorlar."

"Bakacağım şeylerden biri de bu. Eski sevgilileri, aile bağlantıları, birlikte takıldıkları insanlar. Boş zamanlarında ne yapıyorlar?"

"Polo ya da squash oynamıyorlar ama golf konusunda haklıymışım. Beni meraklandırıdın," dedi kız kaşlarını çatığında. "Ben de biraz araştırdım. İkisi de Oceanic Yacht Club'a üye, tahmin edebileceğiniz gibi oldukça seçkinler ve pek çok yarışa ve etkinliğe katılmışlar ya da sponsor olmuşlar. İkisi de yüksek bahisli bakaradan hoşlanıyor. Her ikisinin de yarış atlarında çoğunluk hisseleri var ve sık sık yarışıyorlar."

"Rekabet," diye tekrarladı. "Başka bir model."

"New York'ta şirketlerinin genel merkezleriyle ilgilenmedikleri zamanlarda -ya da bence biraz araştırdıktan sonra, sembolik olarak

mevsimleri ve trendleri takip etme eğilimindedirler. Yelken açarlar, kayak yaparlar, kumar oynarlar, partilere ve galalara katılırlar."

"Birlikte mi?"

"Genellikle, ama her zaman değil. İkisinin de ayrı ilgi alanları var. Dudley tenisten, oynamaktan ve önemli maçlara gitmekten hoşlanır. Moriarity ise satrancı tercih eder."

"Takım dışı

sporlar." "Öyle

görünüyor."

"Birbirleriyle çeşitli alanlarda rekabet ediyorlar. Bu onların dinamiğinin bir parçası. Ayrı olarak, bir takımda yer almak yerine kafa kafaya yarıştığınız aktivitelere katılıyorlar." Başını salladı. "Bu iyi bir veri. Şimdi daha fazlasını bulmam gerekiyor. Sen de katılmak ister misin?"

"Araya sıkıştırabileceğim küçük bir zamanım var." Çenesindeki çukur boyunca bir parmak ucunu gezdirdi. "Bir bedel karşılığında."

"Hiçbir şey bedava değildir."

"İşte benim sloganım. Sizin için ne yapabilirim, Teğmen?"

"Daha da geriye gidebilirsiniz. Bu ikisinin herhangi bir noktada birlikte okula gidip gitmediğine veya ortak akrabaları olup olmadığına bakın. Temel olarak ne zaman tanıştıklarını, nasıl tanıştıklarını, bu tür şeyleri saptamak istiyorum."

"Yeterince kolay."

"Ve düz bir çizgi üzerinde tutun."

"Eğlencemi nasıl bozacağını biliyorsun. Bu sana iki katına

mal olabilir. Bulaşıklarla başlayabilirsin," dedi ve uzaklaştı.

Kaşlarını çattı ama yemeği o hazırladığı için şikayet edemezdi.

"Bahse girerim bu adamlar yatak partnerlerinin aptal bulaşıkları makineye atmasını beklemiyorlardır," diye seslendi.

"Sevgilim, sen benim için bir yatak arkadaşından çok daha fazlasısın."

"Evet, evet," diye homurdandı ama bulaşıkları toplayıp makineye attı.

Oturdu, Roarke'ın ona verdiği tüm bilgileri girdi, kendi çeşitli unsurlarını dosyaya ekledi.

"Bilgisayar, Dudley ve Moriarity'nin rakip ve/veya ortak olarak çalışırken her iki kurbanı da öldürme olasılığını hesapla ve bu eylemleri bir oyun veya sporun parçası olarak değerlendir."

Teşekkür ederiz. Çalışıyor . . .

"Evet, acele etme. Üzerinde düşün. Bilgisayar, eşzamanlı görevlendirme. Dudley ve Moriarity'nin eski eşleri ve birlikte yaşadıkları kişilerle ilgili geçmiş araştırması. Ek olarak," diye hızlıca düşündü. "Her iki kişinin de resmi nişan duyurularını araştır ve bul, geçmişlerini kontrol et."

İkincil görev onaylandı. Çalışıyor . . .

"Bilgisayar, her iki deneğin atalarının askerlik hizmetiyle ilgili önceki araştırmaya ilişkin verileri aktarır. Birinci ekran.

Onaylandı. Birinci ekrandaki veriler . . .

Arkasına yaslandı, taramaya başladı ve her ailede düzinelerce isim olduğu için aramayı 1945 ile 1965 yılları arasında sınırladığı için Tanrı'ya şükretti.

Okurken kahvesini yudumladı ve başka bir desen buldu.

"Bilgisayar, binbaşı ve üstü rütbeli subayları mevcut listeden ayır. Bu verileri göster, ekran iki."

Teşekkür ederiz. Çalışıyor . . . Birincil görev tamamlandı. Dudley ve Moriarity'nin her iki kurbanı da rakip ya da ortak olarak oyun ya da spor amaçlı öldürmüş olma olasılığı elli dört nokta iki.

"Fena değil, ama kalabalıktan alkış yok." Birinci ekranda kalan isimleri inceledi. "Sadece beş. Tamam, bilgisayar, birinci ekrandaki kişilerin tam bir geçmişini araştır, askerlik hizmetini vurgula."

Çalışırken, bilgisayar ikincil görevinin tamamlandığını bildirene kadar tahtasını güncellemek, daire içine almak ve düşünmek için ayağa kalktı.

Feeney'nin eğlence güvenliğindeki kısmi görüntüden kendisine gönderdiği kompozitleri inceledi.

Sahte bir keçi sakalı ve uzun kahverengi saçları olan Dudley olabilir, diye düşündü. Urich de olabilir. Diğer adamlardan oluşan bir ordu olabilir. Savunma ekibi de tam olarak buna işaret edecekti.

Ayakkabı daha iyi bir bahisti. Ama ağırlık olarak kompozitlere sahip olacaktı, ihtiyaç duyduğunda ve hazır olduğunda terazinin kefelerini değiştirmesine yardımcı olacaktı.

İki numaralı ekrandaki isimlerin kaydedilip kaldırılmasını ve yeni verilerle değiştirilmesini emretti.

Her birinin bir eski karısı olduğunu ve her birinin prestijli, varlıklı ailelerden geldiğini belirtti. Yine aynı çevre. Dudley için iki yıl, Moriarity içinse üç yıl. Dudley'nin Annaleigh Babbington'la evlenmesinden iki yıldan biraz fazla bir süre önce

Felicity VanWitt ile nişanlandığı duyurulmuş ve fesih duyurusu yaklaşık yedi ay sonra yapılmıştı.

"Bunun benim işim olduğunu sanıyordum."

"Ha?" Roarke içeri girdiğinde aklı başka yerde, arkasına baktı.

"İlişkiler."

"Bu başka bir şey. Ne?"

"Felicity VanWitt, Dudley ile altı aydan biraz daha uzun bir süredir nişanlı, Patrice Delaughter'ın birinci dereceden kuzeni." Ekrana doğru başını salladı. "Moriarity'nin eski karısı."

"Şerefsiz."

"Yapabildiğim zaman, ve sadece seninle, sevgilim."

"Sen değil." Ama kadın güldü. "Delaughter, Dudley ve kuzeni ayrıldıktan hemen sonra Moriarity ile evlendi. Moriarity yirmi altı, Dudley yirmi beş yaşındaydı. Kadınlar aracılığıyla tanışmışlar. Kadınlarla konuşmak istiyorum. Bilgisayar başka bir tamamlanmış görevle araya girdiğinde bekleyin," diye tersledi.

Bir nefes aldı, kafasını tekrar toparladı. "Ekran da."

Adım adım ilerleyerek her bir ismin üzerindeki verileri okudu. "Şunu görüyor musun? Joseph Dudley, yaşlı Joe. Şimdiki Dudley'in büyük amcası. Joe Harvard'dan atılıyor, Princeton'ı bırakıyor, sarhoşluk ve düzensizlikten birkaç darbe alıyor. Sonra düzenli orduya katılıyor. Gruptaki tek er ve düzenli ordu mensubu o.

ilişki. Altıncı dereceden kuzen falan değil. Ama büyük büyükbabanın kardeşi."

Roarke, "Kore Savaşı sırasında görev yaptı," diye ekledi. "Mor Kalp madalyası kazandı."

"Bahse girerim süngüsü vardı. Kıcıma bahse girerim vardı." "Kıçını çoktan aldım, ya da almaya niyetliyim."

"Çok hoş. Joe'nun o süngüyü hatıra olarak eve getirdiği ve sonunda Winnie'ye geçtiği iddiasını gündeme getiriyorum."

"Kanıtlaması zor."

"Bunu göreceğiz, ama yapamasam bile, başka bir güçlü olasılık. Onlarla doluyuz."

"Bu arada, aynı okullara gitmediler. Ama nişanlısı ve eski karısı, yani kuzenleri, ikisi de Smith
-Aynı zamanda Dudley'nin bir kadın kuzeninin de yaptığı gibi."

"Tamam, yani geçmişe gidiyorlar. Geri döndüler, en azından yirmili yaşlarında aynı sürüde koştular. Ve hala aynı sürüde koşuyorlar. İkisinin de evlilikleri başarısız olmuş. İkisinin de çocuğu olmamış ve ikisi de evlenmemiş ve eşleşmemiş. Pek çok ortak nokta var. Zihinleri nasıl? Rekabetçi."

Nefesini dışarı üfledi. "Katil, bu farklı bir konu. Nişanlısına bak. Şimdi evli, on bir yıllık evli, iki çocuğu var. Greenwich'te yaşıyor, bu işi kolaylaştırıyor.

İlk çocuğa kadar psikolog olarak çalıştım. Geçen yıla kadar profesyonel anne statüsündeydi."

"En küçüğü okula başlamış olacaktı."

"İlk konuşmak istediğim kişi o. Yarın. Bir sonraki turu çok uzun tutmayacaklar. Çok uzun değil."

Oturdu, işine geri döndü.

Bölüm 13

Eve sessizlikte, durgunlukta uyandı ve bir an için uyanmanın bir rüya olduğunu düşündü. Ama kollarının onu sardığını, bacaklarının onunkilere dolandığını biliyordu. Adamın kokusunu biliyordu ve zihni uykunun inceltici sisinde ilerlerken kokunun içine daldı.

Yatağa gittiğini zar zor hatırlıyordu. Çalışmalarından bunaldığında sık sık yaptığı gibi onu taşımıştı. Yığınla veri, diye düşündü ve bu akışkan akışta araştırmayı teorinin ötesine taşıyacak somut bir şey yoktu.

Her şeyi tekrar gözden geçirir, didik didik eder, yeniden düzenlerdi. Bağlantılarla bağlantılar her zaman bir şey ifade ederdi, bu yüzden daha fazla görüşme yaparlardı.

Akıntıda yeterince uzun süre yüzersen, dedi kendi kendine, sert bir şeye çarparsın.

"Çok sesli düşünüyorsun."

Gözlerini açtı ve Roarke'a baktı. İş günlerinde onunla birlikte uyanmak nadirdi, çünkü Roarke genellikle ondan çok önce kalkardı. Çoğu zaman Roarke'ın şafaktan hemen önceki ve sonraki saatlerde, çoğu kişinin tüm gün boyunca yaptığından daha fazla iş yaptığını düşünürdü.

İşlerini mi yaşıyorlardı yoksa hayatlarını mı? Ve beyni bu saatte bu tür bir soruyla uğraşmaya hazır değildi. Hangisi olursa olsun -ya da belki ikisi birden- işlerini iyi yaptıklarını bilmek daha iyiydi.

İşlerin normal seyrinde, o kalktığında adam ekrandaki hisse senedi ve diğer finansal raporları kontrol ediyor, kahvesini içiyor ve altı milyon mükemmel takım elbisesinden birini giymiş oluyordu.

Peki erkekler neden takım elbise giyiyordu? diye merak etti. Transeksüellerden bahsetmiyorsanız, erkeklerin takım elbise, kadınlarınsa elbise giymesi nasıl ve neden böyle olmuştu? Bu şeylere kim karar veriyordu? Ve nasıl oluyor da herkes buna uyuyordu da erkekler "Tabii, takım elbise giyerim ve boynuma renkli bir ilmik bağlarım" derken, kadınlar "Sorun değil, bacaklarımı açıkta bırakan bu şeyi giyerim, sonra da arkası ayaklı bu ayakkabıları ayağıma geçiririm" diyordu?

Bunun düşünülmesi gereken bir şey olduğuna karar verdi. Ama başka bir zaman çünkü şu anda bu şekilde uyanmak güzeldi, tatilde olduğu gibi sıcak, yumuşak ve çıplak bir şekilde.

"Hâlâ çok gürültülü," diye mırıldandı. "Beyninin sesini kapat."

Sesinin bulanıklığı, kahve öncesi sinirliliği onu gülümsetti. Bu genellikle onun işiydi. Gökyüzü penceresinden süzülen yumuşak gri ışıkla zamanı değerlendirmeye çalıştı, ne kadar uyuyabildiklerini hesaplamaya çalıştı.

Gözlerini açtı. Yumuşak grinin içinde mavi bir şimşek gibi, diye düşündü.

"Çenenin kapatmayacaksın, değil mi?"

Saatin canı cehenneme, diye karar verdi. Eğer o hâlâ yataktaysa, saat oldukça erkendi.

"Sanırım başka bir şey düşünebilirim." Bir elini onun böğründe gezdirdi. Karışık bacaklarının arasından tekrar yukarı doğru kaydırırken gözlerini izledi. "Madem ayaktasın.

Bir erkeğin aletinin ondan önce uyanması komik, değil mi? Neden böyle?"

"Bir fırsatı kaçırmayı sevmez. Şimdi olduğu gibi," diye ekledi kadın onu içine yönlendirdiğinde.

"Güzel." İç çekti ve hareket etmeye başladığında da aynı şekilde yavaş ve kolaydı.

Yumuşak, tatlı - polisinin, savaşçısının bu yönü onu şaşırtmaktan asla geri kalmadı. Zihni ve bedeni ona uyandı, gün gökyüzünde ilk nefesini alırken uzun, sessiz bir yükselişle ona uyandı.

Viski rengi gözleri onu sarhoş ediyordu ama daha da fazlası, hayatı boyunca özlemine çektiği ışık bu gözlerdeydi. Onun şafağıydı, gecenin uzun ve sert gölgelerinden sonra doğan güneşiydi.

Daha fazlasını isteyerek, daha fazlasına ihtiyaç duyarak, onu altına almak için kaydı, dudaklarını boynunun kıvrımına bastırdı. Ve tadıyla birlikte onunla olan orucunu bozdu.

Tekrar iç çekti, ama daha uzun, daha derin, zevk her gözeneği doyururken boğazında bir tıkanıklıkla. Zihni boşaldı, böylece tüm o dönüp duran düşünceler duyuların mutluluk verici uğultusu altında sürüklenip gitti. Şafaktan önceki bu durgun ve puslu anda kalp, kan ve nefes olan o sabit atış onlara aitti. Onunla birlikte ne sorular, ne davalar, ne üzüntüler, ne de pişmanlıklar vardı.

Kendini ona ve ona verdi, o yavaş yolculukta kendini açmasına izin verdi.

Nefesi hızlandığında, her şey içinde birleştiğinde, ihtiyaç ve serbest bırakma arasındaki o ince çizgide filizlendiğinde, yüzünü ellerinin arasına aldı. Çizgi çözüldüğünde onun yüzünün gözlerinin içinde olmasını istiyordu.

Uzun, güzel bir an boyunca dünya akıp gitti ve sabah sessiz bir neşeyle ışıldadı.

Güne hızlı bir başlangıç yaptığından, çilek ve simitten oluşan kahvaltısını yaparken aylıklık ettiği için kendini suçlu hissetmedi. Sabah raporları ekranda kayarken, ikinci bir fincan kahveyle kendini şımarttı.

"Doksan altı." Hava tahminine doğru başını salladı. "Ve şu nemliliğe bakın."

"Şehir bir buhar banyosu olacak."

"Buharı severim." Kedi onu umut ve kızgınlıkla izlerken simidini ısırdı. "Zaten bir süreliğine şehir dışında olacağız. Connecticut," diye hatırlattı ona. "Dudley'nin eski nişanlısı, onun eski karısı ve Moriarity'nin eski sevgilisi hakkında bilgi edinmek için çok zaman harcadım. Kimse sizi eski sevgiliniz kadar iyi tanıyamaz ve genellikle kimse sizin daha berbat yönlerinizi paylaşmaktan daha mutlu olmaz."

"O zaman seni tutsam iyi olur."

"Bunu yapmamak aptallık olur. İkisi de uzun vadeli ciddi bir ilişki sürdüremedi, belki de sürdürmek istemedi. Göründüğü kadarıyla birbirleri dışında." Kaseden şişman bir siyah ahududu kopardı. "Bu çok açıklayıcı. Sosyete karalamalarını, makaleleri, dedikoduları okurken gözlerim yandı. Bir sürü aynı kadınla çıkmışlar ve bu da ilginç. Başka tür bir rekabet belki de."

Daha fazla çilek topladı. "Ve ilginç bulduğum başka bir şey daha var. İkisinden birinin ya da ikisinin İspanya'da bir boğa güreşinde, Hollywood'da büyük bir galada ya da Matterhorn'da kayak yaparken ya da her neyse, orada olduklarına dair ufak tefek şeyler var. Bu işi yapmak

o tabakadaki diğer insanlar parlak noktalar yaptığında parlak noktalar. Bu konuda bu kadar şirret olmasaydım bunu yapıyor olur muyduk?"

"Kesinlikle. Şu kahveyi uzatsana, sürtük."

Bir kahkaha attı. "Berbat tarafını ve benim bu konudaki bilgimi unutma, as. Her neyse, ilginç olan eski sevgililerden hiçbirinin onlarla aynı anda parlak noktalarda olmamasıydı. Bir kere bile bahsini bulamadım. Hala aynı tabakada yer alıyorlar ve özellikle eski eşler aynı türden bir döngüyü yönetiyorlar, ancak asla aynı anda aynı noktaya gelmiyorlar gibi görünüyor.

Bununla devam ederken, biraz daha kazıdım. Ex-Moriarity'nin ikinci bir ex'i var, ama yapıyorlar. Sık sık aynı anda aynı noktaya vuruyorlar. Bana bunun nedenini söylemesini istiyorum."

Durakladı. "Tatildeyken hakkımızda bir sürü yazı ve haber çıktığını biliyor muydun?"

Roarke, meyvelere doğru çömelmeye başlamış olan Galahad'a parmağıyla işaret etti. Kedi sanki aniden finans haberleriyle büyülenmiş gibi başını ekrana çevirdi.

"Öyle olacağını tahmin

ediyorum." "Bu seni rahatsız

etmiyor mu?"

"Hayır, olan bu." Vitamin takviyesiyle güçlendirdiği portakal suyundan biraz içmesini izledi. "Ve bu tür şeyleri yazanların hiçbirisi, çok hoş bir sabah seksinden sonra burada oturup orospu karımla kahvaltı ettiğim hakkında hiçbir fikre sahip değil."

Bakışlarını kaydırdı. "Kedi biliyor."

"Kendisi için neyin iyi olduğunu bilirse çenesini kapalı tutar. Evimiz var." Bir elini kısa bir süreliğine onunkine dokundurdu. "Dışında mı? Gizlilik o kadar önemli ya da mümkün değil."

"Bunu çoğunlukla anlıyorum. Bu insanlardan bazıları, ki bence bu ikisi de o tipte, bu tür bir ilgi arıyorlar. Floransa'da bir trattoria'da pizza yerken ne giydiklerini okumak istiyorlar."

Görünüşe göre kırılmış seladon pantolon ve beyaz, kolsuz bir elbise giymişti. Omuz silkti.

"Dikkat çekmeyi seviyorlar," diye devam etti. "Sanırım dikkat çekici unsurlar içeren bu tür bir cinayet oyununu seçmelerinin nedeni de bu. Medyanın bu konudaki vızıltısını duymak hoşlarına gidiyor."

"Bir başka neden de zamanlamayı sizin birincil olarak çağrılma olasılığınızı artıracak şekilde ayarlamış olmaları olabilir."

"Belki." Bunun onu ne kadar memnun ettiğine dair hiçbir fikri olmadan meyve suyunun geri kalanını da içti. "Gitmem gerek. Uğrayıp Peabody'yi evinden alacağım, biraz zaman kazanmış olurum."

"Cumartesi haberini sen mi yayacaksın, ben mi yayayım?"

"Cumartesi mi?"

"Arkadaşlarıyla bir araya gelmen."

Bir an daha boş kaldı. "Tamam. Ben yaparım."

Bir not küpü çıkardı. "Bir hatırlatma." Kadının çenesini tuttu ve öpmek için onu kendine çekti. "Eve başka dilimlerle ya da deliklerle gelmemeye çalış."

Parmağını onun yan tarafında, kendi diliminin olduğu yerde gezdirdi. "Aynısı geçerli."

Trafikte geçirdiği zamanı Roarke'ın arkadaş buluşması dediği şey için e-posta göndermek için kullandı ve bu işi kafasından attı. Ve hemen unuttu.

Dikkat, diye düşündü. Katilleri bundan hoşlanıyordu. Bunu hak ettiklerini mi düşündüler? Muhtemelen. Dikkat çekmek isteyen katilden farklıydı çünkü bir şekilde yakalanmak, durdurulmak, hatta cezalandırılmak istiyordu.

Onun teorisine göre bu bir tür yarışma ya da müsabakaysa, yakalanmak sorun değildi. Kazanmak
-Ya da kazanamazsa, yarışmanın kendisi.

Ancak, yarışmaların kuralları olduğu sonucuna vardı. Bir çeşit yapısı olmalıydı ve kazanmak için başka birinin kaybetmesi gerekiyordu.

Daha kaç tur oynanacaktı? Merak etti. Bir oyun sonu var mıydı?

Bir ışıktaki durup yayaların geçişini izlerken zihninde sorular dönüp duruyordu. Sıradan insanlar, diye düşündü, sıradan günlerine gidiyorlardı. Kahvaltı toplantıları, açılacak dükkanlar, uğraşılacak pazarlama işleri, yapılmayı bekleyen işler.

Tutulması gereken bir yönü, yapılması gereken işleri, kafalarında listeleri, yerine getirilmesi gereken görevleri olan insanlar. Çoğu insan, çoğu sıradan insan, zamana göre koşardı. İş, okul, aile, randevular, programlar.

Bu ikisi neyle geçiniyordu? Onlar sıradan insanlar değil, ayrıcalığın en üst seviyesinde doğmuş iki adamdı. İstedikleri zaman istedikleri şeye sahip olabilen adamlar,

ve sıradan insanlar onlar için servis yaptı, onların programına, hatta kaprislerine göre koştı.

Güç ve ayrıcalık.

Roarke her ikisine de sahipti ve evet, diye düşündü, belki de onun kim ve ne olduğunun bir nedeni de zor ve aç büyümüş olmasıydı. Ama hepsi bu kadar değildi.

Onu ve Brian Kelly'yi düşündü, o uzun, güçlü bağı, sevgiyi, güveni. Brian Dublin'de başarılı bir barın sahibi ve işletmecisiydi, Roarke ise dünyanın yarısının sahibi ve işletmecisiydi. Ama bir araya geldiklerinde, parkta, cinayet mahallinde, aile çiftliğinde olduğu gibi, sadece arkadaşılar.

Eşittir.

Sahip olduklarınızdan daha fazlasıydı, hatta nasıl elde ettiğinizden bile daha fazlasıydı. Önemli olan onunla ve kendinizle ne yaptığınızdı.

Güç ve ayrıcalık, diye düşündü yine. Pislik olmak için başka bir bahane.

Peabody'nin evinden iki blok ötede Eve ortağını işaret etti. "Beş dakika. Kıçını kaldır."

Yanıt beklemeden yayını kesti.

Diğer araçlar acı acı itiraz ederken çift park ederek durduğunda, bir zamanlar yaşadığı binayı taradı.

Yine sıradan, yemek yemek, uyumak, yaşamak için alana ihtiyaç duyan insanlarla dolu bir şehirdeki diğerleri gibi gecekondulu bir kule. Bir kovan, diye düşündü, bu alanlarla peteklenmiş, bu

Hepsi üst üste yaşayan insanlardı. Şimdi sıradan olmaktan çok uzak, Roarke'ın hırs, ihtiyaç, stil ve zenginlikle inşa ettiği ve bir malikâne olduğunu kabul etmekten hâlâ biraz utandığı bir evde yaşıyordu.

Belki de kovanda yaşadığı zamanki kadın değildi ve belki de bunun için daha iyi olduğunu anlamaya başlamıştı. Ama özü hâlâ yerindeydi, değil mi? Hâlâ yaptığı şeyi yapıyor, hâlâ işini yapıyor, hayatını yaşıyordu.

Belki de sen sadece olduğun şeydin, diye düşündü. Evrim geçiriyordunuz, elbette, hayatınız değiştikçe değişiyordunuz. Ama o çekirdek hâlâ çekirdekti.

Peabody'nin dışarı çıkışını izledi; siyah saçları kısa, kabarık bir kuyruk şeklinde arkaya doğru toplanmıştı; ince, bol ceket kalçalarında sallanıyordu; ayaklarında kısa, yazlık pembe jel çizmeler vardı. Kare şeklindeki saç kaskından, Eve onu yardımcısı olarak işe aldığı anda giydiği parlatılmış ve cilalanmış üniformasına kadar uzun bir mesafe.

Değişimler ve Eve değişim konusunda her zaman rahat olmadığını itiraf etti. Ama pembe ayakkabılar ya da değil, Peabody iliklerine kadar bir polisti.

Peabody kapıyı açtığında Eve, "Para insanı pislik yapmaz," dedi, "sadece parası olan bir pislik yapar."

"Tamam."

"Peki ya heyecan için öldüren insanlar? Her zaman buna susamışlardır, buna yatkınlıkları vardır. Sadece taşları olmayabilir."

Peabody yerleşmek için poposunu oynattı. "Ve eski sevgilisiyle konuştuğumuzda Dudley hakkında bunu göreceğimizi mi düşünüyorsun-

Nişanlın mı?"

İliklerine kadar polis, diye tekrar dūřündū Eve. "Eęer bulamazsak çok řařıracaęım."

"Arařtırdıęım kadarıyla saęlam bir tipe benziyor. Yerel gençlik merkezinde gōnūllū danıřmanlık yapıyor ve softball koçluęu yapıyor. řehir kulūbūne ūyeymiřler ve kadın da orada burada bir komiteye bařkanlık ediyormuř. Bu sosyal ve finansal yařam tarzı için olaęan řeyler gibi gōrūnūyor."

Sıradan insanlar, diye dūřündū Eve tekrar, parası olan.

"Dudley'le evlenseydi çok daha yūksek bir mevkide olurdu." Peabody omuz silkti. "Ama pek de dibe vurmuř sayılmaz. Her neyse, dūn gece bulduklarınla Dudley ve Moriarity'yle kuzen ve ūniversite arkadařı olayıyla baęlantısı var. Eęer bu ikisi hakkında haklıysak, ne kadar eskiye dayandıklarını merak ediyor insan."

"Bu tūr bir ortaklık mutlak gūven ya da aptallık gerektirir. Aptal olduklarını sanmıyorum ya da tamamen aptal deęiller." Eve dūřündū. "Ve bu tūr bir gūvenin bir sūre içinde oluřması gerekir. ūnkū biri atlarsa hepsi çatlar, biri konuřursa ikisi de batar. Ve hala ..."

"Hālâ mı?"

"Eęer bu bir rekabet ise, biri kaybetmek zorundadır. Kaybetmek, öldūrmeyi bařaramamak, yakalanmak ya da uvallamak olur. Bunu bařka bir yōne eviremem."

"Belki ikisi de kaybedebileceğine inanmıyordur."

Eve, "Biri kaybetmek zorunda," diye karşı ıktı.

"Evet, ama McNab'le oynadığımızda, örneğin, kaybettüğimde her zaman şok olur ve sinirlenirim. Kazanacağımı bilerek giderim. Her seferinde. Onunla da aynı şey geçerli. Sanırım girdiğimiz oyunlarda oldukça iyi eşleştiğimiz için. Aynı ayrı oynadığımız maçlarda da genellikle rakibimizi yok ediyoruz."

"Bu bir düşünce." Eve onu biraz daha sıktı. "Bu iyi bir düşünce," diye karar verdi. "Onlar kibirli piçler. Belki de kaybetme kavramı masada değildir." Bunu zihninde evirip çevirdi, diğer unsurlarla çarpışmasına izin verdi. "Cinayetler planlı. Düzenlenmişler ve şu ana kadar iki tanesinin arka arkaya düzenlendiğini biliyoruz. Bu konuda bir dürtü yok. Birisi cinayeti planlıyor, planlıyor ve temelde koreografisini yapıyor, içinde öldürmek isteyen bir şey var. Bunu gizleyebilir, cila katlarıyla süsleyebilirsiniz ama bu bir şey sürekli olarak ortaya çıkacaktır."

Peabody başını salladı. "Özellikle de onu görebilecek kadar yakın olan biriyle ya da onun etrafında. Yani birbirlerini tanıdıklarını söyleyebiliriz."

Tanıma. Mavis'le olan uzun arkadaşlığını düşünürken de aynı terimi kullanmamış mıydı?

"Evet. Tanınmanın bir faktör olduğunu söyleyebilirim. İhtiyacımız olan şey onları tanıyan başka insanlar bulmak. Onları buraya getirip biraz terletmeye yetecek kadarını elde edene kadar bunu geliştirmeliyiz. Ya da aramaya yetecek kadar. Çünkü bir cinayetten sonra iletişim kuruyor olmalılar. İkisinin de mermiyi doğrulamak için medyanın gelmesini beklemesine imkan yok."

"Çatalımla, kurbanlar arasında, kurbanlar ile Sweet veya Foster arasında, kurbanlar ile Foster arasında herhangi bir bağlantı bulamadım.

ve Moriarity ya da Dudley ya da bunların herhangi bir kombinasyonu, bilinen şirket bağlantıları dışında."

"Hala orada olabilir, daha ince bir şey ya da sadece görünmeyen bir şey."

Connecticut farklıydı, diye düşündü Eve. İnsanların kendi amaçları için kullanabilecekleri alanlar genişlemişti; bolca yeşil, bolca ağaç, bir salon seansından sonra herhangi bir sosyete matronu kadar lüks bir şekilde bakımlı bahçeler. Araçlar asfalt yollarda tarzlarını ve parlaklıklarını sergiliyordu ve bu özel alanların boyutu arttıkça, kırmızı toprak tenis kortlarına, yüzme havuzlarının Karayip mavisine, helikopter pistlerinin koyu halkalarına göz attı.

"İnsanlar burada ne yapıyor?"

Peabody'nin görüşü "Ne isterlerse" şeklindeydi.

"Demek istediğim, hiçbir yere yürüyemiyorsunuz. Köşede şarküteri yok, el arabası yok, vızıltı yok, hareket yok. Sadece evler var."

"Sanırım insanlar bu yüzden burada yaşıyor ya da buraya taşıyor. Vızıltı istemiyorlar. Sessizlik ve boşluk istiyorlar. Siz ikisine de sahip oluyorsunuz," diye belirtiyor Peabody.

Eve, bileğindeki navigasyon cihazını kullanarak, küçük bir yükselti üzerindeki bir evin etrafında dönen bir araba yoluna saptı. VanWitt, ortadaki iki katlı ayağın uzun, tek katlı çıkıntıları taş, ahşap ve cam karışımıyla birleştirdiği modifiye edilmiş bir U şekli tercih etmişti.

Çiçekler neşeli ve boldu, ağaçlar uzun ve gölgeliydi.

Yolun genişleyerek küçük bir arsaya dönüştüğü yere yanaştı ve kırmızı ışıktaki duran şık, küçük, üstsüz bir arabanın yanına yanaştı.

Kırmızı.

"Çok güzel." Peabody ana kapıya doğru yürürlerken etrafına bakındı. "Muhtemelen tüm bu odayla çocuk yetiştirmek için güzel bir yer. Suç oranı düşük, okullar iyi."

"Taşınmayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Ben de vızıltı istiyorum. Ama insanların böyle yerleri nasıl arzuladığını görebiliyorum."

Kırpık pantolonlu ve beyaz gömlekli bir kadın zile bastı.
"Size yardımcı olabilir miyim?"

"Felicity VanWitt." Eve rozetini kaldırdı. "Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody, NYPSP. Onunla konuşmak istiyoruz."

"Çocuklar." Kadının eli hızla kalbine doğru uzandı.

"Bunun çocuklarla hiçbir ilgisi yok."

"Oh. Oh. Bugün gençlik kulüpleriyle New York'ta bir gezideler. Düşündüm de . . . Özür dilerim. Doktor VanWitt şu anda seansta. Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Kimsin sen?"

"Anna Munson. Ben ev yöneticisiyim."

"Doğrudan Doktor VanWitt ile konuşmamız

gerekecek." "Yaklaşık on dakika içinde işi biter." Yine

de

tereddüt etti. "Özür dilerim. Kaba olmak istemem ama kapımızda polis olmasına alışık değiliz."

"Bir sorun yok," dedi Eve ona. "Doktorun bize soruşturmayla ilgili bazı bilgiler verebileceğini umuyoruz."

"Anlıyorum." Belli ki anlamamıştı ama geri adım attı. "Beklemenizin bir sakıncası yoksa. Seans biter bitmez doktora burada olduğunuzu haber vereceğim."

Evin içi de dışı kadar güzel ve ferahtı, Eve'in tahminine göre Anna tarafından çok iyi idare edilmişti. Çiçekler doğrudan bahçelerden gelmiş gibi görünüyordu ve telaşsız bir şekilde düzenlenmişti. Anna onlara bahçelere bakan bir oturma alanını ve pırıl pırıl bir yüzme havuzuna hizmet eden şirin küçük bir evi gösterdi.

"Sana içecek soğuk bir şeyler getireyim mi? Ben de tam buzlu kahve düşünüyordum."

Eve neden birinin güzelim kahveyi buzla berbat etmek istediğini anlayamadı ve başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler."

"Eğer yaparsanız, biraz isterim."

Anna Peabody'ye gülümsedi. "Bu bana biraz içmek için bir bahane veriyor. Lütfen oturun, rahat olun. Ben sadece ... Teğmen Dallas mı dediniz? Eve Dallas mı?"

"Bu doğru."

"Kitapta mı? Ilove soruşturması mı? Geçen hafta okudum. Oh, çok heyecan verici-korkunç," diye hızla ekledi. "Ama kitabı elimden bırakamadım. Dallas ve Peabody. Düşünsenize. Doktor VanWitt şu anda okuyor. Sizinle tanıştığına çok sevinecek."

"Harika," dedi Eve ve öylece bıraktı. Anna aceleyle dışarı çıkana kadar rahatsızlığını gidermek için omuzlarını yuvarlamadı.

"Bunun ne kadar süreceğini düşünüyorsun? Ooh, Ilove kitabı. Kahretsin."

"Bilmiyorum, bence oldukça soğuk. Ve kabul etmelisin ki, bu tavırları değiştiriyor. Kibardı ama şüpheliydi, şimdi burada olduğumuzu anladı."

"Sanırım o da var." Eve odada dolaştı. Çiçekler, bazı aile fotoğrafları, güzel tablolar, yumuşak ve dingin renklerde rahat mobilyalar.

Evin büyüklüğü ve düzeni göz önüne alındığında, buranın bir aile mekânından ziyade bir tür şirket odası olduğundan şüpheleniyordu.

Anna elinde Peabody'nin buzlu kahvesi, ikinci bir bardak ve bir fincan sıcak sade kahve bulunan bir tepsiyle hemen geri döndü. "Kitaptan kahveyi sevdiğinizi hatırlıyorum, Teğmen, bu yüzden her ihtimale karşı biraz hazırladım. Doktor birazdan sizinle ilgilenecek. Diğer buzlu kahve onun için. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır. Biz hazırız. Kahve için teşekkürler." "Hiç sorun değil. Ben sadece ..."

Felicity elinde bir bardakla içeri girdiğinde sözlerini yarıda kesti. "Anna, kahveni mutfakta unutmuşsun." Felicity bardağı uzattı, sonra doğruca Eve'e yürüdü. "Sizinle tanışmak bir zevk. İkinizle de. Ilove'un hikâyesi beni çok etkiledi ve umarım buraya büyüleyici bir cinayetle ilgili danışmanlık yapmamı istemeye gelmişsinizdir."

Bunu söylerken gülüyordu, parlak ve rahattı ve belli ki hiç ciddi değildi. Saçları kısa ve parlak kırmızıydı; koyu yeşil gözlerinde sıcaklık ve rahatlık vardı.

"Aslında Doktor VanWitt, size Winston Dudley hakkında bazı sorular sormak istiyoruz." Ve Eve o sıcaklığın ve rahatlığın yok oluşunu izledi.

"Winnie? Size ne söyleyebilirim bilmiyorum. Onu yıllardır görmedim."

"Bir zamanlar nişanlıydın."

"Evet." Gülümsemesi yerinde kaldı, köşeleri gerilmişti. "Bu neredeyse başka bir hayattı."

"O zaman bize o hayatı anlatabilirsin." Eve kasıtlı olarak kahvesini aldı ve oturdu.

Anna, "Ben mutfakta olacağım," diye söze başladı.

"Hayır, lütfen kal. Anna'nın ailesi," dedi Felicity. "Onun kalmasını istiyorum."

"Sorun değil. Dudley ile nasıl tanıştınız?"

"Bir partide, kuzenimin evinde, Patrice Delaughter'ın evinde. Onu biraz tanıyordu. Sylvester Moriarity ile görüşüyordu ve aslında partiden kısa bir süre sonra nişanlandı. Winnie ve ben görüşmeye başladık ve kısa bir süre nişanlı kaldık."

"Neden kısa?"

"Keşke bana bunun birileri için neden önemli olduğunu söyleseydiniz. Neredeyse on beş yıl önceydi."

"Neredeyse on beş yıl sonra bu konuda konuşmanın sizin için neden bu kadar zor olduğunu merak ediyorum."

Felicity oturdu ve Eve'i incelerken kahvesini eline alıp uzun, yavaş bir yudum aldı. "O ne yaptı?"

"Sana bir şey yaptığını düşündüren nedir?"

"Ben bir psikoloğum." Hem yüzü hem de sesi keskinleşti.
"Sen ve ben bütün gün şifrecilik oynayabiliriz."

"Size sadece bir soruşturmayla bağlantılı olduğunu söyleyebilirim ve ortağımın birlikte geçmişini araştırıyoruz. İsmi ortaya çıktı."

"Dediğim gibi, onu çok uzun zamandır ne gördüm ne de konuştum."

"Kötü bir ayrılık mı?"

"Pek sayılmaz." Bakışları Eve'den uzaklaştı. "Biz sadece uygun değildik."

"Ondan neden korkuyorsun?"

"Ondan korkmak için bir nedenim yok."

"Şimdi mi?"

Sandalyesine yeniden yerleşti. Eve, doğru kelimeleri, doğru tavrı seçmeye çalışarak oyalandığını fark etti.

"O zaman ondan korkmak için bir nedenim var mıydı bilmiyorum. Burada bulunmanızın nedeni basit bir geçmiş araştırması yapmak değil, çünkü o bir soruşturmayla bağlantılı. Onu soruşturuyorsunuz. Size bir şey söylemeden önce ne olduğunu ve nedenini bilmemin makul olduğunu düşünüyorum."

"İki kişi öldü. Bu yeterli mi?"

Felicity gözlerini kapadı, bir elini kaldırdı. Anna tek kelime etmeden sandalyenin koluna oturmak için yanaştı ve elini kendi elinin içine aldı.

"Evet." Gözlerini tekrar açtı. Eve'inkilerle buluştuklarında doğrudan ve sabit kaldılar. "Ondan korkmak için herhangi bir nedenim var mı, kendim için, ailem için?"

"Sanmıyorum ama Dudley ile aranızdaki geçmişı bilmediğim için bunu söylemek zor. Birkaç gece önce Greenwich'te bir akşam yemeğindeydi," diye ekledi Eve. "Buradan birkaç mil uzakta. Sizinle temasa geçmedi mi?"

"Hayır. Bunun için bir nedeni yok. Bu şekilde kalmasını istiyorum."

"O zaman bize yardım edin, Doktor VanWitt." Peabody sesini alçak ve yatıştırıcı tuttu. "Ve bu şekilde kalmasını sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Çok gençtim," diye başladı Felicity. "Ve o çok çekici, çok yakışıklıydı. Kesinlikle gözlerim kamaşmıştı. Klişe ya da değil, ayaklarım yerden kesilmişti. Beni takip etti ve bana kur yaptı. Çiçekler, hediyeler, şiirler, ilgi. Benim açımdan aşk değildi, bunu bittikten sonra anladım. Esaretti. O, kelimenin tam anlamıyla, genç bir kadının isteyebileceği ya da isteyebileceği her şeydi."

Bir an durakladı. Eve'in dikkatini çekti, şimdi oyalanmıyordu, geçmişe bakıyordu. Hatırlıyordu. "Beni sevmiyordu. Bunu kendi hislerimi fark ettiğimden daha erken fark ettim ama sevmesini istedim. Çaresizce. Ben de genç kadınların sık sık yaptığı gibi onun istediği gibi olmaya çalıştım. O, ben, Patrice ve Sly her yere birlikte gittik. Heyecan vericiydi ve Tanrım, çok eğlenceliydi. Newport'ta ya da Côte d'Azur'da hafta sonları, Paris'e doğaçlama bir akşam yemeği gezisi. Her şey ve her şey."

Derin bir nefes aldı. "O benim ilk sevgilimdi. Saf ve gergindim ve o çok düşünceli davrandı. İlk seferinde. Başka şeyler istiyordu, beni rahatsız eden şeyler. Ama zorlamadı, açıkça değil. Yine de, birlikte olduğumuz süre uzadıkça, bir şeylerin ters gittiğini daha çok hissettim.

Sanki gözümün ucuyla bir gölge ya da hareket yakalıyordum, sonra dönüyordum ve kayboluyordu. Ama onu gördüğümü biliyordum."

İçti, boğazını temizledi. "Kaçaklardan hoşlanıyordu. Çoğu öyleydi ve bu eğlence amaçlıydı. Ya da öyle görünüyordu. Sonra tekrar, eğlence onun yaptığı, bizim yaptığımız şeydi, bu yüzden her zaman bir şeylerin küçük bir desteği vardı. Ve bana kullanmam, eğlenmem, içime kapanmamam için baskı yaptı.

"Sly ile birlikteyken bir tür vahşilik vardı. Bu ilk başlarda çekici ve heyecan vericiydi. Ama sonra çok fazla olmaya başladı. Çok hızlı, çok sert, çok vahşi çünkü özünde ben olmaya çalıştığım şey değildim."

Durdu, nefes aldı ve Anna sandalyenin koluna oturmaya devam etti. Sessiz bir destek duvarı.

"Bana zarar vermeye başladı. Sadece küçük, küçük kazalar-morluklar bırakan kazalar ve beni korkmuş görmekten hoşlandığını fark etmeye başladım. Beni her zaman sakinleştirirdi, ama yüzünde beni korkutmaktan hoşlandığını görebiliyordum - yanlışlıkla beni karanlık bir odaya kilitlemek, çok hızlı araba kullanmak ya da sahile gittiğimizde beni biraz fazla tutmak. Ve seks sertleşti, çok sertleşti. Kaba."

Uzun bir süre buzlu kahvesine baktı - yine hatırlıyor, diye düşündü Eve - ama içmek için bardağı kaldırırken eli sabit kaldı.

"Başka türlü çok çekiciydi ve çok yumuşaktı. Bir süre için sorun bende sanmıştım, çok kapalı olduğumu, yeniyeye ya da heyecana yeterince açık olmadığımı. Ama . . ."

"Onun istediğini istemedin," diye sordu Eve. "Ya da sana yapması için baskı yaptığı şeyi yapmayı."

"Hayır, yapmadım. Sadece ben değildim. Onu memnun etmek için olmadığım biri gibi davrandığımı fark etmeye, daha doğrusu kabul etmeye başladım ve bunu sürdüremeyeceğimi biliyordum. Bunu sürdürmek istemiyordum," diye düzeltti. "Bir keresinde onun ve Sly'ın bu konu hakkında konuştuklarını ve bana güldüklerini duydum. Ayrılmam gerektiğini biliyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ailem ona tapardı. Çok çekici, çok tatlı, çok mükemmeldi. Göz ucuyla yaptığı hareketler dışında, kazalar dışında. Ben de ondan korktuğum için herkesin içinde onunla kavga ettim. Ve onu manevra yaparak kavgayı bitirmesini sağladım. Çok öfkeliydi ve bana korkunç şeyler söyledi ama her kelimesi beni rahatlatıyordu çünkü beni istemediğini ve benimle ilgilenmeyeceğini biliyordum. Çekip gidecekti ve ben de özgür olacaktım. Benimle bir daha hiç konuşmadı."

Başını salladı ve kısa, şaşkın bir kahkaha attı. "Ciddi söylüyorum. Tek bir kelime bile etmedi. Sanki onca ay hiç yaşanmamış gibiydi. İkimiz de kuzenimin Sly'la düğününe katıldık ve o benimle konuşmadı ya da bana bakmadı bile - beni anlıyorsanız, kasıtlı bir küçümseme şeklinde değil. Sanki görünmezdim, yoktum. Hiç olmadı. Artık onun için orada değildim. Ve bu daha da büyük bir rahatlamaydı."

Roarke, "Senin içinden bakıyorlar," demişti ve Eve Felicity'nin ne demek istediğini tam olarak anlamıştı.

"Bilmek istediğin bu muydu?"

"Evet. Burada güzel bir yeriniz var, Doktor VanWitt. Eminim iyi çocuklarınız, iyi bir kocanız, iyi olduğunuz ve keyif aldığınız bir işiniz, önemli arkadaşlarınız vardır."

"Evet, biliyorum. Evet."

Eve ayağa kalktı. "Belki gençtin, belki saftın, gözlerin kamaşmış ve büyülenmiştin. Ama aptal değildin."

"O tehlikeli bir adam, ikisi de öyle. Buna inanıyorum."

"Ben de öyle. Seni ya da aileni rahatsız etmeyecek," diye söz verdi Eve. "Sen onun dünyasında değilsin ve sana zarar vermek için hiçbir nedeni yok. Kuzeninle konuşacağım."

"Onunla irtibata geçsem, ona bunlardan bahsetsem faydası olur mu?" "Olabilir."

"O zaman ben yaparım." Felicity ayağa kalktı ve elini uzattı. "Umarım yardımcı olmuşumdur, ama şunu söylemeliyim ki bu tür şeyler kitaplarda gerçek hayatta olduğundan çok daha heyecanlı ve duygusal açıdan çok daha az yıpratıcıdır."

"Doğru söyledin."

Bölüm 14

Peabody, yemyeşil manzara vızıldayarak geçerken birkaç mil boyunca sessiz kaldı.

"Dudley'nin ona ya da ailesine saldırma ihtimali olduğunu gerçekten düşünmüyor musun?"

"Şimdi olmaz, bu rekabetin içindeyken olmaz. Eğer onu terk ettiği ya da onu terk etmesi için manevra yaptığı için ona borcunu ödemek isteseydi, bunu bundan önce yapardı." Mira'yla konuşmak istiyordu ama ...

"Ona layık değildi. Onu sadece bir oyuncak olarak kullanıyordu, sonra ondan sıkıldı. Kafasında böyle canlandırıyor. Tıpkı dediği gibi, onun dünyasında var olmayı bıraktı. Bu noktada bir bip bile değil. Eğer devam ederlerse, puan toplamaya devam ederlerse ya da bu anlaşmayı nasıl yaparlarsa yapsınlar, ikisinden biri bunu kişiselleştirmeye karar verebilir. Ama şimdi değil."

"Eğer bu bir yarışmaysa, bu ikisi gibi iki adam bunu nasıl ortaya çıkarıyor? İçlerinden biri 'Hey, hadi bir cinayet turnuvası yapalım' mı dedi? Bunu neredeyse görebiliyorum," diye ekledi Peabody. "Çok fazla içki içmek, takılmak, belki biraz da kaçakları eklemek. Etki altındayken söylediğiniz ya da yaptığınız çok zekice, komik ya da anlayışlı görünen ama asla temiz ve ayıkken devam ettiremeyeceğiniz şeyler. Ama yapıyorlar ve eğer bu bir yarışmaysa, kurallarla, dediğiniz gibi yapıyla ilerliyorlar."

Yer değiştirdi, Eve'e kaşlarını çattı. "Bu büyük bir mesele. Onlar için sadece bir oyun olsa bile, bu büyük bir oyun. Sadece öldürmenin kendisi değil, ki bu yeterince büyük bir şey, ama seçimler - kurbanlar, silahlar, zamanlama, mekan ve kıını koru. Bu işe soğukkanlılıkla mı giriyorsun? Demek istediğim, eğer büyük bir yarişmaya katılacaksanız - spor, oyun, yetenek, her neyse, kazanmak istiyorsanız öylece atlamazsınız. Daha önce hiç ata binmediyseniz mavi kurdele için yarişmak üzere ata binmezsiniz, değil mi? Çünkü sadece kaybetmekle kalmayıp kendinizi kk düşürme ihtimaliniz de oldukça yüksek. Bu adamların aşağılanma riskini göze aldıklarını sanmıyorum."

"Güzel." Aslında mükemmel, Eve bunu fark etti. "Ben de yle." "Daha önce öldürdüklerini mi düşünüyorsun?"

"Kıın zerine bahse girerim."

"Neden benim kıım?" Peabody gözlerini kısarak bir parmağını havaya kaldırdı. "Daha büyük olduğu için mi? Daha fazla dolgusu olduğu için mi? Bu belden aşağı vurmaktır."

"Kıın kemerinin altında. Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa benimkine de bahse girerim."

"Roarke'ın kıına bahse girelim, çünkü bence üçümüz arasında en iyisi onunki."

"Tamam. Hepimiz bahse gireriz. Daha önce de öldürdüler. Büyük olasılıkla birlikte, dürtü, kaza, kasıtlı - henüz bilmiyorum. Ama Mira'nın psikiyatristinin kıına bahse girerim ki, onlar için bu köşeyi döndüren şey cinayettir. Bu ve paçayı kurtarmak."

"Mira'nın gerçekten güzel bir kıı var."

"Eminim böyle düşündüğünüzü bilmek onu çok heyecanlandıracaktır."

"Tanrım, bunu söylediğimi ona söyleme." Peabody'nin irkilmesi, omuzlarının savunmacı bir şekilde kamburlaşmasını da içeriyordu. "Ben sadece temayı takip ediyordum."

"Bu temayı takip edin," diye önerdi Eve. "Dudley ve/veya Moriarity'nin geçen yıl içinde kazayla ya da tasarlanarak öldürülmüş olma olasılığı, hakim teorinin doğru olduğunu hesaba katarsak, yüksek. Dün gece bunu çalıştırdığımda seksen dokuz nokta dokuz aldım. Temayı daha da ileri götürüp bunun da doğru olduğunu varsayarsak, cinayet büyük olasılıkla birlikteyken işlendi ve suçu örtbas etmek için komplo kurdular. Bu başarının ardından, bu deneyimin heyecanını tekrar yaşayabilmek için bir yarışma yaratmayı tercih ettiler."

"Her ne kadar saçma olsa da, 'Hey, hadi gidip insanları öldürelim' fikrinden daha mantıklı."

"Seyahat ediyor olabilirler, iş, tatil. İkisi de New York'ta çalışıyormuş gibi yapmaktan çok, etrafta dolaşarak zaman geçiriyorlar. Geçtiğimiz yıl boyunca yaptıkları seyahatleri takip etmek, sonra da bu zaman dilimi içinde o bölgede kayıp kişiler, faili meçhul cinayetler, sahipsiz ya da şüpheli ölümler olup olmadığını araştırmak istiyorum."

"Özlenmeyecek birini öldürmüş olabilirler."

"Evet, ama yapabileceklerimizle başlayacağız. Sanırım iki tane olacak."

Peabody yavaşça başını salladı. "Her biri için bir tane. Eşit başlamaları gerekir. Tanrım, gittikçe daha da hasta oluyor."

"Ve bir sonraki tur yaklaşıyor."

Roarke'ın golfe özel bir düşkünlüğü yoktu. Nadiren ve sadece iş için bir başlangıç ve ek olarak oynardı. Oyunun matematiğini ve bilimini takdir etmekle birlikte, daha fazla ter ve risk üreten sporları tercih ederdi.

Yine de, bir iş ortağını bir turla eğlendirmeyi basit ve tatmin edici buluyordu, özellikle de bunu Dudley ve Moriarity'nin sabah başlama saatiyle çakışacak şekilde ayarladığında.

Özel giyinme alanlarından birinde takım elbisesini çıkarıp haki pantolon ve beyaz golf gömleği giydi, ardından salon bölümlerinden birinde misafirini beklerken eğlence ekranında golfün önemli anlarını izleyerek zaman geçirdi.

Dudley'nin giyinme bölümünden çıktığını görünce ayağa kalktı ve yollarının kesişmesini sağlayacak bir açıyla içecek barına doğru yürüdü. Durakladı, gelişigüzel başını salladı.

"Dudley."

Adamın kaşları kalktı. "Roarke. Senin bir üye olduğunu bilmiyordum."

"Çok sık gelmiyorum. Golf pek benim oyunum değil," dedi omuz silkerek. "Ama şehirde bu işe deli olan bir iş ortağım var. Burada sık sık oynar mısın?"

"Rutin olarak haftada iki kez. Oyunu keskin tutmak işe yarıyor."

"Sanırım öyle ve iş golfe gelince, Su'ya fazla meydan okuyacağımı sanmıyorum."

"Engeliniz nedir?" "On iki."

Roarke, Dudley'nin sırtışını izledi; adamın yüzünde maskelemeye zahmet etmediği bir alay ifadesi vardı. "İşte bu yüzden oyunu keskin tutmak için para ödüyor."

"Sanırım öyle. Sen?"

"Oh, sekizde

koşuyorum."

"Sanırım Su'nun vurduğu şey bu. Onu da seninle birlikte göndermeliyim. Daha iyi vakit geçirecektir."

Dudley kısa bir kahkaha attı, sonra da işaret etti. Roarke döndü ve yaklaşırken Moriarity'ye bir kez daha başıyla selam verdi.

Moriarity onlara katıldığında, "Burada oynadığınızı bilmiyordum," dedi.

"Nadiren."

"Roarke bir iş ortağını golf oynayarak eğlendiriyor, ancak golfün onun oyunu olmadığını iddia ediyor."

Moriarity, "İş ve eğlenceyi karıştırmanın mükemmel bir yolu," diye yorumladı, "eğer biraz yeteneğiniz varsa."

"Biri olmadan diğeri ne ki? David." Roarke tekrar döndü ve gümüş benekli siyah takkeli zayıf adamı grubun içine çekti. "David Su, Winston Dudley ve Sylvester Moriarity. David ve benim Olympus Resort'ta ortak ilgi alanlarımız var."

"Memnun oldum." David her ikisine de elini uzattı. "Üçüncü Winston Dudley sizin babanız olabilir mi?"

"Yapardı."

"Tanışıyoruz. Umarım ona iyi dileklerimi iletirsiniz."

"Memnuniyetle." Dudley hafifçe eğilerek omzunu Roarke'a verdi. "Onu nereden tanıyorsun?"

"Diğer ortak iş alanları ve ortak golf tutkusu. Azılı bir rakiptir."

"Onunla oynadın mı?"

"Birçok kez. Son oynadığımızda onu tek vuruşla yendim. Rövanş için ayarlamalar yapmalıyız."

"Belki ben vekil olabilirim. Ne dersin, Sly? Dörtlü yapalım mı?"

"Neden olmasın? Tabii Roarke itiraz etmezse."

"Hiç de değil." Ve Roarke bunun daha kolay olamayacağını düşündü.

Kısa bir süre sonra dışarıda, rüzgârın altında durup ilk deliği incelediler. Dudley golf şapkasını düzeltti.

"Karınla tanıştım," dedi Roarke'a.

"Tanıştın mı?"

"Cinayeti duymuş olmalısınız. Bir limuzin şoförü, görünüşe göre güvenlik görevlilerimizden birinin hesaplarını hackleyen biri tarafından tutulmuş. Korkunç bir şey."

"Evet, tabii ki. Bir ekran raporunda bundan bahsedildiğini gördüm. Umarım bu size çok fazla sorun yaratmıyordur."

"Bir dalgalanma." Şoförünü arabacıdan alırken bileğinin bir hareketiyle bunu geçiştirdi. "İki çalışanım tarafından yürütülen bir dolandırıcılığı ortaya çıkardığında bana bir hizmette bulundu."

"Gerçekten mi? Cinayetle bağlantılı değil mi?"

"Görünüşe göre hayır. Sadece ele geçirilen hesabı araştırırken rastladığı bir şey. Ona çiçek göndermeliyim."

"Bunu kendi işi olarak görürdü, başka bir şey değil."

Dudley birkaç deneme atışı yaptı. "Nadine Furst'ün kitabını okuduğum için onun çalışmalarıyla daha fazla ilgilendiğinizi düşünmüştüm."

Roarke rahat bir sırtısla göz kırptı. "Bir kitapta bu şekilde iyi oynuyor, değil mi? Yine de, Ilove işinde gerçek bir et vardı ve kesinlikle ona olan ilginin önemli ayakları olduğu kanıtlandı. Ölü bir limuzin şoförü, sizinle gevşek bir bağlantısı olsa bile, o kadar sansasyonel değil."

"Medya bunu yeterince etli buluyor gibi görünüyor."
Roarke'a sırtını dönerek tişörtünü giydi.

Canım sıkıldı, diye düşündü Roarke ve her iki adam tarafından da büyük ölçüde görmezden gelinmesine şaşırmadı. Su'nun kanı Dublin'in ara sokaklarından gelen bir sonradan görmeden daha mavi ve daha gerçek olduğu için onlar için daha ilgi çekiciydi.

Eve'in soruşturmasının iç yüzünü bildiğine inanmasalardı, bırakın golf dörtlüsü ayarlamayı, onunla iki kelimedenden fazla konuşmayacaklarından hiç şüphesi yoktu. Şimdi aksini belirttiğine göre, özel bir ilgisi yoktu.

Sağladıkları alan ona onları gözlemleme fırsatı verdi.

Hile yaptıklarını fark etti ve beşinci delikte kodlarını ve sinyallerini çözmüştü. Yumuşak ve incelikli, sonucuna vardı ve çok iyi çalışmışlardı.

Lanet olası bir pas de deux olduklarını düşündü.

Roarke ve Su parkurun ortasında arabalarını önden gönderip bir sonraki deliğe yürümeyi tercih ettiler.

Sıcaklıklar henüz zirveye ulaşmamıştı ve Queens'teki ağaçlarla çevrili yeşil alanda, ara sıra havayı karıştıran esintiyle birlikte, sıcaklık yeterince hoştu.

Ve Roarke'a göre yürüyüş, küçük beyaz bir topa sopayla vurmaktan daha fazla eğlence sağlıyordu.

"Size karşı saygısızlar," dedi Su, "hem de en kibar şekilde."

"Bu beni ilgilendirmiyor."

Ama Su başını salladı. "Kabalıklarını golf ayakkabıları kadar rahat giyiyorlar."

"Ayakkabılar üzerinde daha fazla düşündüklerini sanıyorum. Kabalık ikinci planda kalıyor."

"Öyle görünüyor." Yürürlerken Roarke'a meraklı bir bakış attı. "Birlikte iş yaptığımız yıllar boyunca beni hiç sevmediğin bir golf turuna davet etmiştin ama ilk kez bu şekilde bir dörtlü ayarladın. Bunu da," diye devam etti Su, "Dudley'yi manevra yaparak önerdin."

"Seninle iş yapmayı sevmemin nedenlerinden biri, David, saçmalıklar ne kadar kalın olursa olsun net bir şekilde görebilmen."

"Paylaştığımız bir beceri. Gördüğüm kadarıyla burada başka endişeleriniz var."

"Haklısınız. Dudley'nin babasını tanıdığınız için size fikrinizi sormak için bir fırsattı. Oğlu hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"O ve arkadaşı genelde golf oynayacağım tipler değiller."

"Çünkü hile yapıyorlar."

Su durdu, gözlerini kıstı. "Öyle mi? Merak ettim. Ama sıradan bir oyun için neden kulübün kınamasını göze alsınlar ki? İddiamız yok."

"Bazıları için kazanmak oyundan daha önemli." "Onları rapor edecek misiniz?"

"Hayır, bu da beni ilgilendirmiyor. Kaybedecekleri daha büyük bir maç olduğu için bu maçı kendi yöntemleriyle kazanmalarına izin verdiğim için mutluyum. Bu oyun benim için gözlem yapmanın bir yolu ve onların haklılık duygusuna, aşırı özgüvenlerine katkıda bulunma şansıydı. Seni bu oyunun içine çektiğim için özür dilemeli miyim?"

"Bana daha fazla ayrıntı vererseniz olmaz."

"Elimden geldiğince çabuk. Dudley'nin babasını ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Babanın oğlunu hayal kırıklığına uğrattığını söyleyecek kadar iyi. Ve şimdi görüyorum ki haklı bir nedeni var." Su içini çekti. "Golf oynamak için daha fazla zaman ve çaba harcamaman çok yazık. Doğal bir yeteneğin ve mükemmel bir formun var ama ilgi duymuyorsun. Eğer buna sahip olsaydın, bence hile yapsak bile onları yenebilirdik."

O halde, diye düşündü Roarke, buraya bir ortağını eğlendirmek için gelmişti. "Hile yapmalarını zorlaştırabilirim."

"Öyle mi?"

"Hmm." Roarke elini cebine attı ve üzerinde piyasada bulunmayan bir dizi bilgisayarın bulunduğu PPC'sine dokundu.

modifikasyonlar. "Aslında, tam da bunu yapmak alıştırmamanın amacına daha uygun olabilir. Oyunun kendisi, David, çoğunlukla sana bağlı olacak, ancak bu noktadan sonra kendimi daha fazla ... ilgiyle oyuna vereceğim."

Su'nun gülümsemesi keskin ve şiddetli bir şekilde yayıldı. "Hadi şu piçleri gömelim."

Baxter ve Trueheart dışarı çıkarken Eve, Cinayet Masası'nın bulunduğu binaya doğru döndü.

"Sizi arayan bir Patrice Delaughter var," dedi Baxter ona. "Onu bekleme salonuna koyduk."

"Huh. Haber çabuk yayılıyor."

"Öyle. Cumartesi gününü iple çekmek gibi." Trueheart,

"Davetiniz için minnettarım, Teğmen," diye ekledi.

"Doğru. Güzel. Peabody-"

"Dinle, Trueheart soramayacak kadar utangaç ama ben değilim. Çocuk yanında birini getirebilir mi?"

Trueheart açık pembeye dönüp geniş omuzlarını kamburlaştırırken Eve, "Umurumda değil," dedi. "Sanırım bu senin de bir tane getirmek istediğin anlamına geliyor."

"Aslında hayır." Baxter sırtıttı. "Randevu demek biriyle ilgilenmem gerektiği anlamına gelir ve bu da tamamen ben, bira ve inek etiyile ilgili olacak. Mahkemeye çıkmamız gerekiyor." Baxter parmağıyla şakağına vurdu ve kaymaya doğru ilerledi.

"Teşekkürler, Teğmen. Casey Cumartesi günü için çok heyecanlı olacak. Bir şeyler getirebilir miyiz?"

"Ne gibi?"

"Bir tabak

mı?"

"Bulaşıklarımız var. Bir sürü tabağımız var."

"Yiyecek demek istiyor," diye yorumladı Peabody. "Bunun için endişelenme Trueheart. Onlarda ondan da bolca var."

"Biri senin evine yemek yemeye gelirken neden yiyecek getirsin ki?" Trueheart Baxter'ın peşinden aceleyle giderken Eve merak etti.

"Bu sosyal bir nezakettir."

"Bunlardan çok fazla var ve bunları kim başlattı? Elbiseler ve takım elbiseler gibi."

"Öyle mi?"

"Boş ver. Delaughter'ı ben alırım. VanWitt ile yapılan röportajı yaz ve seyahati araştırmaya başla."

"Her yerinde."

Eve, basit, sağlam masaları, otomatları, kötü kahve ve et ikamesi kokusuyla Lounge'a yöneldi. Bir grup polis burada kısa bir mola veriyor ya da gayri resmi görüşmeler yapıyordu.

Köşedeki masada oturan kadını kimse polis sanmazdı. Altın rengi röfleli dalgalı kıvılcı saçları omuzlarından aşağıya ateşli bir şelale gibi dökülüyordu. Kalın yeşil gözlerin hakim olduğu porselen bir yüzün etrafında yuvarlanıyordu, kuzenine olan aile benzerliği böyleydi.

Orada bitti.

Çok etkileyici göğüslerinin üzerine dar, dekolteli bir atlet ve oldukça muazzam bacaklarının üzerine dar, kısa bir etek giymişti. Boynunun etrafında, etkileyici göğüslerinin üzerinde ve dar, kısa eteğinin belinde farklı uzunluklarda çok sayıda ince zincir parıldıyordu.

Eve, sanki orada oturmak için dünya kadar vakti varmış gibi -sönük odada ısıll ısıll ve alev alev- tembel görünüyordu, diye düşündü ve kendini bulduğu yerde hafifçe eğleniyordu.

"Bayan Delaughter?"

"Aynen öyle." Patrice hızlıca aşağı yukarı bir tur attıktan sonra elini uzattı. "Sen Teğmen Dallas olmalısın."

"Beklemek zorunda kaldığınız için üzgünüm. Bir noktada sana gitmeyi bekliyordum."

"Felicity benimle temasa geçti. Şehirdeydim, ben de buraya gelmeye karar verdim. Büyüleyici bir yer. Bu harika bir ceket. Leonardo mu?"

Eve silahını örtmek için giydiği mavi cekete baktı. "Belki."

"Kırpılmış uzunluktaki sade çizgiler, Nikko mavisindeki güçlü bir renkle ve yüzüğünüzdekiyle eşleşen düğmelerdeki Kelt tasarımının ilgisiyle eşleşti. Zekice. Uyumu da mükemmel."

Eve tekrar aşağıya baktı. Sadece mavi ceket olduğunu düşünmüştü.

"Leonardo şehirde olmamın nedenlerinden biri. Benim için bir elbise tasarlıyor."

"Tamam. İçecek bir Şey ister misin?"

Patrice'in gülümsemesi güzelden nefes kesiciye dönüŐtü.

"Güvenli olan ne?"

"Su."

Gülerek eliyle işaret etti. "Su o zaman."

Eve karşıya geçti, otomata kaşlarını çattı ve zihinsel olarak onu zmemesi için uyardı. Şifresini girip iki Şişe su sipariş etti ve makine sürpriz bir Şekilde onları sorunsuz bir Şekilde ıkardı.

Eve oturmak için geri döndüğünde Patrice elini kaldırdı. "Başlamadan nce Şunu söylememe izin verin, Felicity'nin bugün size anlattıklarının bir kısmını biliyordum ama hepsini değil. Biz dostuz ve birbirimizi seviyoruz ama birbirimizin hayatına girip çıkmaya meyilliyiz. Keşke Winnie'yle ilişkiye girdiğinde ona daha fazla zen gsterseydim, onunla ilgilenseydim. İkimiz de gentik ama o her zaman benden daha yumuşaktı. Daha tatlı ve daha kolay incinirdi. Sanırım bu yüzden buradayım, çünkü ona olanlardan bir Şekilde kendimi sorumlu hissediyorum. Ona nasıl davrandığın." "

"stesinden geldi."

Felicity tekrar gülümsedi. "Daha yumuşak, daha tatlı ve bazı açılardan daha güçlü. Sonunda evlendiğİ kadın ne yumuşak ne de tatlıydı ve bundan daha zengin ıktı. Belki biraz daha sert."

"Annaleigh Babbington'ı tanıyor musun?"

"Tanıyorum ama pek yakın değiliz. Bir süre ikinci kocasıyla ıktım." Patrice yine gülümsedi. "Biz enstest bir göldeki renkli, oyuncu balıklarız.

Felicity'nin söylediklerine bakılırsa, onunla konuŐacaksınız.

bir noktada. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca Olympus'ta tatil yapacağı için bu daha sonra olabilir. Küçük havuzumuzda herkesin bildiği gibi, Leigh ve Winnie arasında kaybedilmiş bir aşk olmadığını söyleyebilirim."

"Sylvester Moriarity ile aranızda bir kayıp var mı?" "Yok."

"Neden bana bundan bahsetmiyorsun? Onun hakkında."

"Sly." İcini çekti, suyunu yudumladı. "Hiçbir kadın ilk kocasını unutmaz. Sen hâlâ ilk kocandasın."

"Orada kalmayı planlıyorum."

"Hepimizin var. Onun için deli oluyordum. Belki biraz deliydim ama genç ve zengindim ve kendimi zarar görmez olarak görüyordum. Heyecan verici, çıldırtıcı derecede mesafeli ve tüm o cilasının altında biraz da tehlikeliydi. Bu beni cezbetti - alt kaplama da diyebilirsiniz."

"Nasıl tehlikeli?"

"Her şey anıktı ve herkesten daha sert, daha hızlı, daha yüksek, daha alçaktı. Öyle olmalıydı yoksa herkes gibi olurduk ve asla da olamayacaktık. Çok fazla içiyorduk, yasadışı ne modaysa onu yapıyorduk, her yerde ve her zaman seks yapıyorduk." Başını eğdi. "Annen hiç, arkadaşların uçurumdan atlasa sen de atlar mısın, diye bir atasözü söyledi mi?"

Eve annesinin yüzünü ve doğurduğu çocuğa duyduğu nefreti çok kısa bir süre için de olsa anımsadı. "Hayır."

"Bu eski bir standarttır. Uçurumdan ilk atlayan biz olmalıydık. Eğer bir trend varsa, onu biz belirleyecektik. Eğer

başımız beladaydı, başaracaktık. Tanrı bilir ailemiz bizi hapisten uzak tutmak için kasadan ne kadar para çıkardı."

"Kayıtlarınızda herhangi bir tutuklama yok."

"Yağlanmış avuçlar." Patrice parmaklarını avucunun üzerinde gezdirdi. "Bu aynı zamanda bir standart ve her dilde işe yarıyor. Kendimize düşkün ve umursamazdık, sonra ben en umursamaz şeyi yaptım. Aşık oldum. Sanırım onun da bana karşı aşk sandığım hisleri vardı ve hatta bir süreliğine garip bir şekilde öyle de olabilirdi. Sonra Winnie'yle tanıştı ve benim bunu anlamam uzun zaman alsa da Sly onu daha çok sevdi.

"Tam olarak romantik olarak değil, cinsel olarak da değil," diye ekledi. "Sly kadınlardan hoşlanır. Ama evlendikten sonra, böyle kalamayacağımız belli olduktan sonra fark ettiğim şey, o ve Winnie'nin bir madalyonun iki yüzü gibi olmadıklarıydı. Onlar aynı taraftı. Diğer tarafta uzun vadede kimseyi istemiyorlardı."

"Sana hiç zarar verdi mi, fiziksel olarak?"

"Hayır, asla. Sanırım başkalarını da incitmiş olabilir, başka kadınları da ama beni asla. Ben onun karısıydım ve bu, yine garip bir şekilde, bir süre için bir gurur kaynağıydı. Yine de biz evlendikten sonra, Winnie ve Felicity ayrıldıktan bir yıl kadar sonra ve Winnie dışarıda kadınlarla dolaşırken, Sly bana üçüncü bir yatak partneri denemeyi kabul edip etmeyeceğimi sordu."

Durdu, yudumladı ve Eve'i inceledi. "Felicity bana sizin yargılayıcı olmadığınızı hissettiğini söyledi."

"Sizi yargılamak için hiçbir nedenim ya da sebebim yok, Bayan Delaughter."

"Konuyu göz önünde bulundurarak bana bir iyilik yap. Bana Pat de." Suyu bıraktı, etraflarında konuşmalar mırıldanırken, insanlar içeri girerken, diğerleri dışarı çıkarken bir süre hiçbir şey söylemedi. "Bu beni geçmişe götürdü. Tanrım, Sly için gerçekten deli oluyordum. Onun istediğim her şey olduğunu düşünmüştüm. Heyecan verici, yakışıklı, cesur. Ve hayatımın o noktasında her şeyi denemeye tamamen açıktım. Tabii başlangıçta Winnie'yi kastettiğini düşünmüştüm ve buna açık değildim."

"Neden?"

Öne doğru eğildi. "Sly'ın istediğim her şey olmadığını anlamaya başlamıştım ve içinde beni mahvedecek ya da lanetleyecek bir şey vardı, ama Winnie? Felicity'den ayrıldıktan sonra, o cilanın altında yine acımasızdı. Gözlerinde, sesinde ve vücudunda alarm veren bir şeyler vardı. Bunu size nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama ne kadar genç ve maceraperest olsam da onunla aynı yatağı paylaşmak istemiyordum. Ve bu konuda çok net, çok kararlıydım."

"Bunu nasıl karşıladı?"

"Sonraki iki hafta boyunca benimle neredeyse hiç konuşmadı ve hatta birkaç günlüğüne zaman geçirmek için bensiz gitti. Tanrım, nerede olduğunu hatırlamıyorum. Hiç önemi yok. Geri döndüğünde ve barıştığımızda, bana benim tavrım yüzünden kızgın olduğunu, çünkü en yakın arkadaşına hakaret ettiğimi ve kendi ilişkimize kısıtlamalar getirdiğimi söyledi."

Biraz gülümsedi. "Bu kısıtlamalarla ilgili fikrimi değiştirmede ama bana istediğinin bu olmadığını söylediğinde rahatladım. Başka bir erkeğin, hatta en iyi arkadaşının bile, yatakta bizimle olmasını istemiyordu, başka bir kadın istiyordu. Ben de ne olacak ki diye düşündüm, eğlenceli olabilirdi ve Winnie'ye karşı oldukça sert davranmıştım. O zaman neden olmasın?"

"Bir profesyonel tutmayı önerdi, bu da işleri çok düz tutacaktı. Duygusal katılım olmayacaktı. Bu fikir hoşuma gitti, kabul ediyorum. Ve ilk başta çok seksi, çok heyecan verici, garip bir şekilde samimiydi. Yetenekli, gerçekten güzel ve baştan çıkarıcıydı. İlk kez bir kadınla ya da birden fazla sevgiliyle birlikte olduğum için bana karşı sabırlıydı."

Eve vızıltıyı hissetti. "Adını hatırlıyor musun?"

"Özür dilerim. Bilmiyorum. Bunu bildiğimden ya da onun adını kullandığından emin değilim. Bu önemli mi?"

"Olabilir. Nasıl görüldüğünü hatırlıyor musun?"

"Mükemmel. Kazınmış." Patrice alnına vururken gülümsemedi. "Sly bir süre bizi birlikte izlemekten ve onunla, onun etrafında olmamızdan hoşlandı. Ama sonra onu incitmeye başladı, çok sertti, kendisine hiç benzemiyordu ya da benim beklediğim gibi değildi. Ben bundan hoşlanmadım ama bu onu rahatsız etmedi. Aslında, beni yatıştırdı. Kovalarca şampanya içtiğimi, biraz zoner içtiğimi, Exotica olduğunu düşündüğüm şeyi yaptığımı hatırlıyorum. Sonra her şey biraz çılgınlaştı. Hem de çok. Çılgınca ve acımasızca oldu. Kontrolüm yoktu, sınırlarım yoktu. Gecenin geri kalanını ve ertesi günü çok az hatırlıyorum."

"Sana bir şey verdi."

"Bana Fahişe ve bir de Tavşan verdi. Bunu bana kocam yapmıştı." Bir an için dudaklarını birbirine bastırdı, boynundaki zincirleri sanki onu yerinde tutan bir çapaymış gibi kavradı. "Seksi severim. Çok fazla seksi severim ama bu gönüllü değildi. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Su yüzüne çıktığımda, alkol ve uyuşturucuyla, deneyle aşırıya kaçtığımı düşündüm.

Fiziksel olarak günlerce ağrılı, hasta ve bulanık hissettim, öyle ki Sly ev droidine beni yatakta tutmasını ve geçene kadar çorba ve çay getirmesini söyledi. Ama daha da kötüsü, aylar sonra Winnie'nin yüzünü benimkinin üzerinde gördüğüme, sesini duyduğuma ve vücudunu hissettiğime yemin ettiğim görüntüler gördüm. Sly benden deneyi tekrarlamamı hiç istemedi ve bana hayal gördüğümü söyledi, ben de peşini bıraktım. Ama bir yanımda Winnie'nin bana bakışından bunu hayal etmediğimi anladım."

Patrice sessizliğe gömüldüğünde, Eve öne doğru eğilerek göz göze gelmelerini sağladı. "Bir molaya ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Hayır, hadi şu işi halledelim. Bir gün Chi-Chi'de bir arkadaşımı bekliyordum. Öğle yemeği yiyecek ve biraz alışveriş yapacaktık ve profesyonel karşımdaki sandalyeye kaydı. En hafif tabiriyle şaşırmıştım. Çizgiler olduğunu ve kocamın bu çizgileri aştığını, ama eğer ona söylersem benimle konuştuğunu inkar edeceğini söyledi. Bana uyuşturucu verdiğini ve uyuşturucunun etkisindeyken arkadaşının beni almasına izin verdiğini söyledi."

Sesi titredi ama uzun bir su içti ve daha güçlü bir şekilde geri geldi.

"Belki de umurumda değildi ve bu benim işimdi. Kaçak işçi çalıştıran bir müşteriyle anlaşırса lisansını kaybedebilirdi, bu yüzden bir sorun haline gelirse bunu da inkar ederdi. Ama beni istismar ettiğini bilmeye hakkım vardı. Bana kaydettiklerini söyledi. Benimle sırayla oynarken kaydetmişler. Onlardan korktuğu için, yeni olduğu için, kocam onun müşterisi olduğu için hiçbir şey söylemediğini ve yapmadığını söyledi. Ve ben tek kelime etmeden, konuşacak tek kelime bulamadan gitti. Bana doğruyu söylediğini biliyordum."

"Biraz daha su ister misin?" Eve ona sordu.

"Hayır, ben iyiyim. Uzun zaman önceydi. Aştım artık." Ama derin bir nefes aldı. "Bekledim. Haftalar sürdü. O evde yokken, bolca zamanım olduğunu bildiğim zamanlarda aramak zorunda kaldım. Ama sonunda diski buldum. Hâlâ bende olan bir kopyasını çıkardım. O da bende olduğunu biliyor. Onunla yüzleştim ve sanırım teknik olarak ona şantaj yaptım. Boşanırken çok iyi bir anlaşma yaptım." Tekrar nefes aldı, arkasına yaslandı. "Sanırım bu soğuk ve çıkarcıydı."

"Şahsen ben bunun çok akıllıca olduğunu düşünüyorum."

O muhteşem gülümseme yine parladı. "Teşekkür ederim. Hiç kimseye söylemedim. Hatta kocama bile -üçüncü kocama- ki onu çok seviyorum. Olanları atlatamadan ikinci kez evlendim ve bu bir hataydı. Ama Quentin'le iyi bir evliliğimiz, iyi bir hayatımız var ve şimdi bile onun bilmemesini tercih ederim. Ama Felicity bu adamların kim olduğunu anlamamanın önemli, hatta hayati olduğunu düşünüyordu."

"Öyle. Hem de çok. Bana bir dakika müsaade edin." Eve ayağa kalktı, iletişim cihazını çıkardı ve Peabody ile temasa geçti. "Ortağım bakmanız için bazı resimler getirecek. Sorun olur mu?"

"Evet, tamam." Parmakları tekrar zincirlerinin üzerine kapandı, onları büktü, çözdü. "Şehirden çıkmalı mıyım?"

"Sizin için bir sorun olduğunu sanmıyorum, ama anladığım kadarıyla sık sık aynı çevrelerde dolaşıyorsunuz - aynı yer, farklı zamanlar. Ben olsam o farklı zamanlara uyardım."

"Bu yeterince kolay."

"Genellikle aynı yerde, aynı zamanda birlikte midirler?"

"Genellikle, okuduklarımdan, duyduklarımdan. Kumar oynamayı, rekabet etmeyi ve gösteriş yapmayı seviyorlar. Hepimiz süsleniriz, bu yaptığımız işin bir parçası. Onları orada burada biraz görüyorum ve gördüğümde onunla konuşmayı gurur meselesi yapıyorum. Ama bu bir gösteri. Pek sosyalleşmiyoruz, gerçek arkadaş olan ortak arkadaşlarımız yok. Sanırım anlıyorsunuz."

"Evet."

"Garip bir şekilde, şimdiye kadar ikisinden de hiç korkmadım. Üstünlüğün bende olduğunu düşündüm ve hepsi çok uzun zaman önceydi. Gerçek gibi görünmüyordu. Sonra bugün Felicity aradı ve birden her şey gerçek oldu ve korkmaya başladım."

"Korunmak istiyor musun, Pat?"

"Kendim alabilirim ve sanırım alacağım da, ama teşekkür ederim. Gerçekten iki kişiyi öldürdüklerine inanıyor musun?"

Eve, Patrice'in gerçeği görebilmesi için bakışlarını sabit tuttu. "Şu anda Moriarity ve Dudley soruşturmanın ilgi alanındaki kişiler. Şu anda ikisine karşı da elimde kanıt yok." Bir süre bekledi. "Anladınız mı?"

"Evet. Evet, çok iyi anlıyorum."

Peabody içeri girdiğinde Eve ona işaret etti. "Bu Dedektif Peabody. Patrice Delaughter."

"Geldiğiniz için teşekkürler, Bayan Delaughter."

Gülümsedi ama daha önceki parlaklığından eser yoktu. "Bu bir deneyim oldu."

"Bu resimlere bakmanı istiyorum." Eve dosyayı açtı ve fotoğrafları yaymaya başladı. "Söyle bana, eğer

kimseyi tanımıyorum."

"O." Patrice parmağını Ava Crampton'inkinin üzerine koyduğunda Eve kimlik fotoğraflarını zar zor yerleştirmişti. "Sly'ın tuttuğu profesyonel bu. Elbette daha yaşlı ama onu tanıyorum."

"Sylvester Moriarity'nin siz evliyken tuttuğu ve daha sonra müşterisi olduğunuz geceyle ilgili olarak sizinle konuşan lisanslı refakatçi bu mu?"

"Evet. Buna hiç şüphe yok. Çok çekici, değil mi? Unutulması zor bir yüz. Bana çok iyi bir dönüş yaptı. Onu hatırlıyorum."

"Tamam. Teşekkür ederim."

"Bekle." Patrice Eve'in bileğini tuttu. "Felicity iki cinayet işlendiğini söyledi. O da onlardan biri mi?"

"Evet. Senden yapmanı istediğim şey şu. Onun yolundan, radarından uzak dur. Seni düşünmesi için bir neden yok ve bunu böyle tutacağız. İleride sana ihtiyacım olabilir ama bana verdiğin bilgileri bu işin dışında tutmaya çalışacağım."

"Onu o öldürdü."

"Size sadece öldüğünü söyleyebilirim."

Patrice gözlerini kapattı. "Kocamdan New York'a gelmesini isteyeceğim. Ona her şeyi anlatacağım. Sana söylediklerimi kullanman gerekiyorsa, kullan. Bana yardım etti ve bunu yapmak zorunda değildi. Eğer onun ölümünden kocam sorumluysa, bu o geceye dayanıyor olmalı, değil mi?"

"Öyle diyebilirim. Kocanız nerede?" "Şu

anda iş için Londra'da."

"Bana iletişim bilgilerinizi bırakın ve oraya gidin. Kendinizi daha güvende hissedeceksiniz. Gitmeniz gereken yere kadar size eşlik edecek birkaç memur bulabilirim, siz yola çıkana kadar yanınızda kalırlar."

"O kadar titrek mi görünüyorum?"

"Sen doğru olanı yaptın. Neden titrek görünesin ki?"

"Sana kartımı vereceğim. Kartınızı alacağım. Memurlar ve ben tavsiyenize uyacağız. Felicity ile temasa geçeceğim ve ailesiyle birlikte Londra'da bize katılmasını isteyeceğim."

"Bence bu iyi bir fikir. Peabody."

"Ben hallederim. Siz burada bekleyebilirsiniz Bayan Delaughter."

"Kendimi her zaman cesur biri olarak görmüşümdür," diye mırıldandı Patrice. "Şimdi bu iş hallolana kadar burada benimle kalıp kalamayacağını soracağım."

"Sorun değil. Moriarity ya da Dudley'nin yaylı tüfeği olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum, üzgünüm. İkisinin de silahlara ve savaşa ilgi duyduğunu biliyorum. Onlarla birlikte av partilerine katılmış ya da aynı tür safarilere çıkmış bazı ortak tanıdıklarımız var. Quentin ve ben bu tür şeylerle pek ilgilenmiyoruz. Etrafa sorabilirim."

Eve düşündü. "Londra'ya gittiğinizde, belki onlarla çıkmış bir tanıdığınızla irtibata geçebilirsiniz. Özellikle onlardan bahsetmeden."

Patrice başını sallayarak, "Sadece deneyim hakkında soruyorum," dedi. "Quentin ve ben bir safari ya da avlanmayı denemeyi düşünüyoruz."

Yolculuk. Nasıl bir şey, neler yapıyorsunuz, dedikodu, hikaye var mı? Evet, bunu yapabilirim."

Öne doğru eğildi ve Eve'in gözlerinin içine sertçe baktı. "Sanırım bunun cevabını biliyorsun ve sanırım benim de bilmem gerekiyor. Neden ben değil de o? Neden onu öldürdün, çok uzun zaman önce kiralanmış bir profesyonel?"

"O en iyisiydi," dedi Eve basitçe. "Sen sadece onun karısıydın ve sonra olmadın. Ama kendi alanında en iyisi olmuştu ve eski bağlantı onu -sanırım- karşı konulmaz kılıyordu."

"Sadece karısı." Patrice zayıf bir kahkaha attı. "Tanrı'ya şükür benim için fark etmedi."

"Yapacaksın. Bu iş bittiğinde, önemli olacaksın. Ve benim düşünceme göre, bu paranın satın alamayacağı türden bir geri ödeme."

Peabody iki memurla içeri girdiğinde Eve ayağa kalktı.

Bölüm 15

Eve, Patrice'in iki iri yarı üniformalı tarafından kuşatılmış halde uzaklaşmasını izlerken bağlantılar, diye düşündü.

"Kendini daha güvende hissetsin diye büyük erkekleri seçtin."

Peabody, "Bunun ona katkı sağlayacağını düşünmüştüm," diye itiraf etti. "Crampton'ın fotoğrafını çiviledi. Aradan on iki yıldan fazla zaman geçti ama yine de başardı."

"Bazı yüzler seninle kalır." Kendi babasınıninki, diye düşündü Eve, karanlıkta kendini onun içine iterken. Bazı yüzlerin, bazı anların, bazı kabusların nasıl asla tam olarak kaybolmadığını çok iyi anlıyordu.

"Yani Crampton rastgele değildi."

Eve başını salladı ve ofisine doğru geri dönerken bir gel işareti yaptı. "Şanssız biriydi. Ve tüm bu karmaşanın içinde bazı bağlantılar olduğuna dair içgüdüünüz tam isabetliydi."

"Yaşasın, ben. Orada olması gerektiğini düşündüğüm şeyi bulamamış olsam bile."

"Ortaya çıkmayacaktı ve bu onların güvendiği bir şeydi. Eski sevgililerinden herhangi biriyle konuşma ihtimalimiz onların bakış açısına göre çok yüksek olmalıydı. Ve eğer konuşursak, ikisi de kadınların konuşacağını, eski aşâğılamaları yeniden yaşayacağını düşünmezdi."

"Şansımız yaver gitti."

"Hayır," diye düzeltti Eve. "Dava üzerinde çalıştık ve şansımız yaver gitti. Ava Crampton'ın sadece bir bağlantısı değil, muhtemelen Moriarity için en sonunda bir hassas noktası da var. Ve bu da yarışmaya küçük bir bonus kattı. Rastlantısal olan tamamen rastlantısal değildir ve benim kapalı olduğum ve senin açık olduğun yer burasıydı."

"Yine, yaşasın ben. Woot! Üzgünüm, sadece o ana ihtiyacım vardı." "Ve o an gitti."

"Tamam. Yani yarışma yapısı katil ve kurbanlar arasında bir bağlantı olmasını gerektiriyor. Belki de her iki durumda da bu bağlantı çok gerilerdeydi ve bu yüzden kurbanların katili tanınması pek olası değildi."

Eve, "Dudley Crampton'ı öldürdü," dedi, "ve muhtemelen o gece onunla yatmış olsa da, bağlantı Moriarity ile. Onu işe aldı. Karısını. Onun yeri."

"Başka bir tür kapatma."

"Evet, ya da," diye düşündü Eve ilerlemeye devam ederken, "başka bir dostluk bayrağı. Bunu senin için yapmama izin ver dostum."

"Bu dostluk değil, bu Mira bunun için bir kelime bulurdu. Süslü bir kelime."

"Kelime ne olursa olsun, Dudley ve Houston arasında bir bağlantı olacak. Belki de birkaç on yıl öncesine. Muhtemelen daha önce gittiğiniz yerde, Houston'ın başı belaya girdiğinde. Yasadışılar," dedi Eve Cinayet Masası'na döndüğünde. "Dudley ve Moriarity kullanıyordu ve bahse girerim Dudley en azından hâlâ kullanıyordur. Onları bir yerden satın almak zorundaydılar. Houston kullandı ve sattı ve hepsi belli bir yaşta. Houston düzelmeden önce birkaç anlaşma yapmış olabilirler."

Açısını değiştirdi, içeri döndü. "Patrice, ailelerinin onları hapisten ve kayıtlardan uzak tutmak için çok para harcadığını söyledi. Houston belki bir anlaşma yüzünden tutuklanır ve anlaşma Dudley ile yapılır. Dudley'nin babası oğlunu bu işten uzak tutmak için para ödemek zorunda kaldı ama muhtemelen kızdı ve oğlunu başka bir şekilde cezalandırdı."

"Benim için oynuyor. Başka bir geri ödeme faktörü. Her iki kurban da onlara bir şekilde hizmet etti," diye önerdi Peabody ve Eve'i ofisine kadar takip etti. "Sonra başarılı oldular, önbelleği aldılar ama yine de hizmet sundular."

"Bu yeterli olabilir. Her iki kurban da Delaughter'ın deyimiyile alt katmanlarına oynadı." Eve ayağa kalktı, tahtayı inceliyordu. Peabody hiçbir şey söylemeden AutoChef'e doğru ilerledi ve iki kahve programladı. "Yüzeyin altında kim oldukları ve şimdi neye hükmedebildikleri ve hükmettikleri. Onları o zaman da satın aldılar, şimdi de satın alıyorlar."

Eve kahveyi aldı, kalçasını masasına yasladı ve tahtayı incelemeye devam etti. "Yirmili yaşlarında ayırttıkları bir LC ile onları kim bir araya getirecek? Onlar böyle düşünüyor. Onun kitabında yoklar. Ve onları, çocuk denecek yaştayken kaçakları pazarlayan bir limuzin şoförüyle kim bir araya getirebilir ki?"

"Onları bu şekilde bağlamak bile onu kilitlemiyor."

"Hayır, ama olacak. Bir başka kibir hatası, onların küçük özel şakası."

"Ve belki de dediğiniz gibi, hala kullanıyorlar."

"Olmayabilir. Dudley'nin bütün oyuncak dükkânı var ve numune almaya asla karşı koymaz. Ve aralarındaki bu çarpık ilişkiye bakılırsa, Moriarity'nin de paylaşacağını söyleyebilirim."

"Seks başka bir bakış açısı. Kurbanın kitabında yoktu ama başkasının kitabında olabilir."

Eve yine başını salladı. "Seks için para ödeyemeyecek kadar egoları var ya da yaptıklarının öğrenilmesi riskini göze alamayacak kadar. Onlar bunun üzerinde, bu aşamada ödeme yapmak zorunda kalmayacak kadar besin zincirinde yüksekler. Kadınların bunu onlara vermeye hevesli olması gerekir. Zaten mesele seks değil. Hiçbir zaman da olmadı. Güç, egemenlik, şiddet ve ayrıcalıkla ilgiliydi ve öyle. Pahalı heyecanlar. Bir adam en iyi arkadaşının tecavüzünü izleyebilmek için karısına uyuşturucu mu veriyor? Bu seksle ilgili değil. Bu onların kendi eğlenceleriyle ilgili ve hala da öyle. Birbirlerine olan bağlarıyla ilgili. O sadece onları birbirine bağlayan ipteki bir başka düğümdü. Onlar ruh ikizi."

"Eğer Delaughter'ı paylaşabilmek için uyuşturdularsa, bunu tekrar yapabilirlerdi. Eğer seksi bir tür bağ olarak kullanıyorlarsa."

"Evet. O öğrendikten sonra çok daha dikkatli olurlar. Seyahatte ne var?"

"Her yerde olduklarını söylemeye yetecek kadar. New York merkezli olabilirler ama zamanın yarısında burada değiller. Belki yarısından azı. Birlikte çıktıkları ya da aynı yere geldikleri ama ayrı ayrı çıktıkları seyahatleri bir araya getiriyorum. İkisinin de özel ulaşımı var - birden fazla ulaşım aracı - bu yüzden zor. Buna ek olarak her ikisinin de evleri ya da villaları ya da pieds-à-terre'leri var. Bir yıla sığdırsak bile çok fazla işimiz olacak."

"Bana bir kısmını gönderin, ben de kayıp ya da faili meçhulleri taramaya başlayayım."

Masasına oturdu, yönetim kurulunu düşündü. Sonra Charles Monroe ile temasa geçti.

"Az önce size bir e-posta gönderdim," dedi ona. "Cumartesi günü herkesi görmek için sabırsızlanıyoruz."

"Cumartesi . . . doğru." Ne halt etmişti ki? "Güzel." "Ve bu patates salatası getirip getirmeyeceğimizi sormakla ilgili değil."

"Hayır. Ava Crampton hakkında. İlk günlerinden bir olaydan bahsetti mi hiç? Karı koca bir üçlü için kiralanmış. Genç, zengin. Kitap sırasında, koca karısına bir Fahişe/Tavşan kombinasyonu veriyor ve karışma bir arkadaş ekliyor. Koca ve arkadaşları sırayla karısıyla birlikte oluyor."

"Hayır ve yapmazdı da. Ehliyetini kaybedebilirdi ya da yasadışı kullanımı bildirmediği için ehliyeti askıya alınabilirdi, özellikle de karısı farkında değilse ya da önceden tam olarak kabul etmediyse. Buna tecavüz de eklenirdi ve Ava suçlanabilirdi. Bu da kariyerini bitirir. Sonradan ihbar etmesi onu koruyabilirdi, çünkü baskı altında ya da korkudan katıldığına dair güçlü bir gerekçesi olurdu, ama bu da dosyasına girerdi."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Eğer böyle bir şey olduysa, bunu nasıl öğrendiniz?" "Karısına söyledi."

Ekranda gülümsedi. "Tam ona göre. Doğrudan ve temiz."

"Bana kocanın güdülerini hakkında hızlı bir genel bakış sunun. Sadece genel bir fikir."

"Geçmişe veya dinamiklere sahip olmadan genelden başka bir şey söyleyemem. Tecavüz ilacı kullanımı, kontrol etme ve aşağılama ihtiyacına ya da arzusuna işaret eder. Başka birini getirerek

Erkek, kadının önceden bilgisi ya da izni olmadan olaya dahil olduğunda, bu kontrolü genişletir, aşılamayı derinleştirir ve aynı zamanda diğer erkeğe kadının kendi malı olduğunu gösterir. Ona ya da onunla istediği her şeyi yapabilir. Temel olarak onu kullan, bunun için burada olduğunu söylüyor. Onu paylaşarak bir tür meta haline getirirler, akşam yemeği için paylaşabilecekleri bir et tabağından biraz daha fazlası. Bu aynı zamanda gizli eşcinselliği açığa çıkarmanın bir yolu da olabilir."

"Onu birlikte becererek, mecazi olarak birbirlerini beceriyorlar."

"Bu şekilde de ifade edebilirsin." "İlginç.

Teşekkürler." "Elimden gelen her şeyi yaparım."

Birkaç dakika boyunca oturup parçaların zihnine yerleşmesine izin verdi. Notlarını güncelledikten sonra, her iki görüşmeyi, izlenimlerini, bir seks terapistinin genel görüşünü ve takip etmeyi planladığı yönleri içeren bir rapor haline getirdi.

Whitney ve Mira'ya kopyalarını gönderdi.

Cinayet defterini, panosunu güncelledi, sonra ayaklarını masasına dayayıp oturdu, elinde bir fincan kahve daha vardı ve her şeyin yeniden oturmasına izin verdi.

Bu gece ya da yarın diye düşündü. Bir sonraki tura fazla zaman kalmamıştı. Eğer gördüğü örüntü bir örüntüyse, Moriarity uyanmış olacaktı, bu da kurbanın Dudley'nin geçmişiyle yakından bağlantılı olacağı ve yeminin Dudley ve Oğulları'ndan geçeceği anlamına geliyordu.

"Ve herhangi biri de olabilir," dedi yüksek sesle.

Hayır, doğru değil. Hem Dudley hem de Moriarity New York'ta olduğu için hedefin New York'ta olması gerekiyordu. Yani hedef burada yaşıyordu, burada çalışıyordu ya da şu anda burayı ziyaret ediyordu.

Hedef kendi alanında -büyük olasılıkla bir hizmet alanında- önemliydi. Mütevazı başlangıçlar mı? diye düşündü. Her iki kurbanın da ortak özelliği, merdivenin altından başlayıp üst basamaklara tırmanmaktı.

Bu oynadı mı?

Hala kendi alanlarında aktif. İşe alınabilecek veya çağırılacak, danışılacak, randevu alınabilecek biri.

Kahretsin.

Birileri ölecekti çünkü bir çift kibirli kaçık kan bağı kurmak istiyordu ve o bunu kanıtlayamıyordu.

Henüz gerçekleşmemiş şeylere kafayı takmanın bir anlamı yok, diye hatırlattı kendine. Zaten olmuş olanları araştırmak daha iyiydi. Peabody'nin kendisine gönderdiği dosyayı açarak yavaş ve sistematik bir ölüm araştırmasına başladı.

Peabody tekrar içeri girdiğinde ekranda veri ızgaraları vardı.

"Dallas."

Eve, Peabody'nin ona fırlattığı Güç Çubuğunu yakalamak için tam zamanında baktı.

"Bunlar iğrenç."

"Hayır. Bir num-nummy ikramı. Otomat öyle diyor. Ayrıca benim kadar çok kayıp ve çözülmemiş olay yarattıysanız, desteğe ihtiyacınız var demektir."

"Belki." Eve biraz isteksizce ambalajı yırttı. Odaklanma, şimdi gözlerinin arkasında kendini belli eden düşük dereceli baş ağrısını bastırmıştı. Bir ısırık aldı, yüzünü buruşturdu. "Tanrım, bunların içine ne koyuyorlar?"

"Bilmemek gerçekten daha iyi. Eğer sahada daha fazla zaman geçirmeyeceksek, dosyaları eve götüreceğim ve üzerlerinde biraz zaman harcayacağım."

"Neden eve gidiyorsun?"

"Çünkü mesai çoktan bitti ve ben erkeğimi ve gerçek yemeği istiyorum."

Eve kaşlarını çatarak bilek ünitesine

baktı. "Lanet olsun." "Burada çalışmak

istiyorsan kalabilirim."

"Hayır. Hayır, git. İzimi kaybettim. Bir araya getirdiğiniz her şeyi ev birimime gönderin, ben de ..." Peabody'nin dikkatini kaybettiğini anlayınca sözlerini yarıda kesti. Ortağı yer değiştirmişti, şu anda saçlarını tarıyor ve aptalca bir gülümseme takınıyordu.

"Roarke'ın burada ne işi var?" Eve onun sesini duyduğunda bile talep etti.

"Merhaba, Peabody. Saçını beğendim. Havalı, etkili ve kadınsı."

"Oh." Biraz daha telaşlandı.

"Teşekkürler." "Teğmen sizi geç saate kadar çalıştırıyor mu?" "Gidiyor," diye

tersledi Eve. "Git."

"İyi akşamlar," dedi Roarke. "Cumartesi görüşürüz." "Orada olacağız."

"Bunu yapmak zorunda mısın?" Peabody koşarak uzaklaştığında Eve mırıldandı.

"Hangisi bu?"

"Onu aptallaştır."

"Görünüşe göre bu güce sahibim, gerçi o da bana öyle görünmedi." İçeri girdi, masasına oturdu. "Ancak sen yorgun ve huysuz görünüyorsun." PowerBar'ı aldı. "Ve bu da muhtemelen sebebin bir parçası."

"Neden ev yerine buradasın?"

"Karımın hâlâ masasında olacağına dair hesaplanmış bir risk aldım. Artık durup yemek yedikten sonra beni eve bırakabilir."

"Gerçekten yapmam gerek-"

"İş, evet. Pizza olabilir." "Bu kirli dövüşmektir."

"Temiz savaşmak her zaman bir israf gibi görünür." İki kez PowerBar'ı geri dönüşüm kutusuna attı. "İhtiyacın olan şeyleri topla ve ben sana bugün oynadığım golf turunu anlatırken yemeğimizi yiyelim."

"Golften nefret ediyorsun."

"Her zamankinden daha fazla, yani bana borçlusun. Pizzayı sen al."

Dosya çantasını düzenlerken "Sana neden borçluyum?" diye sordu.

"nk senin phelilerinle on sekiz delik oynadım."

Kadın durdu. "Ne yaptın?"

"Golf delisi bir i ortağımı Dudley ve Moriarity'nin oynadığı kulübe götürmeyi ayarladım. Bir dörtlü oluşturduk."

Gerçekten de öfkesinin merkezinden boğazına doğru fikırdığını hissetti. "Kahretsin, Roarke, neden-"

Parmağını karnına sokarak onun sözünü kesti. "Bir sabahı bir sopayla yerdeki bir deliğ doğru topa vurarak geçirdikten sonra benimle uğraşmaya başlamak istemezsin. Kuşkusuz David bu lanet oyunu sevdiği için bunu zaten yapacaktım, bu yüzden küçük bir saha çalışmasına dönüştürmek etkili göründü. Arada sırada phelilerinizle karılaşıyorum."

"Evet, ama ..." Bunu düşündü ve ataklarının azaldığını itiraf etmek zorunda kaldı. "Evet. Ne yaptın-"

"Yr ve konu," diye araya girdi. "u anda kendimi o pizza için havaya soktum."

"İyi, iyi, iyi." antayı aldı, bilgisayarını kapattı. "Onlarla daha önce hiç golf oynamadın mı?"

"Ve bir daha asla olmayacak," diye yemin etti yola çıkarken. "Gerçi sonunda onları  vuruş farkla yendik, bu da ikisini de neşeli bir ruh haline sokmadı. Yeterince iyi maskeledik," diye ekledi ve istifa ederek Eve ve bir düzine polisle birlikte bir asansöre sıkıtı.

"Kaybetmeyi sevmiyorlar."

"Kazanmanın onlar için bir tür din olduğunu söyleyebilirim. Hile yapıyorlar."

"Ciddi misin?" Gözlerini kıstı. "Gerçekten şaşırtıcı değil. Yani birlikte çalışıyorlar - takım hilesi mi?"

"Öyle yapıyorlar. Bire bir olarak birbirleriyle nasıl rekabet ettiklerini söyleyemem ama diğerleriyle bir sistemleri var."

Asansörün kapıları açıldı. İki polis levyeyle dışarı çıktı, üç polis daha kas gücüyle içeri girdi. Yaz teri havayı yemeklik yağ gibi tıkamıştı.

"Golfte nasıl hile yaparsın?"

Golfçü olduğu her halinden belli olan polislerden biri homurdandı. "Kardeşim, o kadar da zor değil."

Omzunun üzerinden bir bakış attı. "Teğmen Rahibe."

"Efendim."

"Sinyaller, şifreli kelimeler kullanıyorlar."

Roarke üniformalıdan akıllıca bir baş selamı aldı. "Bir taşıyıcıya rüşvet ver, belki birkaç vuruş azaltabilir. Cebinde top taşıyan bir adamla oynamıştım. Pantolonunun paçalarından aşağı atıyordu. Pislik herif."

"Onlar biraz daha yüksek teknolojiliydi." Roarke şimdi doğrudan üniformayla konuşuyordu. "Yön cihazlarına programlanmış, üzerinde oynanmış toplar kullanıyorlardı."

"Şerefsizler. Golfte hile yapan bir adam, kira parası için kendi annesini de dolandırır."

"En azından," diye kabul etti Roarke, garaja kadar olan yolculuğun geri kalanına katlanabilecek kadar eğlenmişti.

"Sahayı biliyorlar," diye devam etti arabasına doğru yürürlerken. "Belli ki her deliğin haritasını çıkarmışlar, çeşitli yatışları programlamışlar. Pozisyonlarını, açılarını ve benzerlerini incelerken birbirlerine işaret veriyorlar. Biri sırasını alıyor; diğeri cihazı çalıştırıyor. Bu konuda çok rahatlar. Başın ağrıdığı için ben süreceğim."

"Başım ağrımıyor. Kesinlikle." Adam kaşlarını ona doğru kaldırdığında, kadın yolcu koltuğuna çöktü. "Gözüm ağrıyor. Bu farklı bir şey."

Kaputun etrafında yürüdü, direksiyonun arkasına kaydı. "Dikkatleri üzerlerine çekecek kadar iyi oynamamaya dikkat ediyorlar. Sağlam oyuncular olarak görünüyorlar. Bugün de çok iyi oynuyorlar, handikaplarının birkaç vuruş altındalar. Onuncu deliğe kadar."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum." "Ben de bilmiyorum, özellikle de."

"Başarılı iş insanların golfü sevmesi gerekir. Bu bir çeşit kuraldır."

"Sizin kurallarınıza göre ben berbat bir başarısızım." Bunu neşeyle ve gururlu bir tavırla söyledi. "Her halükarda, aradaki farkı onuncu günde kapatmaya başladık."

"Onları nasıl yendin?"

"David üstün bir oyuncu ve benim de işin ruhuna girdiğimi, kendimi daha fazla verdiğimi söyleyebilirsiniz."

"Hile yapıyorlardı. Bir hileciyi yenmek için iyi bir oyundan daha fazlası gerekir."

"Bir oyunu nasıl manipüle edeceğini bilenler sadece onlar değil. Ben de kendi cihazlarımla onların cihazlarını mahvettim. Ne zaman bir tane kullansalar, ya kestiler ya da kancaya taktılar."

"Ne, balık gibi mi?"

"Sana tapıyorum. Gerçekten." Karşı koyamayarak eğildi ve onun yanağını öptü. Gürültüyle. "Beni bir aptal gibi hissettiriyorsun."

"Tamam. Nasıl istersen."

"Aslında, hiç de değil." Trafiğin içinden geçti. "Toplarını sağa ya da sola, tuzağa ya da çukurlara gönderirdim, bu da skorlarına vuruş ya da puan eklerdi. Golfte en düşük skoru istersiniz."

"O kadarını biliyorum."

"Her halükarda, on üçüncü deliğe geldiğimizde, onlar için kötü bir şans oldu, eşittik ve cihazları kullanma riskini alamadılar. Bu yüzden düz oynadık."

"Gerçekten mi?"

Ona gülümsemek için başını çevirdi. "Sırf yüzlerine vurmak için bir kenar eklemek istedim. Ama David'i eğlence için getirmiştım ve onları bu olmadan dövmekten daha çok zevk alıyordu." Bir an durakladı, bir kavşaktan geçti. "Ve işin doğrusu, ben de öyle."

"Kaybetmeye nasıl tepki verdiler?"

"Oh, gerçekten çok kızmışlardı, içten kahkahalar ve nazik tebrikler altında maskelenmişlerdi. Hatta bize bir

on dokuzuncu delikte. Dudley'nin elleri titriyordu ve bu öfkeydi. Kontrol edene kadar ellerini cebinde tutmak zorundaydı. Ve sanırım tuvalete gittiğinde burnuna çektiği ya da yuttuğu şeylerle kontrol altına alıyordu."

"Evet, bahse girerim çok homurdanıyor, yutkunuyor ya da sigara içiyordur. Ama ben özellikle sana karşı kaybetmeyi kastetmiştim."

Polisi hiçbir şey geçemedi, diye düşündü. "Küçümsemeden nefrete geçtiklerini söyleyebilirim, bu da tatmin edici. Hassas bir tip olsaydım, kalın ve yapışkan olduğu için nefretlerini bir macun bıçağıyla kazırdım, ama gerçek şu ki bundan oldukça keyif aldım."

"Çünkü onların parasıyla içerek ve içten kahkahalarına katılarak aslında onlara parmak veriyordunuz."

"Ve alçakgönüllü, sadece şansını denemiş bir gülümsemeyle." "Onu sağdın," diye bitirdi Eve.

"Sanki ağızları tıkalı bir çift inek gibiydiler." "Eeww."

"Belki de orada olmanız gerekiyordu. Sanırım Dudley'nin biz yokken soyunma odasında biraz öfkelenildiğini ve sopalarının yok edilmesini emrettiğini bilmek ilginizi çekecektir."

"Nereden biliyorsun?"

"Kahyaya rüşvet verdim, doğal olarak."

"Doğal olarak, sizin dünyanızda soyunma odalarında uşaklar bulunur."

"Vericisini de parçalamış. Kullandığı soyunma odasının zemininde parçalarını buldum."

"Öfke, öfke. Bu iyi bir şey. Bunu kullanabilirim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Senden bahsetti. Sizinle tanıştığını söyledi ve soruşturmanızla ne kadar ilgili olduğumu öğrenmeye çalıştı. Bu davanın özel bir ilgi alanı olmadığını, sadece bir sürücü ve bir LC olduğunu, dikkatimi çekmeye değmediğini ve benim açımdan sizin için o kadar da önemli olmadığını söyledim. Bu da onu memnun etmedi."

Adam durgun araç nehrinde manevra yaparken bir süre hiçbir şey söylemedi. "Bu iyiydi. Oldukça iyi bir oyundu. Bu ona duygusal bir yatırım sağlıyor, daha fazla önem, daha fazla fark yaratma isteği uyandırıyor. Sıradan olamaz, bütün mesele bu. Eğer haklıysan ve özellikle beni ve muhtemelen seni istiyorlarsa, ilgilenmiyorsan bunun bir anlamı yok ve bu benim için sadece başka bir iş günü."

"Icove davası çok büyük bir olaydı - soruşturma açısından, medya açısından, kamuoyunun dikkati açısından. Onunla görüştüğünüzde size davadan ve kitaptan bahsettiğini söylemişsiniz. O da bana aynısını yaptı."

"Siktir." Şimdi ellerini yüzünde ovuşturuyordu. "İlhamın bir parçası olabilirdi."

"Er ya da geç bu noktaya geleceklerdi. Bence durum, kitap, yaklaşan video, onu ya da onları bir kitap ya da video olmanın ne kadar heyecan verici olabileceğini düşündürdü. Rakiplerine sahip olmak, sonra da büyük bir davanın tüm ilgisini ve şöhretini yaratmak."

"Heyecanı uzun süre devam eder. Bunu da oynayabilirim," diye düşündü. "Sadece belki."

Prensip olarak ücretini ödemeyi reddettiği türden özel bir yeraltı otoparkına çekti.

"Sokakta bir yer bulabilirdin."

"Biraz yaşı, sevgilim. Buradan birkaç blok ötede bir yer var. Biraz yürümek için güzel bir akşam ve pizzanın mükemmel olduğunu garanti edebilirim."

Dışarıda yürürlerken onun elini tuttu. "Burası sana ait."

"Eşim zamanının yarısını pizzayla geçirdiğinden, eve yakın bir yerde olağanüstü turtalar sunan bir yer olması iyi bir fikir gibi göründü."

"Tartışmak zor."

Parlak akşam güneşi insanları sürüler halinde dışarı çıkardı. Alışveriş torbalarını taşıyan ve aval aval binaları ve gökyüzündeki trafiği seyreden turistler. Ve yollarına çıkıyorlar, diye düşündü Eve, böylece gidecek bir yeri olan insanlar sağa sola savruluyor, kaçıyor ve ilerlemeye devam ediyordu. Bunun bir tür tuhaf ve kaotik bale olduğuna karar verdi, korna sesleri, kaldırımdaki işportacıların gevezelikleri, linklerin ve kulaklıkların tiz ve ping sesleriyle noktalanıyordu.

Birkaç çocuk sırtlanlar gibi gülerek hava sörfü yapıyordu. Köşedeki kayma arabası satıcısı şarkı söylemeye başladı.

"Sanırım bu oldukça iyi bir fikirdi," diye karar verdi

Eve. "Baş ağrını -pardon, göz ağrını- geçirdi." Ve o durakladı, koyu kırmızı ve mavi çiçeklerden bir kol seçti bir kaldırım sergisinden. Fiyatı satıcıya iletti, çiçekleri Eve'e uzatırken arabacının sesi bir İtalyan aryası gibi yükseliyordu.

Çok güzel bir andı, diye düşündü Eve. Çok güzel bir New York anı.

"Sanırım bu onu bir randevu yapar."

Roarke güldü, onun beline sarıldı ve çiçek satıcısının alkışlamasına neden olan gösterişli bir öpücük için onu kendine çekti. "Şimdi bir randevu oldu."

Yarım blok ötede, kalabalık bir pizzacının önündeki küçük bir kaldırım masasını gösterdi ona. Rezerve tabelasına dokundu. "Önceden rezervasyon yaptırmışsınız."

"Hazırlıklı olmak işe yarıyor. Ayrıca önceden sipariş verdim, böylece bize ne getireceklerini bilecekler. Ben size günümü anlattığıma göre, siz de bana kendi gününüzü anlatabilirsiniz."

"Biraz zor oldu."

"Ben hiç çürük

görmüyorum." "O kadar

sert değil."

Greenwich'teki görüşmeyle başladı. İşini bitirmeden önce bir garson bir şişe kırmızı şarap, bir şişe maden suyu ve ustalıkla hazırlanmış bir meze tepsisi getirdi.

"Akıllıca bir karar verdiğini ve şanslı bir kaçış yaşadığını söyleyebilirim."

"Küçük bir korku cebi vardı, uzun süre unuttuğunu tahmin ettiğim kadar derinlerde. Sonra bir şey ona hatırlattı ya da sadece kötü bir gün geçirdi ve açıldı. Ama onunla ilgili bir şey vardı, onu görecektik kadar yaklaştığında - ve bence o korkuyu yaratmak için o psikiyatrik devreyle bağlanmıştı."

"O bir canavar, değil mi?"

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Kadınları kaçıran ve onlara işkence ederek öldüren adamınız bir canavardı. Çarpık egoları ve bilimleriyle içgüvercinler de öyleydi. O da onlardan aşağı kalmıyor. Asla hak etmediği konumunu korkutmak, aşağılamak ya da sindirmek için kullanıyor çünkü bu ona kendini daha önemli hissettiriyor. Ve şimdi bunu daha da ileri götürerek spor olsun diye, eğlenmek için öldürüyor.

Serveti ve konumu ona teslim edilmiş ve o da bununla bir şeyler yapmak ya da basitçe bunun tadını çıkarmak yerine, bunu bir silah olarak kullanıyor ve silahı hakkı, öldürmeyi de hakkı olarak görüyor."

"Ve yine, tartışmak zor." Garsonun aralarına koyduğu pizzayı inceledi. "Oldukça harika görünüyor. İkinci görüşme ilkinden daha sert geçti. Bunu akşam yemeğinde dinlemek istediğine emin misin?"

"Bizim yolumuz bu, değil mi?" Ama onun gözlerinde bir şey gördü. "İstersen bekleyebilir."

"Sanırım yapmamayı tercih ederim. Bekle, yani."

Böylece ona pizza yerken ihaneti, zulmü ve tecavüzü anlattı. İçini dökmek, şehir etraflarında uğuldarken, yemeğin rahatlığıyla, adamın eli uzanıp mutlak bir anlayış jestiyle kızın elini tutarken hepsini söylemek gerçekten daha iyiydi.

"Onlarla bir bağ hissediyorsunuz, özellikle de Patrice Delaughter ile."

"Belki de olması gerekenden daha fazla."

"Hayır." Tekrar elini kapattı. "Olması gerekenden fazla değil."

"Bana söylemek zorunda değillerdi, ikisi de. Bunu seçtiler. Tıpkı Ava'nın Patrice'e kendisine yapılanları anlatmayı seçmesi gibi, oysa tüm bu olanlardan sıyrılabilirdi. Doğru olanı yaptılar ve bu hiç de kolay olmadı."

"Hayatta, iyi durumda ve aileleriyle birlikte olan iki kişi için artık her şeyin daha kolay olacağını düşünüyorum. Bence işiniz bittiğinde, bahsettiğiniz o korku cepleri boş olacak."

Biraz şarap içti ve düşündü: Hayır, korku cepleri asla gerçekten boş değildir. Ama bunu söylemedi.

"İkisi de canavar. Katiller her zaman canavar değildir," diye ekledi. "Bazıları korkunç ve bencil nedenlerle öldürür ama onlar canavar değildir. İrlanda'daki salak aptal ve bencildi ve Holly Curlow'un hayatına son verdi çünkü ne, duygularını mı incitti? Sarhoş ve sinirli olduğu için mi? Ama yaptığı şeyi asla unutamayacak. Hayatının geri kalanında o anları kafasında tekrarlayacak, çünkü o bir canavar değil."

Ve onun adını hatırlayacaksın, diye düşündü Roarke, ve yüzünü.

"Bazıları yanlış yönlendirildikleri, eğildikleri, korktukları, açgözlü oldukları için öldürür. Ama bu ikisi öldürüyor çünkü bence bir şekilde kendilerini haklı hissediyorlar. Dahası, cilanın altında canavar, canavarın altında ise bir tür şımarık, çirkin çocuk var."

"Artık onları daha iyi tanıyorsun."

"Onları tanıyın," diye kabul etti gözleri faltaşı gibi açılarak. "Bazı zayıflıklarını, ciladaki kusurları bilin. Bir sonraki hedeflerini. . bir yerlerde, bir zaman bir bağlantı olacak- Peabody bu konuda haklıydı ve biz onu bulacağız. Onları durdurmamıza yardımcı olur mu bilmem ama durdurduktan sonra kafesin kapısını kilitlememe yardımcı olur."

"Eve gittiğimizde sana yardım edeceğim. Bu aramaları paylaşır ve onlardan ne yapabileceğimize bakarız." Ona biraz daha şarap doldurdu. "Sanırım haklısın. Pratik yapmışlar."

"Yaptıkları hakkında hiçbir şey yapamam, daha fazla öldürmelerini engellemek için onları kullanmak dışında. Ama Roarke, bir sonrakinden önce onları durdurmak için yeterli gücüm yok. İçimden bir ses çok geç kaldığımı söylüyor. Şu anda birilerinin saati işliyor."

Etrafındaki kalabalığa, turistlere, dışarıdaki güzel masalarda oturup şarap içen diğerlerine baktı.

"Belki onlar da akşam yemeği yiyordur, belki güzel bir şarap içiyorlardır. Ya da geç saatlere kadar çalışıyorlar ya da akşam için dışarı çıkmaya hazırlanıyorlar. Muhtemelen sıradan bir şey yapıyorlar, New York'ta bir yaz akşamı ne yapıyorlarsa onu. Ne kadar az zamanları kaldığını bilmiyorlar. Canavarların kapıda olduğunu ve benim çok geç kalacağımı bilmiyorlar."

"Belki bu doğrudur ve eğer doğruysa bunun için acı çekeceğini biliyorum. Ama Eve, canavarlar senin şu anda bile enselerinde soluduğunu bilmiyorlar. Onlar da zamanlarının azaldığını bilmiyorlar. Bunu şimdi hatırlaman, bilmen gerekiyor."

Elini kaldırdı ve öptü. "Eve gideceğiz ve belki, sadece belki, kapıya önce biz varacağız."

Bölüm 16

Luc Delaflote, Yukarı Doğu Yakası'ndaki şık eve saat tam sekizde varmıştı. Ne de olsa hassasiyetiyle gurur duyan bir adamdı. Ağırbaşlı droid onu kapıda karşıladı, ona ve özenle paketlenmiş malzemeleri taşıyan şoföre, verandaya, küçük koi göletine ve bahçelere bakan geniş mutfığa kadar eşlik etti.

Delaflote kendi aletlerini taşırdı, çünkü bunun onların önemini ve kendi eksantrikliğini gösterdiğine inanırdı.

Elli iki yıl önce Topeka'da Marvin Clink olarak doğmuştu. Genç Marvin yetenek, eğitim, çalışma ve yüksek hırs sayesinde kendini Delaflote de Paris, maître cuisinier olarak şekillendirmişti. Krallar ve başkanlar için yemekler tasarlayıp hazırlamış, emirler ve sultanlar için sote ve flambé yapmıştı. Düşeslerle ve mutfak hizmetçileriyle yatmıştı.

Söylendiğine göre -kendisi de söylediği için biliyordu- onun pâté de canard en croûte'unu tadacak kadar şanslı olanlar tanrıların nasıl yemek yediğini biliyorlardı.

"Gidebilirsiniz." Bileğini tek bir hareketle çevirerek şoförü gönderdi. "Sen." Droidi işaret etti. "Şimdi bana kapıları göstereceksin."

Droid sürücüyeye, "Bir dakika lütfen," dedi. Droid, içinde çeşitli tencere, tava ve tavalar bulunan birkaç derin çekmeceyi açtı. "Sürücüyeye çıkışı göstereceğim, sonra size yardım etmek için geri geleceğim."

"Senden istemediğim yardım. Mutfağımdan uzak dur. Kışt."

Delaflote tek başına bıçak, kaşık ve diğer aletlerden oluşan çantasını açtı. Bir tirbuşon çıkardı ve kendi seçtiği şarap şişelerini açtı. Açtıktan sonra cilalı çelik dolaplarda uygun bir kadeh aradı.

Yudumlarken geçici diyarını, ocağı, fırınları, lavaboları, hazırlık tezgahlarını inceledi ve iş göreceğine karar verdi.

İki kişilik romantik bir gece yemeği hazırlamak üzere New York'a gitmek için kendisine yüklü bir ödeme yapan müşterisi için, seçtiği havyarın öne çıktığı ve şeffaf, kırılmış buz yatağında servis edilen bir meze seçkisi hazırlardı. İştah kabardığında, şanslı çift kendi imzasını taşıyan bagetler ve ince avokado dilimleri eşliğinde somon musundan oluşan bir başlangıç yemeğinin tadını çıkarırdı. Ana yemek olan poulet poêle de Delaflote, sırlanmış bebek sebzelerle servis edilecek ve kendi bitki bahçesinden cömert taze biberiye dallarıyla süslenecekti.

Ah, koku.

Bunu, özel aracına binmeden sadece bir saat önce hasat edilmiş tarla yeşilliklerinden oluşan bir salata ve ardından iyi yıllanmış peynirlerden oluşan bir seçki takip ederdi. Final için de o çok meşhur çikolatalı suflesini hazırlayacaktı.

Memnun kalınca müziğini -romantik baladlar- Fransız, bien sûr, romantik bir yemek için. Önlüğünü giyerek işe koyuldu.

Bazen yaptığı gibi, kendi aşçı yardımcısı gibi davranıyor, doğruyor, dilimliyor, soyuyordu. Şekiller, dokular, kokular onu memnun ediyor ve heyecanlandırıyordu. Delaflote için, soymak

Patates, bir sevgilinin kıyafetlerini soyamak kadar duygusal ve zevkli olabilir.

Kısa boylu ve düzgün yapılı bir adamdı. Parlak kestane renginde, dramatik ve özenle şekillendirilmiş bir yele olan saçları, iri, ağır kapaklı kahverengi gözlerin hakim olduğu bir yüzden geriye doğru akıyordu. Bu gözler ona bir romantik, bir hayalperest görünümü veriyordu ve genellikle kadınları baştan çıkaran ilk unsurdu.

Kadınlara tapar, onlara kraliçeler gibi davranır ve aynı anda hayatında birkaç sevgilinin dönmesinden hoşlanırdı.

Hayatı dolu dolu yaşadı, her damlasından lezzet aldı ve her lokmanın tadını çıkardı.

Tavuk fırında, mus soğumaktayken bir kadeh şarap daha doldurdu. Tadını çıkarırken, kendi doldurduğu mantarlardan birini tadarak onayladı.

Etrafını temizledi, salata için yeşillikleri, sebzeleri ve otları yıkadı, ardından soğumaya bıraktı. Müşterisi ve talihli kocası ana yemeği yerken bunu tarhun sosuyla hafifçe karıştıracaktı. Havaya yayılan kokulardan memnun kalarak tavuğu sosla kızarttı - tarifi Kraliyet Mücevherleri kadar sıkı korunan bir sırdı - güzel küçük sebzeleri ekledi.

Ancak o zaman müşterinin isteğine göre yemeğin servis edileceği duvarlarla çevrili bahçeye çıktı. Yine onayladı. Yemyeşil güller, iri başlı ortancalar, kavisli ağaçlar, yıldızlı zambaklar yükseliyor, yayılıyor ve taş döşeli avlunun etrafını sarıyordu. Gece açık ve ılıktı ve romantizmin ısıltısını katmak için düzinelerce mumun düzenlendiğini ve yakıldığını görecekti.

Saati kontrol etti. Sunucular her an gelebilirdi ama bu arada droidi arayacak, masayı hazırlamasını, nevresimleri ve yemek takımlarını göstermesini isteyecekti.

Sahneyi hazırlarken içmek için bitkisel sigaralarından birini çıkardı.

Masa orada, şeffaf tutucularda parıldayan küçük tealightlar. Sığ bir kâsede bahçeden güller. Avluyu çınlatan daha fazla mum; hepsi beyaz. Elinde yeterince yoksa daha fazlasını getirmesi için garsonlardan birini gönderecekti.

İşte, nasturtium. Salataya renk ve ilgi katması için biraz çiçek atardı.

Kristal kadeh takımı, mais oui.

Şehrin, trafiğin sesleri bahçe duvarlarının üzerinden sızıyordu ama bunu müzikle maskeleyecekti. Uygun seçimleri yapabilmesi için droidin ona sistemin nerede tutulduğunu göstermesi gerekecekti.

Bir daire çizdi, mutfağın ışıklarından bahçenin gölgelerine doğru adım atan bir adam görünce durdu.

"Ah, gelmişsiniz. Yapılacak çok iş var ..." Adamı tanıdığı anda durdu, kaşları kalktı.

"Mösyö, sizi beklemiyordum."

"İyi akşamlar, Delaflote. Yaptığım hile için özür dilerim. Bu gece müşteriniz olduğumun bilinmesini istemedim."

"Demek gizli kalmak istiyorsunuz, öyle mi?" Delaflote bilmiş bir gülümsemeyle burnunun kenarına dokundu.

"Senin

bir bayanla randevu, ne olurdu, q.t.'de. Delaflote'a güvenebilirsin. Sağduyulu değilsem ben bir hiçim. Ama henüz tamamlanmadık. Yemeğin yanı sıra ambiyansı da yaratmam için bana zaman vermelisiniz."

"Eminim yemek olağanüstü olacaktır. Zaten harika kokuyor."

"Bien s  r." Delaflote hafif  e eğildi. "Ve

yaln  z mı geldiniz? Yardımcınız yok mu?"

"Her   ey istendiği gibi sadece benim ellerimle hazırlanıyor."

"M  kemm  l. Biraz   urada durabilir misiniz? Bir   eyi kontrol etmek istiyorum."

Yıllar i  inde m  kemmelle  tirdiği Galyalı omuz silkme hareketiyle Delaflote birkaç adım sağa doğru ilerledi.

"Evet, hemen   urada. Bir dakika." Mutfağa geri d  nd   ve duvara yasladığı silahı aldı. "Olağan  st   kokuyor," dedi tekrar dı  arı   ıkarken. "  ok yazık."

"Nedir bu?" Delaflote ka  larını   atarak silaha

baktı. "Bu benim mermim." Ve tetiği   ekti.

Diken, sanki organ bir hedef tahtası gibi halkalanmı   gibi kalbin i  inden ge  ti. Keskin, acımasız kenarıyla, bir s  s kiraz ağacının g  vdesini kazmak i  in arkadan devam etti.

Moriarity   efi inceledi, orada sıkı  mı  tı, v  cudu ve beyni     rken bacakları ve kolları seğiriyordu. Turu tamamladığının kanıtı olarak kısa kaydı almak i  in yakla  tı.

Her şeyin yerli yerinde olduğunu bilen bir adamın rahatlığıyla içeri girdi ve silahı çantasına yerleştirdi. Bir an için fırını açtı, kapatmadan önce zengin aromasını içine çekti.

"Gerçekten çok yazık."

Bütün işi ziyan etmemek için şarabı tekrar torbaya koydu ve Delaflote'un soğuttuğu şampanyayı buldu. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak için etrafına son bir kez baktı ve tatmin olmuş bir şekilde eve geri dönüp ön kapıdan çıktı. Etkinlik için programladığı droid siyah, dört kapılı bir sedanın içinde bekliyordu.

Saate baktı, gülümsedi.

Tüm bu iş yirmi dakikadan fazla sürmemişti.

Droidle konuşmadı; droidin zaten talimatları vardı. Programlandığı gibi Dudley'nin garajına girdi.

"Bunları Bay Dudley'nin özel odasına koyun," diye emretti, "sonra da arabayı geri getirin. Üsse döndükten sonra geceyi burada geçirin."

Moriarity garajda, otuz dakikadan kısa bir süre önce bir bankın üzerine bıraktığı martiniyi aldı ve yan kapıdan çıktı. Eve doğru yürüdü, daireler çizdi ve halihazırda devam etmekte olan gürültülü, kalabalık partiye katıldı.

"Kiki." Rastgele bir kadın seçti ve kolunu onun beline doladı. "Ben de tam Zoe'ye bu gece ne kadar harika görüldüğünü söylüyordum ve sana kendim söylemek için izini sürmek zorunda kaldım."

"Oh, sevgilim."

"Söyleyin bana, birkaç dakika önce içerideyken duyduklarım doğru mu? Larson ve Kit hakkında?"

"Ne duydun?" Gözlerini kaldırıp ona baktı. "Belli ki dedikoduları duymuyorsam yeterince kaynaşmamışım demektir."

"İkimiz de birer içki daha içelim, sonra size her şeyi anlatacağım."

Onunla birlikte yürürken, bakışları insan denizinin içinden Dudley'ninkilerle buluştu. Başını hafifçe eğip selam verdiğinde ikisi de gülümsedi.

Eve elini boynunun arkasına sürterek ağrıyı hafifletmeye çalıştı.

"İnsanlar kayboluyor ya da ölüyor. Bu yüzden polislerimiz var, ama ..."

"Bir şey mi buldun?" Roarke kendi ofisi yerine yardımcı ofiste çalışıyordu, böylece izlenimlerini kolayca aktarabiliyorlardı.

"Yaklaşık dokuz ay önce ikisi birlikte Afrika'ya, özel bir av kulübüne gittiler. Bir buçuk milyon dolara mal oluyor ve onaylanmış listedeki bir hayvanı sadece bir kez öldürme izniniz var. Rehberleriniz, aşçınız, çeşitli hizmetçileriniz, helikopterler de dahil olmak üzere çeşitli ulaşım araçlarınız var. Başkalarının taşıdığı büyük, beyaz, iklim kontrollü çadırlarda jel yataklarda uyuyorsunuz, porselen tabaklarda yemek yiyorsunuz, kaliteli şarap içiyorsunuz, falan filan. Broşürde maceracı zarafet olarak tanıtılıyor. Gurme bir kahvaltı yapabilir, sonra dışarı çıkıp bir fil ya da başka bir şey vurabilirsiniz."

"Neden?" Roarke merak etti.

"Benim düşüncem, ama bazı insanlar bir şeyleri vurmayı seviyor, özellikle de o şeyler karşılık veremiyorsa. Sydney'de yüksek lisans yapan Melly Bristow -yaban hayatı fotoğrafçısı- aşçı olarak çalışmaya başlar. Güzel bir sabah, o gurme kahvaltıyı hazırlamak için orada değildir. Fotoğraf ve video çekmek için kendi başına gittiğini düşünüyorlar, ki elimdeki ifadelere göre ara sıra bunu yapıyormuş ve kamerası da çantası da gitmiş. Ama herkesin her zaman taşınması gereken 'link'e cevap vermiyor. Herkes biraz kızgın çünkü avı geciktiriyor."

Eve sandalyesinde döndü. "Başka biri kahvaltı hazırlıyor ve o hala dönmeyince, onun 'bağlantısını' tespit ediyorlar ve rehberlerden biri onu geri getirmek için yola çıkıyor. Bulduğu tek şey onun 'link'i. Endişelenip kampla iletişime geçiyor ve bir arama ekibi kuruluyor. Kamerasını ya da çoğunu buluyorlar ve bir kan izi buluyorlar. Sonunda bir aslan sürüsünün izini sürüyorlar ve dişi ile yavrusu ondan geriye kalanları atıştırıyor."

"Tanrım, bu çok çirkin bir son. Önceden sona ermiş olsa bile."

"Bence hala nefes alırken canlı canlı yenmekten ya da parçalanmaktan kurtuldu." Yine de Eve aynı fikirdeydi. Çirkin olsa bile.

"Dudley ve Moriarity'nin onu öldürüp sonra da suçu aslanlara attığını mı düşünüyorsunuz?"

"Bu her gün duyamayacağınız bir kumar," diye düşündü Eve. "Ama şöyle bir şey var. Onu bulduklarında hâlâ kemerini takıyordu. Ve herkesin taşımak zorunda olduğu bayıltıcı hala kılıfındaydı. Bu onun bu şirketle üçüncü seyahatiydi, bu yüzden

Tamamen yeşil, özellikle de personeldeki herkesin bir grupta dışarı çıkmadan önce eğitimden geçmesi gerektiği doğruysa. Bağlantısını tutucusundan çıkarıp atacak zamanı var ama afetine gitmiyor mu? Ve o sabah fotoğraf makinesinde hiç fotoğraf çekilmemiş."

Oynamadığını düşündü. Sadece uyuşmuyordu.

"Kamptan bir mil uzakta dolaşıyor ama hiç fotoğraf çekmiyor mu?" Her adımında bir vızıltı duyuyordu. "Öldürüldüğünü tespit ettikleri yeri buldular, çiğnenmiş çalılar, kan, sürüklenme izleri vs. Kamptan bir mil uzakta ve onu şafaktan hemen sonra kaçırmışlar. Karanlıkta dışarı çıkmış -fener çantasındaymış- oysa bu sitedeki verilere göre gerçekten büyük dişleri olan hayvanların çoğu o saatte avlanıyormuş."

"Yerel halk buna ne diyor?"

"Yanlışlıkla ölmüş. Boynu kırılmış. Görünüşe göre aslanlar avlarının boğazına saldırıyor, boğazını yırtıyor ve/veya boynunu kırıyor. Yavruları olan anne aslanlar, avlarını inlerine ya da eski çiftlik evlerine sürüklerler, böylece çocuklar yemek yiyebilir."

"Paniklemiş olsa bile -ki kim paniklemez ki- ve kampa gitmek yerine kamptan kaçmış olsa bile bir mil hatırı sayılır bir mesafe."

"Ve bir ayak yarışında, aslan üzerine bahse girerim. Şimdi, belki aptaldı, belki de öyleydi, ama verilerini okuyorum ve bana aptal gibi gelmiyor. Avustralya ormanlarında zaman geçirmiş, Alaska'da bir koruma alanında daha çalışmış, Hindistan'a gitmiş. Deneyimi vardı ve kendini nasıl idare edeceğini biliyordu."

"Ona bakın." Kimlik fotoğrafının duvardaki ekrana yansıtılmasını emretti.

"Çok çekici," dedi Roarke. "Çok."

"İçlerinden biri kız üzerinde hakkı olduğunu düşünmüş ve kız bunu kabul etmemiş olabilir. Ya da kabul etti ve iş çok sertleşti. Elinizde ölü bir kadın var, şimdi ne yaparsınız? En iyi dostunu çağırırsın ve bir yolunu bulursun."

Roarke golf gezisini düşünerek, "Birlikte iyi çalışıyorlar," diye yorum yaptı.

"Aynı madalyonun aynı yüzü. Moriarity'nin eski sevgilisi onları böyle tanımlamış. Ortaklık. Onu giydir, eşyalarını al. Sürünün nerede olduğunu ve dışının temel avlanma alanını biliyorlardı çünkü bir gün önce görmüşlerdi ve rehber bu konuda bilgi vermişti. Ölü ağırlığı bir mil taşımak kolay değil, ama sırayla yapıyorsanız o kadar da kötü değil. Cesedi atın, belki kedinin kanın kokusunu alıp yemeye gelmesini umarak biraz parçalayın. Kamerasını atın, linkini atın, kampa geri dönün. Kedi işbirliği yapmazsa, birbirinizin tanığı olursunuz. Yine de kendi başına dışarı çıkmış ve saldırıya uğramış gibi görünüyor. Sadece iki bacaklı bir hayvan tarafından."

Kahve fincanını aldı, boş olduğunu görünce kaşlarını çattı. "Her neyse, her şeyin başladığı yer burası olabilir. Her şey orada. Ya da muhtemelen orada. Bir cinayet -bir kaza ya da dürtü- örtbas etme, birlikte çalışma. Bunun heyecanı, sonra da sonrası. Arama, ve bunu bilen sadece siz ikinizsiniz- daha fazla heyecan. Sonra, vay canına, tam da umduğunuz gibi oldu. Dokunulmazsınız ve bu eğlenceli değil miydi?"

"Ne zamandır dışarıdalar?"

"Üç gün. Bu dördüncü gün olacaktı." "Birini öldürmüşler miydi?"

"Ah . . ." Bilgisayar ekranına geri döndü, ifadeler ve raporlar arasında gezindi. "Hayır."

"O zaman ortaya koyduğunuzdan daha fazlası olabilir. Öldürmek için para ödediler ama öldürmediler."

Bir an için hiçbir şey söylemedi. "Afrika'da saat kaç?" "Bu hangi bölgede olduğuna bağlı. Büyük bir kıta." "Zimbabwe."

"Şey ..." Saate bir göz attı. "Sabah beş civarı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bu matematik, sevgilim. Sen o güzel kafanı yorma."

"Isır beni."

"Konuşmanın konusunu göz önünde bulundurursak, bu hiç hoş değildi. Hmm. Bu da öyleydi. Daha fazlasını bulmak için avcılık kulübünü aramadan önce, sizin için bir tane daha bulabilirim."

"Nerede?"

"Napoli, İtalya ya da açıkları. Bir yelken turnuvasındaydılar ve birkaç hafta boyunca o bölgede ve çevresindeydiler. Bu süre zarfında yirmi üç yaşındaki Sofia Ricci kayboldu. Bir kulüpteymiş ve her zamanki gibi içiyormuş. Erkek arkadaşıyla tartışmış ve oradan ayrılmış."

"Yalnız mı?"

"Yalnız," diye onayladı Roarke. "Görgü tanıklarının söylediğine göre, epeyce yük altındaymış. En son birinin gördüğünü hatırladığı

gece yarısı civarındaydı. Eve gelmedi ve ev arkadaşı erkek arkadaşında olduğunu düşündüğü için endişelenmedi. Ertesi gün çalışmadığı için yine kimse kaybolduğunu fark etmemiş. Ta ki Pazar günü erkek arkadaşı telafi etmek için dairesine gidene kadar. Kendisine sert ve uzun uzun bakan polise, kızıdan yaklaşık yarım saat sonra eve gittiğini ve ertesi gün kızın 'link'ini iki kez aradığını -ki kendi harcamaları da bunu doğruluyordu- ve kızın hala kendisiyle konuşmadığını düşündüğünü söyledi. Onu hiç bulamadılar. Bu yedi ay önceydi."

"Bu büyük bir okyanus," diye yorumladı Eve.

"Evet, öyle. Şüphelileriniz o dönemde Dudley'in yatında ya da Moriarity'nin villasında kalmışlar. Her ikisi de, yelken kulübünden birkaç kişiyle birlikte, ilk aramaya katıldılar."

"Daha çok heyecan. Başka bir kadın," diye düşündü, "genç tarafta. Kadınların daha kolay bir oyun olduğunu düşünerek bu şekilde başlamış olabilirim-iki erkek, bir kadın. Çoğu kadının pek şansı olmazdı."

"Polis erkek arkadaşını akladı ama ilk yetmiş iki saat boyunca odak noktaları oydu. Olaya bir kaçırılma olarak bakıyorlar. Arkadaşları, ailesi, istikrarı vardı, önemli bir sorunu yoktu, iyi bir işi vardı vs."

"Arada iki ay var. Peabody, kimsenin özlemeyeceği insanlar üzerinde çalışmış olabileceklerini söyledi ama bence hayır. Bir alarm, arama, medya raporları varsa daha büyük bir telaş olur.

Ricci onların ikincisi olabilir. İki ay, cinayetten paçayı sıyırdıkları için birbirlerini tebrik etmeleri için zaman verir. Bunu tekrar istiyorum."

"Plan yapma zamanı," diye onayladı Roarke. "Birlikte çalışmak, kimin neyden sorumlu olduğuna karar vermeyi ve

programları."

"Bunu konuşmanın, çözmenin, pompalamanın zamanı geldi. Yine üslerinden uzaktalar," diye belirtti Eve. "Ya başka bir cesede daha bulaşmak istemediklerini anladılar ya da cesedi atacakları yeri değiştirmeye karar verdiler, böylece cesedin bulunamayacağı bir yere atabilirler, en azından onlar bölgedeyken. Belki de bir süre trollük yaptılar ve kendilerine kızgın, biraz sarhoş bir kadın buldular."

"Çok güzel bir tane," diye ekledi Roarke ve görüntüyü ekrana koydu.

"Evet, ilk başta bunun bir parçası olabilirdi. Onu kullanmak, paylaşmak, öldürmek. Ama sekse ihtiyaçları yoktu. İkisini de azdıran şey öldürmektir. Bunu tekrar yapmaları gerekecekti, belki biraz karıştırıp ne olacağını görecektir."

"Sence bu zaten bir oyun muydu? Zaten aralarında bir rekabet mi vardı?"

"Bu samimiyet. Bu ..." Ona bakmak, gözleriyle buluşmak için yana kaydı. "Burada yaptığımız şey bu, kayıpları ve ölümleri arıyoruz. Sen ve teyzen birkaç kelime -önemli kelimeler- İrlandaca konuşuyorsunuz. Charles gece vardiyasında Louise'e omlet yapıyor."

Durdu, tereddüt etti. "Bu çok saçma. Nasıl olur bilmiyorum-"

"Hayır, gayet açık. Bu takım çalışması, ortak çıkarlar ve ortaklıktan daha fazlası. Bunu korkunç bir aşk olarak görüyorsunuz."

"Sanırım öyle. Eğer Mira gibi davranacak olsaydım, birbirlerini bulduklarını, birbirlerini tanıdıklarını söyledim. Belki de öyle olmasaydı ...
." Omuz silkti. "Ama yaptılar. Ve o korkunç şekilde birbirlerini tamamladılar."

"Evet, anlıyorum. Başkaları da olmuş olabilir Eve. Afrika'dan önce. Peabody'nin teorize ettiği gibi, fark edilmeyecek olan başkaları."

Bu fikir midesini bulandırır da, "İşin içine girmek," diye düşündü. "Onlar ortaya çıkabilecek, hatta onlarla bağlantılı olabilecek birini denemeden önce bu ekip çalışmasını mükemmelleştirmek." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Buradan itibaren, ortaya çıkan kurbanlara bağlı kalarak çalışalım. İtalya'dan altı ila sekiz kurbanla başlayalım. Bu tür katiller genellikle tırmanmaya başlar. Düzeltilmeye ihtiyaçları var."

Bilgisayara, şüphelilerin o zaman diliminde nerede olduklarını hesaba katmasını emretti ve aramayı geliştirdi.

"Orospu çocuğu. Orospu çocuğu. Biliyordum! Ekrandaki veriler, lanet olası piçler. Şuna bakın," diye Roarke'a çıkıştı. "İtalya'daki kadından neredeyse yedi hafta sonra. Hızlı bir kumar gezisi, Vegas. Artık eve daha yakın. Birlikte seyahat etmiyorlar ama orada buluşuyorlar. Dudley bir gün önce geliyor. Büyük bakara turnuvası, ki aptalca bir oyundur."

"Aslında, bu-"

"Sözümü

kesme." "Evet,

efendim."

"Ukala herif," diye mırıldandı. "Yirmi dokuz yaşında bir kadın, Vegas'ın kuzeyindeki çölde yol kenarında kendi arabasının içinde ölü bulundu. Göğsünde şok izleri var. Olay yerinde bırakılan bir levyeyle ölene kadar dövülmüş. Savunma yarası yok, cinsel saldırı yok. Önce bayıltmış, sonra öldürmüş. Çanta yok, mücevher yok. Soygun gibi göstermeye çalışmışlar. Arabasını da parçalamış. Polisler buna bakıp kaçakları

düşünür. Bazı kimyagerler, kötü davranışları olan serseriler, bu çizgide. Kenara çekmesini sağla, onu ve diğerlerini bayılt.

"Ama işin püf noktası şu. Kurbanımız Linette Jones, turnuvarın düzenlendiği kumarhanede barmenlik yapıyordu. Önümüzdeki iki gün izinliydi, maaşı ve bir tekne dolusu bahşişi vardı ve erkek arkadaşıyla buluşmak için Tahoe'ye gidiyordu. Duyma mesafesindeki herkes nereye ve ne zaman gideceğini biliyordu çünkü bu bir yıldönümü şeyiydi ve ona vereceği bir yüzüğü vardı - olay yerinde de bulunamadı. Evlenme teklif edecekti."

Roarke verileri okurken, "İfade verdiler," diye gözlemledi.

"Lanet olası A. Bahse girerim bekleyememişlerdir. Polislerin yanlış yöne gitmelerini izlemeye bayılıyordum. İşte burada kendilerini daha fazla kaptırmaya başladılar, kurbanla aralarındaki bağlantıyı tekrar kurdular. Onları bununla bağlayacağım, bağlayacağım ve boğacağım."

"Bundan şüphem yok, ama sizin ısrarla ikinci dereceden dediğiniz şeyler bunlar."

"Sizin de dediğiniz gibi, bu saçmalık."

Keyifli bir kahkaha attı ama bu kahkaha kadından sadece bir hırıltı aldı. "Nasıl oluyor da gençliğimin deyimlerini kullandığını duymak beni aynı anda hem duygulandırıyor hem de tahrik ediyor merak ediyorum."

"Idiom-smidiom. Nokta atışı. Bunu bir araya getirebilir, bir model gösterebilirim. Sadece bir yargıcı arama izni vermeye ikna edecek kadar parlak hale getirmeliyim. Bir sonrakine ihtiyacım var. Üç ila dört ay sonra."

Bir sonrakini üç buçuk ay sonra bulmuş. Bu sefer bir erkek, diğer kurbanlardan daha yaşlı.

"Bir mimar," diye okudu Eve, "alanının en iyilerinden biri olarak kabul ediliyordu, Côte d'Azur'daki ikinci evinde tatil yaparken öldürüldü. Ertesi sabah karısı tarafından yüzme havuzunda yüzerken bulunmuş. Havuza düşmeden ya da atılmadan önce sersemletilmiş, ardından boğulmuş - silah cesedin üzerinde bırakılmış -."

"Peki ya karısı?" Roarke, Eve bu soruyu sorduğunda.

"Hiçbir şey duymamış. Altı yaşında bir çocukları varmış, çocuk huzursuz ve ateşliymiş, öyle yazıyor ve doktorlar da bunu doğruluyor, bu yüzden kadın çocuğun odasına yatmış. Karısı için bir neden bulamamışlar. Evlilikte sorun yok, dışarıdan bir ilişki ortaya çıkmadı. Kendine ait bol miktarda parası var. Gözünü kırpmadan tüm mali kayıtları açmak da dahil olmak üzere tam bir işbirliği yaptı. O telle adama yapılanı yapacak gücü kendinde bulamazdı, adam sersemlemiş olsa bile. Ve bir cinayeti satın aldığına dair hiçbir kanıt yok."

"Bulduğunuz ilk erkek kurban," diye gözlemledi Roarke. "Ve bir aile babası, bir eş ve bir oğul bırakmış biri."

"Onu tanıyorum, karısını." Eve hafızasını yoklarken gözlerini kıstı. "Onu nereden tanıyorum? Carmandy Dewar. Bu lanet ismi biliyorum. Bilgisayar, Dudley/Moriarity dosyalarında ve notlarında Carmandy Dewar'ı ara."

Teşekkür ederiz. Çalışıyor . . .

"O sırada ikisi de orada mıydı?"

"Evet, öyleydiler." Dolu dolu, diye düşündü. Birbirlerini tamamlıyorlardı. "Böyle yerlerde takılan bir grup insanla takılıyorum. Elimde medya raporları, dedikodular var, hepsi bu," dedi bilgisayar yanıt verirken bile.

Görev tamamlandı. Carmandy Dewar, Dudley ve Moriarity'nin yer aldığı sosyete makalelerinin dosyalarında görünüyor. Özellikle de Moriarity, ona birkaç kez eşlik etmiş.

"Anladım, görevi iptal et. Onunla çıkmış," dedi Roarke'a. "Mimarla evlenmeden önce Moriarity onunla çıkmış. Kadın eski toprak, o kalabalığın içinde. Ya da çocuktan önce öyleydi. Destek ve taziye için ona gittiklerine, cenazeye şok olmuş ve üzgün görünerek gittiklerine emin olabilirsiniz. Saksocular. Kibirli, kendini beğenmiş saksocular."

"O zaman bunu isteyeceksin, her ne kadar düzeni bozsa da. İki ay önce," dedi Roarke ona. "Başka bir kadın. Larinda Villi, zamanında kendi kuşağının en büyük mezzo-sopranosu olarak kabul ediliyordu, ve diğerleri de öyle. Bir aydın ve yetmiş sekiz yaşında dünyanın en önemli ve etkili sanat hamilerinden biri. Londra'daki opera binasının kapısında kalbinden bıçaklanmış halde bulundu. İkisi de oradayken -Moriarity sözde iş için, Dudley ise yatırım yaptığı büyük bir filmin Londra galasına katılmak için- ikisinin de Villi ile bir bağlantısı ya da herhangi bir ilişkisi yoktu."

"Bu gösterdi," diye düzeltti Eve. "Bu bir düzeni bozmak değil. Mevcut olanı oluşturuyor ve tam da aradığım şey. Araştırırsak bir şeyler buluruz. Dedelerinden biri onu becerdi ya da anneleri maymuna tokat atmak istediklerinde onu dinlemek için operaya gitmelerini sağladı. Bir şeyler bulacağız."

Bir ileri bir geri volta attı, uzun zamandır kahve içmediğini hatırladı. "Bir fırt çekmem lazım."

"Ben alırım. Benim de işime yarayabilir." "Şu anda Afrika'da saat kaç?"

"İlk sorduğunuzdan bir saat sonra," diye karşılık verdi.

"Onlarla şimdi bağlantı kurabilirim." Tekrar volta atmaya başladı. "Hayır, yaz, parlat, her şeyi adımlara, kalıplara dök." Tahtaya ekle, diye düşündü. Diğer tüm kurbanları, onlarla ilgili verileri. Sonra Afrika'dan başlayacak, resmi genişletecek ve bugüne kadar çalışacaktı.

"Teşekkürler." Roarke'ın uzattığı kahveyi aldı, birazını yudumladı. "Onları buldum. Biraz çalışma, biraz incelik gerekecek ama zorlamaya başlamak için yeterince var. Bu gece bana çok zaman kazandırdın."

Parmak uçlarını kızın yanağında gezdirdi. Yorgunluktan solgun, diye düşündü. "Ve bunun için bana birkaç saat daha çalışarak teşekkür edeceksin."

"Her şeyi ortaya koymalıyım ki her şeyi içine çekebileyim, böylece Reo'yu bir yargıçla konuşup bana alternatif cinayetlerde mazeretleri olan gerçekten önemli ailelerden gelen gerçekten zengin iki adam hakkında arama emri vermesi için ikna edebileyim. Onu ve Whitney'i tüm bunların işe yarayacağına ve bunu başarabileceğime ikna etmeliyim. Eğer bunu başaramazsam, devam edemeyiz. Henüz olmaz. Ve-"

"Birinin saati ilerliyor." Dudaklarını dudaklarına değdirmek için eğildi. "Biliyorum. Panonuzu bu yeni kurbanlarla güncelleyebilirim. O kadar şaşırmış görünme. Aklının nasıl çalıştığını biliyorum."

"Sanırım biliyorsun. Ama . . . Bunu yapmak zorundayım." "Batıl inançlısın, öyle mi?"

"Hayır. Belki. Muhtemelen. Her neyse, bunu yapmak zorundayım. Kafamda oturtmama yardımcı olur."

Çünkü artık onlar da onun diye düşündü. Bu da başka türlü bir yakınlıktı.

"Bir süre kendi işimle uğraşacağım."

"Bu birkaç saat sürecektir. Ne zaman istersen o zaman yatağa gitmelisin."

"Mümkün olduğunca eşimle yatmayı seviyorum. Birkaç saatimi doldurabilirim."

Gerçi kendi ofisine girdiğinde, kadının bundan daha uzun süreceğini tahmin ediyordu.

Avcılık kulübüyle iletişime geçtiğinde Afrika'da saatin kaç olduğunu unutmuştu ama New York'ta sabahın ikisini vurduğunu çok iyi biliyordu.

Kurnazlık yapmayı -yalan söylemeyi- düşündü, sonra vazgeçti. Rehberlerden biri, ev sahipleri ya da başka biri Dudley ya da Moriarity ile temasa geçip ilgisini onlara anlatmayı seçerse, sorun yoktu.

Onlara endişelenecekleri bir şey vermeye hazırdı.

İşini bitirdiğinde notlarına baktı. Rehber önce temkinli davranmış, sonra giderek daha açık olmuştu. Bristow'a düşküncü ve bu açıkça belli oluyordu.

Kamptan nasıl ve neden bu kadar uzaklaştığını hiç anlamadım.

Dişi aslanın bilinen avlanma bölgesine nasıl ve neden girdiğini hiç anlamadım.

Kadının neden bu kadar dikkatsiz davrandığını ya da neden gün ışımadan yola çıktığını bir türlü aklına sığdıramıyordu.

Dudley palavracı, personele karşı kaba. Talepkar, sabırsız. Kampa kaçakları getirdiğinden şüpheleniliyordu.

Moriarity soğuk, ilgisiz. Sipariş veya talep dışında personel ile nadiren konuşurdu.

Daha sonra şansını yerel müfettişlerle denedi ve medya raporlarından çıkardıklarını biraz olsun somutlaştırmayı başardı.

Zaman çizgisinde ilerledi, Napoli'ye, Vegas'a, Fransa'ya, Londra'ya gitti, kırıntıları ve parçaları topladı, bu kıymıkları ve parçaları bütünle bir araya getirdi.

Tahtasının arkasını kullanarak bu zaman çizgisinin bir çizelgesini çıkardı, yerleri işaretledi, her kurbanın fotoğrafını ekledi ve hepsini daha fazla notla birbirine bağladı. Gerçeklerle ve varsayımlarla.

Yedi ölü, diye düşündü tahtadan geri çekilirken. O iki çift elin yedi kişinin kanını taşıdığını biliyordu.

Belki daha fazla.

Roarke arkasına geçip ellerini omuzlarına koyarak oradaki ağırları ovuştururken o yüzlere bakmaya devam etti.

"Tüm bu hayatlar kesildi. Maceracı bir kadın, barışmak isteyen bir erkek arkadaşı olan bir kız, bir koca ve baba, hayatının bir sonraki evresine başlamak üzere olan bir kadın, dünyaya güzellik ve kültür yaymış yaşlı bir kadın. Ve sonra kötü bir başlangıcı sağlam bir başlangıca dönüştüren başka bir koca ve babaya ve bir zamanlar başka bir kadına bir canavardan kaçma şansı veren bir kadına.

"Hepsi bu kurulda çünkü yeni bir heyecan istediklerine karar verdiler. Yeni bir eğlence biçimi. Tıpkı bir başkasının ekranı açması ya da bir videoya gitmesi gibi."

"Hayır. Yeni, daha güçlü bir ilaç gibi."

"Evet." Yorgun ve hasta bir halde gözlerini ovuşturdu.

"Haklısın, daha çok bu. Ve bu onları durdurmama yardım edecek. Bu ihtiyaç, bu bağımlılık onları zorlayacak."

"Şimdi yatağa gel. Uyuman gerek." Onu çevirdi, bir kolunu ona doladı. "Bırak birkaç saat dinlensin Eve, böylece sen de dinlenebilirsin."

"Zaten artık düşünemiyorum." Onunla birlikte dışarı çıktı.

Saatın 300'ü geçtiğini fark etti ama Merkez'den arayan olmamıştı. Belki de çok geç kalmamıştı. Belki de panosuna başka bir yüz koymayacaktı.

Bölüm 17

İlk başta, bacağını açgözlülükle kemiren aslanın onu uyandırdığını düşündü - ki bu yeterince kötüydü. Ama rüyanın yüzeyinde debelenirken, iletişim cihazı keskin, ısrarlı bip sesini gönderdi.

"Siktir. Sadece sik."

Roarke'un eli, kadın yatakta doğrulurken rahat bir şekilde kolunda aşağı yukarı gezindi. Işıkların yüzde onda açılmasını emretti.

"Videoyu engelle," dedi komodinden iletişim cihazını kaparken. "Dallas."

Merkez, Dallas, Teğmen Eve.

Merkez ona Yukarı Doğu Yakası'ndaki eve rapor vermesini emredip temel bilgileri aktardığında, yatağın kenarına oturup başını ellerinin arasına aldı. Ve kabul etti.

"Kendine kızmadan önce," dedi Roarke ona, "bana başka ne yapabileceğini söyle."

"Bilmiyorum. Sorun da bu zaten. Başka ne yapabileceğimi bilseydim, onu yapardım. O zaman bir cesede bakmaya gitmezdim." Başını kaldırmadan önce ellerini yüzünde gezdirdi. "Ve sanırım öyle olacağını biliyordum."

"Yorgunsun ve kızgınsın. Ben de seninle aynı durumdayım. Döndüğümüzden beri doğru düzgün uyuyamadık.

tatilden." Oturmak için kendini iterken bir elini saçlarında gezdirdi. "Rüyamda evin içinde sinsice dolaşan bir aslan vardı ve yiyecek bir şeyler arıyordu."

Başını çevirip onu işaret etti. "Onu buldu. Rüyamda sürtüğün bacağımı yediğini gördüm." Ve garip bir nedenden ötürü, bilinçaltılarının dayanışması onu daha iyi hissettirdi. "Hızlıca bir duş alıp kafamı boşaltmam lazım. Siktiğimin aslanları."

"Ben de bir tane istiyorum. Duş, yani, lanet olası aslanı değil." Gözlerini ona dikti.

"Lütfen. Sanırım sana karşı koyabilirim. Bu seferlik. Ben de seninle geleceğim. Sahnemiz uzak değil."

"Üç saati ancak doldurduk," diye belirtti. "Uyumaya devam edebilirsin. Sen-"

Ama o çoktan yataktan kayarak çıkmıştı. "Gerçek olan gelene kadar ben senin Peabody'n olacağım. Onun bizden daha çok yolu var."

Bir elini saçlarında gezdirdi, düşündü. "Peabody gelene kadar bir Peabody kullanabilirim. Ve biraz da kahve."

"O zaman gidelim."

On beş dakika sonra aşağı indiklerinde, Summerset her zamanki lekesiz siyah takım elbisesini giymiş, ayakta duruyordu. Eve, tabuttaki bir vampir gibi onun içinde uyuyup uyumadığını merak etti. Ama Summerset içinde iki fincan kahve ve tarçınlı simit kokan bir poşet olan tepsiyi tutarken bunu söylemekten kaçındı.

"Belki de gelecekte bir noktada ikiniz gerçekten burada yaşamayı düşünebilirsiniz."

"Bu çöplükte mi?" Eve, o fikrini değiştirmeden önce bir kahve kaptı.

Roarke diğer kahveyi ve çantayı aldı. "Teşekkür ederim. Caro'yla temasa geçerseniz. Saat sekiz holo'sunu o halledebilir. Başka bir şeyin değiştirilmesi gerekirse onunla temas halinde olacağım."

"Elbette. Belki de resmi biyografinize 'polis asistanı' yazmasını önermeliyim."

"Bu çok adice."

Ama Eve kapıdan çıkarken genişçe sırttı ve Summerset'e ve ayaklarının dibine çömelmiş kediye baktı. "Teşekkürler."

Aracı beklendiği gibi bekliyordu. Bütün bunları nasıl başarıyordu? diye merak etti. "Belki de bir Summerset'e ihtiyacım vardır. Tanrım, az önce bunu mu söyledim?"

"Bir Summerset'iniz olduğunu belirtmekten çekiniyorum. Az önce bize kahve ve simit ikram etti."

"Bunu düşünmek istemiyorum. Ben sürerim. Peabody olmaya başlayabilir ve gideceğimiz evin kime ait olduğunu ve Dudley ile bağlantısını öğrenebilirsin. Bu sefer bir Dudley bağlantısı olmalı."

Arabayı sürerken çtırdayan yarım bir simit çıkardı ve onu kahveyle yıkadı.

"Bu sefer bir ev. Bu pek halka açık değil. Bir bakış açısı olmalı. Belki olay sırasında etrafta başka insanlar da vardı ya da-"

"Ev Garrett Frost ve Meryle Simpson'a ait. Simpson, Dudley Pazarlama'nın CEO'su."

"Hâlâ kurallara göre oynuyorlar. Kurban bir erkek, yani o değil. Ev arkadaşı olabilir."

"Koca," diye düzeltti Roarke. "Dokuz yıldır evliyiz."

"Muhtemelen o da değildir, tabii biraz kalıp değiştirmiyorlarsa. Ne iş yapıyor?"

"Şirketler hukuku. Sağlam bir firma ve on iki yıldır onlarla birlikte. Tam ortak, ancak yarışma kurallarına göre özel olarak öne çıkan bir şey yok."

"Yani muhtemelen hâlâ nefes alıyorlar ve kurbanla hiçbir bağlantıları yok. Bahse girerim Dudley o evde çok eğlenmiştir. Düzeni biliyordur."

"Ama cinayeti Moriarity'nin işlediğini düşünüyorsunuz."

"Vuruş sırası onda." Uykulu yolcularıyla doğuya doğru ilerleyen bir minibüsün etrafından dolandı. "Ve evet, bu da Dudley'nin ona düzeni vermek zorunda kalacağı anlamına geliyor. Kazanmak kadar öldürmek de istiyorlar," diye düzeltti, "böylece oyun alanını eşit tutuyorlar. Gerçekten berbat bir şekilde mantıklı."

Eve kasabanın diğer ucuna doğru ilerlerken Roarke da kendi tarzında Peabody'yi oynamaya devam etti. "Frost ve Simpson altı yıldır bu evin sahibi ve içinde yaşıyorlar. Georgia açıklarındaki Jekyll Adası'nda da bir evleri var. Biri altı, diğeri üç yaşında iki çocukları var. Simpson aynı zamanda Dudley'nin anne tarafından akrabası. Annesinin ikinci kocasının yeğeni."

"İlginç. Bağlantıyı artırıyor, başka bir bağlantı ekliyor. Bu da evi bildiği varsayımını güçlendiriyor."

"Daha da ilginç, Frost ve Simpson'ın evi Moriarity'den satın almış olmaları."

Sarı bir ışıktan geçerken ona bir bakış fırlattı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, değilim. Daha önce ve beş yıl boyunca buranın sahibiydi. Arkadaşının yardımı olmadan temel düzeni zaten bildiğini söyleyebilirim."

"Aslında kendilerini cinayetlerle ilişkilendirme riski umurlarında bile değil. Hayır, bunu istiyorlar."

Roarke, "Yarışmaya seviyeler ve katmanlar ekliyor," diye yorumladı. "Yarışmaya daha karmaşık bir yapı kazandırıyor."

"Evet, daha büyük bir heyecan katıyor. Bu kuralların bir parçası, yarışma kurallarının bir parçası" dedi. "Bir bağlantısı olan bir hedef seçmeleri ve başka bir bağlantı kullanarak öldürmeyi kolaylaştırmaları gerekiyor. Bu da riskleri arttırıyor. Risk nedir? Kazanan ne alacak?"

Bir kapıdan içeri girdi, nöbetçi üniformalıya rozetini uzatırken kapının arkasındaki evi inceledi.

Köşk, diye düzeltti. Roarke'ın seviyesine gelmiyordu ama ne geliyordu ki? Yine de üç katlıydı, bütün bir köşeyi kaplıyordu, alçak bir duvarın arkasında güzelce oturuyordu.

Üniforma onları temizlediğinde, arabayı sürdü ve bir çift siyah-beyazın arkasına yanaştı.

"Burada iyi bir güvenlik olacak." Aracından inerken bile kameraları takip etti ve

sensörler. "Belki de Moriarity'nin sahip olduğu sistemi saklıyorlardır. Sadece kodlarını kırmaması gerekiyordu."

Bir üniformalı ona, "Ceset arka tarafta, Teğmen," dedi. "Arka tarafta bir bahçe var. Onu bahçıvan bulmuş." Üniformalı iş kamyonunu işaret etti. "Bazı işler için burada olduğunu söyledi ve burada yaşayan insanların Georgia'da olduğunu söyledi. Bütün hafta yokmuş.

"Ev kilitliydi," diye devam etti onları içeri sokarken. "Zorla girme ya da boğuşma izi yok. Göz önünde bir sürü değerli eşya var. Hiçbir şey çalınmış gibi görünmüyor."

"Evi temizlediniz mi?"

"Evet, efendim, bir göz attık. Ev boş ve düzenli. Mutfak hariç." İçeri girdiklerinde eliyle işaret etti. "Birileri yemek pişiriyormuş. Görünüşe bakılırsa fırında büyük ölçüde pişmiş koca bir tavuk ve tezgâhların üzerinde bir sürü başka şey - yiyecek ve yemek artıkları- var."

"Buraya geldiğinizde fırın açık mıydı kapalı mıydı?"

"Kapalı, LT. Işıklar ve müzik açtı, tıpkı şimdiki gibi. Kurban önlük giyiyor ve söylemeliyim ki, görölmeye değer biri."

"Bahçıvan nerede?"

"Onu ve çocuğunu -çocuğunu işe getirmek için kötü bir gün-içeride tutuyoruz." Eliyle işaret etti. "Bir hizmetçinin ya da kayınvalidenin odasına benziyor."

"Kapıları çalmaya başlayın. Bilmek istediğim bir şey gören var mı? Ben onları çağırıncaya kadar akılları güvende tutun."

"Anladın sen onu."

Dışarı çıktı ve kabul etmek zorunda kaldı. Görülmeye değer bir manzaraydı.

Ağzını kapatıp kutuyu Roarke'a fırlattı ama bir süre olduğu yerde durmaya devam etti. Sadece içine çekiyordu.

"Bahçe alanı. Elbette duvarlar var ama açık havada, duvarların ötesinde insanlar yürüyor ya da araba kullanıyor. Binalar da var. İnsanlar pencereden dışarı bakıyor olabilir. Yani kurallara uyuyor."

Dikkatini kurbana çevirdi. "Bir aşçı olmalı, değil mi? Önemli bir aşçı."

"Şef. Yanılmıyorsam bu Parisli Delaflote. Ve evet," diye onayladı Roarke, "o önemli biri. Dünyanın en iyi şeflerinden biri. Paris'te kendi adına bir restoranı var ve ara sıra orada yemek pişiriyor. Öncelikle özel müşterilere hizmet veriyor. Aralarında devlet başkanları da var."

"Uyuyor. Yani Moriarity onu buraya muhtemelen Frost'un ya da Simpson'ın kimliğini ve bilgilerini kullanarak getirdi. Buraya nasıl geldiğini kontrol etmek isteyeceğiz ve-"

"Kendi mekiğiyle seyahat ediyor. Bunu doğrulamak yeterince kolay."

Sadece başını salladı. "Onu buraya getirdim, hatta yemek yapmasını sağladım ya da yapmaya başladım. Onu buraya çekti ya da zorladı, sonra da Bahçedeki şef, zavallı, üzgün piçi o ağaca bağlayan şey de neydi öyle?"

"Bir çeşit mızrak mı?"

Kaşlarını çattı. "Ne tür bir mızrak? Sen silah adamısın."

"Tanrı aşkına, onu iten her neyse burada değil, değil mi?" Ama meydan okuyarak daha da yaklaştı ve sabahın ilk ışıklarında görebildiklerini inceledi. "Bir şey olmalı."

ve vücut ağırlığını taşıyacak kadar kanlı ağacın içine girmesi için gereken hız. Elle yapılabileceğini sanmıyorum. Metal, tahta değil ve kaplanmış. İnce ve pürüzsüz, ve ... Sanırım bu bir zıpkın."

"Balinaları vurmak için mi?"

"Bu durumda daha küçük memeliler ve av balıklarını zıpkınlamak için tasarlandığını düşünüyorum. Fırlatılmıyor, bir tür silahla itiliyor. Ama bu en iyi tahmin."

"Bahçedeki zıpkınlı şef. Uydu, işte şapka numarası."

Şimdi oraya doğru yürüdü, saha çantasını yeniden açtı.

"Peabody ol." "Peabody bir zıpkın mızrağını tanıyamazdı."

Bunu ona vermek zorundaydı, ama sadece kiti işaret etti. "TOD ve kimlik."

Bunun yapıldığını yeterince sık görmüştü ve Peabody'nin yerine geçen kişi de kendisi olmuştu. Eve cesedi incelerken o da çalıştı.

"Üzerinde başka görünür iz yok. Savunma yarası yok." Yere baktı ve süpürgeçiler için bir sigara izmariti işaretledi.

"Muhtemelen onun. Moriarity bile bir izmaritte DNA'sını bana verecek kadar küstah değil. Kaç yaşında, 1.70 boylarında mı? Mızrak tam göğsünden girmiş, bir kalp atışı daha. Kurbanın çığlık atması için yaralanmasını istemezsin. Evet, yaklaşık 5-7, ve tam göğsünden, neredeyse ağaç gövdesinin tam ortasından. Sanki göğsünde bir hedef varmış gibi."

"Ben Delaflote," diye onayladı Roarke. "Luc, elli iki yaşında, çifte vatandaş, Fransız ve Amerikan, birincil ikametgahı

Paris'te. Şu anda bekâr ve daha önceki çeşitli ilişkilerinden üç çocuğu var."

"Henüz bunlara ihtiyacım yok."

"Ben Peabody'yim ve kızımız titizlikten başka bir şey değil. Ölüm zamanı yirmi iki on sekiz gibi görünüyor." Eve ona kaşlarını çatınca işaret etti. "İşteki ilk günüm olduğu için biraz gevşeklik istiyorum, Komiser."

Bunu elinin tersiyle itti, mutfağa girdi ve tekrar çıktı. Cesedi inceledi. Her şeyi tekrarladı.

"Birinin onu eve alması ya da içeri girebilmesi için kodları vermesi gerekiyordu. Ne tür bir müşteri birine evinin şifrelerini verir ki? Büyük ihtimalle biri onu içeri almıştır. Bir sürü yiyecek malzemesi var. Yani ya kurban getirdi ya da katil aldı."

"Anladığım kadarıyla Delaflote kendi malzemelerini getirmekte ısrar etmiş."

"İyi, muhtemelen süslü malzemelerin izini sürme ve Moriarity'yi satın almayla suçlama şansı yok. Moriarity onu içeri aldıysa, kurban onu tanıyor muydu, onu bekliyor muydu? Diğer hizmet sağlayıcılar gibi müşteriyi kontrol etmesi gerekmez miydi? Ama eve girmesi gerekiyordu, o yüzden biri onu içeri aldı. Eğer Moriarity ise, öldürmek için neden bu kadar bekledi? Bir tavuğu pişirmek ne kadar sürer?" diye sordu.

Adam sadece ona baktı. "Nereden bilebilirim ki?"

Ona ince bir gülümseme gönderdi. "Eminim Peabody de isterdi." "Lanet olsun. Bekle. Kaç kilo?"

"Bilmiyorum." Kaşlarını çatı, ellerini uzattı. "Bunun gibi bir şey."

"Hmm." PPC'siyle oynadı. "Buna göre belki iki saat."

"Sen oldukça iyi bir Peabody'sin. Katilin gitmeden önce kapattığını düşünmek zorundayım. Duman ya da yangın alarmlarını çalıştırıp itfaiyeyi buraya getirmek istemeyiz. Bana oldukça bitmiş gibi geldi ama sanırım kapatıldıktan sonra sıcakta kızarmış gibi olur. Hazırlanması biraz zaman alır. Yani muhtemelen kurban birkaç saattir buradaydı. Pişiriyor, karıştırıyor ve doğruyor. İçeride bir sürü bıçak, satır ve gerçekten keskin şeyler var ve onlar için süslü bir çanta var."

"Sanırım bu Delaflote'un olmalı."

"Moriarity bu adamın içeri girmesine izin vermez, yemek pişerken iki saat boyunca etrafta dolaır. Bu zaman kaybı ve çok riskli." Avlunun etrafında döndü, açları düşündü. "Belki içeri girmesine izin verir, çıkar ve geri gelir. Güvenliğı kontrol ederiz ama neden bir şey bıraksın ki? Kurban buraya geldiğinde hava aydınlık olmalıydı."

İçeri girdi ve tekrar çıktı. Görüyorum, diye düşündü Roarke, bir tanesi tıklayana kadar farklı şekillerde görmesine izin verdi.

"Geç akşam yemeğı anlaşması," dedi dışarı çıktığında. "Öyle olmak zorundaydı. Bir parti için yeterli yiyecek yok. İki kişilik şık bir akşam yemeğı gibi görünüyor, geç akşam yemeğı. Açık bir şişe şarap ve bir bardak var. Bu da kurbanın olacak. Akşam yemeğı için şarap nerede? Şampanya nerede? Buzdolabında hiç yok, soğuyor. Ev sahiplerinin muhtemelen bir şarap mahzeni ya da şarap barı vardır. Ama . . ."

"Delaflote muhtemelen yemek için istediği şarapları seşip getirmiştir," diye sşzlerini tamamladı Roarke.

Başını salladı. "Yani bu adam özel aşçı şeyini yapıyor, o sırada biraz şarap içiyor. Bir kısmını hazırlıyor. Buzdolabında mühürlenmiş balık kokulu bir şeyler var. Ama ev sahiplerinin balık kokulu şeyleri orada bırakıp tatile gittiklerine inanmıyorum. Ben bile bundan daha iyisini bilirim. Bazı şeyleri hazırladı, tavuğu tencereye koydu, salata malzemelerini yıkadı ve şu süzme şeyinin içine koydu. Biraz ara verdi, sigara içmek için bahçeye çıktı.

"Bekle, personel nerede? Onun gibi süslü aşçıların angarya işleri yapan köleleri yok mu? Soymak, doğramak, bunun gibi?"

Roarke talihsiz Delaflote'a doğru baktı. "Ona sormak için biraz geç oldu."

"Bunu kontrol edeceğiz. Her neyse, o burada, mola veriyor. Moriarity ya onunla birlikte ya da dışarı çıkıyor. Silahı bir yere saklamış. . . Hayır, silah yanında olduğu için dışarı çıkıyor. Eğer saklasaydı, birisi -bahçıvan belki bir gün erken gelir- onu bulabilirdi. Kurbanı ağacın önünde durmaya ikna ediyor. Geri çekil dostum, ya da kenara çekil. O noktada hızlı olmak zorunda çünkü kurban kaçmadı. Hedef koşarken kimsenin ağacın ortasından böyle bir atış yapmasına imkan yok."

Eve bir adım attı, mutfak kapısının dışına çıktı ve elini bir silah tutuyormuş gibi kaldırdı. Birkaç santim kaydđ, sonra başını salladı. Bilgisayar simölasyonunun katili onun durduğu yere koyacağını tahmin etmişti.

"Sonra puanını aldığından, raundunu kazandığından emin olmak için kontrol eder. Onaylamak için Dudley'i etiketliyor mu? Fotoğraf çeker, kısa bir video çeker, arkadaşının ilgisini çekecek bir şey yapar. Paylaş

bir an. İçeri giriyor, fırını kapatıyor ve herif ne halt edeceğine karar verip açılmamış şarabı alıyor ve çıkıp gidiyor."

"Kimse onu görmeden kapılardan girip çıkıyor. Bu da bir risk."

"Dudley lunaparkta kılık değiştirdi. Moriarity'nin de bir tane vardır. Onu olmadığı biri gibi gösteren bir şey. Aptal değilse, kendi ulaşım aracını yakına getirmez, buradan bir servise ya da taksiye binmez. Biraz yürümeli, mesafe koymalı. Pervane şeyini, yani mızrak mekanizmasını yanında taşımak zorunda. Bunun için bir çeşit çanta ya da kılıf taşıyor, bir tane de şarap için. Bunu kullanabiliriz."

Bu bir molaydı, diye düşündü. Elinde bir çanta taşıyan bir adam yürüyordu. Bu bir mola olabilir.

"Marketten eve bir şeyler taşıyan bir adam gibi görünürdü ama bunu kullanabiliriz. Şarabı bırakmalıydı. Kendini beğenmiş, açgözlü piç."

"Bir bahçe kapısı var," diye işaret etti Roarke. "Onu kullanmak, yan taraftan, köşeden sıvışmak, önden çıkıp ana kapılardan geçmektense daha akıllıca."

"Evet. İyi düşünmüşsün."

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm." Peabody biraz oflayıp puflayarak aceleyle dışarı çıktı. "Metro ... oh, merhaba, Roarke."

"Kendin olabilirsin," dedi Eve Peabody'ye. "Ve sen de sen olabilirsin," dedi Roarke'a.

Roarke, "Hazır kendim olmuşken, sana birkaç dakika daha vereyim," diye önerdi. "Güvenlik sistemini bulacağım, bakalım

üzerinde işinize yarayacak bir şey var mı?"

"Bunu yapabilirsin. Kurban Delaflote, Luc." Eve, Peabody'yi yakalamaya başladı. "Havalı bir özel şef, alanının en iyisi."

"Aynı model. Onu ağaca bağlayan şey nedir?" "Bunun bir zıpkın olduğunu düşünüyoruz."

"Balinalar gibi mi?"

Eve kendini tutamadı. "Bu bir balinayı rahatsız edecek kadar büyük görünüyor mu?"

"Ama zıpkın balinalar içindir, değil mi? Şu çılgın adam, gemi ve balinanın olduğu kitaptaki gibi. Isaac ya da Istak adındaki diğer adamla ya da ... bir dakika ..." Gözlerini sıkarak kapattı, sonra açtı. "Ishmael. Bana İsmail de."

"Bir balinaya saldırmak için mızraklı bir gemiyle yola çıkan her adam otomatik olarak delidir. Ve sana Peabody demeye devam edeceğim. Bu anlaşma, büyük olasılıkla, onu iten bir zıpkın silahından. Balık ve süslü Fransız şefleri öldürmek için kullanılır."

Peabody dudaklarını büzerek Delaflote'u inceledi. "İşe yarıyor." "TOD," diye yeniden başladı Eve ve üzerinden geçti.

Peabody'nin fikri "soğuk" idi. "Kurbanın ta Paris'ten gelmesi, onca zamanı yemek pişirerek geçirmesi, sonra da tavuk daha pişmeden onu kazığa oturtması."

"Bence tavuk şu anda kurbanın sorunlarının en küçüğü. Muhtemelen malzemeleri yanında getirdi, muhtemelen Paris'ten aldı çünkü o bir Fransız şef ve

muhtemelen kendi tedarikçilerini tercih eder. Bunu araştırın. Yanında getirdiği şarapları teşhis etmek istiyorum. Sadece bir açık şişe olmasına imkan yok. Seyahatini de araştırın. Yalnız mı gelmiş? Mekikten buraya nasıl geldi? Saatleri istiyorum. EDD'nin güvenliği incelemesi gerek. Süpürgecileri ve ME'yi de getirebiliriz. Mal sahiplerinin bilgilendirilmesi gerekiyor. Biz-"

Roarke dışarı çıkınca sözünü kesti. "Teğmen? Bunu görmelisiniz."

"O lanet sistemde mi?"

"Hayır," dedi adam, kadın yaklaştıkça. "Ama başka bir şey daha var."

Onu takip ederek küçük, iyi donanımlı bir güvenlik istasyonuna girdi.

"Bu noktaya kadar hiçbir hareketlilik yok. On yedi otuz saat." Çoktan ayarladığı gibi, sadece tekrar oynat düğmesine bastı.

Eve arabanın kapıda durmasını izledi. "Son model sedan, New York plakalı. Peabody, çalıştır."

Kapılar sorunsuzca açıldı. "Şifre ya da bypass vardı, doğrudan içeri girdi." Evin güvenliği arabayı evin önünden aldı. Sürücü arabadan indi, ön kapıya doğru yürüdü ve içeri girdi.

"Bu Dudley ya da Moriarity değil. Geri çekil, enhance. Daha iyi görmek istiyorum ..." Tekrar sözünü kesti, ekrana doğru eğildi. "Bu lanet bir droid. Tamam, bu akıllıca. Aptal değil. Bir droid kullan, onu kodlarla programla. İçeri girer, kurbanı bekler, kurbanı içeri alır. O programlanmış

Orada, kim ya da ne olmasını istiyorlarsa o olacak. Büyük ihtimalle personel."

"Delaflote tam saat yirmi dörtte bir şoförle gelene kadar başka bir faaliyet yok." Roarke tekrar gözden geçirdi.

"Droidin onları gerçekten de içeri aldığını görebilirsiniz. Ve on beş dakika sonra güvenlik kapatıldı. Kameralar, alarmlar, kilitler. Kapatılmış, ki sahiplerinin uzakta olduğunu bilselerdi güvenlik şirketini uyarmış olmaları gerekirdi. Sahiplerinin bunun için sağduyulu olduklarını varsayıyorum, bu yüzden bir bypass kullanmaları gerekirdi, alternatif olarak çalışacak ve hizmette kesinti yokmuş gibi görünecek bir klon."

Peabody, "Intelicore veri ve güvenlik işinde," diye yorum yaptı. "Moriarity'nin eline bir klon geçebilir."

"Ve güvenlik kapalıyken, Moriarity kapıya kadar yürüyebilir ve kameralar tarafından yakalanma riskini asla almaz. Kapı güvenliksiz olduğu için şifre girmesine bile gerek yok."

Eve bir o yana, bir bu yana volta attı. "Ve araçla giderdi, yürüyerek değil. Arka koltuğa kaymak ve droidin sizi gitmek istediğiniz yere götürmesini sağlamak varken neden yürüyesiniz ki? Yine de kontrol edeceğiz, ama bu olası ara kapandı."

Peabody ona, "Araç Willow Gantry'ye ait," dedi. "Bir koşu yapıyorum."

"Çalınacak." Eve çimentonun kapanmasını izledi. "Sadece birkaç saatliğine ihtiyaçları vardı ve droid onlar için bir araç ayarladı. Diski alma zahmetine bile girmediler ya da sabit sürücüyü bozmaya çalışmadılar. Aracı ya da droidi bizim yapmamız umurlarında değildi. Araç geldiği yere geri götürüldü ya da başka bir yere atıldı, droid de sökölüp geri dönüştürüldü."

"Burada sistem üzerinde bir tanılama yapabilirim, bakalım baypası bulabilecek miyim?"

Eve Roarke'a baktı ve başını salladı. "EDD'ye haber vereceğim."

"Peki o zaman, gitmem gerek. Önce bir dakika, Teğmen. İyi şanslar, Peabody."

"Yarın görüşürüz."

"Yarın ne var?" Roarke onu odadan dışarı çıkarırken Eve sordu.

"Cumartesi."

"Bugün nasıl Cumartesi olabilir?"

"Cuma'yı suçla." Ellerini kadının omuzlarına koydu ve gözleri kendi gözleriyle buluşana kadar ovuşturdu. "Onu kurtaramazdın."

"Bunu kafamda biliyorum. Geri kalanımı da oraya götürmek için çalışıyorum."

"Bunun üzerinde daha çok çalış." Yüzünü yukarı kaldırdı ve onu öptü.

Onun içinde, kafasında ve geri kalanında ne olduğunu biliyordu. Bildiği için üzüntüsünün bir kısmı hafifledi. Eve onun yüzünü çerçeveledi, onu geri öptü.

"Yardımanın için teşekkürler."

Geri döndüğünde Peabody'yi mutfakta fırındaki tavuğu incelerken buldu.

"Biliyor musun, bu gerçekten iyi olurdu gibi görünüyor. Willow Gantry, altmış üç yaşında çocuk bakıcısı. Kaydı yok. Çalıştığı kreşi kontrol ettim. O ve otuz sekiz yıllık kocası

İki gün önce, her an iki numaralı bebeklerini bekleyen kızlarını ve kocasını ziyaret etmek üzere yola çıktılar. Nakliye istasyonuna kendileri gittiler."

"Uzun süreli parktan bozulmuş. Muhtemelen işleri bittiğinde sokakta bir yere park etmişlerdir. Devam edin ve havaalanı güvenliğine yerini tespit ettirin," dedi Eve. "Eğer orada değilse, Gantry'lere bir iyilik yapalım ve bir alarm verelim. Onlara geri verebiliriz."

"Eve geldiğinde arabanın çalındığını görmek berbat olurdu."

"Daha kötü şeyler de oldu, ama bu neden olsun ki? Bahçıvan ve çocuğunu alalım."

"Bir çocuk mu var?" Peabody'nin gözlerinde endişe belirdi. "Bunu bir çocuk mu gördü?"

"Evet, bir çocuk var. Bunu atlamış mıyım?" Peabody'nin çocuk meselesini halletmek için orada olmasına minnettar olan Eve kapıyı açtı.

Eve burayı personel odası olarak tanımladı, muhtemelen yatılı bir hizmetçi ya da Summerset tipi. Güzel, çekici bir yaşam alanı, ferah, güzel döşenmiş.

Üniformalı adam büyük sandalyelerden birine oturmuş, çocukla beyzbol hakkında konuşuyordu. Eve'in bakış açısından iyi bir dokunuştı ve çocuğun on altı yaşlarında olduğunu görünce üst üste ikinci kez minnettar oldu.

Babasıyla birlikte yüksek kollu bir kanepede oturmuş, bir önceki geceki maçta üçüncü kalede verilen bir karar üzerine polisle tartışıyordu.

Çocuk zayıf ve ince yapılıydı, teni zengin, krem si kakao gibiydi ve güzelliğe sadece bir santim uzaklıktaydı. Kızları hayal etti

O sıvı kahverengi gözlerini onlara doğru çevirdiğinde kalpleri çarpıyordu.

Babası da zayıf ve ince yapılıydı, elinde bir kasket tutuyor ve onu gergin parmaklarıyla evirip çeviriyordu. Çocuğun güzelliğine sahip değildi ama yıpranmış, yontulmuş bir yüzü ve küçük bukleler halinde dökülen koyu parlak saçları vardı.

Eve içeri girdiğinde başını kaldırdı, yüzü hem acı hem de umut doluydu.

"Memur bey, odaya ihtiyacım var."

"Evet, efendim. Bir Mets hayranıyım." Üniformalı ayağa kalkarken alaycı bir acıma duygusuyla başını salladı. "Her türlüyle tanışırsın."

"Ah, hadi ama!" Çocuk güldü ama gözleri Eve'e de kaydı ve babasına biraz daha yaklaştı.

"Ben Teğmen Dallas." Baba ve oğul ayağa kalkmaya başlayınca Eve onlara aşağı inmelerini işaret etti. "Bu da Dedektif Peabody."

"Ben James Manuel ve oğlum Chaz."

"Sizin için zor bir gün," dedi ve üniformanın boşalttığı sandalyeye oturdu. "Bay Frost ve Bayan Simpson için çalışıyorsunuz."

"Evet. Bahçelerini düzenliyorum, göletle ilgileniyorum. Bu mahallede birkaç müşterim var. Onlar uzakta. Bu olay olduğunda burada değillerdi."

"Anlıyorum. Siz ve oğlunuz bu sabah neden buradaydınız?"

"Balık yemliğini yeniden dolduracaktık -koyun balıklarının sıcak havalarda daha fazla beslenmesi gerekir- ve malçları tazeleyecektik."

"Pardon, ne yapacağım?"

"Bitkilerdeki, çalılardaki ölü çiçekleri kesmeniz gerekir. Onların tohuma dönüşmesini istemezsiniz. Bu-"

"Tamam, anladım."

"Ve toprağa yiyecek ekleyecektik. Oğlum bugün yardım etmek için benimle geldi. Yakınlarda bir işimiz vardı. Biraz ekim ve küçük bir inşaat. Ev sahipleri uzakta olduğu ve rahatsız edilmeyecekleri için bu bakımı yapmak üzere erken geldik. Geldiğimizde şafaktan hemen önceydi. Bayan bana kapı için bir kod verdi. Bu kod beş yıldır bende, onun için çalışmaya başladığımdan beri. Bu da bizim kapıdan bahçeye girmemizi sağlıyor. Evin içine değil," dedi çabucak. "Biz içeri girmedik."

"Anlıyorum. İşinizi yapmak için kapıdan geçtiniz. Kamyonunuzu park ettiniz, sonra da oğlunuzla birlikte bahçeden içeri girdiniz."

"Evet." Uzun bir nefes aldı. "Evet, hanımefendi, yaptığımız şey tam da buydu."

"Gülüyorduk," dedi çocuk. "Bir fıkra anlattım ve gülüyorduk. Önce ben geçtim. İlk başta görmedik bile. Gülüyorduk ve babam kapıyı kilitlemek için döndü ve ben onu gördüm. Adamı gördüm, ölü adamı."

"Korkmuş olmalısın." Peabody onun yaptığı gibi çocuğun yanına gitti ve kanepenin yüksek koluna yaslandı.

"Bağırdım." Chaz yere baktı. "Sanırım bir kız gibi çığlık attım. Sonra tekrar güldüm, çünkü gerçek olmadığını düşündüm. Gerçek olamayacağını düşündüm."

"O zaman ne yaptın?" Eve sordu.

"Aletlerimi düşürdüm." James ürperdi. "Bir patlama sesi gibiydi, en azından benim kafamda. Ve adama doğru koştum. Sanırım bağıırıyordum. Chaz beni tuttu ve uzaklaştırdı."

"Aletler yüzünden. Babam onları düşürdüğünde çok gürültölüydü. Sanırım bir tokat gibi. Ve adamı ağaçtan indirmeye çalışacaktı. Tanrım." Çocuk bir elini karnına bastırdı.

"Bir dakikaya ihtiyacın var mı?" Peabody elini onun omzuna koydu. "Biraz su ister misin?"

"Hayır. Teşekkürler, hayır. Hiçbir şeye dokunmaman gerektiğini biliyorum. Polis dizilerinde hep öyle yazıyor. Çok fazla ekran izliyorum ve hep öyle yazıyor. Nasıl hatırladım bilmiyorum. Belki de hatırlamadım. Belki de sadece babamın dokunmasını istemedim. Korkunçtu."

"Biz ayrıldık. Yani bahçede kalmadık. Birinin hala orada olabileceğinden korktum ve oğlum ... oğlum."

"Doğru olanı yaptın. Sorun yok," dedi Eve ona.

"Aletleri aldık. Neden bilmiyorum ama ben her zaman aletleri alırım. Ve kamyonu koştuk. Dokuz-bir-bir'i arayıp ne gördüğümüzü ve nerede olduğumuzu söyledik. Kapıları kilitledik ve polis gelene kadar orada kaldık."

"Adamı daha önce hiç gördünüz mü?"

"Hayır, hanımefendi." James başını salladı. "Ben öyle düşünmüyorum. Hanımefendi, Bayan Simpson, Bay Frost, onlar iyi insanlar. Beş yıldır onlar için çalışıyorum. Çocukları var. Bu onlar değil. Bunu onlar yapmadı. Burada bile değiller."

"Biliyorum. Onlar için endişelenme. Personel nerede? Bu odalarda yaşayan kişi nerede?"

"Oh, bu Hanna, Bayan Wender. Georgia'da onlarla birlikte. Çocuklara yardım eden Lilian da öyle. Yazın bir aylığına diğer evlerine gidiyorlar."

"Droidleri var mı?"

"Hayır, sanmıyorum. Burada hiç görmedim. Hanna ve Lilian var, bir de haftada iki kez gelen temizlikçiler. Bir de ben."

"Peki diğerlerinin kapıya ve bahçeye erişim için bir kodu var mı?"

"Bilmiyorum. Sanırım Hanna ve Lilian yapardı. Lilian çocukları parka götürüyor, bu yüzden girip çıkmaları gerekiyor. Hanna da pazarcılık ve başka işler yapıyor, o da girip çıkıyor. Ama burada değiller. Bu başka biriydi. O adamın neden burada olduğunu, buraya nasıl geldiğini bilmiyorum. Neden biri onu burada öldürsün ki? Burası iyi bir yer, iyi bir yuva. Bunlar iyi insanlar."

"Ben de bunu öğreneceğim. İkiniz de her şeyi doğru yaptınız. Bundan sonrasını biz hallederiz."

"Artık gidebilir miyiz?"

"Evet. Memur sizinle tekrar konuşmak zorunda kalırsak diye iletişim bilgilerinizi aldı mı?"

"Evet. Her şey onda. Bay Frost'a söyleyeyim mi? Bayan Simpson'a? Ne bulduğumuzu onlara söylemeli miyim?"

"Biz icabına bakarız."

Eve'in yaptığı gibi ayağa kalktılar ve Peabody onları dışarı çıkarmak için hareket etti. Çocuk döndü ve Eve'in gözleriyle karşılaştı. "Ekrandaki gibi değil. Aslında hiç de öyle değil."

Sean'ın İrlanda ormanlarında genç bir kızın cesedinin başında dikildiğini düşündü. "İnsanlar hep bunu söylüyor. Haklılar."

Bölüm 18

Eve, evi ve orada yaşayan insanları tanımak için kendi başına bir gezinti yaptı. Ve evde droid olmadığından kesinlikle emin olmak için.

İyi stoklanmış ve güvenliği sağlanmış şarap mahzenini buldu. EDD'ye kayıtları kontrol ettirip bir şişenin en son ne zaman çıkarıldığını tespit ettirecekti ama kurbanın şarabı Fransa'dan getirdiğini ve katilin de yanında götürdüğünü doğrulayacaklarını düşünüyordu.

Mutfağa geri döndü. Yemek pişirmek hakkında bildikleri bir çay kaşığını doldurmazdı ama genel konsepti anlayabiliyordu.

Kendini İrlanda'daki çiftlik evinin mutfağında, Sinead'ın kahvaltı hazırlayışını izlerken hayal etti.

Bu işlerin bir sırası vardı, diye düşündü, "Önce ne yapardı? Malzemelerini çıkarırdı, ben olsam öyle yapardım. Malzemeler ve aletler. Bazı malzemelerin soğutulması gerekiyordu, bu yüzden ihtiyacı olana kadar onları soğutucuya koyardı. Müziğini açar, belki bir kadeh şarap koyardı.

"Her şeyi organize edin. Daha önce burada çalıştı mı? Bunu öğrenmek isteyeceğiz. Arazinin yapısını zaten biliyorsa, yerleşmesi o kadar uzun sürmeyecektir."

Fırını açtı ve ölümcül tavuğu inceledi. "Roarke kuşun birkaç saat süreceğini söyledi. Muhtemelen en uzun iş bu, o yüzden önce onu yapardı."

"Roarke tavuk kızartmayı biliyor mu?"

"Hayır. Araştırdı."

Peabody başını tekrar fırına soktu, başını salladı. "Zaten iyi bir doksan dakika, sebzeler için daha az, bu yüzden onları biraz sonra tencereye koyacaktı. Aslında tavuk kızartmayı biliyorum ama o kadar süslü değil. Sosu da var, gördün mü kafeslemiş?"

"Evet, gerçekten çok güzel. Fırına vermek ne kadar sürer?"

"Hmm. O bir profesyonel, bu yüzden belki senin ortalaman kadar uzun değildir. Ya da belki fantezi yüzünden daha uzun. Belki yarım saat. Sebzeleri soyması ve doğraması gerekecek, bu yüzden kuş içeri girdikten sonra biraz daha fazla zaman alır."

"Burada balık gibi bir şey var." Eve buzdolabını açtı.

Peabody tekrar dürttü, kokladı. "Bu bir köpük anlaşması gibi. Muhtemelen biraz zaman almıştır. Ve enginarlar var. Sanırım onlarla bir şeyler yapacaktı. Havyar da var. -mega-fancy. Ve şuradaki tüm o yeşillikler. Hepsinin solmuş olması çok kötü."

"Hepsini bir araya getirince burada en az iki saat çalışmış. Şişeye bakılırsa birkaç kadeh şarap içmiş. Ben teyit edebilirim."

"Başka ne var biliyor musun?" Ellerini kalçalarına koyan Peabody uzun bir inceleme yaptı. "Düzenli. Dökülme yok, karmakarışık değil. Büyükannem yemek yaptığında sanki kasırga geçmiş gibi olur. Yani ya o ya da katil temizlik yapmış."

"Bence katili ortadan kaldırabiliriz. Bir anlamı yok ve bir tezgahı silmek ya da çamaşır makinesine bir şey koymak Moriarity'nin kendi işi olarak göreceği bir şey değil."

Ancak Peabody'nin gözlemi bunu daha net görmesine yardımcı oldu. "Profesyonel düzenli bir çalışma alanını severdi, bu yüzden temizlik yaptı ya da droid'e yaptırdı. Tüm bunları bilgisayara girip en olası zamanlamayı bulacağız. Muhtemelen Moriarity de bunu yaptı. Sonra da güvenliği sağladıktan sonra tek yapması gereken droidin onu götürmesini sağlamak ve nereye gitmek istiyorsa oraya götürmek.

"Buraya kendisi gelmedi." Eve başını salladı. "İki araçla uğraşmak istemezdi. Belki yine droid. Aksi takdirde en azından birkaç blok boyunca yürümek zorunda kalır. Yani bir şekilde kılık değiştirmesi gerekecek. Zıpkını bir tür çanta ya da kılıf içinde taşıyacaktı. Bu şekilde giderse, droid onu kapıdan içeri alır ve o da zıpkını arabaya gönderir."

Ellerini ceplerine soktu. "Bu sadece özensizlik. Elinin altında bir droid ve çalıntı bir araba varken neden yürüyesin ki? Zaman kaybetmek istemez."

Peabody, "Araç ona koruma sağlıyor, kılık değiştirmesini engelliyor," diye ekledi.

"Ve buradan arabayla yaklaşık beş-altı dakika uzaklıkta gidebileceğiniz güvenli bir yer var."

"Dudley'nin birincil New York ikametgahı."

"İşte bu. Droid onu oradan alıp buraya getiriyor. Kurbanın mutfakta meşgul olduğunu ya da bahçede mola verdiğini düşünüyor. Moriarity'nin tek yapması gereken evin içinde dolaşmak. Eğer kurban mutfaktaysa, onunla dışarıda konuşmak zorunda. Eğer kurban dışarıdaysa, ki dışarıdaydı, sigarasını içiyordu, Moriarity dışarı çıkar, kurbanı pozisyonuna getirir ve onu mızraklar. Mekanizmayı kutuya geri koyar, şarabı poşetler, dışarı çıkar ve droid onu götürür.

"Kapıdan girdikten sonra öldürölmesi beş ya da on dakikadan fazla sürmedi."

Son bir kez daire çizdi. "Zamanlamanın kilitlenmesini istiyorum ve Moriarity'nin dün gece nerede olduğunu öğreneceğiz, eğer birbirlerine tanıklık etmeye başlayacak cesaretleri varsa. Gidip Dudley'i görelim."

Peabody, "Mal sahipleriyle bağlantısı var," diye belirtti. "Yani, kalıba sadık kalarak, bir mazereti olacak."

"Evet. Ne olduğunu bilmek istiyorum. Önce sahipleriyle temasa geçmek istiyorum. Kurbanı işe almadıklarını teyit etmeliyiz. Kurbanın bir yöneticisi ya da asistanı olmalı. Onları takip et, düzeni öğren. Nasıl kiralanmış, nasıl ayarlanmış, nasıl seyahat etmiş. Ve malzemeler. Yanında getirmiş mi, getirdiyse nereden almış. Şarabı kilit altına al. Çok önemli olacak."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra hepsini bir araya getirdik, her adımı, her katmanı, her açığı." Öfkesinin yükselmek için mücadele ettiğini hissetti ve onu katıksız bir kararlılığa dönüştürdü. "Lanet olası bir gösteri yapacağız Peabody, çünkü Whitney'i, savcıyı ve ikna edilmesi gereken herkesi arama emri çıkarmaya ikna etmeliyiz. Bu piçlerin evlerini, ofislerini, oyun alanlarını, kulüp odalarını ve pieds-à-goddamn-terre'lerini parçalamak istiyorum."

Eve'in, Roarke'un evinin Dudley'nin evini bütünüyle yutup sonra tekrar tükürebileceğini fark ettiğinde böylesine soğuk bir memnuniyet hissetmesi muhtemelen küçüktü ve konuyla pek ilgisi yoktu.

Hiç de küçümsenecek bir şey değildi. Görünüşe bakılırsa, büyük olasılıkla Romalılar'dan önce küçük bir otelmiş. Vizyon sahibi biri

yeniden tasarladı ve kendi zevkine göre çok şık ve modern bir mini malikaneye dönüştürdü.

Ya da son birkaç yıl içinde geliştirdiği damak zevkini.

Mahremiyet için gümüş bir parlaklıkla kaplanmış pencereler, Dudley'nin diğer taraftan sırtarak izleyebileceği şehrin parıldayan yansımalarını yansıtıyordu. Girişte bitki yerine taş ve metal heykeller tercih etmişti.

Bunların birilerinin yüksek sanat anlayışı olduğunu düşünüyordu ama o birileri kendisi değildi.

Kırmızı üniformalı genç ve düzgün vücutlu bir kadın kapıyı açmadan önce güvenlik onu her zamanki işlemlerden geçirdi.

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody. Bay Dudley birazdan sizinle olacak. Beklettiğimiz için özür diliyor. Dün gece oldukça geç bir saatte ağırlandı."

Onları gümüş ve kırmızı renklerle, siyah çizgilerle süslenmiş geniş fuayeye ve duvarların parlak beyaz ile parlak siyah arasında gidip geldiği, zeminin de aynı renklerden oluşan bir tür satranç tahtası gibi olduğu geniş bir oturma alanına yönlendirdi.

Mobilyalar ve çok fazlası, Eve'in yirmi dakika sonra gözlerini ağrıtaacağına karar verdiği mücevher tonlarında parıldıyordu.

"Eğer burada beklerseniz. Kahve sipariş ettim bile. Bay Dudley mümkün olan en kısa sürede sizinle olacak."

"Yani dün gece bir parti mi verdi?"

"Evet." Kadın bembeyaz dişlerini göstererek ıslıl ıslıl gülümsedi. "Bir bahçe partisi. Ne güzel bir gece

bunun için. Son misafirin bu sabah dörde kadar ayrıldığını sanmıyorum."

"Bazı insanlar ne zaman eve gideceklerini bilemezler."

Kırmızı Üniformalı'nın kahkahası da gülümsemesi kadar parlaktı. "Ne demek istediğinizi anlıyorum ama Bay Dudley'nin umurunda olmadığına eminim. Mr. Moriarity çok değerli bir dosttur."

Eve'in cevap gülümsemesi ince bir

çizgideydi. "Eminim." "Ben gidip kahveni

kontrol edeyim."

Peabody konuşmadan Eve başını salladı. "Dün gece ben de yaklaşık iki saat uyuyabildim," dedi ve pencerelere doğru gidip bir esneme sesi çıkardı. "O bahçıvan işe uygun bir saatte başlayamaz mıydı? Ölü Fransız adam bir yere gitmiyordu ki."

Peabody, "Sana bu sabahki metro olayından bahsetmedim," dedi. "Bir tür aksilik oldu, bu yüzden bir istasyonda erken inmek ve yolun geri kalanını yürüyerek olay yerine gitmek zorunda kaldım."

"Berbat günler her zaman erken başlar. Medya bu son cinayetin üzerine gidecek ve komutan onlara bir şeyler atmamızı isteyecek."

"En azından medya ilk ikisini birbirine bağlamadı. Belki de henüz oraya gitmeyeceklerdir."

"Şanslıydık. Şans uzun sürmez."

Yine genç, kıvrımlı, kırmızı giysili başka bir kadın, bir kahve servisi ve gümüş bir kek sepeti getirdi.

"Lütfen kendinize yardım edin. Size getirebileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır, biz iyiyiz."

"Mutlaka bir muffin deneyin. Celia bu sabah pişirdi."

Eve ikinci kırmızı üniforma çıktığında sepete baktı. "Sanırım Celia partiye gitmedi."

"Bir kek alabilirim," diye karar verdi Peabody. "Sabah güç yürüyüşü yaptım."

O birini seçerken, Dudley içeri girdi.

Eve'in görüşüne göre, parlak gözlü görünüyordu. Belki biraz fazla parlak, biraz kimyasal takviyeden kaynaklanan türden. Bugün takım elbise giymediğini, zengin bir adamın gündelik kıyafetlerini giydiğini fark etti. Ve herif mokasen ayakkabı giyiyordu, Ava Crampton'ı öldürürken giydiği ayakkabıları.

"Bu beklenmedik bir sabah ikramı." Onlara gülümsedi. "Umarım geçen gece o şoförü öldüren kişiyi bulduğunuzu söylemek için buradasınızdır."

"Ne yazık ki hayır."

"Ah, pekala. Sanırım bu tür şeyler zaman alıyor."

Kendisine kahve doldurdu, üç küçük kare kahverengi şeker ekledi, sonra nükleer safir renginde bir sandalyeye rahatça oturdu.

"Sizin için ne yapabilirim hanımlar?"

"Sizi günün bu erken saatinde rahatsız ettiğimiz için özür dilerim," diye söze başladı Eve, "ve bize söylendiğine göre, geç bir gece geçirmiştiniz."

"Harika bir parti. Aslında bu sabah kendimi çok zinde hissediyorum. Böyle akşamlar çok teşvik edici oluyor."

"Bu tür şeyler beni yıpratıyor, ama her türlü gerekiyor."

"Öyle değil mi?"

"Korkarım bazı rahatsız edici haberlerimiz var," diye devam etti Eve. "Bunu kaydetmeme itiraz eder misiniz? Ve size haklarınızı okumam gerekecek. Bu resmi bir işlem, bir formalite ve kayıtların temiz kalmasını sağlayacak."

"Hiç de değil."

"Buna minnettarım." Eve kayıt cihazını çalıştırdı ve Dudley'nin gözlerinin biraz daha parladığını fark etti. "Dallas, Teğmen Eve ve Peabody, Dedektif Delia, Dördüncü Winston Dudley ile evinde görüşüyorlar." Gözden geçirilmiş Miranda'yı okudu. "Bay Dudley, Meryle Simpson adında birini çalıştırıyorsunuz, doğru mu?"

"Evet, o bizim Pazarlama CEO'muz. Ve bir aile bağlantısı . . . kıvrım kıvrım. Hayır, bana ona bir şey olduğunu söylemeyin. Onun ve ailesinin bir süreliğine uzakta olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Ancak kimliği, şirketinin kredi bilgileri ve evi bir cinayette kullanıldı."

"Bu olamaz." Başını ellerinin arasına aldı, gözlerini kapattı. "Bir daha olmaz."

"Korkarım olabilir. Son güvenlik kontrollerinizden önce bilgilerinin ele geçirilmiş olması mümkün. Eğer değilse, hala bir sorunuz var demektir."

"Bu bir kabus." Nefes verdi ve bir elini beyaz-sarı saçlarının üzerinde gezdirdi. "Sizi temin ederim ki Meryle bu işin içinde olamaz. O sadece Dudley ekibinin güvenilir bir üyesi değil, aynı zamanda aileden biri."

"Onun olaya karıştığına inanmak için bir nedenimiz yok. Bu sabah kendisiyle ve kocasıyla konuştum ve olay hakkında onları bilgilendirdim. Ayrıca kendilerine şu anda New York'a dönmelerine gerek olmadığını söyledim, ancak Bay Frost'un her ikisinin de evlerinin düzenli olduğuna dair güvence vermek için bunu yapmaya niyetli olduğuna inanıyorum."

"Evet, çok sorumluluk sahibi biri. Ne korkunç bir şey." Eve'e kederli bir bakış yöneltti. "Evleri mi dediniz?"

"Bu doğru. Bayan Simpson'ın adı ve bilgileri özel bir şefin hizmetlerinden yararlanmak için kullanılmış. Paris'ten bir Luc Delaflote."

"Delaflote!"

Dudley açtığı elini kalbine bastırdı. Eve onun bu hareketi ve şaşkın ifadesini aynada prova edip etmediğini merak etti.

"Hayır. Tanrım, kurban o muydu? Öldü mü?"

"Onu tanıyor musun?"

"Evet, biliyorum. Kesinlikle anlıyorum. Adam bir sanatçı, bir dahi. Biz -ben, arkadaşlarım, ailem- onu birçok kez etkinlikler için, özel günler için kiraladık. En son Paris'e gittiğimde onun restoranında yemek yedim. Bu nasıl oldu?"

"Henüz size ayrıntıları vermekte özgür değilim. İşveren ve aile bağlantısı olarak ve şimdi de kurbanla kişisel tanışıklığınız nedeniyle, dün gece saat dokuz ile gece yarısı arasında nerede olduğunuzu sormak zorundayım. Belli ki eğleniyordunuz," diye devam etti Eve. "Konuk listenizin bir kısmını bile olsa doğrulayabilirsem

bu konuyu bir kenara bırakırsak, soruşturmanın uygulanabilir yönlerine odaklanabiliriz."

"Tabii ki, tabii ki. Bu çok büyük bir şok. Güvenliğimizle temasa geçeceğim ve bunu bir kez daha kontrol ettireceğim."

"Bunun akıllıca olacağını düşünüyorum. Sizi evinizde ve böyle üzücü bir haberle rahatsız ettiğimiz için tekrar özür dileriz. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz."

"Bu trajik koşullar altında size zamanımı ayırdığım için çok mutluyum. Bu korkunç bir iş."

Bu kez yüzünde sert bir ifade seçmişti ve Eve onun yüz tepkilerini bir erkeğin doğru kravatı seçmesi gibi seçtiğini düşündü.

"Meryle ile irtibata geçmek, desteğimi ve sempatimi sunmak istiyorum. Bu resmi olarak bir sorun teşkil etmez, değil mi?"

"Hiç de değil. Sizi daha fazla tutmayacağız. O konuk listesini ya da bir avuç ismi bile alabilirsek, yolunuzdan çekileceğiz."

"Mizzy'ye sana bir kopya hazırlamasını söyleyeyim." Ayağa kalktı, bir ev bağlantısına doğru yürüdü.

"Güzel ayakkabılar," dedi Eve rahat bir gülümsemeyle. "Gümüş aksesuar onlara biraz hava katıyor ama rahat görünüyorlar."

"Teşekkür ederim, onlar da öyle. Stefani her zaman rahatlık ve stili bir araya getirir. Mizzy, Teğmen Dallas için dün geceki davetli listesinin bir kopyasını çıkarır mısın? Olur canım. Teşekkür ederim."

Geri döndü, kahvesini tekrar aldı. "Bir dakika bile sürmez. Hiç Delaflote'de yemek yediniz mi?" diye sordu.

"Söyleyemem."

"Ah, eğer olsaydı, söyleyebilirdin ve söyledin." Yüzünde sevinç ışıltıları parıldarken suratı asık ya da kederli görünmeyi unutmuştu. "Roarke'ın seni şımartmamasına şaşırdım."

"Evet, oradaki şansımızı kaçırmış olmamız çok kötü. Yine de İtalyan mutfağını tercih ederim," dedi, bir gece önce Roarke'la paylaştığı pizzayı düşünerek.

Yine kırmızı üniformalı Mizzy, kürdan topuklarının üzerinde hızlı adımlarla içeri girdi. "Buyurun, Teğmen. Konuk listesi, iletişim bilgileriyle birlikte. Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Bu her şeyi halleder. Tekrar teşekkürler." Eve ayağa kalktı ve Dudley'e elini uzattı. "Tüh, özür dilerim, izimi kaybettim. Röportaj bitti."

"Mizzy size çıkışı gösterecek. Lütfen beni bu konulardan haberdar edin."

"İlk sırada sen olacaksın."

Onlar dışarı çıkıp araçlarına bindikten sonra Eve kendi sırtışını serbest bıraktı. "Ayakkabıyı yakaladın mı?"

"Oh, evet, ve şimdi bunları kayıt altına aldık, içinde onun katil ayakları var."

"Ayak öldürmek mi?"

"Adam bir katil ve ayakları da ona bağlı. Sağlam bir mazereti var," diye ekledi Peabody. "Ve ilk kırmızı elbiseli bomba Moriarity'nin partide olduğundan bahsetti, bu yüzden onun da bir tane olacak gibi görünüyor."

"Buradan Simpson'ın yerine gitmek kolay. Ben altı dakika olarak hesapladım. Gecenin o saatinde belki bir dakika kısalır,

ama gidiş-dönüş için on iki, öldürmek için on, böbürlenmek ve şarabı toplamak için en fazla iki kişi daha ekleyin."

Eve arabasıyla uzaklaşırken dikiz aynasından Dudley'lerin evine son bir kez baktı. "Büyük bir parti, içkiler akıyor, insanlar dışarıda, evin içinde dolaşıyor. Bir konuğun yarım saatten az bir süre için dışarı çıktığını kim fark edecek?"

"Biraz yumuşak. Ama hepsi gerçekten zengin insanlar ve aynı tip insanlar birbirlerine bağlı kalmaya meyillidirler. Bahse girerim orada bulunanların yarısından fazlası Moriarity'nin orada olduğuna yemin edecektir."

"O zaman en azından Delaflote'u şişlemek için gereken süre boyunca öyle olmadığını kanıtlasak iyi olur. Sonra, kurbanla Dudley arasında geçmişte bir bağlantı olacak. Onu bulacağız. Kurbanın ondan 10 yaş fazlası var, yani birlikte okula gitmediler. Önce sosyeteyi ve dedikoduları araştıracağız. Ve kurbanı araştırırız, Dudley ile ortak noktalarını görürüz. Aynı yerlere gidip gitmediklerini, ortak ilgi alanları olup olmadığını."

Kontrol panelini devreye soktu ve Feeney ile

temasa geçti. "Yo," dedi.

"Elimde Dudley'nin Coney Island'da giydiği ayakkabılarla çekilmiş bir fotoğrafı var. Görüntüleri karşılaştırıp bana bir eşleşme bulabilir misin?"

"İçeri getirin. Lunaparkın imajı kusursuz değil, ancak size sağlam bir olasılık verebilmeliyiz."

"Şimdi gidiyorum. Bugün sana ve kibritine ihtiyacım olacak. Arama emri çıkartmak için bol miktarda cephaneye ihtiyacım var."

"En iyi atışımızı yapacağız. Sonra ne zaman?" "Öğrenir öğrenmez size haber veririm."

Kapattı. "Bize bir konferans odası ayarlayın."

"Ne zaman için?"

"Şu andan itibaren işim bitene kadar. Bunu yaymak için daha fazla alana ihtiyacım var. Hazır başlamışken daha büyük bir tahtaya, ikinci bir bilgisayara ve Baxter ile Trueheart'a ihtiyacım var."

"Bir milyon dolara ve daha küçük bir kışa ihtiyacım var. Ben sadece bunu potaya atıyordum." Peabody, Eve'in hırıltısına omuz silkti ve işe koyuldu.

Merkezden bir blok ötede iletişim cihazı sinyal verdi. Cevap vermek için bilek ünitesini kullandı.

Merkez, Dallas, Teğmen Eve.

"Hayatta olmaz."

Resmi iletişim üzerinden yapılan küfürler kınama cezası ile sonuçlanabilir. Central Park, Great Hill Koşu Parkuru'na rapor verin. Dedektif Reineke ve Jenkinson ile görüşün.

"Hangi konuda?" Eve sordu.

Muhtemel cinayet, önceki soruşturmalarla bağlantılı olabilir. Dedektiflerinizden sizin için acil bir talep. Anlaşıldı.

"Anlaşıldı. Lanet olsun," dedi aktarımı keser kesmez. "O adamlardan birini hemen etiketleyin." Eve batıya doğru gitti, yol boyunca küfretti ve sonra şehir merkezine geri döndü.

"Reineke," dedi Peabody ona, kısa mesaj bağlantısıyla. "Çok iyi olsa iyi olur," diye uyardı Eve onu.

"Sizinkilerden biri olduğunu düşünüyoruz, Komiser. İlk bakışta intihar gibi görünüyordu, sonra buraya gelip daha yakından baktığımızda cinayet kokusu aldık. Kurbanı araştırdık. Adrienne Jonas. Zenginler için kolaylaştırıcı dedikleri türden biriydi. Onlar ister, o da almanın bir yolunu bulur. O bir numara, anladın mı?"

Evet, diye düşündü midesi bulanırken. Anlamıştı. "Devam et."

"Yolun hemen dışındaki bir ağaca asılmış, lanet olası bir boğa kırbacıyla. Her gün boğa yeleği göremezsiniz ve genellikle parti elbisesi giymiş bir eteğin boğa yeleğiyle asıldığını görmezsiniz. Kurban profiline oldukça uygun olduğunu düşündük. Halka açık bir yer, kurbanın en üstte olduğu düşünülüyor, berbat bir silah."

"Olay yerini güvende tutun." Kaldırıma doğru döndü, korna seslerini duymazdan geldi. "Kaydı Feeney'e götürün, gerisini hazırlayın. Başlayabildiğin kadarını başlat. Listeyi çalıştır, Peabody. Çalıştır. Bunu olay yerindeki dedektiflere götüreceğim."

"Dallas, bunu nasıl yaptı? Nasıl-" "Sadece çalış.

Dışarı. Çıkar, şimdi."

Peabody, Eve sirenleri çalmadan önce kapıyı zar zor kapatmış, dışarı çıkmış ve sıcak bir şekilde şehir merkezine doğru yola koyulmuştu.

Adrienne Jonas'ın güzel olduğunu hayal ediyordu ama asılan kurbanlar güzel kalmıyordu. Kırbaç boğazını kana bulamıştı ve ayaklarından çekilmeden önce daralmayı pençeleyecek

zamanı olmuştu.

Ayakkabılarını kaybetmişti, muhtemelen vücudu sarsıldığı, döndüğü ve bacakları tekmelediği için. Çimlerin üzerinde parıldıyorlardı.

"Erken saatlerde koşu yapan birkaç kişi onu görmüş ve haber vermiş." Reineke başparmağını Jenkinson'la konuşan, birbirine sokulmuş bir çift kadına doğru salladı. "Bir kadının kendini astığını söylediler ve oldukça histeriktiler. Suçlamak zor. Polisler buraya geldi, şöyle bir baktılar ve Cinayet Masası'nı aramaya gönderdiler. Kurbanın kimliğini tespit ettikten, hakkında bilgi aldıktan ve neyle asılı olduğuna iyice baktıktan sonra, bizi siktir et, bu Dallas'ın diye düşündük."

"Evet, doğru tahmin etmişsin. TOD bu sabah erken saatte olacak. Dün gece değil. Dün gece Moriarity'nin turuydu. Dudley onunkini erken vurdu."

"Tamamdır. Saat üç civarı. İlerledik ve TOD'u kurduk. Zekilerle konuşmak ister misin? Onlarla birlikte dolaştığımızı söyleyebilirim. Haftada üç kez burada koşuyorlar, güvenlik için birlikte. İkisi de temiz. Hundred and Fifth'te aynı binada yaşıyorlar."

"Hayır, eğer bilgilerini aldıysanız, onları serbest bırakın. Bana beş dakika verin, Dedektif."

"Tamamdır, LT."

Parmaklarını bir anlığına gözlerine bastırdı ve kendine kafasındaki diğer her şeyi temizlemesini emretti. Peabody'ye emrettiği gibi kendine de emretti.

Onu buraya çektiğini düşündü. Onu işe aldı, adını defterlerinden uzak tutmak için sahte kimlik kullandı. Kolaylaştırıcı. Bu tür insanlar garip zamanlarda garip yerlere gitmeye alışkındır. Zenginlere ve eksantriklere hizmet eder. İlk o gelirdi, beklerdi. Muhtemelen onu tanıyordur, evet, muhtemelen onu daha önce kullanmıştır. Onun gibiler kullanır.

Onu gördüğüne şaşıracaktı, değil mi? Onu beklemiyordu ama endişelenmedi de.

Cesedi daire içine aldı. Kıyafetlerde yırtık olmadığını fark etti. Bir kırbaç darbesi sonra, alıştırma yapmıştı. Bir kırbaç boğazına dolandı. Acı verici, şok edici, boğucu.

Eve kaşlarını çatarak çömeldi ve yeri inceledi.

Belki de elleri ve dizleri üzerine düşmüştür. Eve, kurbanın ellerinin topuklarında, takım elbisesinin eteğinin hemen altındaki dizlerinde hafif çimen lekelerine benzeyen bir şey tespit etti.

"Ama kırbacı kolun üzerinden geçirmesi gerekiyor. Yüksek değil. Olması da gerekmiyor. Çıplak ayakla kaç metre?"

"Kimliğinde beş iki buçuk yazıyor. Üzgünüm, Teğmen." Kadın kaşlarını çatarak ona döndüğünde Jenkinson omuz silkti. "Benimle konuştuğunuzu sanıyordum."

"Sadece sesli düşünüyorum. Onu kaldırması lazım. İyi durumda ve bunu başarabilecek kadar uzun. Ama bunun için sağlam kaslara ihtiyaç var. Ya da biraz kimyasal yardım," diye düşündü.

Zeus insanlardan tanrılar yarattı ya da en azından onlara böyle düşünmeleri için adrenalin verdi.

"O bir kullanıcı. İçkiyi fazla kaçırmış. Belki katlanabilir bir merdiven getirmiştir. Belki de ona bir tane getirmesini söylemiştir. Boğulurken, tekmelerken, pençelerken onu yukarı çek.

Kırbacın ucunu sabitle, tekmelemeyi kesene kadar bekle. Uzun sürmez, sonra eve git ve arkadaşına beraberlik olduğunu söyle."

"Dün gece bir tane daha olduğu haberini aldık."

"Evet, hepsi çok heyecanlı."

"Ben ve Reineke katılmak istiyoruz, Dallas. Bu piçlerin biraz kış tekmelemeye ihtiyacı var."

"İçerdesin. Onu Morris'e götürün. Olay yeri inceleme bu bölgeyi elmas serpilmiş gibi incelesin. Bana adresini verin. Çantası nerede?"

"Bir tane bile yoktu. Serserinin biri gelip kapmış olabilir. İnsanlar her türlü lanet şeyi yapar."

"Peki o ayakkabıları bırakacak mısın? Eminim onları kolayca bin dolara satabilirsin. Çantasını aldı. Bir çantası olacaktı. Yüz eşyaları, kredi, 'link' için. Muhtemelen bir çeşit püskürtme spreyi, panik düğmesi de vardı. Çantayı aldı, tıpkı arkadaşının şarabı aldığı gibi. Özensiz, özensizleşiyor," diye mırıldandı. "Ukala piçler."

"Central Park West'te bir evi var. Ölmek için uzağa gelmesine gerek yoktu. Birimizi yanında ister misin?"

"Hayır." Adresi aldı. "Burada bitir. Her 'i'yi noktala. Ve yaz. Bu konuda Peabody ile çalış. Sylvester Moriarity'nin onunla geçmişte bir bağlantısı olacak. Bunu bulman gerek. Peabody seni bilgilendirecektir. Başka bir şey bulursan başka bir dedektife ver. Bu öncelikli."

"Sorun değil."

Bir an daha durdu, artık güzel olmayan Adrienne Jonas'a baktı, sonra arkasını döndü ve uzaklaştı.

Parkta yürürken, 'link'ini çıkardı. Kendi kendine, onunla sadece bir dakika konuşması gerektiğini söyledi. Otuz saniye. Belki de sadece yüzünü görmeye ihtiyacı vardı.

Tanrım. Bir şeye ihtiyacı vardı.

"Merhaba, Teğmen." Roarke'ın yöneticisi Caro ekrandan gülümsedi. "Bir dakika beklerseniz, onu bağlayacağım."

"Bir şeylerin peşinde." Ya da kendisi cevap verirdi. "Önemli bir şey değil. Ona daha sonra döneceğim."

"Bugün ne zaman ararsanız arayın sizi bağlamak için emir aldım. I . . . İyi misin?"

Tanrım, belli oldu mu?

"Evet." "Bekle," dedi Caro.

Aptal, diye kendini azarladı Eve. Onun sözünü kesmek aptallıktı. Buna ihtiyaç duyması aptalcaydı. Yapması gereken şey işti - ama eğer aktarımı keserse, onu hemen geri etiketleyecekti. O zaman kendini daha aptal hissedecekti.

"Eve? Neyin var?"

"Yapmamalıydım... Yaptığım için fark etmez. Bir tane daha var."

"Bugün mü?"

"Bu sabah üçte, Central Park'ta. Ben sadece . . . Tanrım. Onu parkta asmış. Boğa kırbacı kullandı. Ve ben sadece ..."

"Şimdi neredesin?"

"Parktan ayrılıyorum, kurbanın evine gidiyorum. Kontrol etmeliyim, nasıl tutulduğunu öğrenmeliyim. Çalışmak zorundayım."

"Bana adresi ver. Seninle orada buluşuruz."

Boğazının yandığını hissetti ve duygularının, öfkeyi altında tutan kararlılığa karşı ittiğini fark etti. "Bu

Seni bir toplantıdan neden çıkardığımı değil. Bunun için özür dilerim."

"Bana adresi vermezsen, başka yollarla alırım ki bu da hoşuna gitmez. İkimiz de yorgun ve sinirli olduğumuzda önemsiz bir şey için kavga etmekten kaçınalım."

"Bak, benim işim var, senin de var. Üzgünüm, ben-"

"Dövüşten kaçmak için son şansın. Benden biraz daha fazla dayak yedin, bu yüzden ben kazanacağım."

Küfretti ama ona adresi verdi. "Seni bina güvenliğınden geçireceğim."

"Bu çok aşağılayıcı. Birazdan orada olacağım."

Demek yine Peabody olacak, diye düşündü aracına binerken. Neyse ne. Toplayabileceğı tüm gözleri, kulakları, elleri ve beyinleri kullanabilirdi.

Bölüm 19

Kapıcı Eve'in aracına şöyle bir baktı ve yüzünü buruşturarak görev yerini terk edip oraya doğru ilerledi. Yüzüne bir gülümseme yerleştirmişti, bunu ona vermek zorundaydı.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, bayan?"

Arabadan inerken rozetini havaya kaldırdı. "Birkaç şey var. Birincisi, aracımın koyduğum yerde kaldığından emin ol. İkincisi, beni Adrianne Jonas'ın evine götür. Üçüncüsü-"

"Sizi temize çıkarmadan önce Bayan Jonas'a danışmam gerekecek. Ah-" Rozetine bir kez daha baktı. "Teğmen."

"Bu konuda iyi şanslar. Morga doğru yola çıktı."

"Oh, hadi ama!" Yaşadığı içten şok ve üzüntü keşke biraz daha nazik olsaydım dedirtti. "Bayan Jonas öldü mü? Ne oldu ona?"

"Onu iyi tanır mıydın?"

"Tanışmak isteyeceğiniz en hoş kadın. Her zaman konuşur, her zaman gülümserdi. Bir kaza mı geçirdi?"

"Hayır, biri onu bilerek öldürdü."

"Oh, hadi ama!" diye tekrarladı. "Yani onu biri mi öldürdü? Neden biri böyle hoş bir bayanı öldürmek istesin ki?"

"Bunu öğrenmek istiyorum. Beni temize çıkarmanız gerekiyor." Adamın rozetine baktığı gibi, kadın da adamın isim levhasına bir kez daha baktı. "Louis. Yolda bir danışmanım var. Geldiğinde onu temize çıkarmanız gerekecek."

"Bir dakikaya ihtiyacım var."

Şık, gümüş süslemeli kırmızı şapkasını çıkardı, başını eğdi ve gözlerini kapattı. Bu basitlik Eve'i şaşırttı, ellerini ceplerine soktu ve ona bir anlık sessizlik verdi.

Nefes aldı, şapkasını yerine koydu. Şapkasını ve omuzlarını düzeltti. "Rozetinizi kaydetmem gerekiyor." Kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açarak sessiz ve tertemiz bir lobi alanına girdi. "Ve danışmanın adına ihtiyacım olacak."

Eve rozetini tekrar çıkardı. "Roarke."

Kapıcı kafasını kaldırdı. "Oh." Rozetine bir kez daha, daha yakından baktı. "Fark etmemiştim. Sizi beklettiğim için özür dilerim, Teğmen Dallas."

"Sorun değil." Yani bina Roarke'a aitti. Büyük sürpriz.

"Asansör 2'yi elli bire kadar kullan, sonra . . .
Tanrım, doğru düzgün düşünemiyorum." Bir elini yüzündeki başını salladı. "Bayan Wallace zaten yukarıda. Yaklaşık yarım saat önce geldi."

"Bayan Wallace?"

"Bayan Jonas'ın asistanı ve Maribelle -yani temizlikçi- sabah işlerini halletmek üzere biraz önce ayrıldı. Bayan Wallace'a geleceğinizi söyleyeyim mi?"

"Hayır. Onun için çalışan ya da aynı birimde yaşayan başka biri var mı?"

"Katie var. Sanırım siz ona hizmetli diyorsunuz ama bugün henüz burada değil. Maribelle'in Bayan Jonas'ın dairesinin yanında kendi dairesi var."

"Tamam. Teşekkürler."

"O elli bir yüz yaşında, Komiser," dedi kadın asansöre doğru ilerlerken. "Size işinizi falan söylemek istemem ama Bayan Wallace'a karşı biraz nazik olabilir misiniz? Bu onu oldukça zorlayacak."

Eve başını salladı ve asansöre bindi. Cinayetin insanı geri döndürmesi gerekirdi, diye düşündü. Asansör sessizce elli bir kat yukarı çıkarken, kapıcının ona verdiği isimleri notlarına geçirdi.

5100'ün geniş çift kapısının yanındaki zile bastığında, neyin "nazikleştirmek" anlamına geldiğini merak etti.

Cevap veren kadının yaklaşık beş kilo ağırlığında delice kıvrılmış siyah saçları ve Peabody'nin normal kahve renginde bir teni vardı. Bahar yaprağı yeşili gözleri uzun bir süre Eve'in gözlerini tuttu. Eve'in nazik olan hakkında endişelenmesine gerek olmadığını anlamasına yetecek kadar uzun bir süre.

"Seni tanıyorum." Dumanlı ses nefes nefese kalmıştı. "Kim olduğunu biliyorum. Ben Adrianne. Bir şey oldu." Dudakları titredi, eli kapının kenarını sıktı. "Lütfen çok hızlı söyle."

"Adrianne Jonas'ın öldüğünü bildirmek zorundayım. Kaybınız için üzgünüm."

Sallanıyordu ama Eve onu yakalamak için hazırlanırken bile sertleşti. Gözyaşları o yumuşak yeşil gözleri parlattı, ama

düşmedi. "Biri Adrianne'ı öldürdü."

"Evet."

"Biri Adrianne'ı öldürdü," diye tekrarladı. "Ben geldiğimde burada değildi. Bağlantısına cevap vermiyor ve o her zaman bağlantısına cevap verir. Biri Adrianne'ı öldürdü."

Kadının bayılmaması, çığlık atmaması ya da histeri krizine girmemesi şokta olmadığı anlamına gelmiyordu. Eve'e göre nazikliğin farklı seviyeleri vardı.

"İçeri gelmek istiyorum. Neden içeri girip oturmuyoruz?"

"Evet, oturmam lazım. Evet, içeri gel."

Giriş fuayesi, şimdi açık olan ve geniş bir pencere şeridine sahip büyük, yüksek tavanlı bir yaşam alanına bağlanan başka bir kapı setine açılıyordu. Pencereilerin altına akıllıca oturma yerleri yapılmış, aralara da cam kapılar yerleştirilmişti.

Kadın parşömen kollu bir sandalye seçti ve yavaşça sandalyeye oturdu. "Ne zaman?"

"Bu sabah erken saatlerde. Central Park'ta, Büyük Tepe'nin yakınında bulundu. Neden orada olduğunu biliyor musunuz?"

"Bir randevusu vardı. Bu sabah saat üçte." "Kiminle?"

"Darrin-" Sesi kesildi. Başını salladı, boğazını temizledi.

"Darrin Wasinski. Bir müşteri. Kızının orada, sabahın o saatinde evlenmesini ayarlamak istiyordu. O ve nişanlısı o saatte orada nişanlanmışlardı."

Parmaklarını gözlerinin üzerine koydu, nefes alıp verdi.
"Özür dilerim. Sağlıklı düşünmeye çalışıyorum."

"Acele etme. Bir şey ister misin? Biraz su?"

"Hayır. Onunla orada buluşmasını, arazinin o saatteki görünümünü hakkında bir fikir edinmesini istedi. Kızı romantik ama benzersiz bir şey istiyordu. Başka kimsenin yapmadığı bir şey. Adrienne'in lojistik işlerini halletmesini istedi. Tanrım, Darrin de mi öldürülmüştü? Oh, Tanrım."

"Hayır. Yeni bir müşteri mi?"

"Hayır. Bizi daha önce de kullandı, kişisel ve profesyonel olarak. Intelicore'un New York operasyonlarında CFO olarak görev yapıyor."

Tabii ki öyle, diye düşündü Eve.

"Onunla gitmeliydim." Kendini kontrol etmek için savaşıırken nefesi kesildi ve hırıldadı. "Adrienne kendi kendine yetebilen biri ve Tanrı biliyor ki kendi başının çaresine bakabilir. Ama ben de onunla gitmeliydim. Dün gece bir partideydik ve o oradan doğruca gidiyordu."

"Parti neredeydi?"

"Winston Dudley'nin evi. Ben ayrıldığımda hala devam ediyordu, saat bir buçuk civarıydı. Ne zaman ayrıldığını bilmiyorum. Darrin onunla buluştu mu? Biliyor musun-"

Eve araya girdi. "Randevuyu bizzat kendisi mi ayarladı?"

"Evet. Dün öğleden sonra ona e-posta göndermiş. Teğmen, Darrin Adrienne'a zarar vermezdi. Buna yemin edebilirim. Kendisini ailesine adanmış çok sevimli bir adamdır - kızının bu beyin fırtınasının gerçekleşmesi için bu kadar çaba sarf etmesinin nedeni de budur."

"Siz, Bayan Jonas ya da personelden başka biri onunla düzenlemeler hakkında konuştu mu?"

"Sadece e-posta ile. Çok son dakikada oldu ve Darrin'in düzenli ve uzun süreli bir müşterimiz olması dışında üstlenebileceğimiz bir şey değildi."

Jonas'ın zaten dışarıda olacağı bir zamanda, Dudley'nin onu davet ettiği partide, düzenli ve uzun süreli bir müşteriden rezervasyon alması, onu istedikleri zaman istedikleri yerde olmasını sağlıyordu.

"E-postaların kopyalarını istiyorum. Bayan Jonas, Bay Moriarity için hiç kolaylaştırıcılık yaptı mı, Bay Dudley?"

"Evet. Çok iyi müşterilerdir. Soygun muydu?" "Hayır."

"Nasıl olabileceğini anlayamadım. Kendini savunma eğitimi almış, çeşitli dövüş sanatı disiplinlerinde siyah kuşak sahibi ve yanında püskürtme spreyi ve panik butonu taşıyor."

"Çantasında mı?"

"Sprey, evet. Bilek ünitesinde panik düğmesi vardı. Benimkine çok benziyor." Wallace bileğine dokundu. "Adrianne onunla çalışan herkese bir tane verdi. Alışılmadık yerlere, alışılmadık zamanlarda gideriz. Hepimiz kendimizi savunma kursları alırız. Güvende olmamızı isterdi," diye ekledi Wallace ve ilk gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Ona ne olduğunu bana anlatabilir misiniz?"

Yakında ortaya çıkacaktı. "O asıldı."

"Oh, Tanrım, Tanrım." Elleri kucağında birbirine kenetlenirken bembeyaz kesildi. "Bunların herhangi biri gerçekleşiyor olabilir mi?"

"Bunun zor olduğunu biliyorum ama o e-postaları görmem gerekiyor. Daireyi inceleyebilirsem yardımı olur. Burada çalışma alanı var mıydı?"

"Evet. Evet. Öncelikle bitişikteki birimde çalışıyoruz. Tabii ki yaşam alanına da taşıyor."

"Siz, Bayan Jonas ve Katie?"

"Tanrım, Katie'ye söylemem gerek. Bugün öğlene kadar gelmeyecek. Onunla iletişime geçmeliyim. Bill ve Julie ile de."

"Bill ve Julie?"

"Ailesi. Tulsa'da yaşıyorlar. O Tulsa'lı."

"Ailesine haber vereceğiz. Belki ben onlarla konuştuktan sonra bugün onlarla irtibata geçebilirsiniz."

"Pekâlâ. Tamam. Pekâlâ. Bu sabah burada olmadığında endişelendim, biraz endişelendim. Ama belki de randevusundan sonra partiye geri dönmüştür ve belki de eve biriyle gitmiştir diye düşündüm. Her zamanki gibi değil ama o ve Bradford Zander - dün geceki diğer konuklardan biri - ara sıra birbirlerini görüyorlardı. Ama bağlantısına cevap vermedi ve her zaman cevap verme ya da en azından bir bağlantıyı kabul etme konusunda çok sertti. Ama kendime bunun önemli olmadığını, ona birkaç dakika daha vermem gerektiğini, duşta olabileceğini ya da

"Sonra seni kapıda gördüm ve anladım. Senin hakkında koca bir dosyamız var."

"Sen ne?"

"Kulağa yanlış geliyor." Ellерinin topuklarıyla nemli yüzünü ovuşturdu. "Adrianne her zaman

Hazırlıklı. Bir gün müşterimiz olabilirsiniz. Bu yüzden dosyalar tutuyoruz. Makaleler ve temel veriler. Size hayrandı. Kadınların yapmaları gereken şeyi yaparak derin bir iz bıraktıklarına inanırdı. Ve seni görür görmez, neden evde olmadığını, neden telefonuna cevap vermediğini anladım. O benim dünyadaki en iyi arkadaşımdı ve bana onun öldüğünü söylemek için burada olduğunu biliyordum."

Wallace bir damla gözyaşını daha sildi, geri kalanını göz kırparak geri verdi. "Bunu ona kimin yaptığını bulacaksın. Senden bunu beklerdi. Seni ofise götüreceğim."

Ayağa kalktıklarında zil sesi

duyuldu. "Bana bir dakika izin

verir misiniz?"

Wallace kapıya doğru giderken, Eve kapıyı görebilmek için kendini eğdi. Roarke'un içeri girip Wallace'ın ellerini tutmasını izledi. Sesini alçak tutuyordu, bu yüzden tek duyduğu ses tonundaki rahatlıktı.

Eve arkasını döndüğünde gözyaşlarının yine galip geldiğini gördü.

"İkinizi de götüreceğim. İsteddiğiniz e-postaların bir çıktısını alacağım."

"Bayan Jonas'ın parka gideceğini ve ne zaman gideceğini bilenlerin bir listesini çıkarırsanız çok yardımcı olursunuz." Meşguliyet, diye düşündü Eve, ama bu kadına yapacak bir şey verirdi.

"Pekâlâ." Onları fuayeye geri götürdü ve zaten açık olan kapılardan geçerek başka bir büyük birime götürdü.

Müşterileri rahat ettirmek için Eve'in gözüyle tasarlanmış bir başka yaşam alanı. Şık, güneşli gömme dolaplar muhtemelen eğlence ve içecek ekipmanlarına ev sahipliği

yapıyordu.

Eve daha sonra, alanın geri kalanını, daha kişisel alanları gözden geçirmesi gerektiğine karar verdi.

"Bana biriyle sorun yaşayıp yaşamadığını söyleyebilir misiniz? Mutsuz ya da memnuniyetsiz bir müşteri? Herhangi biriyle kişisel bir sorunu var mıydı?"

"Hiçbir müşterisini mutsuz bırakmazdı. Bir yolunu bulurdu ve tam olarak istedikleri şey olmasa bile, onlara öyle olduğunu ya da beklediklerinden daha iyi olduğunu düşündürme konusunda yetenekliydi. Kişisel düzeyde, işleri sıradan tutuyordu. Ciddi bir ilişkiye hazır olmadığını söylüyordu. Dürüst olmak gerekirse bunu ona yapacak birini tanımıyorum. İnsanlar onu severdi.

-Bu onun başarısının bir parçasıydı. İnsanlara istediklerini vermek ve sevilebilir olmak.

Başka, daha küçük bir yaşam alanına çıktı, sonra bir ofise döndü. Eve'e Mira'nınkini hatırlattı. Dekor olarak değil, ama aynı anda hem kadınsı, hem güzel, hem de verimli olduğunu fark etti.

"Basılı bir kopyasını tercih etmezseniz, bu e-postaları sizin için diske koyabilirim."

"İkisinin de zararı olmaz."

"Pekâlâ." Oturdu ve bilgisayarını çalıştırdı. İşini bitirdiğinde Eve'e ince bir kâğıt dosya ve bir kutu içinde bir disk uzattı.

"Diğer bazı yazışmaları, bazı dosyaları taramak istiyorum."

"Bu işin mahremiyet ve gizlilik üzerine kurulu olduğunu söylemek zorundaymışım gibi hissediyorum. Ama şu anda bunu umursayacak havada değilim. Adrianne'in olanlara çok kızacağını biliyorum, kulağa aptalca geliyor."

"Hayır, değildi. Kulağa doğru geliyordu."

Wallace zayıf bir kahkaha atmayı başardı. "İşinizi yapmak için ihtiyacınız olan her türlü alete sahip olmanızı da isterdi. Kopyalama ya da dosya transferi yaparsan bana söylemeni istiyorum."

"Sorun değil."

"Eğer kalmamı istemiyorsanız, birkaç dakika gerçekten işime yarayabilir."

"Devam edin. Bayan Wallace?" Eve yola çıkarken ekledi.
"Bana öyle geliyor ki Bayan Jonas'ın arkadaşları konusunda iyi bir muhakemesi varmış."

Roarke, "Bu söylediğin çok nazik bir şey," diye mırıldandı.

"Kendimi pek nazik hissetmiyorum. Şu anda tek kızgın olan Adrianne değil. Sana bunu halledebileceğimi söylemiştim."

"Bunu bana kızgın olduğun şeklinde mi yorumlamalıyım?"

"Özellikle değil." Eve iç çekti. "Biraz, ama çoğunlukla burada olduğun ve gerekirse seni yumruklayabileceğim için."

"Gelmemiş olsaydım bana kızmazdın ama o zaman ben de burada yumruk atıyor olmazdım."

"Şu anda bana mantık yürütmeye çalışma. Gerçekten büyük bir gece geçirdiler, gösterişli bir parti verdiler, yanlarında da özel eğlenceleri vardı. O partiyi ve birbirlerini mazeret olarak kullanmayı düşündüler - Jonas için bir yem bulma bonusuyla birlikte. Biri kaçar, şefi şişler, sonra diğeri kaçar, kolaylaştırıcıyı asar. Ve birbirlerini korurlar.

"Binanın size ait olduğunu söylememiştiniz."

"Çoğunluğun payı, ama bana adresi verdiğinizde aklımda bu yoktu. Onu biraz tanıyordum. Adrianne."

"Müşteri miydiniz?"

"Hayır." Ellerin ceplerine soktu ve odada dolaşmaya başladı. "Kendim için kolaylaştırabilirim. Eğer zamanım yoksa ya da zaman harcamak istemiyorsam, Caro ve Summerset var. Ama çok iyi bir şöhreti vardı."

Adrianne ve Wallace'ın gülümsedikleri, kollarını birbirlerinin beline doladıkları bir fotoğrafın çerçevesine dokundu.

"Tarzı ve cazibesi olan hoş bir kadın," diye ekledi, "ve akıcı düşünme konusunda yetenekli. Müşterisi olan, onunla ya da Bonita-Wallace aracılığıyla onunla çalışan birkaç kişi tanıyorum," diye ekledi Eve'in boş bakışları karşısında. "Onu parka nasıl soktular?"

E-postaların basılı kopyalarını tararken ona da danıştı.

"Bu adam, Wasinski, bu konuda hiçbir şey bilmiyor. Onu kontrol etmem gerekecek ama o da diğerleriyle aynı. Diğerlerinden farkı kurbanı tanıyor olması."

Roarke, "Daha fazla bağlantı ekleniyor," dedi.

"Evet, artık her seferinde çıtayı yükseltiyor. Bakın, ona gönderdiği e-postada, günün büyük bölümünde toplantılarda olduğu için kendisiyle 'link' üzerinden iletişime geçmemesini istiyor. Sesli mesaj bırakmamasını, çünkü bunun bir sürpriz olmasını istediğini ve karısının mesajlarını kontrol edebileceğini falan filan. Sadece kurduğu bu e-posta hesabını kullanmasını - normal hesabını değil - ve onlar her şeyi kontrol edene kadar bunu gizli tutmasını istiyor."

"Ve bunu sorgulamadı."

"Bir süredir tanıdığı bir müşterisi. Kızının adını, karısının adını kullanıyor, yeterince kişisel şeyler yazıyor. Dudley'nin bahçe partisine davet edildiğini bildiğinden bile bahsediyor. Neden bunu sorgulasın ki? Muhtemelen aldığı en garip istek bu değildir."

Eve masaya oturdu ve en son yazışmaları gözden geçirmeye başladı. "Madem buradasın ve seni yumruklamıyorum, belki masadaki 'link'e göz atabilirsin."

"Bunu yapacağım, ama bir şartla. Kendini suçlamayı bırakacaksın, hemen şimdi, burada."

"Bunu yapmayacağım. Aynen öyle."

Fotoğrafa baktı ve haklı olduğunu fark etti. Adrianne Jonas hayattayken çok güzel bir kadındı.

"Bu yarışmada geride kaldığımı hissediyorum ve geride kaldığım için iki kişi öldü. Ama yarışmanın hileli olduğunu da biliyorum. Kimin hedef olduğunu bilemeyeceğim şekilde ayarlanmış ve bu yüzden onların sahte kimliklerini ve mazeretlerini kontrol etmek için zaman harcamak zorundayım."

"Sahtekar olduklarını ve mazeretlerinin saçmalık olduğunu bildiğiniz halde neden zaman harcayasınız ki?"

"Çünkü onların kurallarına göre oynayamam. Bir yargıca ve nihayetinde bir yargıç ve jüriye araştırdığımı, doğruladığımı ve ellediğimi göstermek zorundayım. Kanıtları derlediğimi. Belki de bu Darrin Wasinski'nin saçı başı dağılmıştı, kurbanla bir ilişki yaşıyordu ya da yaşamak istiyordu. Belki de Mozambik'e kaçmadığı için ya da iş için Albuquerque'de olması gerekirken karısına Mozambik'te pislik yaptıklarını söylemekle tehdit ettiği için taklitçi olmaya karar verdi ve onu öldürdü."

"Bunların hiçbirine bir an bile inanmıyorsunuz."

"Bir nanosaniye bile değil ama kontrol edilmesi, doğrulanması, elenmesi gerekiyor. Sahteyi resimden çıkardığımda, orada hiçbir kıpırdama alanı bırakmadığımda, modele geri döner. Arama emri çıkartmak ve onları kutuya sokmak için yeterli olası sebep ve ikinci dereceden kanıt oluşturmaya geri döner."

Ve Tanrım, diye düşündü, onları orada istiyordu. O kendini beğenmiş, sıritan suratları evinde istiyordu.

"Bu piçler kendilerini çok akıllı, çok zeki ve dahası zengin ve önemli oldukları için ve ben de kurallara göre oynamak zorunda olduğum için izole olduklarını sanıyorlar. Ama sonunda onları bağlayacak ve boğacak olan da bu kurallar.

"Bilgisayar, ekrandaki hesaba yanıt vermeyi dene, mesaj yok."

Bir dakika lütfen ... hesap sonlandırıldı. Alternatif bir hesap kullanmak ister misiniz?

"Hayır. İptal et. İlk adım - bu yem için kurduğu hesap şu anda kapalı ve uzaktan kapatıldığına bahse girebilirsiniz. Bununla çalışabiliriz."

"Yapabiliriz." Kurallarının adımları ve zaman faktörü onu hayal kırıklığına uğratabilirdi ama bu köşeleri kesmek yerine hafifletmenin işe yaradığını kabul edebilirdi. "Çok iyi. EDD'deki herhangi biri size hesabı kurmak ve kapatmak için kullanılan bilgisayarın yerini bulabilir. Ve bunu kesinlikle bilirler."

"Yani başka bir sahtekârın bilgisayarını ya da sahte kimlikli bir vatandaşı kullandılar. Ama bu bir iz bırakıyor. Şu ana kadar izleri sürüyorlar ama takip etmeleri gereken bir sürü kurabiye kırıntısı bırakıyorlar."

Bir elini kızın saçlarında gezdirirken gülümsemek zorunda kaldı. "Bunlar ekmek kırıntıları."

"Kurabiye yemeyi tercih ederim. Ben de yeterince kırıntı toplayıp kurabiye yapabiliyorum. Ama EDD konusunda haklısın. Bununla ilgilenmeleri için onları buraya getireceğim."

"Yerlerinizi sizin ayarlamanızdan daha kısa sürede bulabilirim."

Tereddüt etti. "İznimiz var. Devam edin. EDD'yi hâlâ içeri alıyorum. Onlar ne yaparlarsa yapsınlar, ben de morg üzerinden Merkez'e geri dönebilirim. Bir alana bir bedava satış yapıyorlar."

"Hasta," diye yorum yaptı.

"Evet, ama hasta olmamı engelliyor. Eğer yerleri bulursan - ve işi aksatmazsan, bulanıklaştırmazsan, kurbanın diğer mekanlarını kontrol etmek için izin alacağım. Asla bilemezsin."

Adrianne'in özel alanlarında buna uygun bir şey bulamadı ama hem Dudley hem de Moriarity'nin geçmişte onun hizmetlerini kullandığını dosyalardan doğruladı. Wallace'ın izniyle, yakın akrabalarını bilgilendirmek için kurbanın ofisinin bağlantısını kullandı.

İşini bitirdiğinde Roarke sandalyeye doğru eğilip başının üstünü öptü. "Onlar için yıkıcı. Senin için acı verici."

"Şu anda bunu düşünemem." Hissetmesine izin veremezdi, şimdi değil. "Her iki seferde de bir uzaktan kumanda, muhtemelen tek kullanımlık bir 'bağlantı' kullandı. Kurmak ve kapatmak için."

"Her iki seferde de aynı cihaz," diye doğruladı Roarke. "E-postalar da öyle. Elimizde çeşitli yerler var. Sizin için listeledim."

"Bunu bir araya getirmeyi bitirmeliyim. Bana biraz zaman kazandırdın, bu yüzden seni yumruklamayacağım."

"Yüzüm rahatlamış ama garip bir şekilde hayal

kırıklığına uğramış." "Ne zaman evde olacağımı

bilmiyorum."

"Ben de öyle, çünkü halletmem gereken bazı işleri hallettikten sonra, Feeney'e faydalı olup olamayacağımı görmek için Merkez'e geleceğim."

"Size Feeney'nin işleri halledebileceğini söyledim ama dokuz ölü varken hiçbir yardımı geri çevirmem. Sana bir grup polise yiyecek almamanı söylemenin bir anlamı yok, değil mi?"

Ona neşeli bir gülümseme gönderdi. "Açsam hiç yok."

Sokağa çıktıklarında, yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ofisinizin zemininde bile olsa bir saat uyumanızı söylemenin bir anlamı yok."

"Muhtemelen bugün değil." Bağlantısı işaret verdi. "Bekleyin.

Dallas." "Beni sevdiğini söyle."

"Yapamam. Kocam tam burada duruyor. Şüphelenebilir."

"Peabody, "İkiniz de ne bulduğumu duyduğunuzda anlayacaktır," dedi. Bilin bakalım kimin annesi ölmeden önce ölü bir Fransız şefle ateşli bir ilişki yaşamış. Yirmi beş yıl önce falan."

"Delaflote, Dudley'nin annesini mi becerdi?"

"Kelime bu, çoğunlukla Fransızca. O zamanlar Avrupa'da çok yaygındı. Kurban daha gençti ve hala babasıyla evliydi. Kocasını terk etti ve Delaflote'un yanına yerleşti. Altı aydan fazla sürmedi ama evliliği bozdu ve o zamanki dedikodulara göre Dudley ailesi için ciddi bir utanca neden oldu."

"Bu bir 'çok düşkün' değerinde.

"Sevgiden yanayım."

"Bana Adrienne Jonas ile Moriarity arasında ara sıra müşterisi olmaktan öte bir bağlantı bul, o zaman aşktan konuşuruz. Ayakkabının durumu nedir?"

"Yasadışı ilişkilere, moda, evlilikte karışıklıklara ve ünlü skandallarına gömüldüm. Kontrol edeceğim."

"Morga gidiyorum. İşim bitince gelirim. Cilala, Peabody."

"Bence parlamaya başlıyor. Gerçekten

öyle." Eve telefonu kapattı. "Gitmem

gerekiyor."

Kadın arabasına atlarken "Ayakkabı ne olacak?" diye sordu.

"Piç kurusu bu sabah onunla görüştüğümde güvenlik kamerasına yakaladığımız ayakkabıların aynısını giyiyordu. Kurabiye kırıntıları."

Onun gidişini izledi ve onunla Merkez'de buluşmadan önce birkaç düzine kurabiye almaya karar verdi.

Morgun beyaz tüneline ilerlerken Peabody onun sırtına yapıştı. "Ben hâlâ 'çok düşkünüm' diyorum," dedi Eve.

"En azından 'tatlıya' hazır olabilirsiniz. Gayri resmi olarak McNab, eğer aynı ayakkabı değilse, barbekü sosuyla yiyeceğini söylüyor."

"Barbekü soslu her şeyi yer. Resmiyete ihtiyacım var."

"Feeney, Dudley'nin bu sabah giydiği ayakkabının lunapark güvenliğindeki ayakkabıyla aynı numara, aynı marka ve aynı renk olduğunu resmi olarak doğruladı."

"Yakın ama yeterince tatlı değil."

"Kesin olarak aynı ayakkabı olduğunu söyleyemez. Buna seksen sekiz nokta yedi olasılık verebilir."

"Doksan artı istiyorum. Bakalım görüntüleri daha da iyileştirebilecek mi ya da bunu başarabilecek mi? Doksan, seksen sekizden iyidir."

"Ben iletirim."

Eve 'link'i cebine soktu ve otopsi odasının kapısından içeri girdi.

Morris başını kaldırıp işine baktı. "Dallas, harika bir yaz geçiriyoruz."

"Bu iş bitmeden önce iki kendini beğenmiş piç için cehennem olacak."

"Konuya girmeden önce, yarınki bu toplantıyı düzenlediğiniz için size teşekkür etmek istiyorum."

"Oh. Sanırım-"

"Kendimi çok sık arkadaşlarımdan uzaklaştırken buluyorum. Yalnız kalmak daha kolay ve daha hoşgörölü. Zaman zaman bu döngüden çıkmak için bir dürtüye ihtiyacım oluyor."

"Evet." Ve işte tüm anlaşılmayı ertelemek için yaptığı çok mantıklı ve makul plan suya düştü. "Peki."

"Bir iyilik isteyebilir miyim? Birini getirmek istiyorum."

Çenesi neredeyse yere çarpıyordu. "Ah, tabii. olduğunu fark etmemiştim. . ."

"Öyle biri değil. Chale-Father Lopez. O artık iyi bir arkadaş ve onu çok sevdiğini biliyorum. Sana düşkündür."

Etrafta çok fazla sevgi dolaşıyor, diye düşündü. Polis partisinde bir rahip. Çoğunlukla polisler, diye düzeltti. Neyse ne. "Sorun değil. Onu tekrar görmek güzel olacak."

"Teşekkürler. Ve şimdi sizin çift başlığınız."

"Ha. Bir alana bir bedava demiştim. İkimiz de hastayız."

"Cehennem gibi bir yazı başka nasıl atlatabilirsin ki?

Bizim

Bu arada Frenchman aslında Topeka'lı. Marvin Clink olarak doğmuş."

"Bok yok mu?"

"Peabody tüm verileri ve yasal isim değişikliğini içeren bir çalışma yaptı. Her halükarda, olay yerindeki varsayımınız doğrudur. Zıpkınla ölüm. Olay bu şekilde tanımlandı ve siz de silahı -sanırım silah deniyordu- laboratuarda tanımlattınız."

"Bu senin her zamanki sözlerin değil. Dickhead'i doğruladın mı?"

"Hepimiz biraz daha fazla çekiyoruz. Ben de merak ettim. O aşık, biliyorsun."

"Evet, duydum."

"Bu biraz rahatsız edici."

"Evet!" Ona bir dayanışma dürtüsü verdi. "Tanrı'ya şükür. Beni ciddi şekilde ürpertti."

Kara gözlerindeki mizah Eve'e günün ilk neşesini verdi. "Bu hiç hoş değil ama ben de aynı şeyi itiraf ediyorum. Şimdiye kadar ofis biriminizde silah kimliğiniz vardı. Bu da başka bir kalp yarasıydı. Basit bir ifadeyle, diken göğsü delip geçmiş, kalbin içinden geçip arkadan çıkmış. Gördüğünüz gibi mızrağınız çıkarıldı, kaydedildi ve laboratuvara gönderildi. Başka yara yok. Sekiz ons kadar beyaz şarap içmiş. Türünü analiz ettiriyorum."

"Şişe bende."

"Ve doğrulayacağız. Ölümünden birkaç saat önce hafif bir yemek yemiş. Salata, ızgara karides, şarap soslu kuşkonmaz ve az miktarda vanilya fasulyeli crème brûlée."

Koşullara rağmen midesi kazınıyordu. "Kulağa hoş geliyor."

"Umarım öyledir. Mide içeriğinin çeşitliliğine ve miktarına bakarak, pişirdiği yemekten örnek aldığını söyleyebilirim, biraz peynir ve birkaç kraker de vardı. Vücudunda uyuşturucu yoktu. Sigara içiyordu."

"Hepsi uyuyor."

"Morris sözlerine şöyle devam etti: "Biraz yüz ve vücut bakımı yaptırdı. "Minimal düzeyde. Formunu korudu, kasları güzelce şekillendi."

"Peki ya o?" Eve Adrienne'ın bedenine doğru ilerledi.

"O kadar çabuk lmedi. Yaklaşık on altı ons şampanya içmiş ve etkilerini Sober-Up ile nötrale etmiş. Zamanlamasını size bildireceğiz. Midesinde biraz parti yemeğİ var. Havyar, kızarmış ekmek, biraz ilek, biraz çİğ sebze ve benzeri -çok hafif miktarlarda- ölümden iki ila dört saat önce tüketilmiş. Zorla ya da rızaya dayalı cinsel aktivite belirtisi yok."

Elini kaldırdı. "Ellerinin topuklarında, dizlerinde, düşmeyle uyumlu hafif morluklar var, boğazında tırnaklarının altındaki kan ve etle uyumlu derin sıyrıklar var. Boğazını tırmalamış ve üç tırnağının kırıldığını görüyorsunuz, ikisini hemen altından kırmış."

"Kırbata sürükleniyor."

"Boynunun etrafında üç kez ve kuvvetle dönmüş. Deriyi bu şekillerde yırttı, solunum yolunu daralttı, gırtlakını zedeledi."

"ığlık atmış olamaz."

"Hayır. Ve eğer bakarsan Gzlk ister misin?"

"Hayır, görebiliyorum." Ama daha yakına eğildi. "Onu sarsmış, hatta belki de ayaklarından çekmiş. Sonra tekrar sarsmış ama yukarı doğru, bu onu yukarı sürüklemek, dala asmak demek. Boynu kırılmamış." Onay için Morris'e baktı, başını salladı. "Yani acı verici, korkutucu ve sonsuz olurdu. Sadece bir dakika, belki iki, ama sonsuz."

"Evet, korkarım yle." Eve ile birlikte cesede baktı. "Acı çekmiş olmalı."

"Ailesi sizinle irtibata geçecek."

"Onlara hızlı olduğunu ve hiç acı hissetmediğini söyleyeceğim." Bir eliyle Eve'in koluna kısa bir süre dokundu. "Bana inanmak isteyecekler, o yüzden inanacaklar."

O beyaz tünelden aşağı doğru yürürken, buna inanabilmeyi diledi.

Bölüm 20

Eve, Cinayet Masası'ndaki boğa güreşini bir füze gibi vurdu. "Trueheart."

Oturduğu yerde sarsıldı, ardından dikkatini toplarken kısa bir dosya diski yığınınını yere düşürdü. "Efendim!"

"Her ne yapıyorsanız, yapmayı bırakın. Size silahların bir listesini göndereceğim -görüntüler, markalar, modeller, varsa kimlik numaraları. Onları çalıştır. Satıcıların, satış noktalarının, koleksiyoncuların ve ruhsatların tam bir listesini istiyorum. Dudley ve Moriarity'nin şahsen, şirketleri aracılığıyla - sırasıyla Dudley and Son ve Intelicore, tüm silahlar ve yerler - ve yaşayan ve ölü aile üyeleri ile çapraz referans yapın.

Eski eşleri ve onların yaşayan ya da ölmüş aile üyelerini de dahil edin. "Sorular?"

Gözleri Plüton'u yutacak kadar genişken başını salladı. "Ah... hayır, efendim."

"Güzel. Baxter."

Olduğu gibi oturdu, biraz gülümsedi. "Yo."

"Aynı silah listesi. Arbalet ve/veya zıpkın kullanımına izin veren av kulüplerinin, avlanma ve/veya balık tutma mekanlarının isimlerini ve yerlerini istiyorum. Birinci sınıf mekanlara sadık kalın, aşırı birinci sınıf. Gezegen içinde ve dışında."

Şimdi doğruldu. "Evrendeki her birini mi istiyorsun?"

"Ve onları bulduğunuzda, üye listesini veya müşteri listesini alın. Dudley ve/veya Moriarity'yi bulun. Pratik yapmışlar. Dahası, onlar gösteriş meraklısı. Bu silahları bir yerlerde kullanmışlardır."

"Reineke, Jenkinson, Jonas cinayetiyle ilgili raporunuzu en kısa zamanda masamda istiyorum. Bu davada Adrianne Jonas sevgili annenizmiş gibi çalışacaksınız. Dickhead henüz kırbaçı takmadıysa, takana kadar kışını çığneyin. Yaptığında, Trueheart ve Baxter'a ver. Bu arada kırbaç uzmanlarını bulun."

"Uzmanlar mı?" Jenkinson yankıladı.

"Sana lanet olası bir kamçı versem, onu birinin boğazına nasıl dolayacağını bilir misin? Ve onu asacak kadar güçlü mü yapacaksın? Bir yerden, birinden öğrenmesi gerekiyordu. Uzmanlardan, mekanlardan, eğitmenlerden. Onları bul, iletişime geç, biri Dudley ya da Moriarity'yi hatırlayana kadar araştı.

Ya da ikisini de. Kaz. Anladın mı?"

Reineke başparmağıyla onaylarken Jenkinson, "Anladım," diye cevap verdi. "Carmichael." Eve döndüğünde iki ses cevap verdi.

"Dedektif Carmichael," diye belirtti ve üniformalı Carmichael belli belirsiz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Size bir isim listesi vereceğim, Dudley'nin dün geceki mazeret partisine davetliler."

"Komiser, bu soruşturmanın ayrıntılarına ve detaylarına vakıf değilim."

Eve, Peabody'ye "Onu yakala," diye emretti.
"Yakaladığınızda," diye devam etti, "isimlerle temasa geçin. Her iki şüpheli de bir noktada binadan ayrılmış: Moriarity büyük olasılıkla saat yirmi iki buçuktan kısa bir süre önce ayrılmış ve muhtemelen saat yirmi üç buçuktan önce geri dönmüş; Dudley ise saat iki ile iki buçuk arasında ayrılmış ve saat üç buçuktan sonra geri dönmüş. Dudley son kurbanı eşlik etmiş olabilir. Fark eden birini bulun, onları özleyen birini. Konuk listesiyle işiniz bittiğinde, kadrolu ve etkinlik için kiralanmış personelle başlayın.

"Yeni adam." Eve, tatil için ayrılmadan önceki günlerde transfer olan genç, geniş omuzlu bir adamı işaret etti.

"Dedektif Santiago, Teğmen."

"Doğru. Carmichael'la çalış." Roarke şık bir parti verdiğiğinde neler olduğunu düşünmeye çalıştı. "Dudley muhtemelen park için birkaç vale tutmuştur. Konuklardan bazıları muhtemelen özel araba servisleriyle gelip gitmiştir. Yemek servisi, sunucular, aşırı sadık olmak için özel bir nedeni olmayan insanlar vardır. Hizmet sağlayıcılar bu insanlar için görünmezdir ve bu bir güvenlik açığıdır çünkü bu hizmet sağlayıcıların fark edecek zekaya ya da konuşacak cesarete sahip olduklarını düşünmezler. Zekası ve cesareti olan birini bulun."

Bir bakışıyla üniformaları hedef aldı.

"Newkirk, Ping, diğer Carmichael, dedektifler ne yapmanızı istiyorsa onu yapın. Herhangi bir şey patlarsa, en gizli rüzgarı bile kırırsa, bunu duyurum. Tam brifing ve tüm raporlar iki saat içinde. Konferans odası . . . Peabody?"

"C."

"Konferans odası C, iki saat. Terleyin," diye emretti. "Bu ibneler insanları bir çocuğun karıncaların üzerine bastığı gibi öldürüyorlar. Çünkü ezildiklerini görmek istiyorlar. Dahası, bizim aptal olduğumuzu, onları alt edemeyecek kadar aptal olduğumuzu düşünüyorlar.

Onların yanıldığını kanıtlayacağız. Peabody, benimle gel."

Eve kahve içmek için doğruca ofisindeki AutoChef'e gitti, sonra başparmağını makineye doğru salladı.

"Yapmasam daha iyi." Peabody'nin sesi içten bir pişmanlığa işaret ediyordu. "Soluyordum, bu yüzden bir destek aldım. Şimdi gözlerim açık kalmış ve sinirlerim gerilmiş gibi hissediyorum. Son kurban ve Moriarity arasındaki bağlantıyı bulamadım."

"Carmichael'a pas ver. Üniformalı Carmichael. Ve neden aynı isme sahip olmak zorundalar? Birinin değiştirmesi lazım. Her neyse, detaylar konusunda acımasız bir piçtir. Ve evet, onu bulabilirsin," diye ekledi Eve, Peabody itiraz edemedi. "Ama taze bir gözle ve seğirmeler olmadan gelecek. Ayrıca sana başka açılardan da ihtiyacım var. Bir dakika bekle."

Oturdu, ilgili dosyaları kopyaladı ve ilgili polislerle aktardı.

"Fransız adamın şarabı ve malzemeleri."

"Gay Paree'den satın alındı." Peabody kafasında bu kadar çok ayrıntı birikmişken, onları düzenli tutmak için not defterini çıkardı. "Beş hafta önce rezervasyon yaptırmış."

"Beş hafta. Bu iyi, bu uzun vadeli planlamanın bir teyidi. Dudley, Simpson ve ailesinin Georgia'da olacağını biliyordu. Tatil zamanını önceden ayarlaması gerekirdi ve bu yıllık bir aile yaz olayıdır. Delaflote'u içeri tıkmak istemişlerdir, mazeretini ve zamanlamasını planlamışlardır. Muhtemelen bunu da uygulamışlardır."

"Rezervasyon e-posta yoluyla, faturalandırma için Simpson'a atanmış geçici bir hesap olduğunu kontrol ettiğim bir hesap üzerinden yapıldı. Kurbanın asistanı bunu Frost'un kocası için bir sürpriz olarak listelemiş. İki kişilik samimi, romantik bir akşam yemeği, açık havada."

"Bahçe. Bahçe için her şey hazır," diye ekledi Eve başını sallayarak.

"Geç akşam yemeği," diye devam etti Peabody.

"Delaflote'un seyahat ücreti - ve kendi servis aracıyla geldi - bu hafta başında Simpson'ın hesabından ödendi. Delaflote yola çıkacağı gün yiyecek malzemeleri ve şarap için bizzat alışveriş yaptı. Bir üzüm bağıyla büyük bir ilgisi var ve üç şişe Pouilly-Fuissé, bir şişe Sauternes, üç şişe şampanya seçti. Hepsi de Château Delaflote etiketli. Kurbanın işleri için bir tür elektronik tablo tuttuğundan, hepsinin vintajları bende var."

Durakladı ve memnuniyet yüzüne yansıdı. "Ve Dallas, müşteri bunu çok özel bir anlaşıma olarak lanse ettiği için, masraf önemli değil, şampanya sınırlı sayıda üretilen bir etiketten ve bağbozumundan. Acayip numaralandırılmışlar. Özel müşteriler için sakladığı özel rezervden kırk sekiz, kırk dokuz ve elli numaraları aldı."

Eve'in gülümsemesi Peabody'nin memnuniyetinin bir yansıması olarak yavaşça yayıldı. "Belki de seni seviyorumdur."

"Aww."

"O şişelerden birini bulursak, onları onunla çivileyeceğiz. Şu raporu temizle. Birkaç saat içinde ADA'ya ve komutana sunacaksın."

"Oh, Tanrım."

"Feeney'i etiketleyin ve ona ne zaman ve nerede olduğunu söyleyin. Ondan da aynı şekilde sağlam bir rapor istiyorum. Herkesin hazır olmasını ve zamanında toplantı odasında olmasını istiyorum. Mazeret yok. Komutanı ve Reo'yu on dakika sonraya ayarlayacağım. Kısa Carmichael -İkisi de. Jonas'la ilgili raporu düzene koyar koymaz sana göndereceğim. Şimdi git buradan. Kapıyı kapat."

Kapı kapanmadan önce Whitney'nin ofisini arıyordu. Önce onu, sonra Reo'yu kilitledi, sonra da Mira'ya geçti. Eğer zamanı olsaydı, geçici görevli ekrana geldiğinde neşelenirdi.

"Oh, merhaba, Komiser. Tanrım, doktor şu anda bir seansta."

"Şu andan itibaren ve önümüzdeki bir saat içinde ona bir dizi dosya göndereceğim. Onlarla derhal ilgilenmesini ve vardığı sonuçlarla birlikte bin dört yüz on beşte Cinayet Masası C konferans odasına rapor vermesini istiyorum."

"Tanrım, sanırım bir randevusu var-"

"Bu birinci öncelik. Komutan Whitney ve bir ADA da katılacak. Doktor Mira'nın katılımı zorunludur."

"Tanrım. Randevusunu iptal edeceğim ve-"

"Güzel. Herhangi bir sorusu olursa benimle irtibata geçebilir."

Eve, Mira'ya Peabody'nin Delaflote hakkında yazdığı raporu ve diğer dedektiflerin Jonas hakkında yazdığı raporları verdi. Adli tabibin raporlarını, laboratuvar sonuçlarını, süpürgecilerin ön raporlarını gözden geçirdi.

Sonra kafasını toparladı ve her birinin üzerine kendi yazısını yazmaya başladı.

İki kez daha kahve içmek, zaman çizelgelerini kontrol etmek, Dudley'nin evinden her bir suç mahalline yaya olarak ve ulaşım araçlarıyla gitmek için gereken süreyi bilgisayara danışmak için ayağa kalktı. Haritasını açtı, inceledi, sonra bilgisayardan her birine en kestirme yolları teyit etti.

Neredeyse bir saat kala, konferans salonuna götürmek üzere taşıyabileceği her şeyi yüklendi. Jenkinson ofise doğru döndüğü sırada o da ofisten çıktı.

"Bir şeyiniz varsa, yürüyün ve konuşun."

"Sana yardım edeyim."

"Anladım. Dengeli."

"Tamam." Onunla birlikte adım attı. "Kurbanı kontrol ettik -Kurbanımızın her zamanki araba servisi. Onu Dudley's'e götürdüler ve o da şoföre dönüş zamanı için onlarla irtibata geçeceğini söyledi; dönüş zamanı eve, sonra park yerine ve geri dönüşü ya da -süreyle bağı olarak- doğrudan parka gidişi içerecek şekilde ayarlanmıştı. Açık bırakmış."

"Eğer parti başarısız olursa, randevusundan bir süre önce eve gidebileceğini düşündüm. Tamam."

"Evet, ama yaptığı şey, saat iki civarında pikabı tamamen iptal etmek oldu."

Eve yüzünde yine o yavaş gülümsemenin belirttiğini hissetti. "Çünkü başka bir arabaya bindi."

"Manhattan'daki tüm yasal taksi şirketlerini kontrol ettik. Gece iki ile üç arasında kimse o noktadan ücret almamış."

Büyük Tepe için parkın mantıklı girişinde o zamanlar arasında. Bir yolunu bulmalıyız-"

"Eve sözlerini, "Dudley'le birlikte bir arabaya bindi," diye bitirdi ve başını konferans odasının kapısına doğru salladı.

"Bu bizim görüşümüz." Kapıyı açtı ve onu takip etti. "Şu ana kadar Carmichael ve yeni adam kimseye asılmadılar ama kurbanı ve Dudley'i saat iki ile iki buçuk arasında birlikte takılırken gören olup olmadığını soruyorlar."

"Tamam." Eşyalarını konferans masasının üzerine bıraktı. "Partiden parkın o noktasına kadar o ayakkabılarla yürümediği kesin. Alternatif bir ulaşım aracı olmadığı sürece onu almayı iptal etmek için bir neden yok ve alternatif bir ulaşım aracı ayarlamadığını biliyoruz."

Partide bir sürü başka konuk var, diye düşündü, bir asansör için bir sürü başka alternatif. Bu bir argüman olabilirdi, ama o bu argümanı yerle bir edecekti.

"Dudley'nin tüm araçlarında DNA'sının aranması için izin çıkartacağız. Parmak izlerini ya da saç telini bulursak, bu daha fazla ağırlık katar."

"Sanırım diğer Carmichael bir şeye çarptı, çünkü boğazından onun yaptığı gibi sesler çıkarmaya başladı."

"Evet, homurdanma. Güzel."

"Reineke, Dickhead'i itti ve Dickhead bunu başardı. Bu Avustralya'ya özgü bir şey, kangurudan yapılmış bir kırbaç."

"Keseleri olan zıplayan şeyler mi?"

"Evet. Lanet olası kanguru. Uzunluğu bir metre, sapı ya da kabzasıyla birlikte on bir metre ve kurşun yüklü çelik. Dickhead bir çeşit deri kremi kaplaması olduğunu söyledi ve markasını tespit etmeye çalışıyor ve hala tarihlendirmeye çalışıyor, ancak antika ya da başka bir şey olmadığını söylüyor. El yapımı olduğunu söylüyor. Trueheart Avustralyalı kırbaççılarını araştırıyor. Dickhead geri kalanıyla gelirse, bu iş biter.

"O sik kafalının aşık olduğunu biliyor musun?"

diye ekledi. "Evet, evet."

"Ürkütücü."

"Hepimiz öyle diyoruz. İşinin başına dön

Jenkinson." Tek başına, cinayet tahtasıyla

başladı.

Diğer Carmichael boğazından hırıltılı sesler çıkararak içeri girdiğinde zaman çizgilerinin yarısına kadar ilerlemişti.

"Patron, bir şey buldum."

Eve, "Onu bana ver," dedi ve çalışmaya devam etti.

"Jonas eskiden Park'taki Kennedy Otel'de konsiyerj olarak çalışıyordu. Üniversiteden hemen sonra asistan olarak başlamış. Moriarity'nin büyükbabası birkaç ortakla birlikte otelin sahibiydi.

Orada iş ve özel konularla ilgili pek çok etkinlik düzenliyorlardı ve önemli hesaplar falan açıyorlardı."

Eve patlamayı fark edecek kadar uzun süre başını kaldırıp baktı.

"Vefat ettiğinde hissesini torunu Moriarity'ye bıraktı ve o da yaklaşık on yıl önce sattı. Kurban hala orada çalışıyordu. Satıştan yaklaşık bir yıl sonrasına kadar kendi başına dışarı çıkmadı. The New York Times'ta bir yazısı çıktı.

Yorker'a gitmeden önce, Orta Batılı bir kızın nasıl New York'un en iyi konsiyerjlerinden biri haline geldiğini anlatmıştı."

"Ve bu sermayeyi kendi işini kurmak için kullandı. Akıllıca. İyi iş, Carmichael. Sıkı bir şekilde yaz, makaleyi ve diğer medyayı ekle."

Bir araya geliyoruz, diye düşündü, kırıntı kırıntı.

Panoları tamamlandığında, ekranda istediği görüntüleri ve verileri kontrol etmek için bilgisayarın başına oturdu.

"Teğmen? Böldüğüm için özür dilerim."

"Eğer elinde bir şey varsa, Trueheart, sözümü kesemezsin. Eğer yoksa, git buradan."

"Zıpkın silahı hakkında." "Dökül

bakalım."

"Laboratuvarda üzerinde testler yapıyorlar. Mekanizma ve mızrak üzerinde ve yönetmelikleri kontrol ediyorlar. Mermi ortaya çıktı . . ."

"Damlatıyorsun, dökmüyorsun."

"Um. Hem zıpkın hem de onu vurmak için gerekli silah, burada sportif balıkçılık yönetmelikleri tarafından kabul edilen sınırları aşıyor.

ABD ve Avrupa'nın yanı sıra diğer bazı ülkelerde de. Turlar, kulüpler ve organizasyonlar söz konusu olduğunda Baxter'ın araştırması da bunu doğruluyor. Bay Berenski-"

"Tanrım." Gözlerini ona dikmek için sandalyesinde geriye doğru itildi. "Ona gerçekten böyle demiyor musun?"

Trueheart pembeleşti. "Şey, her zaman değil. Silahın yönetmeliklerden önce üretildiği sonucuna varıyor, çünkü

Amerikan yapımı. Ya da yönetmeliklere aykırı olarak üretildiğini ve beş ila on yıllık olduğuna inandığı için oraya yaslandığını söyledi. İç parçalardan bazıları bir üretici işareti taşıyor ve bunun izini Florida'daki bir şirkete kadar sürdürdüm. Moriarity'nin yan kuruluşlarından biri, SportTec kolu altındaki şirketlerinden biri."

Bacaklarını uzattı, gülümsedi ve gözleri düz ve soğuk kaldı. "Öyle mi?"

"Doğrulamak isterseniz veriler bende efendim."

"Bu bir retorikti, öyle mi? Kazmaya devam edin. O silahı Moriarity'nin eline vermek istiyorum." Baxter içeri girdiğinde kaşlarını çatı. "Oğlunla işim henüz bitmedi."

"Az önce size getirdiği şeyi güçlendirecek bir şeyim var. Her iki şüpheli de hem sportif balıkçılık hem de dalgıçlık kulübüne üyeymiş, ancak üyeliklerinin sona ermesine izin vermişler. Ama iki kez -beş yıl önce ve geçen kış- en yakın elli küsur arkadaşları için özel bir ada partisi düzenlemişler. Bu partide tüplü dalış, istediğiniz yatta sportif balıkçılık ve zıpkınla balık avlama vardı. Diğer çeşitli su sporlarının yanı sıra. Birkaç ünlü film yıldızı ve benzerleri geldi. Medyada çok yer aldı."

"Siktiğimin A'sı."

"Aynen öyle. Boğa güreşi uzmanlarına ve eğitmenlerine birkaç satır yazdım. Düşündüğünüzden çok daha fazlası var."

"Avustralya'ya git."

"Teşekkürler. Hep istemişimdir."

"C&D'de. Kırbaç kanga-fucking-roo idi. Belki de Dudley derslerini bu piçi yapan kişiden almıştır."

El yapımı kanga-fucking-roo bullwhips'i de ekleyin."

"Şimdi bir arama yapacağım, ama brifing için burada olmamı istiyorsan, Dallas, yakın olacak."

"Başlayın ama burada olun. Elinizdeki her şeyi bir araya getirin ve kısa ve öz olsun. Yapmamız gereken bazı satışlar var."

Onlar gittikten sonra ayağa kalkıp bir kahve daha içmek için odanın AutoChef'ine gitti ve şımardığı gerçek kahveyi doldurmayı ihmal ettiğini hatırladı.

"Kahretsin. Bazen sadece sineye çekmen gerekir. Ya da aşağı."

Büyük boy, siyah bir şey programladı. Kokuyu aldığı anda gülümsedi. Kendi markasıyla doluydu. "Peabody, bu gerçekten aşk olmalı."

Feeney içeri girdiğinde, aşırı kafein yüklemesinden dolayı karnında oluşan titremeyi görmezden gelerek biraz yutkundu. "Yüzde doksanını aldın. Doksan nokta bir ve daha iyiye gitmeyeceksin. Ver şunu bana."

Kahveyi aldı, vahadaki bir deve gibi içti. Ağzının üzerinden ona baktı. "Belki de buna benden daha çok ihtiyacın vardır. Bir haftadır uyumamış gibi görünüyorsun."

"Dört ölü, Feeney, bundan daha kısa sürede. Ya bunlar?" Diğer kurbanları koyduğu tahtanın yan tarafını işaret etti. "Onların da hepsi, daha öncekilerden. Alıştırma seansları. Bu gece ya da yarın orada başka bir yüz olabilir. Peki bende ne var?"

Saçlarını itti, gözlerine bastırdı. "Örümcek ağlarını birbirine dokumak gibi. Örümcek ağlarından daha güçlü olan birkaç iplikçik. Elimdeki şey bir nedene işaret ediyor,

yöntem, fırsat, ama hedefi tam on ikiden vurmuyor. Ben de PA ve Whitney'i bunun işe yarayacağına ikna etmek zorundayım."

"Bunu başarabileceğine inanıyor musun?" Kadın tereddüt edince, adam omzuna vurdu.

"Ow."

"Buna inansan iyi edersin yoksa inanmazlar. Burada ne benim ne de başkalarının vaktini boşa harcama."

"Biliyorum. Biliyorum. Yorgunum. Yarı yumruk, yarı seğirme."

"Sana bir takviye almanı söyledim ama muhtemelen zaten bir kargo dolusu kahve içmişsindir." Uzun, acımasız bir inceleme yaptı. "Git... yüzünle bir şeyler yap."

"Ha?"

"Sizin türünüz her ne yapıyorsa. Çok çalışmış görünmek başka bir şey, bu şekilde arama emri çıkarmaya çalışırken bitkin görünmek başka bir şey."

"Vajinam var diye yüz geliştiricileri elimde mi gezdiriyorum sanıyorsunuz?"

"Tanrım, Dallas, böyle bir dil kullanmak zorunda değilsin. Tanrı aşkına biraz ödünç al. Sana bakıp 'Dallas'ın biraz uykuya ihtiyacı var' diye düşünmelerini istemezsin. Onlara gösterdiğin şeye odaklanmalarını istiyorsun."

"İyi, iyi. İyi, iyi. Lanet olsun." İletişim cihazını çıkardı. "Peabody, bunu özele al."

"Ne? Ara mı var?" "Özel miyiz?"

"Evet, ne-"

"Yüzünüzde hiç yapışkan madde var mı?"

"Elbette. Masamda -yüzümün nesi var?" için bir malzeme var.

"Bu benim için. Tek kelime edersen, tek hece nefes alırsan, dilini ellerimle koparır ve bulduğum ilk kuduz köpeğe yediririm. Benimle banyoda buluş ve bokunu da getir." Kapattı. "Tatmin oldun mu?" diye sordu Feeney'e ve tepinerek çıktı.

Peabody'nin tavsiye ve talimat vermeye çalışması sadece beş dakika sürdü. Yaptığı ilk şey kafasını lavaboya sokmak, dişlerini sıkmak ve suyu sonuna kadar soğuk açmak oldu.

Yorgunluğun sınırını sarsarak uzaklaştırdı.

Gözlerinin altındaki halkaları azalttı, solgun ve solgun görüldüğünü kabul etmek zorunda olduğu yanaklarına biraz renk kattı.

"İşte bu kadar."

"Güzel dudak boyalarım, göz kalemim ve bazı-"

"İşte bu," diye tekrarladı Eve ve parmaklarını ıslak saçlarında gezdirerek konferans salonuna geri döndü.

Yemek kokusu midesinin boş çukuruna çarptı. Gittiği birkaç dakika içinde biri başka bir masa getirmiş ve panini, subs, pizza ile doldurmuştu.

Roarke bir panini alıp uzattı. "Ye. Daha net düşüneceksin. Sonra da bir kurabiye alabilirsin."

İtiraz etmedi ama kocaman bir ısırık aldı. Ve gözlerini kapattı. "Tamam. Güzel. Kurabiyen var mı?"

"Uygun görünüyordu. Şimdi şu blokeri al. Bu işe baş ağrısıyla girmenin bir anlamı yok. Sadece bir engelleyici," diye ekledi, küçük hapi ağzına attı ve sonra ona bir şişe su uzattı. "Su iç."

"Tanrım. Kes şunu." Su içti, panini'den bir ısırık daha aldı. "Burada yetkili benim."

Saçının nemli bir tutamını çekti. "Ve sana yakışıyor. Boğa güreşi merkeziniz uğulduyor."

"Önce beş dakika sessizliğe ihtiyacım var-"

"Yemek!" Muhtemelen EDD'de pizza kokusu alan McNab, hücumla öncülük etti.

Roarke ona, "Beş dakikanı ayır," dedi ve o da başını salladı.

Pencerelere geçip, bedava yiyecek bolluğuna saldıran polislerin sesini bastırmakla yetindi.

Komutanın sesini duyunca döndü. Mira içeri girdi, doğruca ona doğru yürüdü. "Daha erken kaçamadım."

"Size gönderdiklerimden herhangi birini gözden geçirebildiniz mi?"

"Hepsini okudum. Bir dizi ikna edici noktaya değinmişsiniz. Eğer bir saat daha zaman ayırabilirsek, sanırım birkaç tanesini geliştirebiliriz."

"Cuma günü öğlen oldu bile. Temmuz ayında, burada yaşayan insanların yarısı hafta sonu için başka bir yere gidiyor. Bunu Reo'ya anlatmalıyım, bir yargıcı ikna etmesini sağlamalıyım."

ıkarma emri. İş bitmeden önce bunu halletmek istiyorum. şu anda sadece onu bekliyoruz, yani ... ve işte orada. Ben başlıyorum."

Odanın ortasına doğru ilerledi. "Memurlar, Dedektifler, yerlerinize oturun. Tıkınmaya devam edecekseniz, bunu sessizce yapın. Komutan, zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Başını salladı ve oturdu. Tabağında iki dilim pizza vardı ve ... suçlu görünüyordu, bunu fark etti ve ne yapacağından emin değildi.

Feeney onun kulağına, "Karısı ğn aralarında yemek yemesinden hoşlanmıyor," diye mırıldandı.

"ğle yemeğini kaçırdım sandım." Reo bir koltuk seçti, yarım panini kemirdi.

Eve mırıltıların, yer değiştirmelerin, kahkahaların bir süre daha devam etmesine izin verdi. Yerleşmelerine izin verdi. Roarke'a baktı. Oturmamıştı ama pencerelerin yanındaki duvara yaslanmış duruyordu.

Yürüdü, konferans odasının kapısını kapattı, sonra odanın ortasına geri döndü.

"Herkesin dikkatini panoya çekmek istiyorum." Bir lazer işaretleyici kullanarak her bir fotoğrafın altını çizdi. "Bristow, Melly, Zimbabwe, Afrika," diye başladı ve hepsinin adını söyledi.

"Bu insanların hepsi Winston Dudley ve Sylvester Moriarity tarafından öldürüldü. Bunu kesin olarak biliyorum, tıpkı durdurulmadıkları takdirde tekrar öldüreceklerini kesin olarak bildiğim gibi."

Sadece iki vuruşluk bir sessizlikle bunun içine işlemesine izin verdi.

"Dedektif Peabody ve ben, şüphelilerin evleri, işyerleri ve araçları için arama emri çıkartılmasına yetecek kadar önemli olduğuna inandığımız bir dosya oluşturduk. Adrienne Jonas'ın öldürülmesiyle birlikte Dedektif Reineke ve Jenkinson da soruşturma ekibine katıldı. Öğleden önce bu odadaki her memura bu soruşturmayla ilgili özel görevler verdim. Birlikte daha güçlü ve daha geniş bir dava oluşturduk. EDD, Doktor Mira ve uzman danışman sivil ile ilişki kurduk.

"Bristow, Melly," dedi tekrar ve ekrandaki verileri sıraladı.

Zaman aldı ama aceleye getiremezdi. Her kurbanı, her bağlantıyı, her örtüşmeyi onlara anlattı. Ekibin her bir üyesini kendi bulgularını sunmaya çağırdı, sonra da bunları birleştirdi.

"Ayakkabılar." Reo eliyle işaret etti. "Kaç tane satıldı, bu numara ve renk?"

"Peabody."

"New Yorklu tüccarlardan üç çift. Alıcılardan birinin cinayet sırasında Yeni Zelanda'da olduğunu doğruladım. Diğeri Pennsylvania'da yaşıyor ve seksen üç yaşında. Söz konusu zamanda nerede olduğunu kesin olarak teyit edemesem de, EDD'nin park güvenliğinden erişebildiği görüntüdeki boy ve vücut tipine uymuyor. Boyu 15 santim daha kısa ve en az 20 kilo daha hafif."

"Tamam, bu iyi. Ancak dünya çapında daha fazlası olacaktır ve savunma da buna işaret edecektir."

Eve, "Cinayet tarihi itibarıyla yetmiş beşten az çift satıldı," dedi. "Peabody çoktan kırk üç tanesini elledi."

"Kırk altı oldu,
efendim." "Bu
oranları kabul
ediyorum."

"Mazeretler," diye başladı Reo. O ve Eve tartışırken,
Baxter'ın 'link'i sinyal verdi. Kimliğe baktı, Eve'e bir parmak
kaldırdı ve odadan çıktı.

"Bazı insanlar sürekli orada olduklarına yemin ediyor," diye
devam etti Eve. "Bazıları ikisinden birini ya da her ikisini
uzun süre gördüklerini hatırlamadıklarını söylüyor. Diğerleri
ise öyle ya da böyle hatırlamıyor. Eğer bu kadar zayıf bir
mazereti kıramıyorsanız, işinizi yapmıyorsunuz demektir."

"Bana işimi söylemek istemezsin," diye karşılık verdi Reo.
"Bu işin her yönünü sorgulayarak işimi yapıyorum. Biz
sağlam olmadan bu ikisinin peşine düşersen, aradan
sıyrılabilirler. Patronum mahkûm edebileceğine inanmadığı
sürece bu konuda tutuklama yapmayacaktır. Bunlar çok
kurnaz avukatlardan oluşan bir orduyu karşılayabilecek
varlıklı adamlar."

"Umurumda değil."

"Teğmen." Baxter geri adım attı. "Böldüğüm için özür
dilerim. Bir dakikaya ihtiyacım var."

Ona doğru yürüdü, dinledi ve başını salladı. "Odaya söyle."

"Az önce en saygın ve ünlü kırbaç üreticilerinden biriyle
bağlantı kurdum - bu sizin boğanız, yılanınız ve
benzerleriniz. Cinayet silahını bir arkadaşına hediye olarak
alan Leona Bloom için yaptığını doğruladı.
Kırbaç ve bir paket ders satın alıyorum. Kırbaççı, yaptığı
işten büyük gurur duyduğu için çok özel kayıtlar tutuyor.
Dersler Dördüncü Winston Dudley'e altı yıl önce Sydney'de

verilmiş."

"Bu iyi," dedi Reo.

"Kırbaççı adam Dudley'i hatırlıyor," diye devam etti Baxter. "Dersleri ciddiye aldığını hatırlıyor. Sadece paketi almakla kalmamış, bir tur ders daha eklemiş. Kırbaççı, Dudley'nin derslerin sonunda kırbaç kullanmakta çok iyi olduğunu söylüyor."

"Bu çok, çok iyi," diye ekledi Reo.

"Tam isabet," diye karşı çıktı Eve. "Birini öldürdüklerini gerçekten görmek için neye ihtiyacınız var? Silahları adamlara, kurbanları da adamlara bağlayabiliriz. Moriarity'de arbalet ve zıpkın silahı olacak, Dudley'de süngü için kullandığı kılıf hâlâ duruyor. Buna inanın. Kırbaç için bir kılıf. Silahın bir parçasını saklamak isteyeceklerdir, övünmek için."

"Sırada kimi hedef aldıklarını bilmenin bir yolu yok, ama bir hedef olacak." O düğmeye bastı, sertçe bastı. "Bunlar bağımlılık yapan kişilikler ve durmayacaklar. Duramazlar," diye ısrar etti Eve. "Bundan çok hoşlanıyorlar ve skoru eşitliyorlar. İçlerinden biri ıskalayana kadar durmayacaklar ve o zaman bile durmayacaklar. Bütün hayatları boyunca işte, sporda, sadece lanet olası bir oyunda oynadıktan sonra, gerçekten iyi oldukları bir şey buldular, sevgililer kadar samimi bir şekilde paylaşabilecekleri bir şey. Öldürdükleri insanlar sadece önemli oldukları için önemlidirler - ama kurbanların her biri bu adamların soyağacı olarak gördükleri şeyden, doğuştan önemli olma ayrıcalığından yoksundur."

"Onlar bağımlı," diye tekrarladı, "ve bu uyuşturucuyu bırakmayacaklar. Ve onlar ruh eşleri, bu yüzden bu birliktelikten vazgeçmeyecekler. New York'tan sıkıldıklarında Avrupa, Güney Amerika, Asya gibi başka yerlere gidip pastalarını biraz karıştırabilirler."

"Sanırım bu özel yarışmayı bitirene kadar kalacaklar." Mira sessizce konuştu. "Teğmenin değerlendirmesine katılıyorum. Bu adamların arzularını, kaprislerini, birbirlerine olan yakınlık duygularını beslemeye ihtiyaçları var. Kendilerini şımartmaya ihtiyaçları var ve bu onların nihai rekabeti ve ortaklığı. Rekabet ederken bile birlikte çalışırlar. Aynı mazereti kullanarak iki kişiyi birbiri ardına öldürmek başka tür bir heyecan olabilirdi. Yeni bir heyecan ve karşılıklı bağımlılık. Bu düzeni devam ettirebilir ya da tırmandırabilirler. Ve bir kez daha birlikte öldürebilirler. Seninle kendilerini bu şekilde şımartmayı planladıklarına inanıyorum Eve."

Bölüm 21

O noktaları takip edip etmediğini merak etmişti ama Roarke şimdi onun oraya gitmediğini görebiliyordu. Egosu yeterince sağlıklıydı ama kurban profiline tam olarak uyduğunu fark etmemişti.

Yaptığı işte en iyisiydi ve özellikle Nadine'in kitabının başarısı sayesinde bu konuda iyi tanınıyordu. Kendini olduğu şey yapmıştı.

Teknik anlamda kiralık değildi ama hizmet ediyordu.

Ve bağlantı, her şeyi siktir et, onun aracılığıyla oldu, değil mi?

Şimdi oraya gidiyordu ve lanet olsun ki onu nasıl kullanabileceğini, kendini nasıl kullanabileceğini düşünüyordu.

Eve, Mira'ya "Hedef olduğum senin fikrin," dedi.

"Benim görüşüme göre sen sadece mükemmel bir uyum değil, aynı zamanda onlar için nihai av olacaksın. İlk cinayetin zamanlamasına bakılırsa, davayı senin yakalayacağın ihtimali çok yüksekti," diye hatırlattı Mira. "Eğer yakalamasaydınız, kesinlikle ikinci cinayete bir şekilde dahil olacaktınız ve bu cinayet de konumu itibarıyla Roarke'la bağlantılı olacaktı. Onların hedef şartlarına uyuyorsun. Alanında en iyilerden biri olarak biliniyorsun, bir hizmet alanı. Yaptığınız işle ün kazandınız."

"Onlarla geçmişte herhangi bir bağlantım yok." Ama bunu söylerken bile Roarke'a baktı.

"Elbette biliyorsunuz," dedi eşit bir şekilde, "çünkü ben biliyorum. Benim ve onların iş ilişkileri geçmişte kesişti. Eğer bu tür meseleleri kişisel olarak algılıyorsa, bu anlaşmalardan bazıları yüzünden bana kızmak için sebepleri var."

Başparmaklarını ön ceplerine soktu. "Neden senin için gitmiyorum?"

Gülümsedi. "Bu eğlenceli olmaz mıydı? Ben uymuyorum," diye ekledi. "Ne bir hizmet veriyorum ne de satılık biriyim. Koruyun ve hizmet edin, Teğmen, bunun için maaş alıyorsunuz. Kendinizi nasıl yem olarak kullanabileceğinizi düşünerek dişlerinizi sıkarak yerine bir an için onlar gibi düşünseydiniz, bir düşkünlük olduğunuzu görürdünüz. Benimki. Onların bakış açısına göre, seni satın aldım ve parasını ödedim. Sakın tereddüt etme."

Onun öfkesini, sıcak patlamasını hissetti ve duvara yaslanıp onu izlemeye devam etti.

İçine çekti - iradesinin gücünü takdir etmek zorundaydı - ve sadece başını salladı.

"Bunu biraz daha düşünmek, tartışmak isterdim ama şu ana kadarki soruşturmayı detaylandırmak ve arama emirlerini almak buradaki öncelik ve amaç. Patronun Reo'ya götüreceği kadar bilgin var mı?"

"Bunu ona götüreceğim ve iteceğim." Reo olduğu yerde oturmuş, panoları ve ekranları tarıyordu. "Elinizde arama emirleri için sağlam bir argüman oluşturan bir yığın ikinci derece kanıt var. Tutuklanmaktan çekiniyorsunuz ve bunu siz de biliyorsunuz," diye ekledi. "Beni ikna ettiniz, ben de savcıyı ikna edeceğim. Bir yargıcı arama emri çıkarması için ikna etmek

Soyağacı, bağlantıları ve nüfuzu olan, daha önce hiç sabıkası olmayan iki adamın evleri, bu iş olacak ve zaman alacak."

Ayağa kalktı. "Başlasam iyi olacak. Her yönüyle çok iyi bir iş. İrtibatta olacağım."

Reo dışarı çıkarken Eve, "Hadi dağa ekleme yapalım," dedi. "Kazalım, itelim, kakalım, kurnazlık yapalım. Üst üste yığacağız ve onları içeri alacağız. İşinizin başına dönün. Doktor Mira," diye devam etti polisler ayağa kalkarken, "birkaç dakikanızı alabilir miyim? Komutan, sizi gelişmelerden haberdar edeceğim."

"Sanırım kalacağım."

"Evet, efendim. Peabody, koordine et-"

"Ortağım kendini kancaya takmayı düşünüyorsa, strateji seansında ben de olacağım."

"Yemin bir e-ekibe ihtiyacı var." Feeney yemek masasından bir turşu seçti ve içine attı.

"Şu anda böyle bir operasyon planlamıyorum." Kendini tam anlamıyla sıkıştırılmış hissetti. "Eğer Reo arama emrini almazsa, bu sadece yedek bir operasyon olacak. Alacağına inanıyorum, o yüzden herkes etrafta dolanmayı bırakabilir. Özür dilerim Komutan."

"Gereksiz."

"Doktor Mira, eğer hedef bensem, zamanı değilse bile yeri ve silahı çoktan seçmiş olmaları muhtemel."

"Katılıyorum. En azından burada, New York'ta ve en azından yarışmanın bu aşamasında onların son oyunu olacağınıza inanıyorum. Her şey onların zevk aldığına işaret ediyor

Bu yüzden sizi son tura yerleştirmiş olmaları pek olası değil. Ama-"

"Eğer arama emirlerini alırsak ve aldığımızda, işlerin rengi değişecektir." Eve başını salladı. "Bu onları kızdırır ve onlara meydan okur. Bana daha erken saldırmak isteyeceklerdir."

"Aynı fikirdeyim. Olay yerlerinde kendilerinden parçalar bıraktılar, silahlar. Onlarla temas kurmanızı sağlamak için kendilerini dolaylı olarak cinayetlerle ilişkilendirdiler. Birbirleriyle rekabet ederken, bir takım olarak size karşı da rekabet ediyorlar."

"Ve hile yapıyorlar." Roarke masadan bir şişe su aldı.

"Ve bunu senin üzerinde denediklerinde, sen onları yendin. Bir golf olayı," dedi Eve omuz silkerek. "Senin daha heyecan verici bir hedef olacağına ikna olmadım. Hizmet sektöründe değilsin, tamam, ama hizmet sektöründe olan bir sürü insan çalıştırıyorsun. Sen zaten bir rakipsin ve bir serveti miras almak yerine inşa etme cüretini gösterdiğin için sevmedikleri bir rakipsin. Onların birlikte olduğu kadınlardan bazılarıyla sizin de birlikte olduğunuza bahse girerim."

Sudan yavaşça bir yudum aldı. "Sadece damak tadımın geliştiğini söyleyeceğim. O zaman çok iyi bilmen gereken bir şeye dikkat çek. Bana saldırmak için karımı öldürmekten daha iyi bir yol yoktur."

"Satın aldığın ve parasını ödediğin mi?"

Bu onun kıcını kızdırdı, değil mi? diye düşündü. Ve bazı sapkın nedenlerden dolayı onun tepkisi kendi öfkesinin korlarını yaktı.

"Evet, akıllarınca. Ne seni ne de beni anlıyorlar. Ve kesinlikle aşkı da anlamıyorlar.
Katılıyor musunuz, Doktor Mira?"

"Ben yapardım. Ve kadınları öldürmeyi tercih ediyorlar. Orana siz karar verebilirsiniz." Mira tahtayı işaret etti.
"Erkekleri öldürdüler ve durdurulmazlarsa kesinlikle öldürmeye devam edecekler. Ancak her ikisi de kadınları kullanılacak, tek kullanımlık bir şey olarak gördükleri için kadınlar tercih edilen hedef. Daha az bir şey."

"Özellikle Dudley," diye yorumladı Eve. "Etrafını onlarla çevreliyor. Harem gibi. Tamam." Zihni birkaç adım ilerlerken tekrar başını salladı. "Bir şeyler yapmamız gerekecek. Arama emirleri beni çizginin başına itmek için yeterli olabilir, ancak bu zaman dilimini artıran bir şey yapabiliriz."

"Ama Reo'nun gelmesini beklerseniz," diye itiraz etti Peabody, "strateji ve destek üzerinde çalışmak için daha fazla zamanımız olur."

Feeney başını salladı. "Oyunun önüne geçiyor, onlar da tepki veriyor. Bu da onları savunmaya itiyor. Hamlelerini aceleyle getirmek zorundalar ve bu sırada sinirleniyorlar. Ona manevra yaptıramıyorlar, çünkü o onlara manevra yaptırıyor. Gözümüz ve kulağımız üzerinizde olabilir."

"Bunu ben hallederim." Eve bileğini kaldırdı ve Feeney'nin gözleri kısıldı.

"Şuna bir bakayım. Çıkar şunu," dedi kadın kolunu uzattığında. "Cebime koymayacağım."

Kadın onu mecbur bırakınca, incelemek için bir sandalyeye götürdü.

"Onlarla yüzleşiyorum. Çok kızgınlm." Eve bir elini göğsüne vurdu. "Tüm bu cesetler yığılıyor ve bir günde iki tane. Ben en iyisiyim, doğru, ve onlar benim etrafımda daireler çiziyorlar. İşin içinde olduklarını biliyorum," diye devam etti adımlamaya başlarken. "Tüm bu oklar beni gösteriyor ama ben dönerken onlar puanları topluyor. Bu da beni beceriksiz gösteriyor."

Bunu başarabileceğini fark etti. Evet, başarabilirdi.

"Komutanım kışımın dibinde, kocam sinirleniyor saatlerce çalışıyorum. Aptal gibi görünmeye başlıyorum. ve bundan hoşlanmıyorum. Biraz ateş yakacağım."

"Onlara ne kadar vereceksin?" Whitney ona sordu.

"Sadece bana verdiklerini. Yüzeysel bağlantılar, ama bunu kişiselleştirmeliyim. Onlar, ben. Bütçe kısıtlı," diye karar verdi. "Evet, departman aracılığıyla kaynaklara erişemiyorum ama departman dışındaki kaynakları elde etmek için kendi paramı kullanacağım. Benim kim olduğumu bilmiyor musunuz? İkinizin toplamından daha fazla param olduğunu bilmiyor musunuz? Bu onlarla konuşur, değil mi?" diye sordu Mira'ya. "Beni satın aldı, ama şimdi istediğı zaman ona vurduğum sürece milyarlara el koyabilirim."

"Bir aptal ve onun parası," diye mırıldandı Roarke, kendine rağmen eğlenerek.

Mira küçük bir iç geçirdi. "İlişkiniz hakkındaki muhtemel görüşlerinin bu olduğunu söyleyebilirim."

"Ve bunun artık bir yedek plan gibi görünmediğini söyleyebilirim," diye araya girdi Roarke.

"Feeney haklı, oyunun önündeyim. Zaman tutabilirim. Topu alacağımızı bildikten ya da bundan makul ölçüde emin olduktan sonra vururum.

ama biz onlara hizmet etmeden önce. Bu sadece zaman çizelgelerini hızlandırmaları için onları teşvik ediyor. Onları doğru bir şekilde sokacağız," diye ısrar etti ve Roarke onun kendisini köşeye sıkıştırmaya çalıştığını anladı, "benim peşime düşerlerse, bir polisin peşine düşerlerse, işleri biter. Yüksek fiyatlı avukatları, aile servetleri, lanet olası soyağaçları onları hayatlarının geri kalanında bir kafesin dışında tutmayacak."

"Seni endişelendiren bu mu?" diye sordu. "Oluşturduğunuz davaya rağmen, arama emirleriyle toplayacağınıza inandığınız kanıtlarla bile, sistemden kaçacaklar mı?"

"Beni endişelendiriyorlar." Keskin bir hareketle tahtayı, ölülerin yüzlerini işaret etti. "Oraya bir tane daha koymak zorunda kalma ihtimalim beni endişelendiriyor."

Duygularının kabarmasına izin verdiğini, üstünün önünde ortaya çıkmasına izin verdiğini fark etmesini izledi. Ve onları tekrar aşağı çekmesini, içine çekmesini izledi.

"Beni orada istiyorlar," dedi hem soğuk hem de düz bir tonda, "bu yüzden beni orada daha çabuk istemelerini sağlayacağız."

"Biliyor musun, ara sıra böyle bir şey üzerinde çalışıyordum." Feeney bilek ünitesini incelemeye devam ederken, onun bu sıradan yorumu gergin havayı dağıttı. "Bu güzel ve kompakt, üzerinde çalıştığımdan daha fazla zil ve ısıklık var."

Başını kaldırdı, bakışları Eve'e odaklanmadan önce Roarke'ın üzerinde gezindi. "Onlarla -ikinizle de- bir yerde karşılaşırsanız çok iyi olur. Halka açık bir yerde. Restoran, kulüp gibi. İşte sizi kızdıran da bu, biraz kafa dinlemeye çalışıyorsunuz ve karşınıza çıkıyorlar. Belki zaten sinirlisinizdir, Roarke'la tartışmışsınızdır ve bu sizi çizgiyi aşmaya iter. Bu şekilde anlık bir şey. Sanki bir an için kendini kaybettin."

"Bu çok önemli," diye onayladı Eve.

"Zamanım var." Feeney ayağa kalktı, üniteyi Eve'e geri verdi ve Roarke'a baktı. "İyi iş çıkardın."

"Teşekkürler."

"Peabody, bu gece nerede olacaklarını öğrenmeye çalış. En azından bir tanesinin. Cuma gecesi evde oturup mah-jongg oynamayacaklar."

"Bunu öğrenmek benim için daha kolay ve hızlı olacak." Roarke bağlantısını çıkarıp uzaklaştı.

Feeney ona, "Hâlâ gözlerin ve kulakların senin üzerinde olsun," dedi.

"Peki." Roarke'ın odadan çıkışını izlerken ellerini ceplerine soktu.

"Yaşadığın kalede kilitli kalmadığın ya da milyarları ele geçirmek için çalışmadığın sürece onları çıkarmayacaksın."

"Ne ..." Bu onu şaşırttı. "Tanrım,

Feeney." "Sen başlattın. Ben kurmaya

başlayacağım."

"Her zaman yanınızda iki memur istiyorum. Bu şimdi başlıyor," diye ekledi Whitney.

"McNab ve ben bu geceyi alacağız."

"Seni gördüler," diye hatırlattı Eve Peabody'ye.

"Beni zorlayamazlar."

Mira, Roarke bağlantısını kaldırıana kadar bekleyerek dışarı çıktı.

"Senden özür dileyeceğim," diye söze başladı. "Nasıl tepki vereceğini, ne yapacağını bilsem bile vicdanen fikrimi kendime saklayamazdım. Ama özür dilerim."

"Onun yaptıklarını kabul etmek zorundayım. O ne ise," diye ekledi, onun da kendisini kabul ettiğini kendine hatırlatarak. Bunu yaptığının farkına bile varmadan elini cebine attı ve orada taşıdığı düğmeyi buldu. Ondan küçük bir parça. "Bu yükümlülük ona aşık olduğumda başladı ve onunla evlendiğimde mühürlendi. Sen ona söylemeden önce, ona kendim söylemek konusunda içimde kısır bir tartışma yaşıyordum."

"Anlıyorum."

Uzun bir süre onun bakışlarını tuttu. "Hangi tarafım kazanırdı bilmiyorum."

"Ben biliyorum. Ona söylediniz, sonra da tepkisi üzerine tartışmanızı özel olarak yapardınız."

"Sanırım haklısın."

"Sizi daha çok rahatsız eden ne? Yapmayı planladığı şey mi, yoksa sizinle olan bağlantısı nedeniyle bunu yapabilecek konumda olması mı?"

"İki arada bir derede. Beni tamamen küçümsüyorlar ve bunu göstermekten hoşlanıyorlar. Yeterince. Sanırım hakarete uğrayacağımı ya da duygularımın incineceğini düşünüyorlar."

"Dediğiniz gibi, sizi anlamıyorlar."

"Öyle olsaydı, onu çoktan öldürmeye çalışırlardı. Onu öldürmenin beni rahatsız edeceğini, özel ve profesyonel hayatımı bir süreliğine sekteye uğratacağını, beni sıkıntıya sokacağını düşünüyorlar."

Düğmeyi parmaklarının arasında çevirdi. "Tüm bunlar hoşlarına giderdi. Onu kaybetmenin beni hayal bile edemeyecekleri boyutlarda yok edeceğini bilselerdi, onu parçalara ayırır ve kanında yıkanırlardı."

"Hayır." Eve kapı aralığından konuştu. "Hayır, yapamazlar çünkü ben onlardan daha iyiyim. Beni yenemezler ve bizi de yenemeyecekleri kesin. Bize bir dakika izin verir misin?" diye sordu Mira.

"Evet." Konferans odasına geri dönmeden önce Roarke'ın koluna dokundu.

"Gerçekten de o iki güven fonu budalasının beni alt edebileceğini mi düşünüyorsun?"

Evet, diye düşündü, egosu yeterince sağlıklıydı, öfkesi de öyle. Ama Tanrı adına, onunki de öyleydi. "Düşün, hayır. Ama o iki vakıf fonlu serserinin dokuz ya da daha fazla kişiyi öldürebileceğini ve NYPSD'yi peşlerine takabileceğini de düşünmezdim."

"Bizim ... kovalamak" Öfke patladı. Lavların sıcak akışında teninin yandığına yemin edebilirdi. "Siz buna böyle mi diyorsunuz? Bir haftadan kısa bir sürede sağlam bir davayı bir araya getirmek dediğiniz şey bu mu? Ter dökerek, uykusuz geceler geçirerek ve sağlam, tutarlı bir polis çalışmasıyla onları birbirine bağlayan bağlantılar kurmak mı? Kuyruğumuzu mu kovalıyorsunuz?"

"O kadar sağlam bir dava ki, bu sağlam davaya ve polisin çalışmasına güvenmek yerine sırtınıza bir hedef tahtası çizmek üzeresiniz."

"Bu polis işi, lanet olsun. İşimiz bu ve sen de bunu biliyorsun. Başından beri biliyordun ve eğer bana destek olamazsan-"

"Orada dur," diye uyardı onu. "Seni desteklemeyeceğimi

söylemedim, ama buna zorlanmayacağım."

"İşin içine girmek, tartışmak ve konuşmak için zamanım yok. Bir araya getiremedim ama getirmeliydim. Mira işaret edene kadar göremedim ve beynimde lanet bir neon gibi yanıp sönüyor olmalıydı. Bir sonraki hedeflerinin ben olursam kim olduğunu bileceğim ve kurtaramadığım başka birinin başında durmak zorunda kalmayacağım."

"Bunu ve seni çok iyi anlıyorum." Tanrım, çok yorgundu. En son ne zaman bu kadar bitkin düştüğünü hatırlamıyordu. "Gerçekten hiçbir endişem, kaygım, karanlık düşüncem olmamasını mı bekliyorsun? Tersine çevir. Kendimi yem olarak koyuyorum. Sen ne yapıyorsun?"

"Kendi başınızın çaresine bakabileceğinizi ve kendi güvenliğinizi sağlamak için elinizdeki kaynakları kullanabileceğinizi bilecek kadar size güveniyorum."

"Eve, lütfen orada durup ayaklarıma bu saçmalıkları sürme. Bunlar iyi ayakkabılar."

Tıslayarak bir nefes verdi ama nefesin sonunda omzundaki çipin düştüğünü gördü. "Tamam, sana güvenirdim ama bazı endişelerim, kaygılarım ve karanlık düşüncelerim de olurdu. Ve bunu yaptığım için üzülürdün. Bunu yaptığım için nefret ederdin."

"Pekala."

Gözlerini kısarak ona baktı. "Tamam mı? Bu kadar mı?"

"Seninle daha önce kafamın içinde daha büyük ve çok daha şiddetli bir kavga ettim. Tutkulu, şiddetli ve çok ama çok gürültülüydü."

"Kim kazandı?"

Ona dokunmak zorunda kaldı, sadece parmak ucuyla çenesindeki küçük çukuru sıyırdı. "Tam olarak oraya varmamıştık ama

Burada işimizi bitirdik, ikimizin de bitirdiğini düşünmek istiyorum."

"Orada söylediklerimde ciddiydim, Whitney'nin önünde söylememeliydim. O tahtada başka bir yüzle daha karşılaşamam." Onun yüzünün değişmesini, içindekileri görmesine izin vermesini izledi.

"Şu anda orada olanları durduramadım; onları kurtaramadım. Ama başka bir tane daha olursa, onu sahiplenirim, çünkü onu durduracak araçlara sahip olduğumu biliyorum. Durdurmak için mümkün olan en iyi çabayı göstereceğim."

"Arama emirleri yeterli değil mi?"

"Satmak için inanmam gerekiyordu, ben de inandım. Hâlâ da inanıyorum, neredeyse tamamen." Bir an için gözlerini kaçırdı. "Ama belki de her şeyi örtbas etmişlerdir, onları suçlamak için yeterli delil bulamayız ya da onları suçlarız, itham ederiz ve o yüksek fiyatlı avukat filosu onları kurtarmak için yeterli küçük delikler bulur. Bahislerimi koruyorum ve daha fazla avantaj sağlayacak birkaç fikrim daha var. Bana bu konuda yardımcı olabilirsin."

"Sanırım yapabilirim."

"Bu gece nerede olacaklarını biliyor musun?"

"Strathmore Center'da baleye katılacaklar." "Bize bilet bulabilir misin?"

"Bir locamız var. Ancak gösteriden önce Lionel'de bir şeyler içmek için buluşacaklar."

"Bu daha da iyi olur." Onun elini tuttu, parmaklarını birleştirdi. "İzin ver sana anlatayım."

İtiraf etmeliydi ki kız kısa sürede ilginç ve yaratıcı bir senaryo hazırlamıştı. Biraz daha geliştirdi ve olabildiğince kendinden emin hissetti.

"Reo'ya bir otuz dakika daha vereceğim. O zamana kadar patronuyla konuşmasını bitirmiş olmalı. Ekibi bilgilendirmem gerekecek."

"Yedide buluşacaklar. Bu sana bir saat uyku için zaman verir. Pazarlığa açık değil," dedi kadın itiraz etmeden önce. "Ve lanet olası yerde değil. En azından revirinizde yatak olmalı."

"Revirden nefret

ediyorum." "Kabullen," diye

öğüt verdi.

"Mira'nın seans odasında büyük bir kanepesi var. Kullanıp kullanamayacağımı soracağım."

"Biz yapalım. Ben de biraz uzanabilirim."

Birkaç zengin adamın olmasını istediği ölü kadın gibi uyudu, sonra Reo'yla temasa geçti. Tekrar.

"Bana aldığını söyle."

"Seninle irtibata geçeceğimi söylemiştim. Patronun bu işte en iyi ismin Yargıç Dwier olduğunu düşündüğünü söylemedim mi?" Hayal kırıklığının sinirli yanı yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıktı. "Her iki aileyle de bilinen bir bağlantısı yok, sağlam bir ünü var, açık fikirli, vesaire vesaire, ve sana Yargıç Dwier'ın Montana'da balık avladığını söylemedim mi?"

"Peki ben başka bir seçim yap demedim mi?"

"Bize işimizi söylemeyin. Asistan şu anda yargıçla konuşuyor. Ona yol gösteriyor ve benim hissim neredeyse oraya vardığımız yönünde. Yüzde doksan oradayız."

"Yeterince yaklaştın. Onu yakaladığında Baxter'ı işaretle. O bu tarafa doğru gidecek."

"Nerede olacaksın?"

"Barda birkaç adamla buluşacağım."

Feeney içeri girdiğinde kapattı. "Seni giydirmem lazım."

"Bunu yapabilirim." Roarke gümüş bir giysi çantası taşıyarak arkasından içeri girdi. "Nasıl olsa üstünü değiştirmesi gerekecek."

"Neyin içine?" Eve talep etti.

"Uygun kıyafet. Dışarıda bir akşam için giyinmişseniz, dolandırıcılığınız daha ikna edici olacaktır."

"Giyinip kuşandığında seni test edeceğim." Feeney homurdanarak dışarı çıktı.

Roarke ona, "Soyun, Teğmen," dedi. Kapıyı kapattı ve kilitleti.

"Silahımı taşıyabilmem gerekiyor."

"Uygun kıyafet dedim." Çantanın fermuarını açtı.

Elbise kısa, sade ve siyahtı. Ama önünde bir sürü süslü ilmekle tutturulmuş, kalçayı saran bir ceket vardı.

"Ceketimi çıkarıp silahımı çekmeden önce biri beni beş kez öldürebilirdi."

Roarke ceketini çektiştirerek açarak gösterdi. "İlmekler göstermelik."

"Fena değil. Hiç de fena değil." Giysilerini çıkardığında Roarke kayıt cihazına, mikrofona ve kulaklığa odaklandı. "Bu elbise nereden geldi?"

"Dolabın. Summerset'e getirttim. Aksesuarlarla birlikte." Elmas küpeleri havaya kaldırdı. "İnan bana bunları görecekler ve kablolu olma ihtimalini hiç düşünmeyecekler. Ve bilek üniteni akşam ünitesiyle değiştir."

Tüm o ateş ve buza şüpheli bir bakış attı. "Bununla hiç oynamadım."

"Her gün kullandığınızla aynı şekilde çalışıyor. Bu çantada bir clutch parçası taşıyabilirsiniz - başka bir şey olmasa da. Ayakkabıları ekleyin."

Sıcak cinayet kırmızıydılar ve baktıkça kemiklerini sızlatan topukları vardı. "Bunlarla nasıl koşabilirim ki?"

Ona hızlı ve eğlenceli bir bakış attı. "Kaçmayı mı planlıyorsun?"

"Asla bilemezsin." Ama giyindi ve öldürücü ayakkabılarını da ekledi. "Uygun mu?"

"Sen mükemmelsin." Elleriyle kızın yüzünü çerçeveledi. "Benim için mükemmelsin."

"Birbirimize kızgın olmamız gerekiyor, unutma. Karakterine bürünmelisin."

"Sana kızmış gibi davranmak benim için hiç sorun değil."
Sırıttığında dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. Kapı
çalındığında alnını kısa bir süre onunkine dayadı, sonra
cevap vermek için yanından geçti.

"Peabody, çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler." Ellerini kaldırdı, avuç içleri Eve'e dönüktü.
"Eee?"

O da siyah giyiyordu, genç ve korkak, parlak çizgili kolsuz
bir yelekle tabancasını örtüyordu. Saçları çılgın tirbuşon
bukleleri, zümrüt yeşili gözleri ve Eve'in ayakkabıları kadar
kırmızı dudaklarıyla, Eve kabul etmek zorunda kaldı.

"Haklısın. Seni yapmayacaklar."

"McNab ve ben şimdi yola çıkıyoruz, böylece denekler oraya
vardığında biz çoktan yerimizi almış olacağız. Dedektif
Carmichael ve yeni adam baleyi alacaklar. Baxter harekete
geçilmesini bekliyor, sonra iki arama birimini de harekete
geçirecek."

"İyi iş, Peabody."

"Barda görüşürüz."

"Meyve suyu içmiş," diye yorumladı Eve. "Daha önce bir
takviye aldı ama bu sadece meyve suyu. Çünkü yaklaştık,
çünkü onları çok geçmeden getireceğiz. Onları getirin,
terletin, kırın. Bitir."

"Başka birinin suyu sıkılmış."

"Kıçına bahse girerim, as." Elbisenin nasıl uyum sağladığını
görmek için birkaç çömelme ve dönme hareketi yaptı. "Dolu
olduğumu söyleyebilir misin? Silah," diye detaylandırdı
adam ona gülümsediğinde.

"Yapabilirim. Onlar yapmayacak. Biliyor musunuz, ben de bu işten keyif almaya başladım."

"Ben üzerlerine boşalana kadar bekle." Ceketini yırtarak açtı, silahını çekti. Kayışına geri taktı. "Ciddi bir suçlama alacaksınız."

Derin yakut ve zengin safir tonlarının hakim olduğu zarif salona, bir tartışmanın kısık sesle devamı gibi görünen bir sesle girdiler. Roarke onun dirseğini kavradığında, kadın kasıtlı olarak dirseğini geri çekip sesinin yükselmesine izin verdi.

"Beni yatıştırmaya çalışmayın."

"Aklımın ucundan bile geçmez. İki," dedi takdire şayan bir şekilde yüzünü boş ve kibar tutan ev sahibesine. "Roarke."

"Evet, efendim, elbette. Kabininiz hazır. Bu taraftan."

"Nasıl bir baskıyla karşı karşıya olduğumu biliyorsun," diye devam etti Eve, gözlerini Roarke'tan ayırmadan. "Komutan kışıma daimi ikametgah kuruyor."

"Komutanınızı, sorunlarınızı tartışmadan lanet olası bir akşam geçirebilseydik çok hoş bir değişiklik olurdu. Viski," dedi ev sahibesine. "Bir double."

"Ya sizin için, madam?"

"Kafa atışı, tam yukarı."

Roarke bir şeyler mırıldanır gibi ona doğru eğildi ve o da geri çekildi. "Çünkü buna ihtiyacım var, işte bu yüzden. Bak, ben buradayım,

Öyle değil mi? Şehirden ayrılacağın için yarın olacağından daha fazla. Yine."

"İşim ve sorumluluklarım var, Eve."

"Benim de öyle."

"Sizinkiler kulaklarına böyle oyuncaklar takmaz," dedi ve küpelerinden birine parmağıyla bir fiske vurdu.

"O diğer yollardan da kazanıyorum ve unutma-" Dudley ve Moriarity'yi fark etmiş gibi sözünü kesti. "Oh, bu mükemmel. Tek kelimeyle mükemmel."

"Sesini alçalt."

"Bana ne yapacağımı söyleme. Emirlerden bıktım. Bu lanet şehirdeki en iyi cinayet polisiyim ve bu konuda departmandan hiçbir şey alamıyorum, senden de hiçbir şey. Siktir et. Kendi emirlerimi alıyorum, hem de hemen şimdi."

Kadın kabinden dışarı doğru itti ve adam onu durdurmak için hamlesinin zamanlamasını saniyeler sonra yaptı.

Öldürücü kırmızı topuklu ayakkabılarla bir sonraki kabine doğru birkaç adım atarken güçlü hissettiğini itiraf etmek zorundaydı.

"Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Teğmen Dallas." Dudley tüm endişesiyle onun eline uzandı. "Üzgün görünüyorsunuz."

"Bana dokunursan seni bir memura saldırmaktan içeri atarım." Avuçlarını aralarındaki masaya vurdu ve eğildi. "Delaflote ve Jonas'ı öldürdüğünü biliyorum, muhtemelen diğerlerini de, ama bildiklerim bunlar."

Moriarity sessizce, "Sanırım sarhoş olmalısınız," dedi.

"Henüz değil. Bir dava açacağımı söylediğimde bana inanın. Ne kadar süreceği ya da neye mal olacağı umurumda değil. Beni kendi oyunumda yenemeyeceksin. Benim işim bu."

"Eve." Roarke ona doğru yaklaştı ve kolunu kavradı. "Kes şunu. Biz gidiyoruz."

"Karınız çok üzgün ve biraz da dengesiz görünüyor." Dudley gülümsedi. "Onu kontrol edebiliyor gibi görünmüyorsunuz."

"Kimse beni kontrol edemez, pislik. Gitmek istiyorsun." Roarke'a döndü. "Peki. Git. Neden yarın yerine şimdi nereye gidiyorsan oraya gidip yakamdan düşmüyorsun?"

"Bu mükemmel bir fikir. Beyler, en içten özürlerimi sunarım. Eve kendiniz gidebilirsiniz," dedi Eve'e.

"İyi ve hazır olduğumda oraya gideceğim." Roarke dışarı çıkarken o da kabine doğru döndü. "Departman ikinizin üzerine gitmem için bana para vermiyor. Boş ver onları. O bana verecek." Başını Roarke'ın gittiği yöne doğru salladı. "İstediğimi nasıl elde edeceğimi biliyorum. ÖİB'nin şu anda bana şans verecek cesareti olmayabilir ama bana zaman verin. Ben davaları kapatırım. Bunu da kapatacağım."

Masanın üzerindeki içkilerden birini aldı, bir yudum içtikten sonra tekrar masaya çarptı. "Görmeyeceğimi mi sandın? Adamlarınızı kandırmaca olarak kullanıp, biri diğerini öldürürken diğerinin kışını mı koruyordunuz? İkiniz de son iki kurbanı biliyordunuz ve ben de ilk ikisini nasıl bildiğinizi bulacağım. Ben ensedeki sıcak nefesim."

Moriarity ona, "Kendini aptal yerine koyuyorsun," dedi ama bakışları Dudley'ninkilere kaydı.

"Delaflote'un Winnie'nin annesine çivi çakarken Dudley'leri aptal yerine koyduğu gibi mi?" Gülümseyerek dişlerini gösterdi. "Evet, biliyorum. Çok şey biliyorum. Neredeyse geldik çocuklar. Neredeyse hesabı ödeme zamanı geldi."

"Hanımefendi." Ev sahibesi geldi, gözleri erkekler için özür dilemekle doluydu. "Gitmenizi istemek zorundayım."

"Sorun değil. İçmek için bu ikisi gibi pisliklere hizmet veren bir çöplükten daha iyi yerler bulabilirim. İçin," dedi her iki adama da. "Kırk sekiz saat içinde gireceğiniz kafeslerde süslü içkiler servis etmiyorlar. Ve ben de sizi oraya koyacağım. Buna emin olabilirsiniz."

Eve neredeyse bir pelerin giymiş olmayı dileyecekti, böylece odadan hışımla çıkarken pelerini fırıl fırıl döndürebilecekti.

Bir blok kuzeye fırladı, döndü ve hızını yarım blok daha sürdürdü. Feeney e-van'ın arka kapısını açtı. İçine atladı, ayakkabılarını çıkardı. "Nasıldım?"

"Seninle evli olsaydım, boşanmış olurdum."

Roarke onun elini tuttu ve öptü. "O bir kaltak, ama benim kaltağım."

Kulağına dokundu. "Peabody yoğun bir konuşma içinde olduklarını bildiriyor. Ona göre Dudley, Moriarity'yi ikna etmeye çalışıyor, bir noktayı zorluyor gibi görünüyor."

"Onu duyabiliyorum." Roarke sırayla dokundu. "Kulakları olan tek kişi sen değilsin."

"Bu gece gitmiş olacağınızı söylemek iyi bir fikirdi. Harekete geçmek isteyeceklerdir."

Telsizi sinyal verdiğinde bileğini çevirdi. Feeney'e, "Şunu kontrol et," dedi. "Dallas."

Baxter ona "Reo işi halletti," dedi. "İzinleri aldık."

"Henüz içeri girmeyin. Onlara biraz zaman verin. Eğer bu işe yaradıysa, onlardan biri ya da ikisi evlerden birinde ya da özel odalarının olduğu karargâhlardan birinde ortaya çıkacaktır. Silahı almaları gerekiyor. Bırakın gelip gitsinler. On dakikadan fazla sürmesin. Bitti, içeri girin. Onları korkutup delilleri karartmak istemem ama onları silahla içeri alırsak bir polis memuruna teşebbüs etmiş oluruz. Bu da pastanın üzerindeki krema olur."

"Beklemedeyiz."

Roarke'a, "Gösteriyi boşa harcamak yazık olur," dedi. "Lanet olsun." Peabody'nin kulağına gelen sesine kaşlarını çattı. "Bir içki daha sipariş ediyorlar. Belki de her şeye rağmen ısırmayacaklardır. Onlarla kal," diye emretti Peabody'ye, sonra tekrar telsize cevap verdi. "Ne?"

"Moriarity evinde hareketlilik var. Bu droid Dallas, Frost/Simpson'ların evine giren droidle aynı."

Şaşkınlıkla başını salladı. "Tanrım, bunlar aptal. Droidi yok etmediler ve büyük ihtimalle onlara silahı getirecek. O droidin üzerinde bir ekip istiyorum. Nereye gittiğini, ne yaptığını bilmek istiyorum. Evden uzaklaştığında içeri girin. Tüm yerler."

Çıplak ayağını ovuşturdu. "Isırdılar."

Roarke, "Sanırım öyle oldu," diye yorum yaptı.

Bölüm 22

Eve, Feeney ve Roarke'un e-geek dilinde konuştukları gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı. Bu yeterince kötüydü, ama diğer tarafta McNab ve Peabody uyuklu köpek yavruları gibi birbirlerine sokulmuşlardı ve mırıldanmaların ve kıkırdamaların bir tür seks konuşması olduğundan emindi.

O lanet minibüsten bir an önce çıkmazsa, toplu katliam yapacaktı. İneklerin ve köpek yavrularının beyinlerini şişlemek için zonklayan kırmızı ayakkabılardan birinin buz kıracağı topuğunu kullanacaktı.

İyi bir silah olabileceklerini düşündü. Doğru güçle, doğru açıyla, muhtemelen beyinleri şişleyebilirdiniz.

Belki de kadınlar bu yüzden takıyordu, ne olur ne olmaz, birini öldürmek zorunda kalırsam diye. Bu, en azından, biraz mantıklıydı. Gerçi onları ellerinize takmak daha mantıklı olurdu, ihtiyaç duyduğunuzda tam orada olurlardı-

Carmichael kulağına konuşurken cinayetle ilgili düşünceleri dağıldı.

"Tiyatroya giren denekler."

"Anlaşıldı. Gözünüz üzerlerinde

olsun."

"Şimdi peşlerindeyim. Doğruca bara gidiyorlar. Kutuları için bir şişe şampanya sipariş ediyorlar. Büyük bir gösteri yapıyorlar, yüksek sesle, içten kahkahalar atıyorlar, dikkat çekiyorlar. Şimdi içeri giriyorlar. Personel perdeden önce localarına yetiştirmek için çabalıyor."

Eve, mazeret bulmaya çalıştığını düşündü. "Pozisyon alın. İçlerinden biri işemeye giderse, sen de onlarla birlikte olursun."

"Sanırım bunu yeni adama bırakacağım. Dışarı."

"Kestirmeden," dedi Eve. "Perdeye beş dakika kala oraya varıp şampanya sipariş etmek. Barmen onları hatırlayacaktır, garsonlar ve etrafta dolaşan bazı insanlar da öyle."

Aptallar, diye düşündü, ama tamamen aptal değillerdi.

"Herhangi bir hamle yapmak için performans başlayana kadar beklemeleri gerekecek. İnsanlar sahneyi izleyene kadar bekleyin, ev karanlık. Ama yakında. Yakında olmalı. Kesin şunu." Peabody'yi itti. "Gözlerimi seğirtiyorsun."

"Burada öylece oturuyoruz."

"Seks kıkırdamalarını duyduğumda

anlarım." "Kıkırdamıyordum."

"Sen değil. O."

McNab ona sıırttı. "Bunlar erkekçe kıkırdamalardı." "Siz polissiniz. Polis olun."

Yer değıştirdi, kaşlarını çatı. "Neye gülüyorsun?" diye sordu Roarke'a.

"Neden buraya oturmuyorsun, ben sana anlatayım." Gözlerinde ısıltılı bir bakışla dizini sıvazladı. "Ben de kendimce erkekçe bir kıkırdama üretebilirim."

"Kes şunu. Feeney'i utandırıyorsun."

Feeney başını öne eğerek, "Ben bunu aştım," diye mırıldandı. "Bir çift çılgın heyecan katilini yakalamaya çalıştığımız bir operasyundayken etrafımızda kıkırdayan, seğiren, kıkırdayan bir grup aptal var."

"Onlara kesmelerini söylemedim mi?"

"Onlara ilgi gösterirsen sadece cesaretlendirmiş olursun." Bunu kederli bir şekilde, bakışlarını onunkilere dikerek söyledi. "Şimdi duvarı yonttuğun için seğirmeye başlayacağım."

"Ne duvarı?"

"Seks kıkırdamalarını duymamak için kafamın içine ördüğüm duvar. Şimdi onu yonttun ve onları duyacağım ve seğireceğim."

"Yani bu benim hatam mı? Duvarın zayıf, işte bu kadar, eğer sadece söz ederek onu kırabiliyorsam -Kes sesini," diye emretti ve 'link'i sinyal verdiğinde kendine geldi. "Herkes sussun." Ekrana baktı ve sonra gülümsedi. "Gösteri zamanı."

Düzensizleştirmek için parmaklarını saçlarında gezdirdi, yanaklarını pembeleştirmek için tokatladı, sonra da 'link'i yüzüne yaklaştırdı. Dudley'den. "Ne istiyorsun lan, göt herif?" diye sordu, kelimeleri geveleyerek.

"Teğmen Dallas, Tanrı'ya şükür. Beni dinlemek zorundasınız. Sadece birkaç dakikam var."

"Canın cehenneme."

"Hayır, hayır, sözümü kesme. Yardıma ihtiyacım var. Bu Sly. Sanırım . .
. Tanrım, sanırım delirmiş."

"Yüksek sesle konuş. Burası çok gürültülü. Seni zar zor duyabiliyorum."

"Daha yüksek sesle konuşma riskini göze alamam."
Dramatik tıslamalar ve fısıltılar kullanmaya devam etti.
"Beni dinleyin, dinleyin! Bence Delaflote'u ve zavallı
Adrianne'ı o öldürdü. Sen Lionel'ın evinden ayrıldıktan sonra
söylediği şeyler. Buna inanamıyorum. Çok kızgındı ve
korkmuştu da. Dedi ki . . . Bütün bunları sana linkten
anlatamam. Çok fazla içiyor. Sanırım yakında kaçabilirim.
Bir bahane uydur ya da bayılmasını um ve seninle
buluşmaya gel. Sana söylemem gerek. . . lütfen, benimle
buluşmalısın."

"Neredesin lan sen? Onu çağıracağım, sarhoş kıcını
kelepçeleyeceğim."

"Hayır, hayır! Ya yanılıyorsam? O benim en eski, en sevgili
arkadaşım. Merhamet edin. Yardımınızı istiyorum. Sizden,
Teğmen, çünkü ne yapacağınızı bilirsiniz. Eğer aşırı tepki
veriyorsam, bunu bileceksiniz ve Sly utanmayacak. Ve eğer
haklıysam, bu korkunç cinayetleri bu gece ondan önce
çözeceksiniz. Yine kahraman olacaksın. Bu çılgınlığı
durdurduğun için takdir edileceksin. Sadece sen. Adımın
karışmasını istemiyorum. Bu acı verici. Lütfen, lütfen.
Strathmore Merkezi'ndeyim. Dışarı çıkabilirim. Fazla uzağa
gidemem. Aradan önce dönmem gerekecek. Our Lady of
Shadows. Sadece bir blok ötede."

İçeride, 'link'e kaşlarını çatarken bile gülümsemesi yayıldı.
"Lanet olası bir kilise mi?"

"Burası yakın ve sözümüz kesilmeden ya da kulak misafiri
olmadan konuşabiliriz. Sana güvenmek zorundayım. Ne
yapacağını bileceğine güvenmeliyim. Yirmi dakika içinde
orada olacağım ve sonra sana bildiğim her şeyi
anlatacağım. Anlatabileceğim tek kişi sensin."

"Evet, evet, güzel. İyi olsa iyi olur, Dudley. Boktan bir gün
geçirdim."

Sözünü kesti ve 'link'i avucuna vurdu. "Benim aptal olduğumu düşünüyorlar."

"Kızgın suratlı ve aptal," diye ekledi Roarke. "Seni iki katına çıkaracaklar."

"Kesinlikle. Feeney."

"Anladım."

"McNab, ben ekipleri getirirken dümene geç. Cadde seviyesinde ve hedef bölgeden en fazla iki blok uzakta istiyorum."

"Tamamdır."

"O şeyin üzerinde ne yapıyorsun?" Roarke PPC'si üzerinde çalışırken Eve sordu.

"Kilisenin kat planlarını tekrar gündeme getirmek. Mekânla ilgili hislerinizi tazelemek isteyeceksiniz."

"Bir polis gibi düşünüyor," dedi Feeney'e. "Bunu söylememden nefret ediyor ama ne yapacaksın? Dudley yirmi dedi, yani on beş ya da daha erken orada olur. Biri beni izliyor olabilir diye doğudan bir blok boyunca o piçlerin arasında dolaşmam gerekecek. Dudley kullanıyor," diye ekledi. "Gözbebekleri yemek tabağı büyüklüğündeydi. Moriarity de muhtemelen birkaç darbe almıştır."

"Bunun onları daha az tehlikeli yaptığını sanmayın," dedi Roarke.

"Hayır, bilmiyorum. Ama bu onları dikkatsiz yapan, onları daha önce onlar için yaptığımız gösteriden daha fazla zorlayan şey sanırım." Roarke'tan PPC'yi aldı ve inceledi. "Pekâlâ, Baxter'ın ekibi

droidin hareketlerini rapor ettik, buraya ve buraya adam koyduk."

Peabody'ye baktı ve başıyla onayladı. "İkinci ekip dışarıda, çıkışları tutuyor. Her iki deneğin de içeride olduğundan emin olana kadar geride kalmalarını istiyorum ve ben izin verene kadar kimsenin gizlenmesini istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim. Şimdi içeri girip bu pozisyonu alacağım. McNab-" "Ben diğerini alacağım."

Peabody konuşmaya başladı ama Roarke'ın gözlerindeki bakışı görünce sustu.

"Pekâlâ. Siz ikiniz içerideki pozisyonları alın." Eve Roarke'a debriyajını uzatabilirdi ama Summerset onun için kıyafet değiştirdiyse Roarke'a da bir silah vereceğini çok iyi biliyordu. Onun güvenlikten nasıl geçtiğini bilmek istemiyordu.

"İçeri girmek istiyorum, Dallas."

McNab minibüsü kaldırıma doğru manevra ettirirken ona baktı. Onu çok kızdırabilirdi ama ona sonuna kadar güveniyordu. "Sen Peabody ile pozisyon al. Seks kıkırdamaları duymasam iyi olur."

Kulağına dokundu. "Anlaşıldı. Dudley harekete geçti. Moriarity harekete geçene kadar olduğun yerde kal Carmichael. Ona yer açın. A Takımı kışını kaldırıp kiliseye gitse iyi olur."

Roarke ona doğru eğildi ve dudaklarını kulağına dayayarak konuştu. "Eğer onları tek parça halinde ve bilinçli bir şekilde tutuklamak istiyorsan, sana tek bir işaret bile koymalarına izin vermeden önce iki kez düşün."

Kadın daha konuşmadan, adam başını çevirdi ve dudaklarını sıkıca onunkilere bastırdı. "Polisime iyi bak," dedi ona ve Peabody'nin peşinden arkadan atladı.

Eve ayakkabılara uzandı ve Feeney'nin donuk bakışlarıyla karşılaştı. "Ne?"

"Tek kelime etmedim. İstersen vücut zırhımız var."

"Beni şişman gösteriyor," dedi ve onu güldürdü.

"Kafadan vurmaya çalışırlarsa bir faydası olmaz. İşte." Çekmecelerden birine uzandı ve bir şişe çıkardı.

"Tanrım, Feeney, onu içmeyeceğim ve bu operasyondan önce de içmeyeceğimden eminim."

"Ağzında çalkalayacaksın ve tüküreceksin." İrlanda şişesiyle birlikte bir bardak uzattı. "Bu saçmalığa kanacak kadar sarhoş olduğunu düşünmelerini, yarım yamalak tuzaklarına düşmelerini mi istiyorsun? Sarhoş gibi kokmalısın."

"İyi bir nokta."

Aldı, çalkaladı ve çalkalarken onu tekrar güldürmek için birazını parfüm gibi boğazına sürdü. Sonra tükürdü. Öne doğru eğilerek yüzüne doğru abartılı bir nefes verdi. "Bu nasıl?"

"Sen yaparsın. Yarın inek etinden burger yiyecek miyiz?"

"Muhtemelen."

"Şişman bir tane alabilirim. Turtaya ne dersin? Turta olacak mı?"

"Bilmiyorum."

"Limonlu beze turtası. Yaz barbeküsünde bunu istersiniz. Belki çilekli kurabiye."

"Öldürölmekten kurtulur kurtulmaz bu konuyla ilgileneceğim."

"Büyökannem limonlu turta yapardı. Beze üzerinde küçük şeker tanecikleri olurdu. Büyökannem çok iyi turta yapardı."

"Yum. Dudley kiliseye doğru gidiyor." Ayağa kalktı, ceketini açıp silahını çekmeyi denedi. "Bu işe yarayacak. Tüm ekipler pozisyonlarını korusun. Dallas, harekete geç."

"Seni görmeleri ihtimaline karşı biraz sallanmalısın."

Arka kapıdan çıktı. "Bu ayakkabılarla sorun olmaz."

"İyi avlar."

Kapıyı kapatırken ona bir sırtış fırlattı.

Acele etmedi, davranışlarını kafasında canlandırdı. Polisleri fark etti ama nereye bakacağını biliyordu. Sendeleyerek kiliseye girdi.

Sahte mumlardan bazılarını yaktığını fark etti, bu yüzden ışık kayıyor ve sallanıyordu. Arka sıraların oluşturduğu koridorda durana kadar birkaç dengesiz adım daha attı. "Dudley, seni pislik." Sesi yankılandı. "Vaktimi boşa harcamasan iyi edersin."

"Ben buradayım." Sesi titriyordu. Korkmuş gibi göründüğünü umduğunu sanıyordu ama kahkahanın sınırını yakaladı. "Sen olduğundan emin olmak istedim. Beni takip etmediğinden."

"Merak etme, seni koruyacağım. Şehrin pisliklerini korumak için para alıyorum."

"Bu yeterli olamaz." Kilisenin uzak ucundaki gölgelerin arasından sıyrıldı.

"Sen lanet olası bir züppesin. Sorun maaş değil, güç. Şüphelilerin üzerlerine eğildiğimde altlarına işemelerini izlemek gibisi yok. Beş dakikan var," dedi Carmichael kulağına Moriarity'nin yolda olduğunu mırıldanırken.

"Bu şekilde gelmenin benim için ne anlama geldiğini bilemezsin. Korkunç bir baskı altında olduğunu biliyorum."

"İçki bunun içindir. Baskıyı da siktir et. Bunu kapatırsam, haftalarca ekranda olacağım. Belki bir kitap daha çıkarırım. Sen ve Moriarity gibi iki zengin puşt yüzünden medya üzerime çullanacak."

"Sly o kişi." Ona doğru ilerledi, tekrar durdu. "Onu korudum ama ne yaptığını bilmiyordum. Eğer bilseydim ...
. Bu geceye kadar bilmiyordum."

"Beş dakikanı harcıyorsun, Dudley. Kes şunu yoksa seni bir memuru rahatsız etmekten içeri tıkarım. İnan bana, ne senin ne de benim kışımı Merkez'e çekecek havamda değilim."

Kapıdaki Moriarity'nin sesini kulağında duydu, hatta Dudley'nin cebindeki 'link'ten gelen hafif titreşimi yakaladı. Elini içeri kaydırıldı.

"Hey, ellerini görebileceğim bir yere koy!" Beceriksizce çantasına uzandı.

"Özür dilerim." Ellerini havaya kaldırdı. "Gerginim. Kalbim hasta. Bana yardım etmelisin!" Çaresizlik içindeymiş gibi bileklerini kavradı.

Kapı arkasından patlayarak açıldı. Savunma içgüdüünü bastırmak zorunda kaldı, onun yerine sendeledi. Sonra bayıltıcının boğazına dayandığını hissetti.

"Kıpırdamadan dur," diye emretti Moriarity.

"Henüz değil, henüz değil!" Dudley bağırdı. "Lanet olsun, Sly. Hile yapmak yok."

"Sadece dikkatini çekiyorum." Bayıltıcıyı kızın omzuna doğru kaydırıldı.

Eve, bunun onu yere sereceğini ama öldürmeyeceğini düşündü. "Bu ne biçim bir oyun böyle?"

Dudley ona, "Bu bir oyun değil, Teğmen," dedi. "Oyunlar çocuklar içindir. Bu bir macera. Bu bir yarışma. O çok çekici gece çantasını bırak yoksa Sly seni çok fena sarsar. Çok fena," diye tekrarlardı kız tereddüt edince.

"Hepimiz sakın olalım." Çantayı yere bıraktı.

"Keşke daha fazla zamanımız olsaydı." Dudley birkaç sıra aşağıya doğru yürüdü, eğildi. "Size ulaştığımızda daha fazla zamanımız olmasını umuyorduk. Ve St. Pat's'ı kullanmayı planlamıştık. Bu muhteşem olmaz mıydı?"

"Bu bir açıklama olurdu." Sly'ın hafifçe kaydığını hissetti. "Burası mı? Önemli bir şey değil."

"Bundan sonra olacak." Dudley doğruldu, kılıcını havada savurdu. "Bunu önemli hale getireceğiz."

"Bu da ne böyle?" Eve talep etti.

"Bu." Dudley eskrim pozu verdi, kılıçla havayı yırttı. "Bu bir folyo, seni cahil sürtük. İtalyan, çok eski ve

çok değerli. Bu bir aristokratın bıçağı."

"Bu yanına kalmayacak. Ortağım nerede olduğumu ve kiminle buluşacağımı biliyor."

"Yalanların faydası olmaz. O kadar sarhoşsun ki, seni hangi bardaysan oradan çıkardığımda kendi adını bile zar zor biliyordun.

Ve tıpkı sana söylediğim gibi geldin."

"Onları sen öldürdün. Hepsini. Houston, Crampton, Delaflote, Jonas. İkiniz birlikte çalıştınız, tıpkı düşündüğüm gibi."

"İş değildi," diye düzeltti Dudley.

"Zevkti."

"Sizden önce bir tur daha planlamıştık ama ..."

"Biliyordum!" Hâlâ çaresiz sarhoşu oynarken, Moriarity'nin elinde biraz sallandı. "İkiniz dört kişiye öldürmek için komplo kurdunuz."

"New York'ta," diye onayladı Dudley geniş bir sırıtışla. "Ama başka yerlerde daha fazla puan topladık."

"Ama neden? Onlar senin için kimdi?"

"Eski nobodyler, yeni lüksler." Dudley titreyene kadar güldü.

"Winnie, geri dönmeliyiz."

"Haklısın. Onunla bir süre oynayamayacak olmamız çok yazık. Aynı anda olmak zorunda, unutma. Tam olarak aynı zamanda, böylece skor eşit kalacak. Senin tetiğin, benim bıçağım. Üç diyelim."

Moriarity eğildi, dudaklarının onun kulağını okşamasına izin verdi. "Şimdi kimmiş puşt?" dedi Eve'e.

"Bu sen olabilirsin."

Moriarity'nin silah tutan elini bir dirsek darbesiyle yere serdi ve sol ayakkabısının sivri ucunu Moriarity'nin ayağına sapladı. O dönerken, Dudley saldırdı. Bıçak hafifçe pazılarının üzerinden geçti, dönüşünü tamamladığında sarsıldı. Ve Moriarity'yi ezip geçti.

Moriarity gözlerini kocaman açarak gömleğinin kar beyazından sızan kana baktı. "Winnie, beni sen öldürdün."

Adam yere düşerken, Dudley keder ve öfkenin vahşi bir karışımı olan bir feryat kopardı. Polisler silahlarını çekmiş halde odaya doluşurken, Dudley adamın suratına kısa kollu, şiddetli bir yumruk atarak kendini şımarttı.

Roarke adamın üstünden geçerken Dudley'ye zar zor baktı. "Bu hafta iki ceket mahvoldu."

"Bu benim hatam değil."

"Kimin o zaman, bilmek isterim? Şuraya bak, parmak eklemlerini morartmışsın."

"Yapma-" Adam elini kaldırdığında tısladı ve adam parmak eklemlerini öptüğünde yüzünü buruşturdu.

"Bunu hak ettin," dedi, "istediğimi bildiğin halde onu bayılttığın için."

"Otobüs ve vagon yolda." Peabody tekrar Moriarity'ye baktı. "Güzel bir hareketti. Ceketin başına gelenler çok kötü."

Eve bir elini kumaştaki ve kolundaki yırtığa bastırdı. "Buna değdi. Pekâlâ millet, şu işi bitirelim. Peabody, bir görüşme odası ayarla. Ah, ve MT'lere söyle şunun nefes almasını sağlamaya çalışsınlar. Arkadaşının onu öldürdüğü ortaya çıkarsa şiirsel olabilir ama ben şiir aramıyorum. Merkeze dönüp üstümü değiştireceğim ve komutanı güncelleyeceğim."

Roarke, "Sağlık görevlileri o yarayla ilgilenene kadar olmaz," diye düzeltti.

"Beni zar zor ısırды ve bu aptal ayakkabılarla uğraşmak zorunda kalmasaydım bunu yapmazdı."

"İki seçeneğin var. Ya oturup bir doktor beklersiniz ya da sizi adamlarınızın önünde utandırır ve öperim."

Oturdu.

Dudley ilk bilinçli nefesinde bir avukat talep ettiğinden, Eve'in duş alıp üstünü değiştirmek, Whitney'i bilgilendirmek, bilgi almak ve ekibini dağıtmak için zamanı vardı.

Konferans salonunda, tek başına, kurulun önünde, ölülerin yüzlerinin önünde durdu. Jamal Houston'ın karısını, ortağını ve arkadaşını, Adrienne Jonas'ın ağlayan ailesini, asistanının titreyen kontrolünü ve ölüm haberleriyle ezmek zorunda kaldığı diğer herkesi düşündü.

Onlarla, hepsiyle tekrar konuşacak, o canları alan, o dünyaları paramparça eden adamların durdurulduğunu söyleyecekti. Kararlıydı, yaptıklarının bedelini ödeyeceklerdi.

Yaşayanlara yardım edeceğini ummak zorundaydı ve tam olarak anlamadığı nedenlerden dolayı ölümlere teselli verdiği inanamaya devam etti.

"Eve."

"Doktor Mira." Eve tahtadan döndü. "Hâlâ burada ne yapıyorsun?"

"Bunu sonuna kadar görmek istedim." Eve'in yanına gitti ve sırayla yüzleri inceledi. "Çok fazla. Ne büyük bir bencillik."

"Daha fazlası da olabilirdi. Bu gece onları durdurduk ve o kafesin kapısını mühürlüyoruz. Bunların çoğu senin sayende oldu. Beni hedef almalarını daha önce fark etmiş olsaydım, bu panoda bu kadar çok yüz olmayabilirdi."

"Bunun hem gerçekte hem de düşüncede yanlış olduğunu biliyorsun. Şablonu bu kadar çabuk sezmemiş olsaydınız daha fazlası da olabilirdi. Dava üzerinde çalıştın ve bu gece kapatacaksın. Dudley ile görüşmenizi izlemek istiyorum."

"Biraz daha sürebilir. Bir grup avukatıyla görüşüyor."

"Bekleyebilirim. Yaralandığınızı duydum."

"Sadece bir çizik, cidden. Ayakkabılar yüzünden oldu. Dengemi bozdular. Yine de." Koluna dokundu. "Antika bir İtalyan eskrim folyosuydu. Oldukça soğuk."

Peabody içeri girdi. "Hey, Doktor Mira. Dallas, Dudley'nin baş avukatı sizinle konuşmak istiyor."

"Bu iyi olmalı. Onunla görüşme odasının dışında buluşacağım."

Siyah saçlarından beyaz kanatları geriye doğru akan heybetli bir adam olan Bentley Sorenson, Eve'e sertçe başını salladı.

"Teğmen, müvekkilime davranışınız, aşırı güç kullanmanız, tuzağa düşürmeniz ve taciz etmeniz nedeniyle resmi şikayette bulunma niyetinde olduğumu bildiriyorum. Ayrıca, müvekkilimin konutu, işyeri ve araçlarının uygunsuz bir şekilde aranması için bilgilerin tahrif edilmesi konusunda savcı ile konuşacak olan vali ile de temasa geçtim. Bu meseleler tamamen çözülene kadar müvekkilimin serbest bırakılmasını istiyorum."

"İstediğiniz tüm belgeleri dosyalayabilirsiniz. Valiyi, kongre üyenizi ya da kahrolası başkanı arayabilirsiniz ama müvekkiliniz buradan çıkıp gitmeyecek. Beni oyalayabilirsiniz Bay Sorenson." Umursamaz bir omuz silkme ekledi. "Ben eve gidip yatacağım ve güzel, dinlendirici bir hafta sonu geçireceğim. Müvekkiliniz ise hafta sonunu bir kafeste geçirecek."

"Bay Dudley bu ülkenin önde gelen ailelerinden birine mensup saygın ve değerli bir iş adamıdır. Daha önce sabıkası yok ve sizinle ve bu departmanla tam bir işbirliği içinde oldu. Ayrıca, yardım istemek ve yardım teklif etmek için sizinle temasa geçti ve siz de onu suiistimal ettiniz."

"Biliyorsun, aptal mısın yoksa sadece işini mi yapıyorsun belli değil. Sana şüpheyle yaklaşıyorum ve işini yapmanı tercih ediyorum. Şimdi bu görüşmeyi bu gece engelleyip engellemeyeceğinize karar vereceksiniz - ki bu da Pazartesi gününe kadar parmaklıklar ardında kalacağı anlamına geliyor - ya da içeri girip konuşacak mıyız?"

"Bir saat içinde bir yargıç önünde duruşma ayarlayabilirim."

"Sen git. Sen kurarken ben biraz kestireceğim. Uzun bir hafta oldu."

"Bunun için kariyerini riske atmayı gerçekten istiyor musun?"

Yer değiştirdi, kalça hizasında durdu ve başparmaklarını ön ceplerine soktu. "Bu bir tehdit mi, Danışman?"

"Bu bir soru, Teğmen."

"Size neyi riske atmak istemediğimi söyleyeyim. Müvekkiliniz, ben onunla görüşmeden önce bir kafese girmedeği sürece o odadan dışarı adım atmaz. Bunu yapabilecek parası ve imkânı olduğu için ortadan kaybolması riskini almak istemiyorum. Gir ya da çık. Onu pazartesiye kadar tutabileceğimi çok iyi biliyorsun, o yüzden birbirimizin zamanını boşa harcamayalım. Ya onunla şimdi konuşurum ya da eve giderim."

"Nasıl istersen öyle olsun."

Eve bilek ünitesini kullandı. "Dedektif Peabody, görüşmeye gelin. Frosty, ha?" dedi Sorenson'un ünitesini incelediğini fark ettiğinde. Kapıyı açtı ve içeri girdi.

Dudley'nin çenesi morarmış ve şişmiş, gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti. Dudley'nin kafayı bulmak için yeterince zamanı olduğunu ve bunun yararlı olabileceğini fark etti. Yanında iki avukat daha vardı. Genç, kadın, çekici. İçlerinden biri gerçekten de onun elini tutmuştu.

"Kayıtlar. Dallas, Teğmen Eve, Dudley, Winston-Dördüncü ile görüşme." Masanın kendi tarafına kalın bir dosya bıraktı.

"Ayrıca Bay Dudley'nin avukatı Sorenson, Bentley ve diğer iki temsilci de hazır bulunuyor. Her biriniz kayıtlara geçmesi için isminizi söyler misiniz?"

Bunu yaptıklarında, onları Blonde ve Redhead'e devretti. "Peabody, Dedektif Delia, görüşmeye giriyoruz. Çetenin hepsi burada. Yüzün nasıl, Winnie?"

"Bana vurdun. Ben senin hayatını kurtardım ve sen bana vurdun ve beni bir suçlu gibi buraya sürükledin."

"Hayatımı mı kurtardı? Tanrım, benim hatırladıklarım ve toplantımız boyunca - usulüne uygun olarak - devreye sokulan kayıtlarım farklı. Tıpkı Our Lady of Shadows Kilisesi'ndeki görevlilerin kayıtları ve ifadeleri gibi."

Sorenson, "Ve bu kayıtlar ve ifadeler sorgulanacak," diye ekledi, "çünkü müvekkilime karşı kan davanızı belgeleyebiliriz."

"Evet, o küçük şeyi yap, bakalım seni nereye götürecekt. Öyleyse oradan başlayalım. Saat 20:00'yi biraz geçte benimle temasa geçtiniz."

Sorenson'a "Sarhoştun," dedi. "Ama çaresizdim. Zar zor konuşabiliyordu ve geldiğinde de o kadar sarhoştun ki ayakta zor duruyordun."

Eve dosyayı açtı, basılı bir kopyasını çıkardı ve masanın üzerine fırlattı. "Bin dokuz yüz saatten yirmi bir yüz saate kadar saat aralıklarıyla alınan toksin ekranlarım. Temiz ve berrak."

"Sahte, tıpkı diğerleri gibi! Lionel'in yerinde bana ve Sly'a saldırdığınızda zaten sarhoştunuz. Bir düzine tanık bunu ve tacizkar tavrınızı doğrulayacaktır. Kendi kocan senden iğreniyordu."

"Roarke selam söylüyor bu arada. Onu kilisede fark etmemiş olabilirsin." Dudley'nin yüzü öfkeyle kızarıırken gülümsedi.

Sorenson, "Müvekkilimi tuzağa düşürdünüz," diye söze başladı.

"Saçmalık. Müvekkiliniz benimle temasa geçti, ki bu ikimizin de 'bağlantı kayıtları' tarafından doğrulandı. İsteddiği gibi onunla buluştum. Desteğim sadece prosedür dahilinde değil, aynı zamanda departman politikası tarafından da tavsiye ediliyordu. Winnie, buluşmamız sırasında -arkadaşın boğazıma bir sersemletici dayamışken- ikinizin seçilmiş hedefleri öldürmeyi içeren bir yarışmaya katıldığınızı itiraf ettin."

Dosyasından fotoğraflar çıkardı, onları sıraya dizdi.

"Sözlerimi yanlış yorumladınız. Sly'ı oyalamak için elimden geleni yapıyordum." Katil kıcıyla yalan söylerken bile gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve kadın bunların içten olduğunu düşünüyordu. "Senin için en yakın arkadaşına ihanet ettim ve onu öldürdüm."

Ona bir bakış gönderdi, Lionel'ın evinde Roarke'a gönderdiğini gördüğü türden bir bakış. Medeni bir küçümseme. "En sevdiğin arkadaşını çabuk ve kolay harcıyorsun."

"Ben görevimi yapıyorum. Ve Tanrı biliyor ki bu ona zarar veremez. O öldü. Onu seni kurtarmak için öldürdüm."

"Merak etme, onu sen öldürmedin. Aslında gayet iyi durumda."

"Sen bir yalancısın. Onu gördüm."

"Hype kesiminde biraz prime Zeus ile güçlendirilmiş pek bir şey görmediniz. Müvekkilinizin toksikoloji ekranı." Eve dosyayı fırlatıp attı.

"Korkmuştum. Belki zayıftım ama korkmuştum, bu yüzden bir şey aldım. Beni kullanmakla suçlayabilirsiniz ama-

"Sessiz ol, Winnie."

"Ben katil değilim!" Sorenson'ın üzerine yürüdü. "Sly yaptı. Ve Sly öldü!"

Eve, "Henüz ölmedi ve sabah onunla konuşacağım," diye yorum yaptı. "Bahse girerim sana da aynı hızla ve kolaylıkla saldıracaktır. Yanındaki memur bana onu bıçakladığın için çok kızgın olduğunu söyledi."

"Seni kurtarıyorum."

"Kiliseye neden antika bir İtalyan eskrim folyosu getirdin, Winnie?"

"Ben yapmadım. Sly yaptı."

"Aslında, hayır, o yapmadı. Senin droidin yaptı. Sly'ın Luc Delaflote'u öldürdüğü ve sizin de öldürmek için kompo kurduğunuz gece ikinizin Simpson'ın ev droidi gibi davranmak için kullandığınız droid. Droid elimizde, Winnie, ve sürücülerini çalıştırıyoruz. O birimi gerçekten yok etmeliydiniz."

Dışarı çıkan Peabody'ye başıyla işaret etti.

"Dedektif Peabody mülakattan çıkıyor. Muhtemelen kurtulmanız gereken bir sürü şey var. Oh, buraya bak, daha fazla resim."

"O insanların kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Ama elleri seğirmeye başladı.

"Elbette biliyorsun. Onları sen öldürdün."

"Teğmen, müvekkilime yöneltilmiş olan saçma suçlamalara yenilerini ekleyecekseniz, ben-"

"Bu bir model, Danışman ve bu kişilerin her birini müvekkilinize bağlayabilirim. Bu, ilki

kazdık. Afrika'dasın, sıcak, biraz vahşı. Ve lanet olsun, ona para ödüyorsun, değil mi? Sen ne zaman ne istersen onu yapmalı. Ve sende de o vızıltı var," diye ekledi, ayağa kalkıp masanın etrafında dönerek. "Kadınlar sen uzan dediğinde uzanmalı, yay dediğinde yayılmalı. Bu onun kendi hatasıydı, gerçekten ve Tanrı'ya şükür Sly sana yardım etmek için oradaydı."

Ona doğru uzandı, üzerine eğildi ve dosyadan Melly Bristow'un ölüm fotoğrafını çıkardı.

Sarışının ağzı tıkanmış.

"Evet, sert, ama hey, o zaten ölmüştü. Cinayetten paçayı kurtarmak ne acele. Zaten hepsi de kiralık insanlardı, Napoli'deki Sofia Ricci gibi, Vegas'taki Linette Jones gibi."

Sorenson suçlamalarını reddederken Dudley seğirmeye devam etti.

"Ama biraz itibarı olan insanları öldürmek daha acele olmaz mıydı?" diye devam etti. "Neden zamanınızı önemsiz kişilerle harcayasınız ki? Yarışmaya biraz renk katın. Zaten kazanan ne alacaktı ki?"

"Bir şeyler uyduruyorsun."

"Klasik Clue oyununun üst sınıf bir versiyonu. Oh, bekle." Önceden hazırladığı kayıt cihazına bastı ve Dudley'nin sesi çıktı.

Oyunlar çocuklar içindir. Bu macera. Bu bir rekabet.

"Lunaparktaki süngülü LC'den kaç puan aldın?" diye merak etti. "Büyük amcanın

süngü. Ya da koşu parkurunda boğa kırbacı ile kolaylaştırıcı için. Avustralya'da sizin için özel olarak yapılmış bir kamçı. Dedektif Peabody Röportaj'a dönüyor. Ve bakın, parti hediyeleri getirmiş."

"O iki yerin de yakınında değildim. Adrianne'in öldürüldüğü gece eğlenmekte olduğumu çok iyi biliyorsunuz."

"Konuk listenizdeki kişilerle konuştuk. Daha da iyisi, bu küçük suare için tutulan personelle. Kiralık yardımcılar mı, Winnie? Onlar bazı şeyleri görme eğilimindedir çünkü sizin gibi insanlar onları gerçekten görmez." Gülümsedi. "Ayrılmadan önce iyi geceler dilemek için sizi aradıklarını ama bulamadıklarını söyleyen birkaç konuk bulduk bile."

"Büyük bir evim, geniş bir arazim var."

"Evet ve senin hakkında ya da senin için yalan söylemek için hiçbir nedeni olmayan bir sürü ekstra yardıma ihtiyacım vardı. Seni ve Adrianne Jonas'ı garaja giderken fark eden birkaç kişi var, birkaç kişi de gece üçten biraz sonra tek başına geri döndüğünü fark etti."

"Onlara rüşvet verdin." Ter yüzünü çiy gibi kaplamıştı. "Bu kan davasına dayanıyor. Kıskançlığa kadar uzanıyor."

"Ne için?"

"Roarke'la evlenmeyi başarmış olabilirsin, paran olabilir, ama asla kimse olamayacaksın. İkiniz de. Asla benim olduğum kişi olamayacaksınız."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Elimde ifadeler, kayıtlar, tanıklar ve silahlar var." Omuz silkti. "Oh, ve başka ne var biliyor musun? Bunu yatak odandaki kilitli çekmeceye koymuşsun." Bir gece çantası çıkardı. "Bu Adrianne Jonas'ın."

"Partide bıraktı. Onun için saklıyordum."

"Hayır, daha iyisini yap. Garajınıza girerken onu çantayla birlikte gören sinir bozucu yardımcılarımız var."

"Düşürdü."

"Ve garip bir şekilde, siz onu garaja götürmeden dakikalar önce kullanırken görülmesine rağmen, 'link'i içinde değildi. Garip bir şekilde, parmak izleri ve birkaç saç teli de aracınızda bulundu.

Ayrıca kiraladığınız birkaç vale, aracınızın ölüm saatinden bir saat önce malikânedен ayrıldığını görmüş."

"Hizmetçilerden birinden onu götürmesini istemiş olmalı. Herkesi takip edemiyorum."

"Bunlar senin ayakkabıların mı?" Onları kutudan çıkardı ve omuz silkti. "Bize zaman kazandırabilir ve bunların ayakkabı dolabınızdan çıkarıldığını, etiketlendiğini ve kaydedildiğini söyleyebilirim. Ava Crampton'ı öldürdüğün gece aynı ayakkabıları giymişsin. Ölüm saatinden otuz dakikadan daha kısa bir süre önce bu ayakkabıları giyip sahte bir kılık değiştirerek onunla birlikte Korku Evi'ne girdiğini tespit ettik."

"Sahip olamazsın. Ben ... aldım. Orada değildim."

"Bunun icabına baktığını, güvenliği bununla sıkıştırdığını söyleyecektin." Sinyal bozucuyu çıkardı. "Oldukça iyi bir iş çıkardın Winnie. Hakkını vermek lazım. Ama hepsini yakalayamadın. Ve sen bu özel marka ayakkabıya sahip çok sayıda insan olduğunu söylemeden önce," dedi Sorenson'a, "bunların sınırlı sayıda üretildiğini ve bu numara ve renkte çok azının satıldığını bilmelisin ve onları şüpheli olarak hızla eliyoruz. Müvekkilinizin size karşı tam olarak açık sözlü olduğunu sanmıyorum."

"Müvekkilimle özel olarak görüşmek için zamana ihtiyacım var."

"Elbette. Bunu yapabiliriz. Ve zamanım olduğu için bu görüşmenin devamını Pazartesi sabahına erteleyebilirim. Eminim biraz gergin ve kaşıntılı hissediyorsundur, Winnie. Tanrım, titriyorsun ve terliyorsun. Bahse girerim, bunu yumuşatmak için küçük bir vuruş yapmak isterdin. Pazartesiye kadar uzun bir zaman var, kafeste her zamanki hoşgöründen yoksun uzun bir zaman."

"Beni burada tutamazsınız."

Öne doğru eğilip adamın yüzüne baktı. "Oh, evet, yapabilirim." "Sorenson, seni işe yaramaz pislik, bununla ilgilen." "Teğmen, sizinle dışarıda konuşabilir miyim?"

"Hiçbir yere gitmiyorum." Aslında, sandalyesinde arkasına yaslandı, çizme giymiş ayaklarını çaprazladı. "Neden benimle ilgilenmiyorsun, Winnie? Planımız buydu. Ama Sly her şeyi berbat etti, senin için her şeyi berbat etti. Kaybeden o oldu. Ama sen de batırdın. Tanrım, gülünçsün. İkinizi de bir haftadan kısa sürede yendim. Belki de bir zafer içkisi içmeliyim."

Kutudan bir şişe şampanya çıkardı. "Süslü Fransız malı. Simpson işi için Delaflote'un kayıt defterine numaralandırılmış, imzalanmış ve kaydedilmiş özel bir şarap. Senin şarap mahzenindeydi. O Delaflote'un annenle soyunmaya hiç hakkı yoktu. Lanet olası Fransız sonradan görme."

"Sen kapa çeneni."

"Oh, bende daha fazlası var. Çok daha fazlası. O kadar çok ki, ikinizin bu işi dokuz ay sürdürmenize şaşırdım. NYPSD

yargıcı mı?" Peabody'yi işaret etti.

"On üzerinden beş puan-sekiz veriyor. Ama bu yaratıcılık için," diye ekledi Peabody. "Uygulama dört puan altıya düşüyor."

"Bu adil. Ama eğlenceliydi, değil mi Winnie? O kadar eğlenceliydi ki, bunu aşk için yapıyorsun, skor için değil. Ve sen bunu sevdin, tıpkı kimyasallarını sevdiğin gibi. Biraz vızıltı ve heyecan olmadan hayatın ne anlamı var ki?"

"Teğmen, bu kadar yeter." Sorenson ayağa kalktı. "Bu görüşmeyi burada sonlandıracağız."

"Burada kalmayacağım, o hücreye geri döneceğim. Seni aptal herif, ne için para alıyorsan onu yap! Eve gitmek istiyorum. Bu kaltağın cezalandırılmasını istiyorum."

"Ah, biraz acıkmaya başladın, ha?" Eve bilek ünitesini kontrol ederken sempatiyle başını salladı. "Uzun zaman oldu. Eve gittiğinden değil-Winnie, ama orada zulalarından hiçbirini bulamazsın. Bizde de var."

Ayağa fırladı ve Redhead onu tekrar sakinleştirmeye çalıştığında onu sandalyesinden geri itti. "Eşyalarım dokunmaya hakkın yok. Sana para ödüyorum. Sen bir kamu görevlisinden başka bir şey değilsin. Senin sahibin benim."

"Bu insanları satın aldınız ve paralarını ödediniz." Eve masanın üzerine serpiştirilmiş fotoğrafları işaret etti. "Onları spor olsun diye öldürmeye hakkınız vardı."

"Kesinlikle haklısın. Onlar hiçbir şey." Fotoğrafları yere süpürdü. "Droidlerden daha fazlası değiller. Bir droid yok edildiğinde kim ağlar ki? Ve sen, sen de işbirlikçi, sosyal tırmanışçı, hiç kimsenin geçici fahişesinden başka bir şey değilsin. Önce seni öldürmeliydik."

"Evet, sanırım öyle. Mekiği kaçırdım."

"Winston, tek kelime daha etmeni istemiyorum. Beni duyuyor musun, tek kelime daha etme."

"Ücretli hizmetçini mi dinleyeceksin, Winnie?" Sesine alaycı bir küçümseme kattı. "Sana ne yapacağını o mu söylüyor?"

"Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez. Buradan çıkıp gideceğim ve seni mahvedeceğim. Parayla evlendin diye güvende olduğunu mu sanıyorsun? Benim bir adım var, nüfuzum var. Seni bir kelimeyle ezebilirim."

"Hangi kelime? Çünkü birden fazlasına ihtiyacım var ve işte buradalar. Dördüncü Winston Dudley, hakkınızda halihazırda mevcut olan suçlamalara ek olarak, aşağıda adı geçenleri öldürmek ve öldürmek için komplo kurmakla suçlanıyorsunuz: Bristow, Melly, bir insan ..."

Eve isimleri ve suçlamaları sıralamaya devam ederken, Peabody iki üniformalı için kapıyı açtı. Onu daha önce bir kez yere serdiği için, Eve adam saldırdığında kenara çekildi ve onu zaptetme işini üniformalılara bıraktı.

"Teğmen!" Sorenson onun peşinden geldi. "Müvekkilimin duygusal ve zihinsel olarak sıkıntılı olduğu ve yasadışı tacizden muzdarip olabileceği açık. I-"

"Bunu PA ile hallet. Ben işimi yaptım."

Yürümeye devam etti ve Gözlem'in önünden geçerken Roarke dışarı çıkıp onunla aynı hizaya geldi. "Geçici bir fahişe için iyi iş, Teğmen."

"Bu, işbirlikçi, sosyal tırmanışçı bir hiç kimse için bir şey söylüyor."

"Birbirimize ne kadar da yakışıyoruz." Onun elini tuttu.
"Hafta sonu için hazır mısın?"

"Oh, oğlum, nasılsın. Limonlu beze turtası ve çilekli kurabiye istiyorum."

"Açgözlü olan sen değil misin?"

"Hey, bazen biraz hoşgörölü olmak gerekir." Konferans odasına doğru döndü. "Evrak işlerini halletmek için yaklaşık otuz saate ihtiyacım var. Ve yarın sabah Moriarity için birkaç saate ihtiyacım olacak."

Sadece başını salladı ve tahtaya bakarlarken elini onunkinin içinde tuttu. "Başka yüz yok," dedi. "Bu gece olmaz."

"Hayır, bu gece olmaz."

Bunu sağlaması gerektiğini anladığını düşündü. Ve onun gibi, başka gecelerde başka yüzler olacağını da anlamıştı.

Ama bu gece değil.

Ona döndü, kollarını ona doladı, başını omzuna koydu ve rahat bir nefes aldı.

O haklıydı. Birbirlerine ne kadar yakışıyorlardı.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

